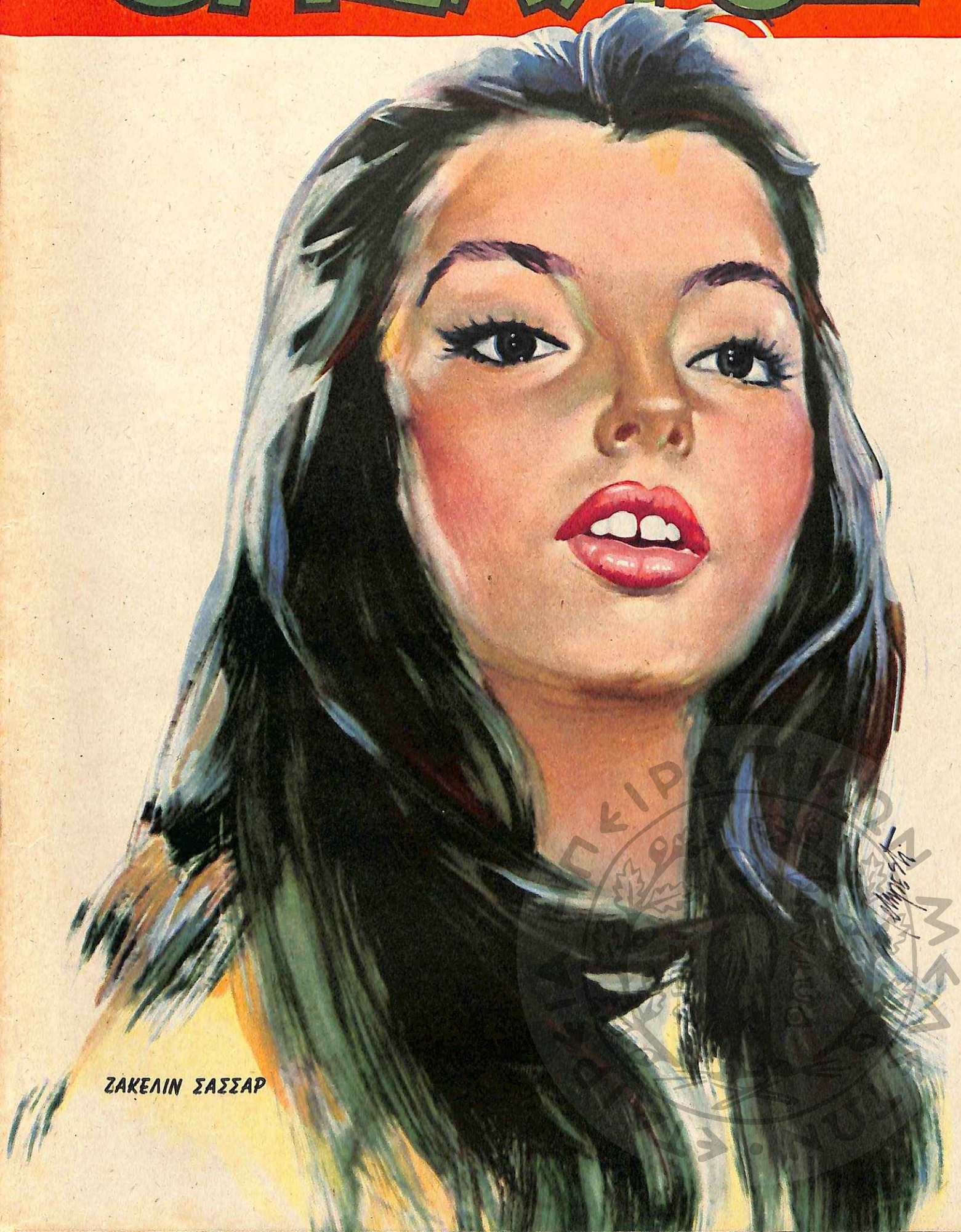

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΖΑΚΕΛΙΝ ΣΑΣΣΑΡ

ΔΥΟ περιστατικά. Όταν τ' ακούσετε θα νομίζετε ότι δεν έχουν καμιά σχέση το ένα με το άλλο. Διαβάζοντας όμως κάπως προσεκτικά τις επιστολές οι οποίες αναφέρονται τις δυο διαφορετικές στην επιφάνεια έκδηλωσης, θα δείτε ότι δεν είναι και τόσο ξένες όσο φαίνονται στην πρώτη ανάγνωση.

Η πρώτη επιστολή προέρχεται από κοπέλλα. Στη θέση της υπογράφει ένας χαρακτηρισμός που αποδίδει ή ίδια στον εαυτό της: «Α-χάριστη». Είναι όμως, όπως αυτοχαρακτηρίζεται, άχαριστη, ή μήπως αυτό που αποκαλεί άχαριστη είναι μια μορφή αρώστιας;

Είκοσι ετών είναι σήμερα. Φοιτήτρια. Μεγαλωμένη σε επαρχία. Τιμία ή οικογένεια. Ούτε όμορφη, ούτε άσχημη, λέει η ίδια. Σε πλήρη ερωτική απόβεια πέρασε τα δεκάξη πρώτα χρόνια της. Δεκάξη ετών ήταν όταν ξύπνησε μέσα της αυτό που ονομάζουμε πονηρό. Σε άλλες ξύπνη πολύ νωρίτερα. Στις τελευταίες τάξεις του Γυμνασίου ένοιωσε το πρώτο σκίσημα. Διάχυτη στο ελπίδα της η αγάπη. Έτσι αρχίζει πάντα. Πριν αγαπήσουμε τον ένα, ή τη μία, αγαπούμε το πόν, το ασύλληπτο, το άοριστο. Αργότερα έρχεται η ώρα που οι διάχυτες ανησυχίες συγκεντρώνονται σ' ένα μόνο πρόσωπο.

Ήρθε και η δική της ώρα. Αγάπησε ένα πρόσωπο. Φυσικά το πρόσωπο αυτό δεν είχε ιδέα. Έντελως ανύποπτος. Έτσι είναι η αγάπη. Αν μπορούσε να του το πη... Αν εύρισκε ανταπόκριση... «...Πολύ, μά πάρα πολύ επιθυμούσα ν' ακούσω δυο λόγια ερωτικά από το πρόσω-

Από τη στιγμή που τον άκουσε να της μιλά ερωτικά σκοτώθηκε ο έρωτάς της.

Η Αφροδίτη

ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

πο που αγαπούσα κρυφά...» Δεν άργησε να ικανοποιηθεί η επιθυμία της. Βρήκε ανταπόκριση ο μουσικός έρωτάς της. Τα ερωτικά λόγια αντίχτησαν στην άκοή της. Εκείνος που αγαπούσε, ανταπόδωσε την αγάπη της. Θεωρή ερωτική εξομολόγηση εκ μέρους του.

Τι νομίζετε όμως ότι έγινε τότε; Πριν ακόμα εκείνος τελειώσει την έκτακτη της ερωτικής συμφωνίας του, το κορίτσι δοκίμασε ακατανίκητη απογοήτευση. Χειρότερο ακόμα: αισθάνθηκε άδεια. «Όλα έσβησαν μέσα μου και δεν αισθάνομαι — επιτρέψτε τη φράση — παρά αποτροπισσμό και άδεια».

Τόσο άσχημα της τα είπε; Τόσο αδέξιος ήταν στην εξομολόγηση του; Αλλά τότε γιατί μαζί μ' αυτόν να νοιώσει αποστροφή και γιά όλους τους άντρες;

Δεν είναι απαραίτητο να συχαθής όλους τους άρσενικούς όταν συχαθής το ένα.

Συχαθής τους άντρες, όχι όμως και την αγάπη. «Θέλω ν' αγαπήσω. Θέλω να δώσω όλο το είναι μου, όλη μου την ψυχή». Σε ποιόν να τα δώσει; Στον άντρα που στρέφεται. Ίσως βρεθεί ο ένας που θα διαλύσει την πρώτη κακή εντύπωση. Ψάχνει να τον βρει. Είναι στιγμές που την πιάνει τέτοια μανία, ώστε της έρχεται να πέσει πάνω στον πρώτο άντρα που θα την κυττάξει ερωτικά.

Δεν της λείπουν στο μεταξύ οι γνωριμίες. Αλλά τί πεύρηγο! Λατρεύει τον έρωτα και μισεί τους ερωτευμένους. «...Πεθαίνω γι' αγάπη, την στερούμαι όμως εξ αιτίας μου». Για να καταλάβετε: Βλέπει ένα άντρα. Τον ερωτεύεται. Του το δίνει να το καταλάβει. Τον προκαλεί ή αναλαμάνει ο ίδιος την πρωτοβουλία. Κάνει όμως ο άνθρωπος να της έκφραση την αγάπη του, κι' αυτή κυριεύεται από την άδεια που δοκίμασε κατά την πρώτη εξομολόγηση. Αυτό έγινε με τον καθηγητή της. Τον αγαπήσε παράφορα. Την αγάπησε κι' αυτός. Πήρε το βάρος να της το πη. Καλύτερα να μη της τόλεγε. Από τη στιγμή που τον άκουσε να της μιλά ερωτικά σκοτώθηκε ο έρωτάς της.

Πού θα πάει αυτή η δουλειά; Τι θα γίνει αν συμβεί το ίδιο και με τον άντρα που θα πάρει για σύζυγο; Πώς θα παντρευτεί, πώς θα σχηματίσει οικογένεια, αφού η παραμικρή κλίση του άντρα

προς αυτήν προκαλεί τον αποτροπισμό της; Δραματική βρίσκει την περίπτωση της. Ίσως να μη έχει και πολύ άδικο.

Είναι και το άλλο περιστατικό. Έντελως διαφορετικό στην όψη. Δεν αποκλείεται όμως στο βάθος να είναι το ίδιο. Άνθρωπος λαϊκής τάξεως αυτός που μας γράφει. Σε μικρή επαγγελματική πόλη γνώρισε τη σημερινή γυναίκα του. Δεν ήταν καθαρός ο φάκελλός της. Ερωτικός σύνδεσμος με τον πρώτο της έξεδελφο. Περίμενη η υπόληψή της. Έδινε κι' έπαιρνε το κουτσομπολίο.

Αυτήν θα πάρης; αναστατώθηκαν οι δικόι του, όταν άκουσαν την απόφασή του να την παντρευτεί. Δεν του ήταν άγνωστη η πραγματικότητα. Τα ήξερε. Έν τούτοις την πήρε. Ίσως γιατί πολύ την ήθελε. Ίσως γιά να σώσει μια δυστυχισμένη ύπαρξη που είχε χάσει το δρόμο της.

Η διαμονή όμως του ζεύγους στο χωριό ήταν δύσκολη. Μικρά το μέρος, βλέπετε. Ο γάμος του βολικού ανθρώπου ο οποίος νυμφεύθηκε τη γυναίκα που είχε γνωρίσει ερωτικά τον έξεδελφό της, έγινε το κύριο θέμα. Αναγκάστηκαν να φύγουν γιά να εγκατασταθούν στην Αθήνα. Αν βοηθούσαν τουλάχιστον, τα οικονομικά. Στενόχωρα κι' αυτά. Δουλεύει σκληρά γιά να τα βγάλει πέρα. Δεκαοχτώ ώρες το εικοσιπεντάωρο στο μόχθο. Μεσαύχτα σχεδόν γυρίζει στο σπίτι του. Τα δέ κέρδη του ελάχιστα. Μόλις τα καταφέρει να συντηρήσει την οικογένεια. Δεν είναι δέ τώρα πιά μόνοι οι δυο τους. Τα χρόνια πέρασαν. Έχουν αποκτήσει δυο παιδιά.

Θα ήταν πολύ εύχαριστημένος από τη γυναίκα του. Βγήκε τιμία, καθαρή, νοικοκυρά, οικονόμα, αξιοσημείωτη στα παιδιά της.

Αν ήταν και λίγο γυναίκα... Το γεγονός ότι απέκτησαν δυο παιδιά, δέ μαρτυρεί τη θηλυκότητά της. Γυναίκες και άντρες μπορούν να φτιάχνουν άραδα παιδιά, και εν τούτοις να είναι ψυγεία αντίθετα πάλι, να είναι άγονοι οι δυο ή ο ένας από τους δυο, και να εκπέμπουν ερωτικές φλόγες.

Φλογερός ο ίδιος, δέ φλογίστηκε από τις φλόγες της γυναίκας του ο έπιστολογράφος μας. Αλλά δεν είχε αξίωση σε τέτοια πολυτέλεια. Ας ήταν και το πολύ λιγότερο: Μία κάποια ζεστασιά. Να αισθάνεται, ότι έχει στο πλευρό του γυναίκα και όχι το Βόρειο Πόλο. Να νοιώσει το χέρι της, κάποια υπόνοια θερμότητας, μία συγκίνησή της. Αυτή είναι κολώνα πάγου. Το άλμα της αναίσθησης. Αγγαρεία εκτελεί όταν θέχεται τις θωπιές του συζύγου της. Από την αρχή που παντρεύτηκαν, το ίδιο. Όσο δέ περνούν τα χρόνια, χειρότερεύει η κατάσταση. Πάντα τον ανεχόταν. Τώρα τον αποκρούει. Σά να την αγγίξει φίδι.

Το κακό προχωρεί με τον καιρό. Ο αντιρωτισμός της συζύγου αναπτύχθηκε σε μίσος. Της έγινε μισητός ο άντρας που απλώνει το χέρι του σε θωπεία. Το μίσος δέ αυτό το μετέδωσε και στα παιδιά της ή μητέρα. Η κόλαση μέσα στο σπίτι.

Δεν είναι η πρώτη φορά που βρισκόμαστε έμπροσθεν σε τέτοια περιστατικά. Οι παλιότεροι αναγνώστες θα θυμούνται ανάλογες περιπτώσεις. Ίδιοι τρόποι της Αφροδίτης. Παθήσεις που αφορούν περισσότερο την ιατρική επιστήμη, παρά αυτήν εδώ τη γωνία μας. Πολλά έχουν να σας πουν οι νευρολόγοι και οι γυναικολόγοι. Γυναίκες ώριμες, με πλήρη σωματική διάπλαση, αλλά με υπόταση ερωτική. Πόσα δράματα μέσα στους συζυγικούς κοιτάδες... Αυτά που δέ βγαίνουν στη δημοσιότητα. Τ' ακούμε όμως οι γιατροί, ή μάς έρχονται ανώμαλα, σαν αποσυμφορησι των προσώπων που μας γράφουν. Γυναίκες που δίνουν παράστασι δταν έπικοινωνούν με το σύντροφό τους. Προσπαθούν να παραστήσουν τις ηφαιστεϊκές ενώ οι πάγοι καλύπτουν τα στήθη τους. Άλλοτε γιατί άλλου έχουν τη σκέψη. Γυναίκες, που άλλον αγαπούν και άλλον υποχρεώνονται να παύουν. Άλλοτε πάλι — το συνήθεστο — γιατί τα σπασμένα νεύρα δημιουργούν, σε γυναίκες και σε άντρες, υποτονικές καταστάσεις, με ποικίλες εκδηλώσεις. Θέματα καθαρώς επιστημονικά. Δεν είμαστε άρμόδιοι να τα λύσουμε. Θάκαναν καλύτερα ν' απευθυνόμαστε σε γιατρούς όσοι βασανίζονται από τέτοιες ανωμαλίες. Έμεις δέ έχουμε άλλη αρμοδιότητα παρά να διαπιστώνουμε τα φαινόμενα.

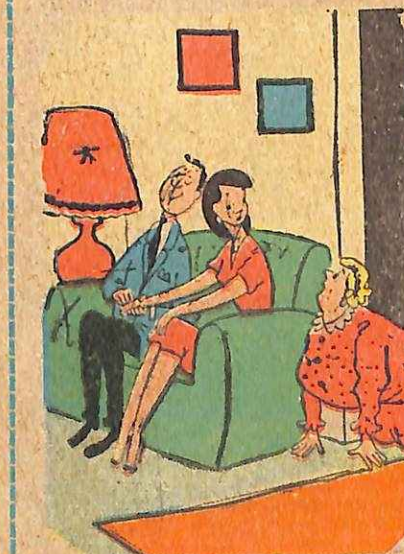
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Προβλέπω πως γρήγορα θ' αδειάσει μια θέα!...

— Όστε είστε δαντυλόγραφος. Και ποιά μηχανή προτιμάτε; — Μα τη Ρόλς-Ρόυς. Ποιά άλλη;

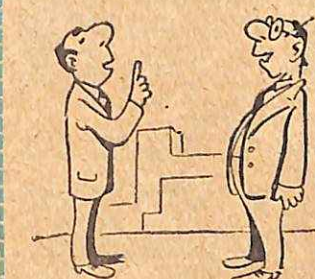

— Πές του κατεβαίνοντας να βγάλει τα σκουπίδια έξω απ' την πόρτα, γιά να μη σηκώνονται πρωί, αύριο!...

Προεκλογικό στιγμιότυπο: Γνωστός πολιτευόμενος — που χρημάτισε κάποτε και υπουργός — ανακρίνεται το βήμα καθώς περπατά και πέφτει άπάνω σ' έναν φίλο του.

— Καλημέρα φίλτατέ μου Άντρεά. Τι μου κάνεις; — Καλά, άπάντα ξερά ο φίλτατος Άντρεάς. — Στο σπίτι όλοι καλά; — Καλά! άπάντα και πάλι ξερά ο άλλος. — Η γυναίκα τα παιδιά, καλά; — Καλά! — Οι δουλειές πάνε καλά; — Καλά! — Από ύγεία είναι καλά; — Καλά!

Ύστερα ο τώως βουλευτής και τώως υπουργός φτάνει στο σπίτι:

— Έλπιζω φίλτατέ μου ότι κι' αυτή τη φορά θαχω την ψήφο σου! — Έλπιζε! άπάντα ο φίλτατος του Άντρεάς. — Κι' επειδή ο πρώτος άπορεί, απευθεία να συμπληρώσει: — Κι' εγώ... έλπιζα ότι θα με θυμόσουν, όταν έγινες υπουργός, αλλά δυστυχώς, δέ με θυμήθηκες!

Και τον άφησε σούζλο με το χαμόγελο μουδιασμένο στο πρόσωπό του.

ΟΥΔΕΙΣ άμφοιθβητε ότι τα άπρόοπτα κι' άπροετοίμαστα γλέντια είναι τα ωραιότερα και τα πιο ευχάριστα. Άλλα μπροστά σ' αυτά που θα άφηγηθούμε — άλθες μέχρι κεραίας — χωρίς ή φαντασία ακόμη και των... σεσημασμένων σουρρεαλιστών.

Σαββατόδραδο σ' ένα από τα μεναύχτια και πολυτελέστερα άθηναικά κομμάτια. Όρα 10.20 νυκτερινή. Η τελευταία πελατσία άποχωρεί πανευτυχής γιά την έπιτυχία της... ανακινεί-

ώς της. Και ο εύγενεστατος καταστηματάρχης — ο βετεράνος των Έλλήνων κομμάτων — προτείνει σε δυο φίλους του — ένα διεθυντή μενιόλου ξενοδοχειακού οργανισμού κι' ένα γνωστό δημοσιογράφο, συγγραφέα κι' εκλεκτό συνεργάτη του (θρησουργού) — που είχαν περάσει γιά «να πουν μία καλησπέρα»:

— Δεν κάθεστε να πιούμε ένα ποτράκι κρασί; — Περιφάνη ιδέα! άποφαινονται με ελικρινή ένθουσιασμό ο γυιος και ή νύφη του.

Και... άντιστάσεως μη υπάρχει διευθετείται εκ του προχειρού μία... πολυβραβητη ζεστή γωνιά στη μεγάλη αίθουσα του άντρου αυτού της γυναικείας διορφίας. Το γκαρσόνι της γε-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

τονικής ταβέρνας, κατόπιν... άγωνιώδους τηλεφώνηματος, προσκομίζει τα... σώνεργα. Και άψε-σβύσε, στρώνεται γενναίο τομπούσι.

Άλλα το κομμάτιο διαθέτει και μπάρ. Κι' έτσι, άντι έπιδορπίου άνοίγονται και δυο μπουκάλια ούισκυ. Και περί ώραν 2αν πρωινήν, ο δημοσιογράφος κλπ. κλπ., δίνει το σούθημα της αναχώρησής. Σηκώνεται... μετά κόπου, προχωρεί προς την έξοδο... μετά μόχθου και έπικινδύνων κλυδωνισμών, και προβαίνει στις άκόλουθες σοάρες δηλώσεις:

— Κύρια μου και κύριοι, ήρθα σ' ένα κομμάτιο και μεθύσα. Και τώρα πάω σ' ένα μπάρ να... κουρευτώ!...

ΖΩΗΡΟΤΑΤΗ ή κίνησι και ζωηρότατες οι ζυμώσεις στα πολιτικά γραφεία των αρχηγών των κομμάτων, όπου συνωθούνται άμετρητοί ύποψήφιοι γιά να καταφέρουν να μπουν στους καταστροφίζόμενους διαφόρους συνδυασμούς. Φυσικά, γιά

Εύθυμα ένσταταντέ νό μη κανείς σ' ένα συνδυασμό, μεταξύ των άλλων προσόντων του υπολογίζεται πολύ και ή οικονομική του άντοχή. Έξ ου και παραπονοίαν ένας αιώνας υποψήφιος, πολυτάλαντος μόν αλλά... κουτουτοικός:

— Βρε, άδερφέ δέ μπορώ να καταλάβω αυτούς τους ανθρώπους! Άφου διαθέτω τόσα χρήματα, γιατί άρνούνται πάντα να με βάλουν στον συνδυασμό;

Και ύψηλοφώνας μόν δεν τον άπάντησε κανείς. Χαμλοφώνως, όμως, είπαν: — Δυστυχώς, μάζί με τα χρήματα χρειάζεται κι' ένα δράμι μυαλό. Η τουλάχιστον μισό...

Η σκηνή στην όδον Άθηνάς. Γιά την ακρίβεια στο τμήμα, που είναι τα υπαίθρια μανάβικα και φρουτέδικα. Μεσημέρι. Όρα με-γάλης κινήσεως στο δρόμο.

Μίωσι! Και μάλιστα άφορολόγητη! Πού βρίσκεται κανένας σήμερα τέτοιο μισό; Άδικο είκε:

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ...

Στο Άστυ το Ισοτεφές, μά και στην επαρχία αρχίζουν να μην έπαυονται τα κρατικά λαχεία κι' ύπόσχονται οι άρμόδιοι το ζήτημα να λύσουν και... λαχειοπαρέρεια να μάς εξασφαλίσουν!

Λαχνούς άφθόγους ο Ρωμύος δέ έχη έπομένως, άφου είναι στην... τύχη του έγκαταλειμμένος και στον λαχνών την κλήρωσι εάν δέν βροιστή, μπορεί να ρέψη ο άμοιρος και να... ξεκληριστή!

Γ. Θ-ε

Όπου έμφανίζεται ένας τύπος αξιοθρόνητος και... βγάζει λόγο:

— Έλληνες τρελλοί! Άν δέ με ψηφίσετε έμένα, θα πάτε χαμένοι! Έγώ θα σας σώσω από τη δυστυχία σας.

Έλληνες παλαδοί! Δεν προφταίνει όμως να τελειώσει και βροχι λερμονιών, μανταρινιών, κιλων και άλλων άρωματων του έρχεται απ' τα υπαίθρια μανάβικα. Ατάρακος, όμως, ό... έθνοσωτήρ μαζεύει όσα μπορεί και τα βάζει στη σακούλα του.

— Μπράβο, Έλληνες! φωνάζει. Έτσι μου εξασφαλίζετε τον... έπιούσιον!

Και οι φιλόσοφοι παρατηρούν: «Ο τρελλός με την τρελλάρα του γεμίζει την κοιλάρα του!...»

Συμπολίτες που άποφάσισε να πολιτευτεί έλεγε προς τους φίλους του:

— Όμολογώ ελίκρινως ότι δέν μου άρέσει καθόλου ή πολιτική.

— Τότε, λοιπόν, γιατί πολιτεύεσαι; τον ρώτησαν. Κι' ο άνθρωπος άπάντησε μ' ένα νόημα μυστηριώδες:

— Δέκα! — Τι... δέκα; — Χιλιάδες! — Άπλοδή: Τι θα πη δέκα χιλιάδες; — Η... βουλευτική άποζη-

μισόι! Και μάλιστα άφορολόγητη! Πού βρίσκεται κανένας σήμερα τέτοιο μισό; Άδικο είκε:

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ...

Στο Άστυ το Ισοτεφές, μά και στην επαρχία αρχίζουν να μην έπαυονται τα κρατικά λαχεία κι' ύπόσχονται οι άρμόδιοι το ζήτημα να λύσουν και... λαχειοπαρέρεια να μάς εξασφαλίσουν!

Γ. Θ-ε

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

«ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ»

«Η Ύδēt Λαρουντέτ, ἀφού τέλειωσε τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, ἔσπρωξε σ' αὐτὴν τὴν πόρτα καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐφημερίδα... Ἄλλ', αὐτὸ ἦταν ἀπίστευτο... Ἡ φωτογραφία τῆς σὴν πρώτη σελίδα... Ὁχι, δὲν ἔκανε λάθος. Αὐτὴ τὴν εἰκόνα τὴν ἔφερε παλὸ καλὰ. Ἦταν ἡ δική της!... Ἡ λεζάντα, ἀπὸ κάτω, ἔλεγε: «Ὁ ζωγράφος Ἀλαῖν Ντυρουά, πού εἶχε τιμηθῇ μὲ τὸ πρῶτο βραβεῖο τῆς Ρώμης, πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, βρισκεῖται καὶ παρὶς ἐδῶ, ἐπειτα ἀπὸ ἀπουσία πολλῶν ἐτῶν στὸ ἐξωτερικόν... Ὁ κ. Ντυρουά θὰ ἐκθέσῃ ἀπὸ ἀρχὴν στὴν παρασπινθὴ Γκαλερί, ὁ δὸς τοῦ Σηκουάνα, ἀριθ. 17, μερικὰ ἀπ' τὰ παλαιότερα ἔργα του, πού ἔχουν βραβευθῇ σὲ διεθνεῖς ἐκθέσεις. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, ξεχωρίζει ὁ «Πίνακας «Πρώτος Ἔρω», πού ἀνδραγατεύει ἐδῶ, ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης, ἐπειτα ἀπὸ σύντομη παραμονὴ στὴ Παρίσι, δὴ φύγῃ καὶ πάλι γιὰ τὸ ἐξωτερικόν...» Ὁ Πίνακας αὗτος ἦταν τὸ πορτραῖτό της. Ἄλλ', ἡ Ύδēt τὸ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ. Ὁ Ἀλαῖν δὲν τῆς εἶχε πῶς τίποτα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ... Καὶ βέβαια θὰ τὸ ἐφίλει κατόπιν... Ἦταν πρὶν ἀπὸ εἰκοσὶ χρόνια. Ἡ Ύδēt πῆγαινε στὴν τελευταία τάξη τοῦ λυκείου, ἐνῶ ὁ Ἀλαῖν φοιτοῦσε στὴ σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Τὸ ἐξέλλοιό της εἶχε τὴν ἀντίθετη καὶ τὴν ὁμορφίαν ἐνὸς ἀνιστάτου πρῶτου... Μὰ μέρα, ὅμως, ὁ Ἀλαῖν ἔφυγε γιὰ τὴ Ρώμη, ὅπου, ὅπως ἡ Ύδēt διάβασε στὴς ἐφημερίδες, πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο. Τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ, ὅτι, στὸ γυμνάσιό του, θὰ παντρευτοῖνταν. Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶχε ἐκταπὴρ ἀπὸ τότε... Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ἐμάθε πως εἶχε παντρευθῇ καὶ πὼς μοίραζε τὸν καιρὸ τοῦ ἀνδραγατεύειν ἐν Κωνσταντινίᾳ, τῇ Σικελίᾳ, ὅπου εἶχε μίαν ὑπέροχον ἑταιρίαν, καὶ τὴν Ἐλεντία. Κι' ἡ Ύδēt εἶχε παντρευθῇ ἐπίσης ἐνὸς καλὸν ἀνδρῶτα, πού τὴν εἶχε κάμει εὐτυχισμένη. Ἡ

ραχή της... Ὁ ἀνδρῶτα αὗτος θὰ ἔκανε αἰγούρα λάθος... Ὁ Ἀλαῖν δὲν εἶχε ποτὲ κοιλιά. Τὸ λεπτό κορμὶ του, μὲ τίς ἀρμονικὰς γραμμὰς, τῆς ἔκανε πάντα ἐντύπωσι. Θυμῶταν ἀκόμη τὴ γλυκεῖα ἐκφράσι τοῦ προσώπου του καὶ τὴ λάμψιν τῶν ματιῶν του... Στὸ φαλακρὸν μὲ τὰ γυαλιά δὲν εὗρισκε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του τῆς φαίνονταν χοντρά κι' ἡ βαρεῖα καὶ δυσκίνητη αἰλουεττα του τῆς εἶδνε τὴν ἐπιθυμία νὰ γελάσῃ. Καθισμένη σὲ μίαν πολυθρόνα, πῶς ἀπὸ μίαν κολώνα, τὸν ἐξέταζε τώρα προσεκτικὰ... Εἶχε ἀρξῇ ἀπὸ τὸ μὲτωπο καὶ προχωροῦσε ἀργὰ σὰ φρούδιον, στὴ μύτη, στὸ στόμα... Καί, ἔαφιν, ἀπὸ τὸ χοντροκομμένον αὐτὸ πρόσωπο, μὲ τὰ κρεμασμένα σὰ πλάγια μαγούλα καὶ τὸ διπλοσάγονον, ξεπρόβαλε ἕνα ἄλλο λεπτοκαμμένον, πού τῆς χαμογέλασε τρυφερά... Ἄλλ', ἦταν μὴ σιγαιῖα ἐντύπωσι. Ἡ βαρεῖα αἰλουεττα τοῦ φαλακροῦ κυρίου μὲ τὰ γυαλιά, τὸ σκέπασε ἀμέσως. — Θέω μέρα, ὁ χρόνος εἶναι πολὺ σκληρὸς! ψιθύρισε ἡ Ύδēt. — Εἴμενε κάμποσιν ὥρα στὴν ἰδια θέσι, ἀναζητῶντας τὴν παλαιὰ εἰκόνα. Ἄλλὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον πᾶν τὴν ἐξαεῖν. Σηκώθηκε τέλος κι' ἀρχισε νὰ προχωρῇ δεξιὰ. Ὁ ζωγράφος μὲ τὸ συνομιλητὴ του εἶχαν φτάσει τώρα μπροστὰ στὴν «Πρώτη Ἀγάπη». — Εἶναι ἴσως ὁ καλύτερος ἀπὸ τοὺς πίνακές μου, εἶπε ὁ Ντυρουά. «Ἐνα ἔργο τῶν νεανικῶν μου χρόνων...» — Ὑπέρχουσι φῶναξ ὁ ἄλλος. Καὶ τὸ μόντελο; — Μία φιλεναδοῦσα, τὴν ἐπαχὴ πού ἦσαν φοιτήτρις... Ἐχὼ ξεχάσει τ' ὄνομά της... Ἡ Ύδēt δάγκωσε τὰ χεῖλη της. — Ἐφυγε σὲ λίγο ἀπὸ τὴν ἐκθεσὶ. Συναδρίσκε αἰγὰ-αἰγὰ τὴν ἡμεῖα της, ὅσο ἀπομακρύνονταν. Τὸ κάτω-κάτω, εἶχαν περάσει εἰκοσὶ χρόνια ἀπὸ τότε... — Ἐνας καθρέφτης, στὴν προθήκη ἐνὸς καταστήματος, τῆς παρουσίασα τὴν εἰκόνα της. Ἡ Ύδēt σταμάτησε λίγο. — Ἐαὐτὸ, ὅμως, δὲν ἔχω ἀλλοῦ, ψιθύρισε. — Ἐχω πάντα τὴν ἴδια λεπτὴ γραμμὴ καὶ τὸ πρόσωπό μου ἔχει διατηρήσει τὴ νεανικὴν φρεσκάδα του... Ἐκάμα καλὰ νὰ βάλω αὐτὸ τὸ βέλο. Διαφορετικὰ, ἂν εἶσαι βρισκόνταν μέσα στὴν αἰθούσα, θὰ μ' ἀναγνώριζαν. Αὐτὴ ἡ σκέψις τὴν ἐνθουσίασε. — Ὅταν ἔφτασε στὸ σπῆτι της, ὁ ἀνδρῶτα τῆς εἶχε γυρίσει ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, καί, ἔσπρωξεν αὐτὴν σὲ μίαν πολυθρόνα, διάβαζε μίαν ἐφημερίδα. — Ἀργήσες, τῆς εἶπε. Ἡ Ύδēt ἀνατίρησε. Ἡ ἐφημερίδα, πού διάβαζε ὁ ἀνδρῶτα, τῆς ἦταν ἐκείνη, πού εἶχε ἀφῇρε ἡ ἴδια, πρὸς τὸν φύγῃ. Καὶ θὰ εἶχε ἀναγνώρισε αἰγούρα τὴν εἰκόνα της... Πῶς θὰ κατάρφανε τώρα νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀδῶν νεανικὸ αἰσθημα, χωρὶς συνέπειες; — Ἦμουν στὴς λιζέτ, ἀπάντησε, πηγαίνοντας κοντὰ του. — Ἀ, διάβασε τὴν ἐφημερίδα; — Ναι, ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα ὡς τὴν τελευταία, τῆς ἀπάντησε. — Αὐτὴ ἡ εἰκόνα;... εἶπε δειλὰ ἡ Ύδēt, δειχόντας τὸ μεγάλο κλισὸ στὴν πρώτη σελίδα. — Ὅχι, ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα. — Ὁ ἀνδρῶτα κῆρυξε κάμποσες φορὲς τὴν εἰκόνα τοῦ κι' εἶπετα τὴ γυναικίαν του. — Δὲ βρισκό, ἀπάντησε. Εἶναι, σὲ ἀλήθεια, πολὺ ὁμορφὸ πορτραῖτό... Ἀλλὰ δὲ νομίζω πὼς τὸ μοιάζει... — Εἶχα φαντασθῇ... — Τὴν ἴδια, ἀγαπητὴ μου! Δὲ βρισκό τὴν παραμικρὴ ὁμοιότητα ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ σ' αὐτὸ τὸ πορτραῖτό... — Ὁ χρόνος δὲν ἦταν σκληρὸς μόνο γιὰ τὸν Ἀλαῖν, σκέφτηκε ἡ Ύδēt, φέροντας βιαστικὰ, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸν ἄνδρα, πού κληῖσαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

ΠΙΕΡ ΜΟΡΒΑΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

«Ἡ πρώτη ἐπιθεώρησι τοῦ θερινοῦ θεάτρου «Ριάτο» «Περικολάδες», πού γράφουν ὁ Πῶλ Νῶρ μαζί μὲ τὸν Γ. Γιαννακόπουλο, θὰ περιλαμβάνη ἕνα ἱστορικὸ φινάλε. — Στὸ φινάλε αὐτό, ὁ Πῶλ Νῶρ, ὅπως γίνεται στὴν Ἀμερική, θὰ ἐμφανίζεται καὶ ἀπὸ σκηνῆς. ὡς ἀφηγητής. — Τὸ «Δαχτυλίδι τῆς μένυας», ἡ ὄπερα τοῦ κ. Μαν. Καλομοίρη, πού ἐπαναλαμβάνει τὸ Σάββατο, ὅστεο ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἡ Λυρική Σκηνή, περιλαμβάνει δυὸ καινούργια μεγάλα μπαλέτα, πού ἐχορογράφησε, λόγω ἀπουσίας τοῦ Ἀγγέλου Γριμάνη στὸ ἐξωτερικόν, ἡ κ. Λουκία. — Εἶναι δύο χορευτικὰ σκέτς μὲ τοὺς τίτλους «Τράτα» καὶ «Νεράιδες», σὰ ὅποια λαμβάνει μέρος δλόκληρο τὸ μπαλέτο, μὲ ἑλληνικὰ κοστούμια. — Τὸ τραγικὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, πού ἔγινε κοντὰ τὰ Γιάννενα, καὶ πού ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χάσῃ ἡ «Ἑλλήν Λαμπιέρη» τὴν τρίτην κατὰ σειράν ἀπὸ τίς 5 ἀδελφές της, ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωστῇ, ὅτι ἡ δημοφιλὴς πρωταγωνίστρια τῆς πρόσας, χρησιμοποιοῖ στὴ σκηνὴν ψευδώνυμον. — Πραγματικὰ, τὸ ἀληθινὸν τῆς ὀνόμα εἶναι «Ἑλλήν Λούκου». Ἐπίσης ἡ Λαμπιέρη εἶναι δίδυμοι μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀδελφούς της, πού πεθάνε σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία. — Κατὰ περίεργον σύμπτωσι, οἱ περισσότερες χορευτρίες τοῦ ἱσπανικοῦ μπαλέτου Ἀντόνιο ντὲ Μολίνα, πού βρισκεῖται αὐτὴς τῆς μέρες στὴν Ἀθήνα, εἶναι... ξανθές! — Κι' αὐτὸ, γιὰτὶ κατάγονται ἀπὸ τὴν Καζαμπλάνκα, ὅπου παραδόξως τὰ 90 % τῶν γυναικῶν εἶναι ξανθές, ἀντίθετα μὲ ἄλλες ἱσπανικὰς περιοχάς, ὅπως π. χ. ἡ Ἀνδaluσία, ὅπου τὰ 90 % εἶναι μελαχροινές. — Ὁ πρῶτος χορευτὴς τοῦ ἱσπανικοῦ συγκροτήματος, Πέπε Λουτσενα, πρὶν ἐπιδοθῇ στὸ χορὸ, ἦταν τραγουδιστής. Ἐνα σοβαρὸ ὅμως ἀτύχημα στὸ λαϊκόν, τὸν ὑποχρέωσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ τραγούδι, γιὰ νὰ γίνῃ, μέσα σὲ λίγα χρόνια, διάσημος χορευτής. — Ἡ Μάχη Ἀναγνωστοπούλου, ἡ Ἑλληνίδα πρωταγωνίστρια τῶν γερμανικῶν θεάτρων, πού θὰ κάμῃ τὴν πρώτην τῆς ἐμφάνισιν στὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν «Ἀνδρομάχη» πού ἔχουν, ἦταν καθηγήτριά της ἑλληνικῆς φιλολογίας σ' ἕνα κολλέγιον τῆς Νέας Ὑόρκης. — Ὁ κομικὸς Φ. Μανέλλης, μὲ συνεργασίαν τοῦ κομφερανσιέ Ζουήν, συγκροτεῖ μεγάλο μουσικὸ θίασο, μὲ τὸν ὅποιο θὰ περιοδεύσῃ στίς ἐπαρχίες. — Ἡ Ἀννα Μαντζουράνη, ἀπὸ τὰ νέα ἀστέρια τοῦ τραγουδιοῦ, λαμβάνει μὲ πολλὰ ἐπιτυχία, στὸν «Ἐκπὸ τοῦ Μουσείου», τίς τελευταίας ἐπιτυχίας τοῦ μαέστρου Μιχ. Σουγιούλ. — Ὁ σκηνοθέτης Τζέιμς Ἐλλιοτ ἔστειλε γιὰ μετάφρασιν στὸν Ἑλληνοαμερικανὸν Κίμ Φράιερ, τὸ ἀνέκδοτο μονόπρακτο τοῦ Καζαντζάκη «Ρέκκιεμ». — Ὁ Κίμ Φράιερ — τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου εἶναι Κίμων Καλογερόπουλος — πῶν γίνῃ μεταφραστὴς θεατρικῶν ἔργων, ἦταν καθηγήτριά της ἑλληνικῆς φιλολογίας σ' ἕνα κολλέγιον τῆς Νέας Ὑόρκης. — Τὸ «Ρέκκιεμ» θὰ ἀνεβασθῇ τὸ Σεπτέμβριο, ἀπὸ τὸν Ἐλλιοτ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θεάτρα τοῦ Μπροντγουάι, μαζί μὲ δυὸ ἄλλα ἑλληνικὰ μονόπρακτα. — Οἱ συνθέτες λαϊκῶν τραγουδιῶν ἐπαθὺν σημαντικὴν ζημίαν, μὲ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν ρεμπέτικων τραγουδιῶν στὸ ραδιόφωνον. — Χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι οἱ γνωστότεροι ἀπ' αὐτοὺς, ἐλαμβάνουν ἀπὸ ἐκτελεστικὰς γύρας ἀπὸ τίς 7 χιλιάδες τὸ μῆνα, ποσὸν τριπλάσιον ἀπ' ὅτι παίρνουν οἱ συνθέτες μοντέρνων τραγουδιῶν. — Τὸ ἑλληνικὸν χορευτικὸν ζευγάρι Δρόσος - Τάντα, πού ἐμφανίζεται τελευταία στὴν Ἱταλία, γνώρισεν, στὴ Νυρεμβέργη, ὅπου ἦταν προηγουμένως, μεγάλαν ἐπιτυχίαν μὲ τοὺς ἑλληνικοὺς χορούς του.

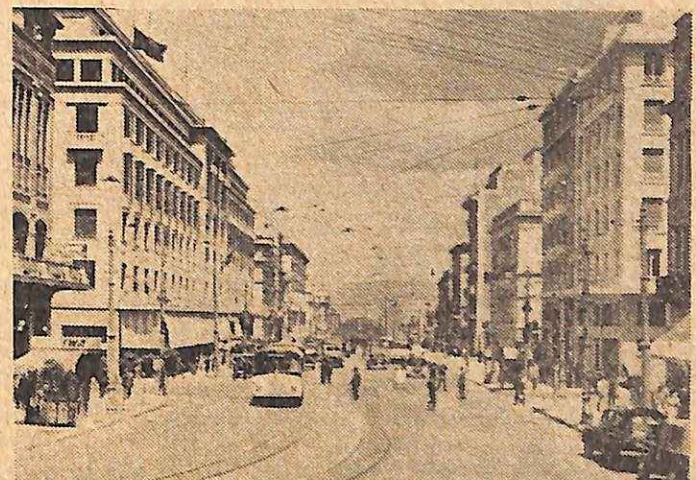
Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἡ Ἀθήνα καὶ ὁ Τουρισμός

Ἡ τουριστικὴ ἐμφάνισι τῶν κεντρικῶν Ἀθηναϊκῶν δρόμων

Ἡ ΑΝΟΙΞΙ, πού ἀποκαλύπτει τὸν μοναδικὸν γαλάζιον θόλον τοῦ ἀθηναϊκοῦ οὐρανοῦ, δὲν ἐρχεται μόνη της. Φέρνει καὶ τίς πρώτες ὀμάδες τῶν ξένων τουριστῶν στὴν πόλιν τῆς Παλαιᾶς Ἀθήνας. Οἱ ξένοι, ὅμως, ἐπισκέπτες δὲ βλέπουν μόνον τὸν Παρθενῶνα καὶ τοὺς τόσους ἀρχαίους θησαυροὺς τῆς Ἀθήνας. Βλέπουν καὶ τὴ σύγχρονη πόλιν, πού θέλει νὰ θεωρηθῇ σὰ μίαν ἀπὸ τίς μεγάλας πρωτεύουσας τῆς σημερινῆς Εὐρώπης, καὶ φυσικὸ εἶναι νὰ κάνουν συγκρίσιν τῆς μετὰ τίς δικές τους πρωτεύουσας καὶ μεγαλοπόλεις, λόγῳ χάρις τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἡ τῆς Ἀμερικής. Καὶ ὁ σίγουρος θαυμασμός τους γιὰ τὴν ἀρχαία Ἀθήνα, τοὺς κάνει ἴσως νὰ βαρυνθοῦν αὐτοὶ ἐμᾶς, σὰν ὑπεύθυνους γιὰ τὴν σημερινὴν ἐμφάνισιν τῆς πρωτεύουσας. — Ἀς σημειώθῃ, ὅτι ἡ τουριστικὴ κίνησι πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔχει μέσα σὰ τελευταία ἔξη χρόνια, ὀκταπλασιασθῇ. 250.000 περίπου ξένοι τουρίστες ἦρθαν πέρυσι στὴ χώρα μας κι' ὅλοι σχεδὸν περνοῦν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἐχουν, ἔξ ἄλλου, περάσει πᾶν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὸν πόλεμον, ὅλες οἱ μεγάλες ξένες πρωτεύουσες, ἀκόμη καὶ τῶν ἄλλων Βαλκανικῶν κρατῶν, ἔχουν εὐτρεπισθῇ καὶ ὁργανωθῇ ὅσο τὸ δυνατόν καλῶτερα καὶ δὲν ἔχουμε πᾶν τὴ δικαιολογίαν νὰ λέμε, ὅτι, λόγω τῶν πολεμικῶν μὲν περιπετειῶν κλπ., δὲν ἔχουμε ἀκόμη τοῦλάχιστον «συγυρίσει» τὴν πόλιν μας. — Ἀς δοῦμε, λοιπόν, ποῖα εἶναι ἡ εἰκόνα πού παρουσιάζουν σήμερα οἱ κεντρικοὶ τοῦλάχιστον δρόμοι καὶ οἱ πλατεῖες τῆς Ἀθήνας. Κεντρικοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους καὶ πλατεῖες θεωροῦμε κυρίως τίς λεωφόρους Πανεπιστημίου (Ἐλευθερίου Βενιζέλου), Βασιλίσσης Σοφίας, Ἀλεξάνδρας, Βασιλίσσης Ἀμαλίας, τίς ὁδοὺς Ἀκαδημίας, (Ρουζβέλτ), Σταδίου (Τσάρτσιλ), Ἐρμού, Φιλελλήνων, Πατισίων, (28ης Ὀκτωβρίου), Αἰόλου, Ἀθῆνας, Μητροπόλεως καὶ τίς παρόδους Κλαυθμόνους καὶ τὴν πρὸ τοῦ Δημαρχείου, τὴν πλατεῖαν Κολωνακίου, μὲ τίς γύρω παρόδους τοὺς κ. ἂ. Λέγοντας ποῖα εἶναι ἡ ἐμφάνισι τῶν δρόμων, ἐννοοῦμε πὼς παρουσιάζεται ἡ καθαριότης τους, ὁ φωτισμός, οἱ συγκοινωνίες, τὰ ἀστυνομικὰ καὶ ἄλλα κρατικὰ ὅργανα, ἡ ἐμφάνισι τῶν δημοσίων καὶ ἄλλων κτιρίων, τὰ κέντρα θεαμάτων καὶ ψυχαγωγίας, τὰ ξενοδοχεῖα κι' ἀκόμη ἡ κυκλοφορία καὶ ἡ ἐμφάνισι τῶν πεζῶν. Ὅλα αὗτα συνηθίζονται τὴν εἰκόνα, πού ποσφαινὴν νὰ σχηματίσῃ μέσα σὲ λίγες μέρες ὁ ξένος, πού βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ἀθήνα. Στὸ κεφάλαιον πᾶν τῆς καθαριότητος, δυστυχῶς, τὰ πράγματα δὲν εἶναι εὐχάριστα. — Ἡ Ἀθήνα δὲν ἔχει, βέβαια, ἀκόμη οὐτε καλὸ δίκτυον ὑπονόμων, οὐτε ἄθροισμα νερά. Ὡστόσο καὶ πᾶν ἂν μπορούσε νὰ εἶναι καθαρότερον, ὅσο ἐξῆδος εἶναι, ἀραγε, γιὰ τὸν κρατικὸν προϋπολογισμόν νὰ ὑπῆρχαν π. γ. παντοῦ τελεκεδῆναι κοινὰ καθαριότητος, δρόμους; Δικαιολογεῖται, δεκαετίαν χρόνια μετὰ τὸν πόλεμον, νὰ μὴν γίνῃ νὰ ρίχνουν ὑποχρεωτικὰ οἱ πεζοὶ τὰ ἀκροσθὰ πού πετάνε στοὺς ἔχρη ἐξοικονομηθῇ τὸ ποσόν, πού χρειάζεται γιὰ νὰ φτιαχτοῦν; Χρειάζονται περισσότερα αὐτοκίνητα καθαριότητος καὶ συνεργεῖα ὁδοκαθαριστῶν, μὲ εὐπορώμεναι καὶ καθαρές στολές καὶ ὅχι μὲ ἐμφάνισιν ρακέτων ἀνθρώπων. Πρέπει νὰ ὁργανωθῇ μίαν ἀληθινὴν ἐκστρατεῖαν γιὰ τὴν καθαριότητα ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ τοὺς ἰδιώτες. — Ὁ φωτισμός στοὺς περισσότερους μεγάλους ἀθηναίκοις δρόμους εἶναι τώρα ἱκανοποιητικός. Μετὰ τὴν ἐπισκευὴν καὶ τῶν ἄλλων κεντρικῶν δρόμων, καὶ ὅταν τελειώσῃ τὰ ἔργα τῶν πλατειῶν, ἡ ἐμφάνισι τῶν δρόμων εἶναι σχετικῶς καλὴ. Βέβαια οἱ ἀθηναῖκοι δρόμοι εἶναι καὶ θὰ παραμένουν στενοί. Ἡ πλατεῖα Ὀμονοίας, ὅταν τελειώσῃ, θὰ εἶναι τέλεια στὸ εἶδος της. Ἡ πλατεῖα Συντάγματος ὅμως δὲν ἱκανοποιεῖ μὲ τὴν νῦν διαρρυθμίσει της. Ἡ πλατεῖα τοῦ Δημαρχείου εἰδικανοποιεῖται καὶ μόνον γιὰ συμμόρφωσιν οἱ πλατεῖες Κολωνακίου καὶ Κλαυθμόνους. Ἡ τελευταία εἶναι πραγματικὰ γιὰ κλάσμα μὲ τὰ σημερινὰ τῆς νῦν. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἐξωραίσθῃ πολλοὶ ὅμοιοι γύρω ἀπὸ ἀρχαίους. — Δημόσια κτίρια, πού νὰ στολίζον τὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας, λίγα ὑπάρχουν. Ἀρχοντικὰ ἰδιωτικὰ κτίρια ἐπίσης λίγα. Ὁ νέος διώξ λευκὰ πολυκατοικίας, πού γίνονται καὶ γίνονται εἰς, στὸ ἐξωτερικόν τους ὁμοιογενέως, ἀπὸ τίς ὥραιότερες τῆς Εὐρώπης. — Ὅσο γιὰ τίς συγκοινωνίες τῆς Ἀθήνας ἔχουν γρηθὶ τόσο πάλιν, ὥστε περιττεῖ νὰ τὰ ἐπαναλάβωμε. Ὅποιαδήποτε οἱ συγκοινωνίες

μὲ τὰ λεωφορεῖα καὶ τὰ τράλλεϊ εἶναι ἀρκετὰ πυκνές, ἀλλ' ἀκατάστατες. Ταξὶ ὑπάρχουν ἀσθονα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων, ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῆς Ἀθήνας καὶ συγκριτικὰ μὲ τίς ξένες πρωτεύουσας, εἶναι μικρὸς — 35.000 περίπου — ἀσχετὰ ἀν' ὑποκύνον οἱ ἀθηναῖκοι δρόμοι, ἐπειδὴ εἶναι στενοί. Πάντως, τὸ συγκοινωνιακὸ πρόβλημα τῆς Ἀθήνας δὲν ἔχει λύσιν ἀκόμη. Πρέπει, ὅμως, νὰ λείψῃ ἐπὶ τέλους, ἡ ταλαιπωρία τῶν πεζῶν καὶ περιμένουν καὶ νὰ σπρώχνονται στίς οὐρές, κατὰ ἀπὸ τὸν

Ἐνα μεγάλο τμήμα τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου.

ἥλιον ἢ τὴν βροχὴν, σὲ ἀπίθανα καὶ ἐπικίνδυνα μέρη, ἀκόμη κι' ἀπάνω σὰ καταστρώματα τῶν δρόμων. Οἱ στενὲς πόρτες τῶν λεωφορείων καὶ τὸ σύστημα νὰ μπαίνουν οἱ ἐπιβάτες σπρωχόμενοι μόνο ἀπὸ τὴν πίσω πύρταν τοῦ οχήματος, εἶναι μίαν ἀπὸ τίς αἰτίες τῆς «οὐράς» καὶ τῆς ταλαιπωρίας τοῦ κοινῶ. Σὲ ὥρισμένες γραμμές πρέπει νὰ μπαῖν περισσότερα οχήματα καὶ οἱ ἀσθετηνὲς τῶν λεωφορείων νὰ μεταφερθοῦν ἐξω ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς πόλεως, στὸ τέλος τῶν δρόμων. Ἐτοὶ θὰ λείψῃ ἡ συγκέντρωσι δρογῶν καὶ εἰσπρακτόρων καὶ σταθμαρχῶν πάνω σὰ πεζοδρόμια, κοντὰ σὲ πρόχειρα γραφεῖα σταθμάρχων — τραπεζία, κατὰ ἀπὸ τὰ ὅσπετα τῶν περιπετειῶν ἢ σὰ κατώφλια τῶν καταστημάτων. — Τὰ οχήματα ἀς βαρύνται καποὺ-καποὺ καὶ ὅχι μόνο μίαν φορὰ στὴ δεκαετία καὶ ἀς εἶναι καθαρότερα. — Κατὰ ἄλλο, πού δὲ συνιστᾷ τὸν πολιτισμὸν μας εἶναι οἱ τροχονόμοι, πού κάνουν τὴ δουλειὰ τους στίς μικρὰς σκοπιεῖς ἢ πεζοὶ στὴ μέση τῶν δρόμων, ἐκτεθειμένοι στὴν ὀμίαν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως καὶ τῶν οχημάτων. Τί γίνεται ἀλλοῦ; Τζαμένια περιπετῶν καὶ σὰ πεζοδρόμια ἡ πυργίσκοι σὲ ὕψος 5—6 μέτρων, σὲ κατάλληλα σημεία. Ἐπιτροπὴν στοὺς τροχονόμους νὰ κάνουν καλύτερα καὶ ἀσφαλέστερα τὴ δουλειὰ τους. — Ἄλλο ἐπείγον ζήτημα εἶναι ἡ δημιουργία νυκτερινῶν συγκοινωνιῶν ἐν τῇ Ἀθήνᾳ. Σ' ὅλες τίς ξένες πρωτεύουσες νυκτερινὸν δρομολογίον ἔχουν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὡς τὸ πρωί, καθε μισὴ ἢ μία ὥρα, ἀσχετὰ ἀν' ὑπάρχουν ἢ ὄχι ἐπιβάτες. Τυχόν ζήτημα τῶν λεωφορείων καθυστερεῖ ἀπὸ τίς εἰσπρατεῖς τῆς ἡμέρας. Ἐπίσης, ἀσχετῶς πάντα ἡ τοποθεσία πλῆθος συστημάτων φωτισμῶν σημάτων αὐτοκινήτων καὶ πεζῶν, καθαρηγητικῶν πινακίδων σὲ ξένες γλώσσας, γιὰ τὰ δρομολογία τῶν οχημάτων καὶ συστηματικὴ δόξισις τοὺς καὶ ἐνὶ μόνῳ μὲ ὀνόματα συνοικιῶν καὶ τοποθεσιῶν ὅπως λόγου χάρι «Λαοστία-Κουκάκι». — Κατὰ ἀπὸ πού λείπει γιὰ τὸν ξένον ἀπὸ τῆς Ἀθήνας, εἶναι ἐνὸς ὑπογείου σιδηροδρόμου — μετρὸ — πού θὰ τὴν ἀνακαύσῃ ἡ συνοικισμῶν. — Ὅσο τώρα γιὰ τὰ ἀθηναῖκα ξενοδοχεῖα, παρατηροῦμε, ὅτι πολλὰ εἶναι παλαιὰ καὶ μὲ λίγα κομφοῦ. Ὑπάρχουν βέβαια, ἀριστέως καλὰ ξενοδοχεῖα, ἐσφαλμένα τῶν Δυτικοευρωπαϊκῶν. Γενικά ἡ Ἀθήνα χρειάζεται περισσότερα μοντέρνα καὶ τουριστικὰ ξενοδοχεῖα. — Ἀπὸ τὰ δημόσια θεάματα, οἱ αἰθούσες τῶν κινηματογράφων εἶναι ἀπὸ τίς πρὶν ἐμφανισμένες στὴν Εὐρώπην, ὁρισμένα θάματα ἐπίσης καλὰ μὲ πολλὰ καλοὺς θιάσους παίζοντες. Λείπει ὅμως ἕνα μεγάλο κρατικὸ θέατρο πρόςας — ἐκτός ἀπὸ τὸ Ἑθνικόν — κτίριον ὁπλαδὴ — καὶ ὅπερος, ἀντάξια μίαν πόλιν, πού θεωρεῖται πατρίδα τοῦ θεάτρου. — Τὰ ὑπόλοιπα κέντρα ψυχαγωγίας, ἐξαγορηπλατεῖα, μπόρ, κλπ., εἶναι ἀρκετὰ χωρὶς ὅμως τὰ περισσότερα μουσικὴ ἢ θεάματα ἀξία λόγου. Τὸ «κουρὸν Λοκαλὸν» τὸ τοπικὸν ὁπλαδὴν χρώμα, τὸ δίδουν οἱ ὀνομαστὲς ἀθηναῖκες θαβέρνες, μὲ τὴ λαϊκὴν τους μουσικὴν πού ἐνθουσιάζουν πραγματικὰ τοὺς ξένους. — Τέλος γιὰ νὰ ἐξαντλήσωμε τὸ θέμα, ἡ ἐμφάνισι πού πληθύνεται εἶναι γενικὰ ἱκανοποιητικὴ. Οἱ Ἀθηναῖοι προσέχουν τὸ ντύσιμόν τους καὶ ἴδιος οἱ Ἀθηναῖοι, πού θεωροῦνται, δ' ἐθνὸς, διαφορὰ καὶ καλοντυμένους γυναικες. — Ὅπως φαίνεται ἀπ' τὰ παραπάνω, πολλὰ πρέπει ἀκόμη νὰ γίνων στὴν Ἀθήνα χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ ὑπάρχῃ πολὺς καιρὸς γιὰ συζητήσεις καὶ σχέδια. Δὲν τὸ ἐπιταίει, ὅπως εἴπαμε, οἱ ἀμαρτωροὶ προῦδοι τῶν ἄλλων ξένων πρωτευουσῶν.

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

(Στρίπ - τῆζ)

Ποικιλοτρόπως ἔγινε τοὺς γόντας μμοῦμαι καὶ γὰρ καὶ τὴν ἐμφάνισιν ἐμοῦ περιποιούμαι, ἰδοὺ κομψὸν κοστούμιον φορῶ τὴν ὥρα ταύτην ὑπερ βεβαίως χρεωστὸ ἀπὸ μακροῦ εἰς ράπτην. Καὶ φέρω τοῦτο εὐκλεῖς κατὰ τὰς περιπτώσεις καὶ μολοντὶ χρεωστὸ πολλῶν μνηνῶν τὰς δόσεις οὐδόλως τοῦτο σκέπτομαι ἢ λέγω: «Ζεμάν φου!» καὶ ἂς κτυπᾷ ὁ ράπτης μου τὴν θύραν τοῦ κωφοῦ. Ἦγουν μὲ τὸ κοστούμιον ποῖω τρελλὰς («ἐμφάνας») κι' ἰδὼν προχθές τὸ ὄραμα κηρύς καὶ δὴ νδαρνδῶνας πρὸς δὲ τυχάνων ὡς εἰκὸς σαίνιον κι' αἰσῖς εἰς ταύτην οὐν ἐγγέγονα ἐν τάξει κολληταῖς. Πρὸς ταύτην ἡτοῖ ἐδραμον κι' ἀνέκραζον: «Ὁ κήρι! Ἀνὴρ τυχάνων πλουσίος, περιωπῆς ἀνὴρ, μ' αἰσθηματα ὑπερόχα καὶ λαύρως τροπαίουχα!» ὅτε ἐξαίφνης ἤκουσον: «Ρέ γέρο, βγάλ' τὰ ρουκὰ!» Καὶ στρέψας φεῦ! τὸν ράπτην μου ἀν' (τίκρουν, αὐτὸθι) κι' ἰδοὺ ἡ λύσις, φιλτατοῖ, ἡτς εὐθὺς (ἐδόθη): — Ἐνὺ τριγύρω ἡκούοντο ζητωκραυγαὶ καὶ («μυζζ»), ὁ ράπτης μου μοὶ ἔκαμεν-ἀλλοῖμονον! («στρίπ-τῆζ»). Τουτέστιν μοὶ ἀφῆρεσεν μέχρι καὶ παν- (βαλόνιον, κι' ἐγὼ ὁ μέγας Δὸν Ζουάν, πρὸς αἰ- (σχος μου αἰώνιον, ὁ τῶν γυνῶν τὸν ἔρωτα ἀναζητῶν τοῦ (κάκου) εἰς τὰς ὁδοὺς παρήλασον μετὰ τοῦ... (ἐσωδράκου!) Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η Τζόαν Γούντγουρντ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΜΕ ΤΟ «'ΟΣΚΑΡ'»

Καλύτερη «στάρ» της χρονιάς
ανακηρύχθηκε μία ηθοποιός του
Χόλλυγουντ, που ως χτες ήταν
έλετελα άγνωστη!...

Η καλύτερη «στάρ» του 1958 ονομάζεται Τζόαν Γούντγουρντ. Δεν είναι καθόλου παράξενο αν δεν έχετε ακούσει ποτέ αυτό το όνομα, αν δε θυμάστε τη μορφή της, αν δεν ξέρετε τίποτα γι' αυτή. Το βράδυ της απονομής των «'Οσκαρ'», όλες σχεδόν οι διασημότητες της εθνομυκής τέχνης, που είχαν συγκεντρωθεί για τη σχετική τελετή σε μία θεατρική αίθουσα του Χόλλυγουντ, ήσαν απλώς άδρια, ότι ανήκε σε σίς πέντε υποψήφιες για το μεγαλύτερο κινηματογραφικό βραβείο υπήρχε και μία κλωμή και κατάξανθη κοπέλλα. Είχε πρωταγωνιστήσει ο' ένα μονάχα φιλμ, που είχε σημειωθεί άμεση επιτυχία.

Όλοι υπέθεταν, ότι το «'Οσκαρ'» για την καλύτερη γυναίκα ηθοποιού θα δινόταν σε καμιά βεντέτα με καθιερωμένη αξία. Μπορεί να ήταν η Ντέμπορα Κέρ, η γλυκιά πρωταγωνίστρια της ταινίας «'Η ψυχή κι' η σάρκα'» ή η ωραιότατη και τόσο άτυχη Έλίζαμπεθ Τάιλορ, που είχε δώσει αποδείξεις του δραματικού της ταλέντου στο φιλμ «'Το δέντρο της ζωής'» ή η έλασση Λάνα Τάρνερ, για το δυνατό της ρόλο στην «'Ομορφιά της κόλασης'».

Δε συνέβηκε όμως, τίποτ' απ' αυτά. Το «'Οσκαρ'» βρέθηκε στα χέρια όχι της πιο όμορφης, όχι της πιο έλασσης, όχι της πιο έμπειρης, αλλά μιας «καινούριας», μιας άγνωστης, που κανένας δε την είχε σκεφτεί. Ότε η ίδια δεν το περίμενε αυτό. Η Τζόαν Γούντγουρντ ήταν τόσο βέβαιη, ότι δεν εγγόκειτο να διαλέξουν αυτή, ώστε δεν είχε προετοιμάσει ούτε το σχετικό ευχαριστήριο λόγιο. Έτσι, όταν της παραδόθηκε το περίφημο γλυστό αναλυτάκι, δε μπόρεσε να κάνει τίποτ' άλλο παρά να ξεσπάσει σε κλάμια και να προσφέρει ανάμνηση στους λυγμούς της.

Ονειροεμμένον αυτή την ευτυχία από έννια χρόνων κοριτσάκι!... Τον προσμένο θεβρούντο, τα εκατομμύρια οι αναγνώστες ενός μεγάλου κηρυγματοφύλλου περίοδου, που είναι αφιερωμένο στις αυλικές αυτογραφών των «'αστέρων'» κι' οι όποιες κάθε χρόνο κάνουν δημόσια για ν' ανακηρυχθεί ο καλύτερος ή ο χειρότερος της αμερικανικής θόδνης. Διάλεξαν άκριβος την Τζόαν Γούντγουρντ.

Παρ' όλη όμως αυτή την αναγνώριση, που είναι σπουδαία, γιατί δείχνει την άκτινοβολία μιας ηθοποιού στις μάζες της νεολαίας, η ξανθή κοπέλλα, που είχε φτάσει στο Χόλλυγουντ μόλις ένα χρόνο πριν, εξακολουθούσε να περνά αιματηρή

την «'Εται, όταν ξαφνικά, με την απονομή του «'Οσκαρ'» που της έγινε, το όνομά της μεσουράνησε στο στερέωμα της φήμης, οι δημοσιογράφοι, που θέλησαν να γράψουν γι' αυτή βρέθηκαν σε άμχανία. Είχαν να κάνουν μ' ένα κορίτσι χωρίς ιστορία. Η μάλλον με μία ιστορία τόσο συντομη και τόσο άπλη, που δεν άρκουσε για να γεμίσουν οι στήλες ενός καταποτιστικού άρθρου.

Το πιο σπουδαίο απ' όσα είναι γνωστά γι' αυτή, βρίσκεται στο γεγονός ότι εδώ και λίγους μήνες είναι η ευτυχισμένη σύζυγος ενός ώριου και διάσημου ηθοποιού, του Πάβ Νιούμαν.

Η Τζόαν γεννήθηκε εδώ κι' έκοι δύο χρόνια στο Τόμασβιλ, μία μικρή πόλη της Γεωργίας. Πέρασε ήσυχη παιδική ηλικία, μέσα σε μία μάλλον φτωχή οικογένεια, που είχε όμως καλές αρχές. Το μοναδικό πρόβλημα της παιδικής της ηλικίας ήταν εκείνο, που απασχολεί όλα τα λικουδικά κοριτσάκια. Η Τζόαν ήταν παχεία. Είχε αποφασίσει, λοιπόν, από έννια χρόνων, να κάνει σιλουέττα, για να γίνει μία μέρα ηθοποιός του κινηματογράφου.

Αφού τελείωσε το γυμνάσιο, ακολουθούσε το χιλιόπατημένο δρόμο, που παίρνουν οι πιο πολλές νεαρές Αμερικανίδες, οι όποιες θέλουν να δημιουργήσουν μία ανεξάρτητη ζωή. Πήγε στη Νέα Υόρκη. Είχε γίνει τώρα μία πολύ εντυπωσιακή κοπέλλα κι' έτσι βρήκε εύκολα δουλειά ως φωτομοντέλο. Σύντομα γράφτηκε στην περίφημη θεατρική σχολή «'Πλαίνχάουζ'». Από τις φωτογραφίες για δοντοπαστες πέρασε κατόπιν στα διαφημιστικά σκέτα της τηλεόρασης. Τέλος, έφτασε κι' η ποθητή στιγμή, να ντεμπιούτρει στο θέατρο. Τη διάλεξαν ανάμεσα σε πολλές άλλες νεαρές υποψήφιες για να παίξει ένα μικρό, αλλά χαρακτηριστικό ρόλο στην κωμωδία «'Πικ-Νικ'». Το παίξιμό της έκανε εντύπωση σ' ένα κινηματογραφικό παραγωγό, που αναζητούσε νέα ταλέντα. Της έδωσε, λοιπόν, ένα εισιτήριο για να πάει αεροπορικώς στο Χόλλυγουντ και της πρόσφερε ένα μικρό ρόλο, πλάι στο γνωστό ηθοποιό Βαν Χέφλιν, σ' ένα φιλμ με υπόθεσι «'Γουέστερν'». Κατόπιν, ο παραγωγός την ζήτησε ολότελα.

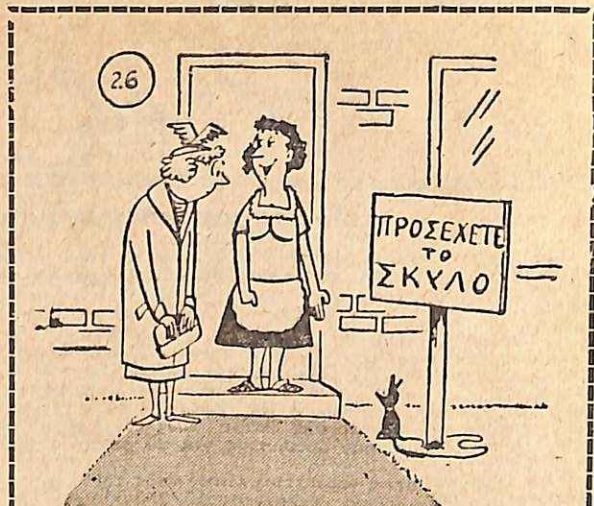
Όπως συμβαίνει με τόσες και τόσες «'στάρλετ'» νεμάτες έλπιδα, η Τζόαν Γούντγουρντ, πριν ακόμα αρχίσει καλά-καλά, είχε μπει στο περιθώριο. Όπως αφήνει κι' η ίδια, εκείνες οι μέρες στάθηκαν οι πιο άσχημες της ζωής της. Έμενε μόνη κι' ώρες στο δωμάτιό, που είχε νοικιάσει, περιμένοντας μάταια ένα τηλεφώνημα, που θα της ξανάδινε την ευκαιρία να δείξει το ταλέντο της.

Αλλά καμιά έταιρεία δεν της είχε δώσει προσοχή. Κανείς δε σκεφτόταν να της προσφέρει δουλειά. Όσο για τον Πάβ Νιούμαν, που την είχε ερωτευτεί, αυτός δεν ήθελε να τη δει ηθοποιό του κινηματογράφου και δεν έκανε τίποτα για να την προωθήσει.

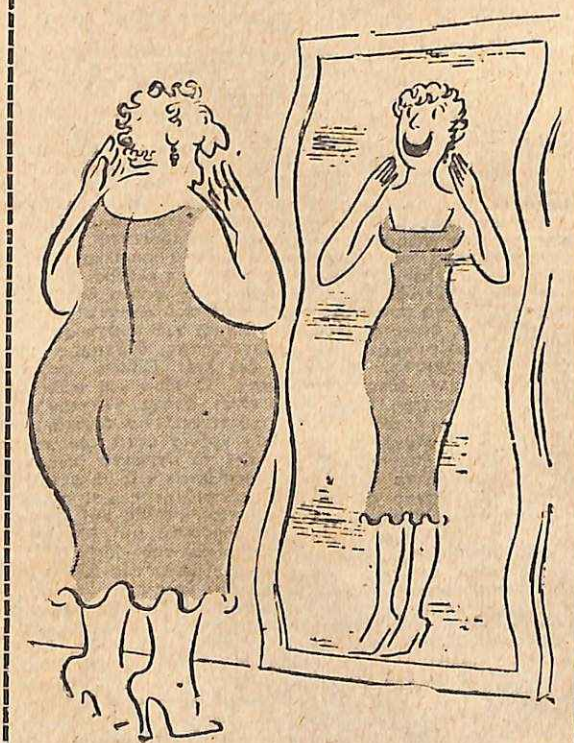
Αλλά ξαφνικά, η ευτυχία που περιμενε, της δόθηκε. Την καλεσαν να πρωταγωνιστήσει σ' ένα καινούριο φιλμ, για το οποίο θεωρήσαν το τύπο της σαν τον πιο κατάλληλο. Επρόκειτο για την ταινία «'Η γυναίκα με τα τρία πρόσωπα'», που η υπόθεσί της ήταν παρμένη από την πραγματικότητα. Στο φιλμ αυτό, η Τζόαν θα υποδύονταν την περίφημη Εύα Χουάιτ, μια γυναίκα που είχε ζήσει τρεις διαφορετικές ζωές και που την ιστορία της είχαν αφηγηθεί σ' ένα συγκλονιστικό βιβλίο τους δύο ψυχίατροι.

Η Τζόαν Γούντγουρντ δεν διέψευσε τις προσδοκίες του σκηνοθέτη της. Υποδύθηκε με ξεχωριστή επιτυχία τους τρεις ρόλους της. Ουσικά, όμως, ούτε της πήγαινε καν στο νου πως αυτό το κατορθώμα της θα την έθγαζε μονομιάς από την άφανεσία και θα της εξασφάλιζε το «'Οσκαρ'» της καλύτερης γυναίκας ηθοποιού. Γι' αυτό, όταν στο μεταξύ παντρεύτηκε τον Πάβ Νιούμαν, δήλωσε πως είχαν πιά ξεθυμάνει οι καλλιτεχνικές φιλοδοξίες της και θ' αποτραβιόταν από τον κινηματογράφο. Είχε σκοπό να μείνει πια μία καλή νοικοκυρά.

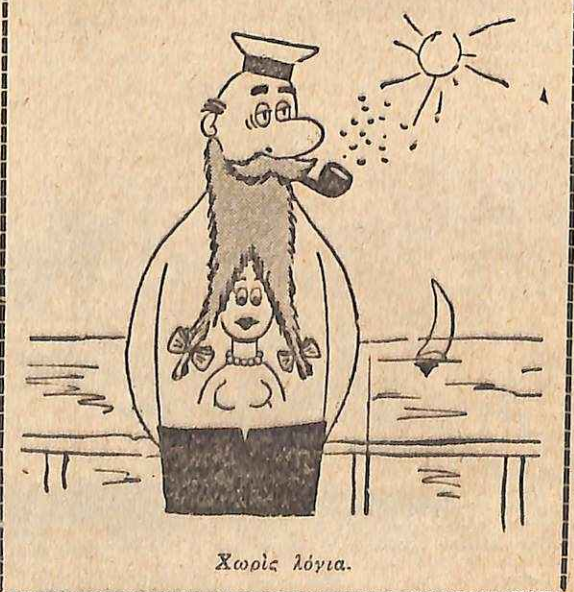
Αλλά, όταν της απονεμήθηκε το «'Οσκαρ'», άλλαξε γνώμη. Αποφάσισε να συνεχίσει τη σταδιοδρομία της κι' έγινε πιο διάσημη σε όλο τον κόσμο.

— Δεν δαγκώνει, αλλά φοβόμαστε μή το πάτηση κανένας ξένος!

Ο μαγικός καθρέφτης.

ΜΙΑ από τις καταπληκτικότερες μορφές του αρχαίου ελληνικού κόσμου είναι ο Αριστοτέλης.

Γεννήθηκε στα Στάγειρα της Μακεδονίας το 384 π. Χ. Πέρασε όμως το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στην Αθήνα. Επί έικοσι χρόνια φοίτησε στη φιλοσοφική σχολή του Πλάτωνα. Ήταν ο δάσκαλος του Μεγάλου Αλεξάνδρου και υπήρξε όχι μόνο ένας από τους μεγαλύτερους φιλόσοφους και επιστήμονες των αιώνων, αλλά και ένας από τους πιο γραφότερους ανθρώπους του κόσμου. Εκτός από τη φιλοσοφία, ασχολήθηκε κι' έγραψε, φυσική, ζωολογία, μετεωρολογία, ρητορική, ποίηση, μαθητική, βιβλία θρησκευτικά, περί ψυχής και για άλλα σοβαρά ζητήματα, θέτοντας πρώτος αυτές τις βάσεις σε πολλές από τις νεότερες επιστήμες.

Στο τεράστιο πνευματικό έργο του Αριστοτέλη περιλαμβάνεται και η μελέτη, που έκανε πάνω στα κυριότερα πολιτεύματα της εποχής του. Ζητούσε από τη σύγκριση να βρή το καλύτερο. Κι' άρχισε να δημοσιεύει τις «'πολιτείες'» των διαφόρων χωρών. Έδημοσίευσε 156 πολιτείες—δηλαδή, πολιτεύματα—ελληνικών πόλεων. Από αυτά δεν σώζονται παρά αποσπάσματα.

Ένα από τα πολιτεύματα, που είχαν απασχολήσει τον Αριστοτέλη ήταν και η «'Αθηναίων πολιτεία'».

Την είχε δημοσιεύσει το 328 π. Χ. και ως το τέλος του περασμένου αιώνα είχε παραμείνει άγνωστη. Είχε χαθεί μαζί με τα περισσότερα από τα συγγράμματα του Στάγειριτη φιλοσόφου.

Από κάποια εύνοια της τύχης ωστόσο η πολύτιμη αυτή μελέτη του Αριστοτέλη ξαναβρέθηκε.

Τον περασμένο αιώνα στην Αίγυπτο, μαζί με το άλλο έμπόριο, γινόταν και το εμπόριο των παπύρων. Το είχαν οργανώσει διεθνείς αρχαιοκάπηλοι, σταλμένοι από μουσεία και πλούσιους συλλέκτες αρχαιοτήτων. Πρωτοστατούσε στη «'συλλογή'» παπύρων το Βρετανικό Μουσείο του Λονδίνου, που έχει και τους περισσότερους και πολυτιμότερους. Επάνω στους παπύρους βρέθηκαν γραμμένα αποσπάσματα η και όλο κλήρα έργα αρχαίων, που τα ξέραμε μόνο από την ονομασία τους και γνωρίζαμε το περιεχόμενό τους. Επίσης ήταν γραμμένες σε πάπυρους πληροφορίες και σημειώσεις, που φώτισαν σκοτεινές σελίδες της ιστορίας.

Σπουδαστές των ελληνιστικών χρόνων και της ρωμαϊκής εποχής και άλλοι αρχαιοτασιμένοι άνθρωποι στην Αίγυπτο αντιγράφαν πάνω στους παπύρους τα κείμενα αρχαίων ελληνικών γραμμάτων και τα πωλούσαν σαν βιβλία της εποχής εκείνης.

Πολλά, από τα «'επί παπύρου'» συγγράμματα, άργότερα, έπαιρναν το δρόμο των παλαιοπωλείων της αρχαίας Αιγύπτου, που τα έδιναν σε φτηνές τιμές. Μερικά τα πούλαγαν για χαρτί και τα έπαιρναν οι έμποροι και οι μεταπράτες και τούλιγαν πράγματα.

Με παπύρους περιτύλιγαν και τους νεκρούς των οι φτωχότεροι Αιγύπτιοι, που δεν είχαν χρήματα να τους ταρχειύσουν. Κι' έτσι τυλιγμένους τους έθαβαν στην άμμο.

Τέτοιοι πάπυροι βρέθηκαν πολλοί, στα νεότερα χρόνια, γιατί οι Βεδουίνοι, γνωρίζοντας τη ζήτησή τους, έρευνούσαν στην έρημο και τους αφαιρούσαν από τους θαμνένους Αιγυπτίους. Τους μεταπώλουν ύστερα στους αρχαιοκάπηλους, που είχαν οργανώσει ολόκληρο δικτύο και στο τελευταίο έκομα αιγυπτιακό χαρτί!

Σε τέσσερις παπύρους που είχαν τυλίξει κάποια αιγυπτιακή μούμια ήταν γραμμένη και η «'Αθηναίων πολιτεία'» του Αριστοτέλη.

Ο μεγαλύτερος από τους τέσσερις παπύρους είχε μήκος 2,20 μ. και οι άλλοι τρεις μικρότεροι. Στο ένα μέρος των παπύρων υπήρχαν οι λογαριασμοί του κτήματος κάποιου πλούσιου γαιοκτήμονα.

Τους είχε γράψει ο επιστάτης του Διδύμου. Επιδόχου το 78 π. Χ. Κι' από το άλλο μέρος είχε γραφτεί το κείμενο του Αριστοτέλη.

Φαίνεται πως λίγο άργότερα κάποιος φιλομαθής σπουδαστής, που θα είχε βρή τους αρχαιότερους παπύρους με τους λογαριασμούς ή θα τους είχε αγοράσει φτηνά σε μεταχειρισμένους, κάθισε κι' έγραψε ο ίδιος και τρεις βοηθοί του — ίσως και συσπουδαστές του — στο καθαρό μέρος την «'Αθηναίων πολιτεία'».

Οι πολυτίμοι αυτοί πάπυροι, μέσω κάποιου αρχαιοκάπηλου, περιήλθαν στον Άγγλο παλαιωγράφο και διαπρεπή ελληνιστή Σερ Φρειδερίκο Κέννον, που ήταν ο διευθυντής του τμήματος των χειρογράφων του Βρετανικού Μουσείου.

Πρώτοι οι «'τάξεις'» του Λονδίνου τον Ιανουάριο του 1891 έγραψαν για το πολίτευμα έληψη. Και σε λίγες μέρες ο Κέννον δημοσίευσε το κείμενο της «'Αθηναίων πολιτείας'» του Αριστοτέλη με επεξηγήσεις. Η ανεύρεση του σπουδαιότερου κειμένου από τα «'πολιτικά'» του Αριστοτέλη χαίρειται από όλο το διαπιστευμένο κόσμο, γιατί έδινε πλέον σε όλες τις λεπτομέρειες το αθηναϊκό πολίτευμα, που δίκαια θεωρείτο για πρότυπο δημοκρατίας. Συμπλήρωνε δε τα κενά, που όριονταν από τα άλλα αρχαία κείμενα και τα αρχαιολογικά ευρήματα, ώστε σήμερα να έχουμε ολοκληρωμένη εικόνα του δημοκρατικού πολιτεύματος της αρχαίας Αθήνας, που διατηρήθηκε, εκτός από μικρά διαστήματα, επί τριμήμις περίπου αιώνες: Από το 509 π. Χ. που ο Κλεισθένης ανατρέποντας τα τελευταία υπολείμματα της δικτατορίας του Πείστράτου εγκαθιστούσε τη δημοκρατία ως το 141 π. Χ. που η Έλλάς έγινε ρωμαϊκή επαρχία.

Το αθηναϊκό πολίτευμα ήταν μία ριζοσπαστική δημοκρατία. Όλες οι εξουσίες απορρέαν από το λαό και όλοι οι Αθηναίοι πολίτες μπορούσαν ν' ανεθούν στ' ανώτατα αξιώματα με κλήρο. Και εκλεγόνταν μόνο για ένα χρόνο, χωρίς να έχουν το δικαίωμα να ξαναεκλεγούν, εκτός από τους βουλευτές (πεντακάσιους των αριθμό) που μπορούσαν να εκλεγούν δύο φορές.

Και για να μην εκλέγεται κανένας άνικαγος ή ακατάλληλος είχε λη-

ΤΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Πώς σχηματίζονταν οι κυβερνήσεις

αν δεν είχε εισαχθεί κανονικά στην Έκκλησία του Δήμου με εφροθύλευμα, δηλαδή με εισήγηση, της Βουλής. Χρησιζόταν η σύμπραξη της Βουλής και της Έκκλησίας του Δήμου για να γίνει μία απόφασι νόμος του κράτους.

Εκτός από τη νομοθετική εξουσία υπήρχε και η κυβερνήσι, που διύθυνε την αθηναϊκή δημοκρατία και ασχολείτο με την τρέχουσα υπηρεσία.

Η κυβερνήσι αυτή, που οι αρχαίοι Αθηναίοι την ονόμασαν «'πρωτανείαν'», άλλαζε κάθε 35—36 ημέρες κι' εκλεγόταν κατά ένα πρωτότυπο τρόπο:

Οι Αθηναίοι, τον καιρό της δημοκρατίας, ήταν διηρημένοι σε 10 φέλες, δηλαδή σε 10 περιοχές της Αττικής. Από κάθε φέλη έδιναν με κλήρο 50 βουλευτές κάθε χρόνο.

Είχαν διαίρεσι, λοιπόν, το έτος σε δέκα πρωτανείες, δηλαδή σε δέκα χρονικά διαστήματα (άλλα ήταν με 35 ημέρες και άλλα με 36) και κάθε φέλη με τους 50 βουλευτές της σχημάτιζε κυβερνήσι για μία πρωτανεία.

Οι βουλευτές, που αποτελούσαν την πρωτανεία και είχαν καθήκοντα σημερινών υπουργών, ονομάζονταν πρωτάνεις και ο πρωθυπουργός επιστάτης των πρωτάνων.

Σημειώτιόν ότι «'υπουργούς'» στην αρχαία Αθήνα έλεγαν τους εργάτες των οικοδομών και άλλων χειρωνακτικών εργασιών!

Τον επιστάτη των πρωτάνων, τον εκλέγαν με ψηφοφορία οι 50 πρωτάνεις κάθε φέλης. Δε γνωρίζουμε ακριβώς πως κατανέμονταν τα δημόσια υπουργήματα στους 50 πρωτάνεις, που απαρτίζαν την κυβερνήσι. Ούτε τα άνωταία

Η αγορά των αρχαίων Αθηνών όπου υπήρχε και το κυβερνητικόν μέγαρον (η Θολός). Στο βάθος η αναστηλωθείσα Στοά του Αττάλου.

κείμενα ούτε η Αθηναίων πολιτεία του Αριστοτέλη, καθορίζουν λεπτομερώς τα καθήκοντα κάθε πρωτάνως.

Πάντως το ένα τρίτο των πρωτάνων «'ασιτίζετο δημοσία δαπάνη'» κι' έπρεπε να βρίσκονται στη Θολό για να είναι έτοιμοι να λάβουν μέτρα, σε κάθε έκτακτη περίστασι που θα παρουσιαζόταν.

Η Θολός ήταν ένα μεγάλο κτίριο, στην Αγορά των Αθηνών, κοντά στο βουλευτήριο. Ονομάζετο και πρωτανείον και ήταν η έδρα της κυβερνήσεως της αθηναϊκής πολιτείας.

Έκει μαζεύονταν οι πρωτάνεις (το υπουργικό συμβούλιο) και έλαμθαν αποφάσεις, καλούσαν σε συνεδριάσεις τη Βούλη και την Έκκλησία του Δήμου, δέχονταν τους ξένους πρέσβεις και τα άλλα επίσημα προσώπα που έφθαναν στην Αθήνα.

Με την έναλλαγή των κυβερνήσεων, που γινόταν σχεδόν κάθε μήνα στην αθηναϊκή δημοκρατία, με τους 50 υπουργούς—πρωτάνεις, που λαμβάναν μέρος σε κάθε καινούρια κυβερνήσι, με τους 10 πρωθυπουργούς το χρόνο, όλοι σχεδόν οι αρχαίοι Αθηναίοι δοκίμασαν τη γλυκιά της εξουσίας.

Κι' αν συνέβαινε να μην πάρουν κανένα αξίωμα — να μη γίνουν ούτε καπ... υπουργοί — δεν μπορούσαν να ατιμωθούν τα κομμάτια ή τους ψηφοφόρους, αλλά την... τύχη τους. Έτσι, κανένας δεν είχε παρτίνο.

Να ένα σύστημα, που θα έπρεπε να μελετηθεί από τους σύγχρονους πολιτολόγους και συνταγματολόγους. Με 10 καινούριους πρωθυπουργούς και 500 υπουργούς κάθε χρόνο, θα μπορούσαμε ίσως να ικανοποιησώμε ένα μέρος από τις φιλοδοξίες των σύγχρονων πολιτευομένων...

ΕΠΙΛΕΜΕΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΑΘΡΗΝ: Υπερμοντέρνος, βαθύπλουτος κορίτσας της εποχής των «αυραλών» και των «δορυφόρων». Εκκεντρική, περιέργη, για τον πολύ κόσμο «θεοπάλαση», για τον εαυτό της «πρακτική» και «συγχρονισμένη», 23 χρόνων. **ΛΙΛΙΑΝ:** Φίλη της, αναχρονιστική, **ΤΖΩΝ:** Μηλότηρας της Κάθρην, υπ' αμύνην όκτω κατά σειράν. Νόστιμος στα νεύρα του και στην άκμή του. **ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:** Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σαλόνι της Κάθρην)

ΚΑΘΡΗΝ (συνεχίζει «ανάπτυξη απόψεων»)...: Άγαπητή μου, εγώ θέλω να είμαι το κορίτσι του μέλλοντος! Εγώ ζω το αύριο! Όλος ο κόσμος δε ζή καν στο σήμερα! Ζή στο χτέ!

ΛΙΛΙΑΝ: Όρσά είν' αυτά ως φιλολογία... αλλά όταν τα εφαρμόζεις στη ζωή, λέγονται σκάνδαλα.

ΚΑΘΡΗΝ: Κολοκίθια με τη ρήγανη! Γι' αυτό έφυγα κι' απ' την Αμερική, αν κι' είναι τόπος πολύ πιο προοδευμένος. Έχουν απλουστεύσει πολλές «προλήψεις». Παντρεύονται, κι' έπειδη ροχαλίζει ο άντρας σου, το ποιά πετάγεσαι μια στιγμή και τον γαριζεις!...

Απλά πράγματα και πολιτισμένα! Το Βατικανό, λέει, δε δίνει διαζύγιο! Και γιατί θα υποχρεωθώ εγώ να άκούω Ισδοβίος το φοβερό ροχαλτό ενός κυρίου; (Καπνίζει).

Αλλά σου λέω κι' οι Αμερικάνοι άκόμη, έχουν, σε πολλά σημεία, έναν «πουριτανισμό» άόρητο!... Βλέπεις, θεωρείται άκόμη κακό ν' άπαρτίς... τς τόν άντρα σου ή νά συνδέσαι έρωτικά με τό σωφέρ σου.

ΛΙΛΙΑΝ: Κι' αυτό τό λές «πουριτανισμός»;

ΚΑΘΡΗΝ: Όπισθοδρομική αντίληψη είναι! Μ' άρέσει σήμερα ό σωφέρ ή τό γκαρσόνι ή

ό γαλατάς ή ό μανάβης; Πρόπει νά χωρίσω τόν άντρα μου και νά παντρευτώ μ' αυτόν; Και ποίον νά πρωτοπάρω;... Άν τύχη καμμία κοπέλλα κι' έχει τό «σταπεραμένο» τό δικό μου, δέν πρέπει νά βγάλλω τό νυφικό!... Και στο ταξί, και στο βατόρι και στο άεροπλάνο, θα είναι υποχρεωμένη νάχη μαζί της έναν παπά για τούς γάμους κι' ένα δικηγόρο για τό διαζύγιο.

ΛΙΛΙΑΝ: Τό κακό είναι πώς, μέσα σ' όλες αυτές τις έξωφρενικές σκέψεις σου, ύπάρχει κι' ένα ποσοστό... που τό πιστεύεις!

ΚΑΘΡΗΝ: Ένα ποσοστό; Όλα, τά πιστεύω αυτά που λέω. Η ζωή, παιδί μου, είναι μια ύποθεσι φαίδρη! Έμείς άγωνιζόμαστε νά τη ντύσουμε με τό μανδύα της σοδαρότητας και τήν κάνουμε γελοία! Είναι σά νά βάλλης φράκο και ψηλό καπέλλο σ' ένα παιδάκι πέντε έτών! Γίνεται άποκορητικός μασκαράς! Κι' όχι κύριος μ' επίσημο ένδυμα!

ΛΙΛΙΑΝ: Έ, που θέλεις νά καταλήξεις;

ΚΑΘΡΗΝ: Ότι στη ζωή πρέπει νά φέρεται κανείς φαιδρά! Φαίδρά, επίπολαιο κι' άνισόδροπο, όπως της ταιριάζει! Όπως είναι κι' αυτή!

ΛΙΛΙΑΝ: Τι, νά κάνης δηλαδή, ό,τι σου καπνίση;

ΚΑΘΡΗΝ: Βεβαίως! Ίδιως άμα έχης λεφτά, δέν ύπά-

χει κανένα έμπόδιο!... Ύψην-σε τό ποιά! Τι σκέπτεσαι, Νά γίνης γυνίστρια, για νά ζήσης τή ζωή τών γυνιστών; Τρέξε και γίνε!... Σ' άρέσει νά αγοράσης ένα σπίτι στο Τόκιο; Πήδα στο άεροπλάνο και όυγε άμέσως για τήν Ιαπωνία! Έπιθυμείς νά υπής σε συμμορία «γκάγκστερς»; Τρένα γούγορα στο Σινάγο! **ΛΙΛΙΑΝ:** Κατάλαβα, ό τι είσαι τρελή!

ΚΑΘΡΗΝ: Αυτό δέν είναι νέο! Τό λέει όλος ο κόσμος!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο ίδιο σαλόνι)
ΚΑΘΡΗΝ:... Λοιπόν, Τζών, έτσι!... Θα παντρευτούμε τή Δευτέρα τό ποιά, δηλαδή στις έντεκα. Νάρθης εδώ με φράκο.

ΤΖΩΝ: Ό κέι, Κάθρη!

ΚΑΘΡΗΝ: Η μάλλον όχι... (Κάτι σκέπτεται). Νά μήν έρθης με φράκο. Νά μήν κάνης τόν κόπο νά ντύνεται. Τηλεφώνησε μου πρίν, μήπως έχω μετανιώσει.

ΤΖΩΝ: Για τό φράκο;

ΚΑΘΡΗΝ: Όχι, για τό γάμο.

ΤΖΩΝ: Ξεπέρασες όλες τις τρελές γυναικές τών Ήνωμένων Πολιτειών!

ΚΑΘΡΗΝ: Αυτό θέλω άκριβώς! Νά είμαι «τό κορίτσι του μέλλοντος»! Θα βγάλω και «μίσ Πρωτοτυπία»!... Όρεβόνα, Τζών! Ένενηντα τούς έκατό θα παντρευτούμε!

Άν δέν παντρευτούμε, πάμε νά παίξουμε τένις! Έσύ με φράκο κι' εγώ με τσουλέττα νυφική και χωρίς μάλιστα νά είμαστε παντρεμένοι. Θα είναι πολύ εκκεντρικό!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τή Δευτέρα στο ίδιο σαλόνι. Πέντε φρακοφορεμένοι κύριοι περιμένουν).

ΤΖΩΝ (μπαίνει): Καλημέρα σας! (Οι άλλοι χαιρετούν). Εισθε...

Α' ΚΥΡΙΟΣ: Μάλιστα. Και σεις;

ΤΖΩΝ: Ναι!... δηλαδή... εγώ προσκαλώ. Έγώ και ή δεσποινίς Κάθρην, φυσικά.

ΚΑΘΡΗΝ (μπαίνει): Α, ήρθες, Τζών; Εύτυχας!

ΤΖΩΝ: Τι θα πη «εύτυχας»; Ήταν δυνατό και νά μήν έρθω;

ΚΑΘΡΗΝ: Πού ήθελες νά ξέρω; Μπορεί τήν τελευταία στιγμή νά μετανιώνες κι' εγώ δε μπορούσα, φυσικά, νά χάσω τό πριβιό μου. Έβαλα, λοιπόν, μια άγγελία στις έφημερίδες και ήσαν οι κύριοι, για «ρεζέρβες». Λέω όσοι και νά τό ξεχάσουν ή ν' αλλάξουν γνώμη, κάποιος θαρρή και θα γίνη ο γάμος. Τάχω συμφωνήσει, μήν άνησυχής. Τους έχω πη, ό,τι, αν δέν τούς χρειαστώ, θα τούς δώσω από έκατό λίρες. Κύριοι, πάω νά φέρω τά «τσέκς»!

ΤΖΩΝ: Τέσσερα μόνο! Γιατί τόν ένα θα τόν χρειαστής! Γειά σου!... Κι' άντε στο Σινάγο! Όχι, στην Πλάκα!... Παλάδα!...

(Αύλας).

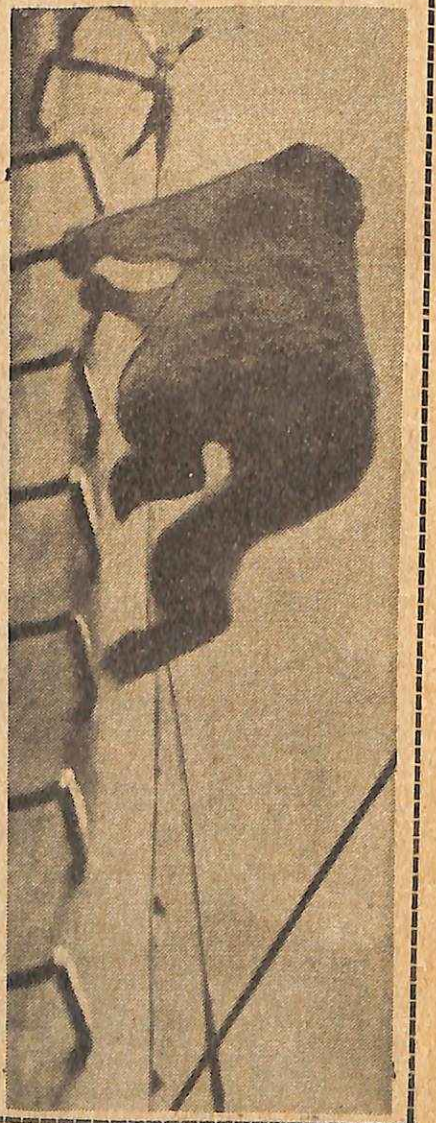
ΕΨΙΛΟΝ

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΠΙΘΗΚΟΣ
Ο Νίκου, ένας πθήκος του Γιβραλτάρ, που τόν μετέφερε ένα άμερικανικό καταδρομικό, για νά τόν παραδώσει στον ζωολογικό κήπο της Βαλτιμόρης, τό έσκασε από τό κλουβί του, όταν τό πλοίο βγήκε στην άνοιχτή θάλασσα, και ανέθηκε στον ιστό του ραντάρ. Παρ' όλες τις προσπάθειες του πληρώματος, ο Νίκου έμεινε εκεί ψηλά, δώδεκα δόλοκληρες ώρες, ώσπου ή πρωινή ψυχρά τόν άνάγκασε νά κατεβή και... νά παρ-
αδοθή!

Η ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΙ ΣΚΑΝΔΑΛΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

Άκόμη ένα σκάνδαλο προκάλεσε ή «άνοικονόμητη» Έλσα Μαρτινέλλι, όταν, σ' ένα πάρτυ, όπου ήταν καλεσμένη ή άφρόκρεμα της άνώτερης κοινωνίας της Ρώμης, κάθισε στα γόνατα του άριστοκράτη συζύγου της. Πράγμα, που είχε ως άποτέλεσμα νά διπλάσιαση ή έχθρότητα, που δέν έπαψαν νά αισθάνονται για τήν πρώην σπαρτά πεθερικά της.

ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ μιās Δόξας

Περίεργα και άπροσδόκητα από τήν ήρωική φρουρά του Μεσολογγίου

Άπειρα είναι τά περίεργα και τ' άπροσδόκητα του πολιορκημένου Μεσολογγίου κατά τών Έπαναστασιών του 1821. Τις τελευταίες βδομάδες τό κλεισμένο Μεσολόγγι από έλλειψη μπαρουτιού είχε σταματήσει τόν πόλεμο με τά τουφέκια.

Σε μια άναφορά της προς τή Διοίκησι (τήν έλληνική κυβένησι, που είχε έδρα της τό Ναύπλιο) ή πολιορκημένη φρουρά οητά άναφέρει ό,τι έπειδη δέν έχει «ζαερέ» — προμήθειες — πυρομαχικών οι πολεμιστές «βαράνε με τά λιθάρια». Και ό πετροπολέμος από τούς άντρες και τά παιδιά είχε σχεδόν γενικευθή.

Τότε στη μεγάλη έλλειψη του μπαρουτιού έγινε κι' ένα άτύχημα μεγάλο που έπιδείνωσε τήν κατάσταση. Κάποιο ήρωικό παιδί από τό Μεσολόγγι, που έμεινε στο Βασιλάδι μαζί με τόν φρούραρχο πατέρα του, τόν Παπαλόντα, έβαλε άνάποδα, φωτιά σ' ένα κανόνι (από τό στόμιο) κι' έγινε άφορη, από τήν έκρηξη, νά και ή άποθήκη τό μ' μπαρουτί και νά πέση τό Βασιλάδι στα χέρια τών έχθρών.

Όταν ή ήρωική φρουρά του Βασιλαδιού, κατατσακισμένη και γεμάτη πληγές γύρισε στην πόλι του Μεσολογγίου, οι πολιορκημένοι τήν άποδοκιμάσανε. Οι άτυχοι ήρωες δέν ήξεραν τί νά πούν και τί νά κάνουν. Έπί τέλους για νά σταματήσει τό κακό της άποδοκιμασίας βάλανε όλοι μαζί μια φωνή:

— Πήρε φωτιά ό τζεπχανές!...

Τζεπχανέ — λέει τουρκική — λέγανε τήν υποκατοχή. Κι' όταν μάθανε τό πως και γιατί έπεσε τό Βασιλάδι, οι ίδιοι οι κατήγοροι τών ήρώων τούς άγκάλιασαν και τούς φίλησαν.

Νά ένα άλλο περιστατικό περίεργο:

Η έπιτροπή της πολιορκίας του Μεσολογγίου έστειλε μια γραπτή διαταγή προς τό στρατηγό Κίτσο Τζαβέλα τόν Νοέμβριο του 1825 ό,τι έπειδη δέν ύπάρχουν άλογα ν' άλέσουν στους μύλους και στο Λιοτόβεια «νά δώσετε ή γενναίότητάς τό άλογόν σας, διά νά χρησιμεύση εϊς ταύτην τήν άνάγκην». Ο Τζαβέλας έδωσε όλοπρόθυμα τό ά-

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

* Ό έρωτας... Μεγάλα λόγια πρίν, σύντομα λόγια κατόπιν, χοντρά στο τέλος.

* Χάνει κανείς μια γυναίκα με τήν ίδια εύκολία που τήν κατακτά.

* Δέν πρέπει νά πολυέλεπς τούς φίλους σου, αν θέλεις νά τούς διατηρήσης.

* Σε τί χρησιμεύει ό πλούτος, όταν έχης ένα έντιμο γυϊό; Σε τί χρησιμεύει ό πλούτος όταν έχης ένα γυϊό βλάκα;

* Όταν ένας πλούσιος σωριάζεται στο έδαφος, λένε πως συνέβη ένα δυστύχημα. Όταν πέφτει ένας φτωχός, λένε πως είναι μεθυσμένος.

* Τά χρόνια που κόβει μια γυναίκα από τήν ηλικία της, δέν πάνε χαμένα: Προσέχονται στην ηλικία άλλων γυναικών.

* Τό χρήμα είναι ένας καλός υπηρέτης, μά κι' ένας κακός κύριος.

* Γυναίκες και λεφτά καταστρέφουν τούς άντρες.

* Χρήμα και φίλια τυφλώνουν τά μάτια της δικαιοσύνης.

* Φίλος; Τό πορτοφόλι θα στο πη.

* Τρία τσουκάλια στη φωτιά, είναι σημάδια γιαρτής.

λογό του. Άλλά κατά τήν Έξοδο του Μεσολογγίου ό στρατηγός Βρέθηκε μ' ένα γέριό άλογο, που του κόλλησε στη λάσπη. Ύστερα άναγκάστηκε ν' άποβή από έναν ίπποκόμο τό άλογο του στρατηγού Μαρκή, του Ζυγιάδη.

Τήν Έξοδο της ήρωικής φρουράς του Μεσολογγίου τήν άκολούθησαν και χιλιάδες γυναικόπαϊδα, που χάθηκαν τά περισσότερα, σκοτωμένα ή σκλαδωμένα, τήν ώρα που ζητούσαν νά περάσουν άνάμεσα από τούς πολιορκητές έχθρους.

Στό Μεσολόγγι άκόμη σήμερα οι νεώτεροι θυμούνται κάποιες γυναικές που άκολούθησαν τή φουρά ντυμένες άντρικά και με σπαθί στο χέρι. Μία από αυτές ήταν και ή γυναίκα του Μήτσου Δεληγιάργη, πατέρα τών γνωστών πολιτικών.

Στά 1880 πέθανε στο Μεσολόγγι ή χήρα του Σπύρου Γυφτογιάννη, σε ηλικία 85 χρόνων. Λίγο πρίν έρθη τό τέλος της παρακάλεσε θεομά τούς δικούς της όταν τήν κηδεύουνε νά της φορέσουνε τά ρούχα που θα βούνη μέσα σ' ένα σεντούκι και που θα τό άνοίγανε ύστερα από τόν θάνατό της. Άμα ή γυναίκα έκλεισε τά μάτια της, οι δικοί της πήγαν και άνοίξαν τό μπαούλο και βρήκαν μέσα μια δόλοκληρη στολή φουστανέλας παλληκαριού με τά όπλα της. Αυτή τή φουστανέλα φορούσε με τά όπλα στα χέρια όταν ήταν είκοσι χρόνων και άκολούθησε τή φουρά στην τραγική πορεία της.

Η σημαία της πολιορκίας του Μεσολογγίου σώζεται άκόμη. Μετά τήν άπελευθέρωσι πολλά στρατιωτικά σώματα τήν διεκδικήσανε, μάλιστα και φιλονίκησαν για ν' άποκτήσουν αυτή τή σημαία τήν τόσο δοξασιμένη. Τώρα είναι γεγονός ό,τι τή σημαία αυτή που σημαφόρος της ήταν ό Άργύρης τήν είχε τό σώμα του Νότη Μπότσαρη όταν άοχισε ή πολιορκία. Και ό Άργύρης που τήν κρατούσε ήταν άνδρας του Σουλιάτη καπετάνιου. Όσο προχωρούσε ό καιρός της πολιορκίας και ό Νότης Μπότσαρης είχε εκεί μέσα τό γενικό πρόσταγμα για τή σεβαστή ηλικία του, ή σημαία αυτή θεωρήθηκε σαν ν' άνγχε — κι' αυτό ήταν τό σωστό — σ' όλη τή μεγάλη και δοξασιμένη φουρά του Μεσολογγίου.

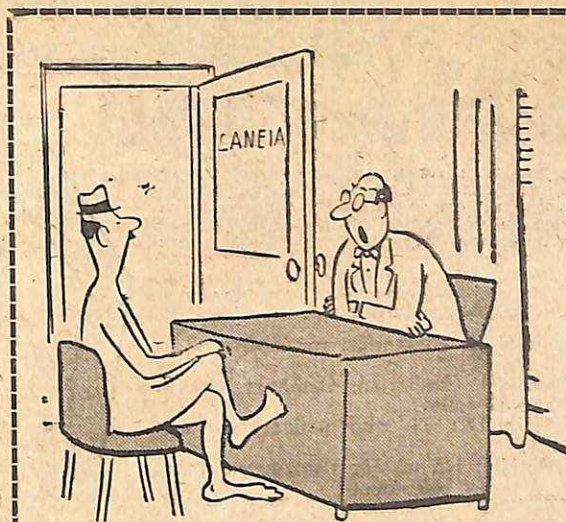
Πάρα πολλά παιδιά που πιάστηκαν κατά τήν Έξοδο σκλαδίακά από τούς έχθρους, φρόντισε ό πρώτος κυβερνήτης της Έλλάδας, μετά τήν άπελευθέρωσι, Καποδίστριας και τά έλευθέρωσε. Για νά τό έπιτύχη αυτό, έβαλε μέσα δυνατά, κινώντας παράλληλα και τήν ένση διπλωματία. Άλλά διέθεσε και πάρα πολλά χρήματα.

Κι' ένα περιστατικό γυναιάτο, που μνημονεύεται σε βιβλίο έντυπώσεων από Γάλλο άξιωματικό της κατοχής στην Πάτρα κατά τό 1828. Ό Γάλλος άξιωματικός κατά τήν έπιστροφή εκεί μιας ομάδας αιχμαλώτων από παιδιά και γυναίκες, ρώτησε μια Χριστιάνη πολύ νέα γυναίκα με ώραία μάτια, αν είναι Έλληνίδα. Έκείνη τότε έδωσε τήν άπάντησι αυτή:

— Είμαι Έλληνίδα, μά κι' αν είμαι τώρα έλευθερη, θέλω ν' άκολουθήσω εκείνον που έζησα κοντά του τρία χρόνια και που μ' έχει γυναίκα του πια κι' όχι σκλάβά του!...

Πάρα πολλοί ήσαν οι σκλαδωμένοι από τό Μεσολόγγι, που γύρισαν πίσω στην Έλλάδα ύστερα από πολλά χρόνια, κι' ένα τούτε θεωρούσε όλος ό κόσμος πεθαμένους ή χαμένους για πάντα. Ήταν σαν νά είχαν νεκρανιστήθ.

Γ. Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Και τί τά θέλετε τά χούματα!...

Έπίκαιροι στίχοι

ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΙ' ΕΥΗΜΕΡΙΑ

Προτού για τά τετράδραμα ό θόρυβος κοπάση, καινούργιος ντόρος έστεισε και άσλος νά ξεπαθή, διότι κι' άλλη εύτυχής της εποχής μητέρα, μέ...τρίδραμα εύρέθηκε του Πάσχα τήν ημέρα!

Κατόπιν τούτου, βέβαια, κανένας δε μπορεί νά πη πως είναι ή ράτσα μας τεμπέλα κι' όκηρη κι' ούτε μπορεί τόν Έλληνα νά ψέξη, φυσικά, πως άμελεί τά έργα του τά «παραγωγικά»!

ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Η θουλική Σοράγια μας κι' ή γοητευτική, ποκάτη έμπαρκέρη για τήν Αμερική και, κατά τά λεγόμενα, θα σβύση εκεί πέρα και τόν δημοφιλέστερο του Χόλλυγουντ άστέρα...

Τών σταροφίλων, δηλαδή, θα είναι ό μαγνήτης, θα γοητεύη στο «έκρας» κι' άμέσως για τήν ώρα, κι' ό Σάχης, που τή έδωσε άδόξως τό πανί της στο μέλλον τό τήν χαιρείται μονάχα στο...πανά!

ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΑ ΣΚΟΡΔΑΚΙΑ ΜΑΣ

Πολλοί μεγάλοι έμποροι και οικoi Αυστριακοί στενή συνεργασία μας ζητούν έμπορικά κι' έπιθυμούν διακάως κι' άμέσως για τήν ώρα, νά πάρουν σκόρδα μπόλικα απ' τή φτωχή μας χώρα!

Έτσι μ' αυτά μας τ' άσσημα και ταπεινά σκoρδακία ή φτωχοφροκώσταίνα θα δρουν παραδάκι και στην οικονομία μας, που θα βελτιωθεί κρεμάστε... σκόρδο, πάραυτα, νά μήν άδασκαθή!

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΣΠΑΘΙ

Ό Γρίσπος, που παρίστανε της Ζέας τό ξεφτέρι, τή νύφη του έτόλμησε, πραχτής νά τραυματίση, γιατί εκεί που έβερνε τόν βίον του τό ταίρι, έπήγε άπερίσκεπτα νά τόν άναχατίση!...

Βαρεία, λοιπόν, πληγώθηκε ή άδολη Μυροίνη, που τή συνφάδουλα της έπήγε νά λυτρώση, γιατί στοδ Γρίσπου έπεσε τήν πληρη άλλοφροσύνη κι' ή νύφη αυτή επέτρεπε τή... νύφη νά πληρώση!

ΓΕΝΙΚΗ ΚΑΤΑΚΡΑΥΓΗ

Όσο, λοιπόν, ό Γρίσλεβ θα είναι στρατευμένος, θα μείνι στους στρατιώτες του πίστά προσηλωμένος και θα τού άπαγορευτή νά βγη νά τραγουδήση και νά λανσάρη νέα «ρόκς» σ' Ανατολή και Δυσί!

Κι' εμείς που νοιώθουμε συχνά φριχτός πανοκφάλους με τούς τρελλούς τόν τούς ριθμούς και τούς υπερεξάλους (λους, παρακαλούμε, φυσικά, για νάχουμε ήσυχία, νά τόν κρατήσουν στο στρατό για...μόνιμο λοχία!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΔΟΛΩΜΑΤΑ

Τά πλείστα καταστήματα τών νεωτερισμών, που έδθεν τά βαλάντια τ' άδύνατα συντρέχουν, μας διατυμπανίζουν «σπασμάτα τιμών» και πως τών εύπολοϊτών τους τήν έβδομάδα έχουν!

Μ' αὐτήν, λοιπόν, τήν σκότιση κι' ώραία διαφήμισι, σε ψώνια παρασύρουνε τό έτερό μας ήμισι και, δυστυχώς, ή τσέπη μας ή δόλια και ρημάδα τών... εύπολοϊτών, πράγματι, περνά τήν έβδομάδα!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

—Καταλαβαίνεις από φλέρτ, φίλε μου;

—Καθόλου! Κάποτε ήσπεψα πως μπορώ νά μάθω νά φλερτάω άλλά με τήν πρώτη άπόπειρα, παντρεύτηκα!

Τό συζυγικό ζευγάρι πρό όλ' του μόλις είχε καυγάδισει ασχημά. Έν τώ μεταξύ, όμως, ή εϊσήγη άποκατεστάθη και με τή ησυχία ήλθε και ή μετάνοια. Και οι δύο σύζυγοι θέλουν νά συμφιλιωθούν. Πρώτη προσεγγίξει ή σύζυγος:

—Άχ, αγάπη μου, λέει άναστ γάγοντας, τί κουτοί που είμαστε...!

—Νά μιλάς στον ένικό, χρυσή μου, τής άπαντάει ό σύζυγος.

—Ωαία. Τι βλάκας που είσαι, αγάπη μου!

Μόλις ό κυρ-Πάυλος ανέβηκε στο πάτωμα, όπου ήσαν τό διαμέρισμά του, άνοιξε ή διπλανή πόρτα και στο κατώφλι εμφανίστηκε ό νεαρός γείτονας του:

—Έλάτε, τού λέει, κύριε Πάυλο, μια στιγμή. Άγορά-

σαμε ένα σκύλο και θα θέλαμε νά σάς τόν δείξουμε.

—Δε δαγκώνει άρά γε τούς ξένους; ρωτάει άνησυχος ό κυρ-Πάυλος.

—Μά αυτό άκριβώς θέλουμε νά δούμε, άπαντά ό γείτονας.

—Κατηγορούμενε, που ήσουνά τή νύχτα του Σαββάτου προς τήν Κυριακή;

—Αυτό άκριβώς, κύριε Πρόεδρε, θέλει νά μάθη και ή γυναίκα μου!

Ό κύριος Τουρσής διατηρεί κατάστημα τροφίμων. Τον έποικέπτεται ό άντεπρόσωπος ενός όνιθοτροφείου.

Θέλετε φρέσκα αυγά; τόν ρωτάει.

—Όχι, άπαντά ό κύριος Τουρσής. Φρέσκα αυγά έχω, για τέσσερις μήνες!

—Σαν διαφορετικός μού φαίνεται ό άρραβωνιστικός σου, Κική!

—Πότε τόν είδες για τελευταία φορά, Καίτη μου;

—Πάντα τώρα όκτω μέρες.

—Αι, τότε ήταν άλλος!

(Μέσα στο σπίτι επικρατεί αληθινό πανδοιμόνιο: Τα τέσσερα παιδιά του ζεύγους — το ένα πιο χαριτωμένο και πιο δυναμικό από το άλλο... — έχουν μεταβάλει τις κλινικές σε πεδίο μάχης! Υστερά από προσπάθειες δραματικές κι' απενυνωμένες, 'Εκείνη καταφέρνει να κλείσει τα δύο στο δωμάτιο της υπηρέτριας, 'Εκείνος τα άλλα δύο στην αποθήκη, κι' έτσι αποκαθίσταται κάποια τάξη μέσα στην οικογένεια, που έχει για λίγο μεταβληθεί σε παράρτημα του Δρομοκαϊτειού!).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκουτίζει τον ιδρώτα του): Ουά!

ΕΚΕΙΝΗ (έπιθετική, εξαλλή): Τολμάς να λες και τούτο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι προτιμούσες να πω: Πού;

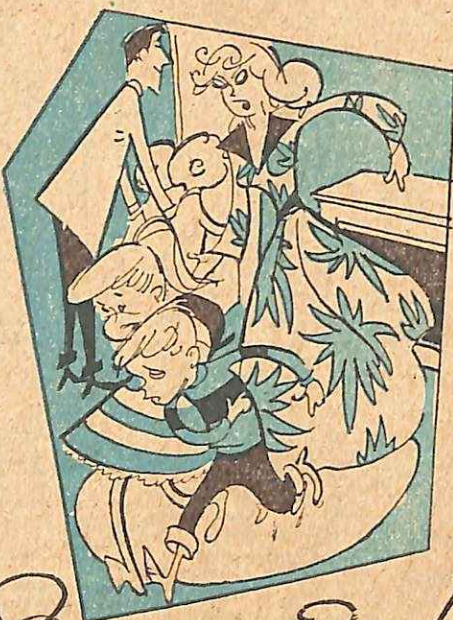
ΕΚΕΙΝΗ: Να μη λες τίποτα, γιατί εσύ είσαι η αιτία του κακού!

ΕΚΕΙΝΟΣ (εκπληκτικός): 'Εγώ έπαιξα κλέφτες και αστυνόμους!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι, αλλά εσύ ήθελες τα παιδιά... Καί, καλά, το ένα αλλά τέσσερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην ξεχνάς ότι η έλλειψη του παιδιού απειλεί να στερήσει καμιά φορά από την άγονη γυναίκα ακόμα και το θρόνο — όπως τής Σοράγια...

ΕΚΕΙΝΗ (με περιφρονητική γκριμάτσα): 'Εγώ, μία φορά, αν δεν έκανα παι-

Τα παιδιά παίζουν!

διά, δεν κινδύνευα να χάσω κανέναν Σάχη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ταπεινωμένος): Ξέρω ότι δεν είμαι για σένα Σάχης, αφού ούτε Ριζά Παχλεβή λέγομαι, ούτε χώρα με πετρέλαιο κυβερνώ!

ΕΚΕΙΝΗ (εξαγριωμένη): Μήπως θές να πής μ' αυτό ότι είμαι συμφορολόγητος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυταππα! Τι είναι αυτά που λες;... Μόνο προσπάθησα να σου εξηγήσω ότι είναι χρήσιμα τα παιδιά...

ΕΚΕΙΝΗ: Τέσσερα όμως αποτελούν μία συνοικία... όπως πέντε μία κομόπολι κι' έξη μία έπαρσία!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εσύ φταίς που τα γέννησες τόσα πολλά!

ΕΚΕΙΝΗ: Μόνη μου τα γέννησα;... Δέ φταίς κι' εσύ γι' αυτό;... 'Εσύ, που τρέλαινόσουν για παιδιά κι' έκανες ό,τι μπορούσες για να αποκτήσεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Απέκτησες' γι' αυτό τα τώρα στο κεφάλι σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι έπρεπε να κάνουμε, δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ: Να τα αποφύγουμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με ποιόν τρόπο;

ΕΚΕΙΝΗ: Με ποιοδήποτε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πιο σιγά, επισημαστικά, σκυδώντας στο αμάξι): Ξεχνάς τι έπαθες όταν εξομολογήθηκες τη Σασακοστή για να μεταλάβεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς δέ θυμάμαι; 'Ο παπάς δέ μ' όρισε να μεταλάβω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ (χαμηλώνει τα μάτια της): Γιατί του όυολόγησα ότι κάποτε όπθυνα ένα παιδί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (θοισμειτικά): Είδες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είδα... Δέ μπορείς όμως να μου πής του λόγου σου τι πρέπει να κάνη μια γυναίκα που γεννέοδαι όσν κουνέλα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδίστατα): Τα παιδιά πρέπει να γεννιούνται άνευπόδιστα και έλευεσα!

ΕΚΕΙΝΗ: Καί ποίος θά τα θρέψη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εμείς — δηλαδή εγώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Τι έγωιστικό αυτό τό «εγώ»!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σανάλω «εμείς» για να μη σπεννωρίζομαι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποίος θά τα σπουδάση;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάλι, έμείς...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποίος θά ύποστή τις ίδιοσπίες τους;... Ποίος θά τα χωρίση όταν παίζου κλέφτες και αστυνόμους μέσα στο γώλ στο σαλόνι και στην κρεβ'τοκάμαρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εμείς — πάνια έμείς!

ΕΚΕΙΝΗ: Αντέχεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αντέχω δέν άντέχω, έτσι πρέπει, έτσι είναι φυσικό να γίνεται, κι' έτσι γίνεται... Κι' αν κάνουμε τίποτε άντίθετο μέ τό νόμο και τη θρησκεία, έρχονται ό νόμος και η θρησκεία και μάς τιμωρούν.

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι δίκαιο αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς δέν είναι; 'Η Παλαιά Διαθήκη μάς άνάφέρει ένα πλήθος από ανθρώπους που φτάνανε πλήθος από παιδιά χωρίς να στενοχωριούνται...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, τώρα, είναι σύγκρισι αυτή που κάνεις χριστιανέ μου;... Τόν καιρό εκείνο ό άνθρωποι ζούσαν διακόςια ως χίλια χρόνια, ήταν, επομένως, φυσική συνέπεια τό να αρραδειάζουε συνοικισμούς όλόκληρους από παιδιά!... Από τότε όμως δέ θά άνηθή, βέβαια, ό τι τα πράματα αλλάξαν: 'Ο άνθρωπος έπαψε να ζή αιώνας, να φτιάχνε παιδιά στα έκατό ή στα διακόσια χρόνια του — 600 έτών ήταν ό Νώε την έποχή του κατακλυσμού, κι' έζησε άλλα 350 χρόνια ύστερα από αυτόν, δηλαδή, θυμήθηκε να πεθάνη μόλις στα 950!

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι, νομίζω, κάτι πιο πολύ από σχολασ-

τικό μέ βάση την Παλιά Διαθήκη να ρυθμίζουμε τά χριστιανικά θέματα της σύγχρονης ζωής...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας δώσουμε πρώτα στον άνθρωπο του σήμερα την ηλικία του Νώε, τά αγαθά του 'Αβραάμ ή του 'Ισαάκ, την εκπληκτική γονιμότητα της Σάρας των ένενηντα έτών που με συνεργάτη της τον έκατοντάχρονο 'Αβραάμ έγέννησε τον 'Ισαάκ, κι' ύστερα άς επιτρέψουμε — μάλλον άς επιβάλουμε — την άσύδοτη κι' άνευπόδιστη τεκνοποιία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μέ θαυμασμό): Είσαι όμως χείμαρρος!

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς ψεύτικη μετριοφροσύνη): Είμαι και φαίνομαι! 'Όταν μέ ενδιαφέρει κάτι, γίνουμαι εύλαττη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακου, όσα και να πής, δέ μου αλλάζεις τη γνώμη μου: Παιδιά πρέπει να γεννιούνται! Κι' όταν γίνεται η σύλληψη τους μέσα στα εύλογημένα μητρικά σπλάγχνα — που άσε με να τό όνομάσω θαυμάσιο χρηματοκιβώτιο της ζωής! — με κανέναν τρόπο δέν επιτρέπεται να έπειθαίνη ό άνθρωπος για να τιμωρή τη Φύση που έχει λάβει κατ' ευθείαν έντολή από τό Δημιουργό για να διαυκινή τό γένος των ανθρώπων μέ τη γονιευτική παγίδα του έρωτα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπράβο! Κι' έτσι σε λίγο θά πής όσα άπάντα στη Γη! Γιατί όι γεννήσεις όλο και γίνονται πιο πολλές, ό μέσος όρος της ζωής του ανθρώπου μεγαλώνει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γι' αυτό, βλέπεις, βρήκαμε τους σπούτνικ, που μ' αυτούς σήμερα εκσφενδονίζονται σκυλιά στο 'Απειρο, αύριο όμως αυτοί όι ίδιοι θά παραλάβουν έξω από τά σύνορα της Γης τό ανθρώπινο περιστευμά της για να τό μεταφέρουν πρός άλλους πλανήτες!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί: μέ την προϋπόθεση όμως ό τι κι' όι πλανήτες που σ' αυτούς θά γίνονται ή μεταναστεύει δέ θά έχουν να αντιμετώπισουν άνάλογο δημογραφικό πρόβλημα και θά τους περισσέψουν λίγος τόπος για να φιλοξενούν τό ξεχειλίσμα της Γης!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας τό ελπίσουμε... Άλλά νομίζω ό τι πάμε πολύ μακριά: 'Η Γη, κι' αν ακόμα ξεχειλίση, θά περάσουν μερικές έκατοντάδες, ή χιλιάδες χρόνια... Αυτοί που θά ζουν τότε άς τά βολέψουνε...

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά... 'Εμάς τί μάς νοιάζει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτι άλλο μάς νοιάζει όμως κι' αυτό ξεχνάς να τό πής.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλοί είναι όι νέοι άνθρωποι, και πρέπει να προστατευτή ή άνευπόδιστη δημιουργία τους. Δέν είναι όμως λογικό, δέν είναι σωστό, δέν είναι δίκαιο, γι' αυτούς να ποινικοποιάζουν αποκλειστικά και μόνο εκείνοι που τους γεννάνε, Γιατί, επί τέλους, όι γονείς είναι τά απλά όργανα, που ή Φύση χρησιμοποιεί για την άναπαραγωγή της ζωής. Πώς δέ ζητάμε από μία έκκολλητική μηχανή να θρέψη και κλωστοπούλια που της αναθέτουμε να μάς φτιάξει;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι ώραίο αυτό που είπες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιο πολύ από ώραίο! σωστό. Συνηθίσαμε να ζητάμε από τους ανθρώπους να έπωμιστούν αυτοί και μόνο τις ευθύνες των καινούργιων ανθρώπων... Κι' έτσι, βάζουμε τη μητέρα μέ τά πολλά παιδιά να πουληθή για να τά θρέψη διατάζουμε τον πατέρα τους να γίνη κλέφτης για τον ίδιο λόγο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα μου θυμίζει τους «Α-θλίους» του Ουγκώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί μήπως άθλιοι δέν είμαστε όλοι: όσοι έχουμε πολλά παιδιά!... ('Από τό κοιμαράκι της υπηρέτριας ακούγεται κρότος γυαλιών που σπάζουνε! Από την αποθήκη φάνησαν ούρλιασμα!)

ΕΚΕΙΝΗ (έντροπη): Τρέξε έσύ στην αποθήκη, να τρέξω κι' εγώ στο κοιμαράκι της υπηρέτριας... Καί ό Θεός βοηθός τί θά δούμε και πώς θά ξεπλέξουμε!... ('Ανοίγουνε τις δύο πόρτες που πίσω τους βρισκονται φυλακισμένα τά τέσσερα θηρία τους, και τό σπίτι μεταβάλλεται πάλι σε θηριοτροφείο — πρός δόξαν της ευνομίας!)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Άη-Γιώργης ο ΚΑΡΥΤΣΗΣ

Η Ζωή και ο θάνατος του πιο καταπληκτικού γόνου της μεγάλης Αθηναϊκής οικογενείας των Καρύκηδων

Ο ΑΗ ΓΙΩΡΓΗΣ ο Καρύτσης είναι από τις κεντρικότερες Αθηναϊκές συνεικίες. Καί τό όνομά της τό έχει πάρει από την παμπάλαιη εκκλησία, που άνθρωπος δέ βρίσκεται να περάσει από την Αθήνα και να μη την ξέρη.

Ας γνωριστούμε καλύτερα με αυτόν τον Καρύτση.

Τό αρχικό πραγματικό του όνομα είναι Καρύκης. Καί είναι γόνος της μεγάλης αριστοκρατικής αθηναϊκής οικογενείας των Καρύκηδων, που έχτισε και την περίφημη εκκλησία του Άη Γιώργη. Άλλά Καρύτσης έξακολουθεί να τους λένε όλη ή Αθήνα από τό χρόνια τά παλιά, ακολουθώντας τό τοπικό γλωσσικό ιδίωμα των Αθηναίων, που τό «κ» τό πρόφεραν ως «τ».

Ο Καρύκης ή Καρύτσης, λοιπόν, ήταν — κοντά στα άλλα προτερήματά του — και προικισμένος με μια εξαίσιμη μελωδική φωνή. Καί σ' αυτή την υπέροχη φωνή του χωράει η καταστροφή του κατά μια γνώμη, που λέει ότι: τά μεγάλα προτερήματα δέν ώφελούσαν πάντα εκείνους, που τά έχουν.

Ήταν μορφωμένος γερά και ήταν και φύσι ποιητική. Τό χρήμα δέν τό λογάριζε. Καί όταν του έπαν μια φορά να δώση τον παρά του για ν' ανακαινίσουνε τό μοναστήρι της Νταού Πεντέλης (Πεντελικό μοναστήρι Ταού), άνοίξε όλοπρόθυμα τό πορτάκι του κι' έδωσε. 'Όταν τελείωσαν τά καινούργια χτισμάτα του μοναστηρίου, ανέθηκε μία μέρα στην Πεντέλη να τά δη. Τόσο του άρεσε ό τόπος, που αποφάσισε να μείνη εκεί και να κατοικήρη. Σ' αυτό, φαίνεται, πως τον έσπρωξε, πρό πάντων, ή ποιητική του φύσι και ή υπέροχη φωνή του.

Οι τοπικοί αθηναϊκοί θρύλοι και όι παραδόσεις λένε γι' αυτή τη φωνή του Καρύτση μύρια όσα! 'Ενώ ήταν δυνατή και μεγάλη, ήταν συγχρόνως και γλυκύτατη. 'Όταν έψελνε, τρίζανε τά τζάμια της εκκλησίας, που, αν τό ήθελε, μπορούσε και να τά ραίση.

Κι' όχι μονάχα αυτό θέλουμε να πούμε όι θρύλοι, αλλά πως ακόμη και τ' αγρίμια του βουνού κατέβαιναν ν' ακούσουν τη φωνή του, αλλά και τ' αβήνια της ρεματιάς ξελαργυνόδουνταν από τό πείσιμα τους, όταν τραγουδούσε τις νύχτες κάτω από τά πλατάνια. (Είναι γνωστό ό τι τ' αβήνια δέν φοβούνται μία ώραία φωνή, ενώ στο γκάρισμα του γαϊδαράκου δέν φοβούνται να γυρίσουν πίσω να κυττάζουν λέγοντας: «'Όπου φεύγουμε χωρίς τί δουλειά έχουμε' έμεις».)

Ή φημ! του Καρύτση σε λίγο είχε ξεπεράσει τά τοπικά όρια και τον βρισκόμας ύστερ' από λίγα χρόνια, νεώτατο ακόμη, πρωτόφλη της Μείζανης Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως.

Είναι άδύνατο στη ζωή του να μην κάνει κανένας ένα μεγάλο λάθος. Καί ό Καρύτσης, λοιπόν, άμα βρέθηκε στην Πόλη μέ τά νεύτα του, τον παρά του, την όμορφιά και την υπέροχη φωνή του, φαίνεται, ό τι συγκατακινά τό βράδυ, φορώντας λαϊκά ρούχα, τραβούσε, για να τό ριέξη λιγάκι έξω, στα παλκοσενικά της Σκόλας της Χαλκηδόνας, των Έκλεσβράν και του Βουκολόγους για να δη τις διάφορες Θεοδώρες να δείχνουν τά πόδια τους και να τις ακούση να τραγουδάνε διάφορα τομάρια τραγουδάκια και έπειτα να τις παρακολουθήση καθώς κατέβαιναν από τη σκηνή, για να τρέσουν να καθίσουν στα γόνατά του εκλεκτού τους. 'Ενα άστέρι από αυτά των έρωτικών παραδεισών της Θεοφιλάκτου, κάποια Άγασσάω ή κάποια Κοιμήτ (που να ξέρη πια κανένας τ' όνομά της σήμερα!) μαζί με μερικούς φίλους, θαυμαστάς της φωνής του Καρύτση, τον πείσανε ν' ανέξη κρυφά, περασμένα μεσάνυχτα, σ' ένα μικρό τζαμιού κοντά στ' ανάκτορα και να τραγουδήση την προσευχή του μουεζίν. Αυτό κι' έγινε και τ' ανάκτορα άναστατώθηκαν.

Ο μουσικώτατος και καλλίφωνος, Καρύκης — λέει τό χρονικό — άναβας πάλι εν μια των νυκτών εις εν των Μετζιτιών, έδωκε δόξαν τώ Θεώ. Έκ της γούμ μελωδίας έξυμνος γενόμενος ό βασιλεύς και ζήτησας αυτόν ούχ' έφρε.

Τό παγκά λημονήθηκε. 'Ο Καρύτσης έξακολουθούσε να σπουδάση στην Κωνσταντινούπολη χωρίς να ξεχνάει και τά γλεντάκια που γι' αυτά άπεφες διονύτουσαν εύκαιρες στους χαροκόπους της Πόλης έκείνα τά χρόνια, πότε από κάποιο μεγάλο πανηγύρι, πότε από τους βασιλικούς γάμους, πότε από τις υποδοχές ξένων πρέσβων, όπότεν ή Βασιλευμένη έπλεε μέσα στα λάβαρα και στις άνθοστρίλτες γυρίλιντες...

Μέ δ' αυτά όμως ό Καρύτσης δέν άργησε να χροαστηριόση σαν ένας «διαπρεπώτατος της εκκλησίας μελόγραφος» — όπως και ήταν αληθινά — αλλά και σαν άνθρωπος σοφός, έξυμνος, ρήτορας, ελκυστικός και δημιουργικός. Παίρνει, λοιπόν, προαγωγή και γίνεται λογοθέτης, ύστερα έκλέγεται Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως, ύστερα τον μεταθέτουν στη Μητρόπολη Αθηνών, τη γενέτειρά του πόλη, γίνεται Συνοδικός και όταν πέθανε ό Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, όρίζεται τοποτηρητής του θρόνου.

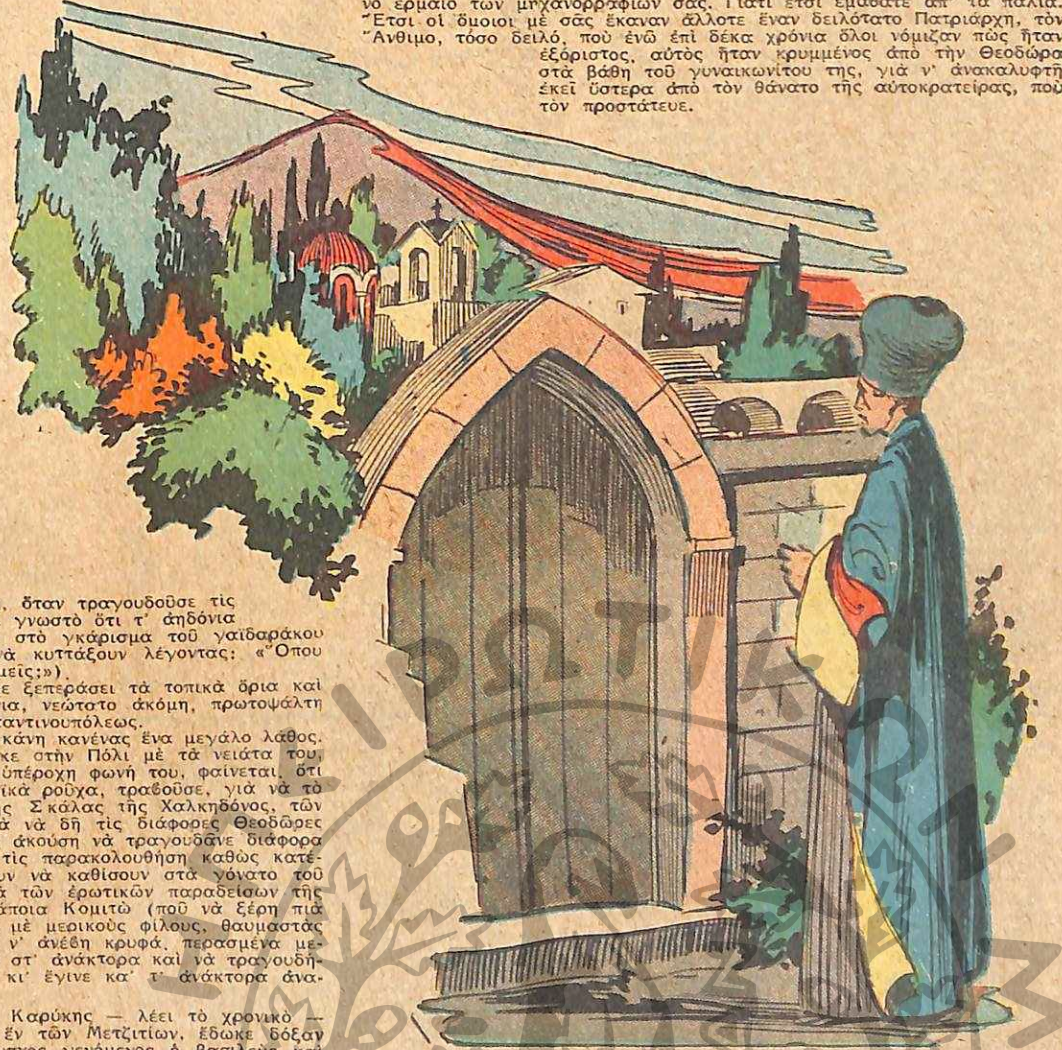
Σε πρωτοφανή άνωμάλια βρισκόδυνταν τά πατριαρχικά πράγματα τότε στην Πόλη. Τά προσωπικά πάθη θρασυμανούσαν. 'Ο Καρύτσης προσπαθεί να συγκρατήσει ύψηλά τά δακα και τά Ιερά τό Γένουσι! Υποδύκνεται και τό πετχάκι να προσφώδη ό θρόνος στον Πατριάρχη Άλεξανδρείας, τον πολύν Μελέτιον Πηγάν.

Ο Πηγάς δέν τον δέχεται. Περιεργό είναι ό τι, στην άρνησι του, κάνει υποδείξεις για άλλους, χωρίς να περιλαμβανή άνεμεό τους και τον Καρύτση. 'Ο Καρύτσης λέει τότε:

— 'Ο Πονηρός πάλιν έπιχειρεί να σκοτίση τό θεϊόν φώς διά να πολιλασιώση τά παραδείγματα των άναξίων, που έπιδοιεύτηκαν την τιμιότητα του πατριαρχικού αξιώματος. Λοιπόν, διακηρύττω ό τι, έφ' όσον ό Πηγάς, πρός τον όποιον ήδενε ύπαναχωρώ, δέν δέχεται, αξίω να γίνω Πατριάρχης έγώ ό ίδιος, αφού δέν είμαι υποδεδεμένος ούδενός.

— 'Ετσι και ήταν τά πράγματα. Γι' αυτό και εκλέγεται άμέσως Πατριάρχης. 'Οι έχθροι του, όμως, κυριολεκτικά μαίνονται! Τού βγάζουν στη μέση ό τι μία φορά από τό τζαμί έμνησε τον Μωάμεθ, ό τι πήγαινε τις νύχτες στους έρωτικούς παραδεισούς, ό τι γυρίζε στους δρόμους μέ τις «μαχαλάδες» (έταίρες) κτλ. 'Ο Καρύτσης όμως δέν ήταν από εκείνους που δέν ξέρουν ν' άπαντήσουν στα χτυπήματα των έχθρών τους.

— 'Ο,τι έκάμα τότε, έίπε, δέν είναι άξιοκατάκριτο. 'Ούτε τίτλο είχα κανένα, ούτε σε γερατειά είχα μη ακόμα. Θέλετε τον πατριαρχικό θρόνο έρωμο των μηχανορραφιών σας. Γιατί έτσι έμάθατε απ' τά παλιά. 'Ετσι όι όιοιοι με σας έκαναν άλλους έναν δειλότατο Πατριάρχη, τον Άνθιμο, τόσο δειλό, που ενώ έπί δέκα χρόνια όλοι νόμιζαν πως ήταν έξοριστος, αυτός ήταν κρυμμένος από την Θεοδώρα στα βάθη του γυναικωνίτου της, για ν' ανακαλυφθή εκεί ύστερα από τον θάνατο της αυτοκρατειρας, που τον προστάτευε.

Ο Καρύκης ανέθηκε μία ημέρα στην Πεντέλη, να δη τά καινούργια χτισμάτα του μοναστηρίου.

Τότε έίπε και άλλα πολλά. Έγινε Πατριάρχης. Άλλά πολύ τον έκούρασε αυτή ή αντίδικια και τον άβηδισε.

Οι έχθροι του άκόμη ενεργούσαν εναντίον του. Κουδάλισαν και τον Πηγά για πολλούς λόγους, και άνθρωπος άσυμμέλιστας στις αλύγιστες ασήπιες πεποιθήσεις του, ό τι τά έν οίκω δέν πρέπει να φθάνουν ως στην άγορά, άρχίζει τον πόλεμο κατά του Καρύτση και αυτός, τον έλεγει μέσα στην μεγάλη Εκκλησία ως παρελθούσαντα εις τον πατριαρχικό θρόνον και άναξίον.

Είναι νύχτα του Μεγάλου Σαββάτου του 1597. 'Ο Πατριάρχης Θεοφάνης Καρύκης ντυνεται στο 'Ιερό. 'Οι έπιθέσεις του Πηγά και των άλλων αντίπαλων του Πατριάρχου άνώτερων κληρικών ακούγονται ως τον έδδομο οράνιο. 'Οι φωνές και ή άπόφα δέν σταματούν, παρά μόνο όταν ό Καρύτσης, από την μεγάλη στενοχώρια έπεσε νεκρός στο 'Ιερό.

Έτσι σταθήκε ή ζωή και ό θάνατος του Καρύτση.

Τ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ δεν αφήνεται

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σε μία ιδιωτική γυναικολογική κλινική της Αθήνας η Μαριλένα Βάντη φέρνει στον κόσμο το πρώτο της παιδί. Ο άντρας της, ο Αλέξανδρος Βάντης, ένας πάρα πολύ όμορφος νέος είκοσιέξι χρόνων, ο πατέρας του οι θείες του — πλούσια αριστοκρατική οικογένεια — καθώς κι ο πατέρας της Μαριλένας, ενθουσιασμένοι δλοι προσφέρουν πολύτιμο δώρο στη νέα μητέρα και προορίζουν για το νεογέννητο τους το δωμάτιο. Μα το παιδάκι γεννήθηκε πολύ αδύνατο και πεθαίνει στα χέρια του γιατρού. Όλοι μένουν σαν κεραυνόχτυπητοι και η μόνη τους παρηγορία είναι ότι ύστερ' από ένα χρόνο θ' αποκτήσουν άλλο γενικό κληρονόμο. Ο μόνος απαρνηρότος είναι ο Αλέξανδρος Βάντης, που ο θάνατος του παιδιού του τον έκανε να θυμηθεί τη μεγάλη αγάπη της ζωής του, τη Φανούλα, την όμορφη αδελφή του μοναδικού φίλου του Γιώργου Πρεντιδίου. Η Φανούλα ήταν πιανίστα κι' ο Αλέξανδρος, όταν γνώρισε όλους τους δικούς της, ζήτησε να του δίνει μαθήματα πιάνου, στο σπίτι τους, στη Γλυφάδα. Είδε όμως το φίλο του λίγο μουδιασμένο από αυτή την πρότασή του...

3ον — Δεν έχω αντίρρηση, αποκρίθηκε με μισό στόμα ο Γιώργος. — Κι' όμως μου φαίνεται πως έχεις επιφυλάξεις. — Η Φανούλα έχει πολλή μελέτη... γι' αυτό μάσησε ο νέος. — Αν είναι έτσι... Θά στενωχωρηθώ όμως πολύ.

Μιλούσε με ειλικρίνεια. Το σχέδιο είχε ωριμάσει λίγο λίγο στη σκέψι του. Δεν είχε σταθεί εύκολο γι' αυτόν να πάρει μια τέτοια απόφαση, η ανατροπή που του είχαν δώσει τον είχε κάνει αναποφάσιστο, κι' ήταν πραγματικό τόλμημα γι' αυτόν να χαρακτήρα του να προτείνει αυτά τα κρυφά μαθήματα.

Κατάλαβε ο Γιώργος την απογοήτευσή στη φωνή του, και πρόφερε γρήγορα: — Δεν υπάρχει αντίρρηση. Έξ' άλλου είναι η δουλειά της Φανούλας. Μονάχα... — Μα πώς μου ελεύθερα. Σαν να έχω κάποιο δισταγμό.

— Νά, γέλασε ο νέος. Μονάχα που θα είσαι ο πρώτος μαθητής της. Ως τώρα είχε μόνο κορίτσια μαθήτριάς...

Γέλασε κι' ο Αλέξανδρος γι' αυτήν την ταραχή του. — Λες να με φοβάται; Μάλλον εγώ θα τη ντρέπωμαι...

— Κουταμάρες, έκανε απλά ο νέος, ούτε αυτή θα σε φοβάται, ούτε εσύ θα τη ντρέπεσαι. Η δουλειά είναι δουλειά...

— Τότε νάρθω λοιπόν; — Θα της πω, και θα σου απαντήσω αύριο, αποκρίθηκε ο νέος.

Την άλλη μέρα του είπε πως η Φανούλα τον περίμενε το επόμενο απόγευμα.

Χτυπούσε η καρδιά του όταν έφτασε στο χαρούμενο σπίτι της Γλυφάδας. Η ίδια η Φανούλα του άνοιξε, γελαστή, ντροπαλή, με το παιδιάτικο χαμόγελό της. Ήταν υψηλή και δεμένη. Στο πρόσωπο έδειχνε παιδί, στο σώμα όμως φαινόταν πιά μεγάλη από την ηλικία της. Μόλις είχε κλείσει τα δεκαεννιά της χρόνια.

Τον κάθισε αμέσως στο πιάνο, και τον ρώτησε αν μπορούσε να ηχογραφήσει Δευτέρα και Πέμπτη απόγευμα στις έξη.

— Είναι το απόγευμα που έχουμε την πιο πολλή ήσυχια στο σπίτι, του εξήγησε. Λέγουν όλα τα παιδιά σχεδόν αυτά τα απογεύματα, κι' είμαι μόνη με τη μαμά στο σπίτι.

— Περιφάρμα ! αποκρίθηκε ενθουσιασμένος ο νέος.

Τον παρακάλεσε να της παίξει κάτι. Έτρεμαν τα χέρια του καθώς άρχισε ένα βάλς του Σοπέν. Θύμωσε με τον εαυτό του γι' αυτήν την ταραχή του, αλλά δε μπορούσε να κάνει αλλιώς. Δε θυμόταν να είχε φοβηθεί τόσο ούτε όταν παρουσιαζόταν στις τμηματικές εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο.

Στο τέλος σταμάτησε στη μέση. — Δε μπορώ να παίξω, είπε ντροπιασμένος.

Τον κύτταξε, σοβαρά. Από τη μία στιγμή στην άλλη το ύψος της είχε γίνει σοβαρό.

— Γιατί; τον ρώτησε απλά. Γέλασε αυτός ταραγμένος.

— Σας φοβάμαι, αποκρίθηκε. — Ένα αυθόρμητο γέλιο, ήταν η απάντησή.

— Σου φαίνεται άστειο; τη ρώτησε, μιλώντας της φανερά στον ενικό γι' αυτό που είχε πει.

— Τρομερά άστειο, του αποκρίθηκε. — Γιατί; Τώρα σε ρωτώ εγώ.

— Γιατί δεν έτυχε κανένας άνθρωπος να...

Κάτι το παραπλήσιο

Η κυρία Πραξιθέα ηγαίνει τρέχοντας στο γειτονικό μπακαλικάκι και λέει στον μικρό υπάλληλο:

— Μου κάρηκε η ασφάλεια του ηλεκτρικού. Δώσε μου γρήγορα δυο σπέρματσα.

— Δεν έχουμε... της άπαντα ο μικρός.

Τη στιγμή, που η κ. Πραξιθέα απομακρύνεται υπομνηστικώς, μπαίνει ο ίδιος ο μπακάλης και ρωτά τον μικρό:

— Τι ήθελε η κυρία; — Σπέρματσα.

— Κι' εσύ τί της είπες; — Της είπα πως δεν έχουμε...

— Ο μπακάλης τα βάζει με το μικρό: — Δεν κάνεις γι' αυτό; του λέει. "Όταν σου ζητάνε κάτι και δεν το έχουμε, να δίνεις στον πελάτη κάτι παραπλήσιο. Σου ζητάει η κυρία σπέρματσα. Άρα ξέρεις πως δεν έχουμε, να της δώσεις κανένα καπνί... καμιά λιπιτσα πετρελαίου, κανένα κέρι, οτι ναίαι τέλος πάντων, κι' όχι γ' αφήνεις τον πελάτη να φεύγει μ' άδειά χέρια...

Την άλλη μέρα μπαίνει στο μπακαλικάκι μια γρήνη και ζητάει «χαρτί υγείας»...

Το μαγαλάκι ευτυχώς δεν έχει κι' απ' αυτό το είδος. Ο μικρός όμως θυμάται τα λόγια του αφεντικού του και λέει σοβαρά στη γρήνη:

— Χαρτί υγείας δεν έχουμε, μπορώ όμως να σας δώσω... γυαλόχαρτο πρώτης ποιότητος!...

Ο ΦΑΚΟΣ

με φοβηθεί ως τώρα. Ακόμα κι' ο Κωστάκης, ο μικρότερος αδελφός μου, δε με σέβεται διόλου!

— Τότε θα προσπαθήσω να μην αποτελέσω εξάρσει κι' εγώ, της είπε, και την κύτταξε μέσα στα μάτια.

Κατέβασε αυτή σενιά, ντροπαλά τα μάτια της κι' άρχισε το μάθημα. Του διώρωσε τη στάση του χεριού του. Όταν ακαγκάζονταν να του πιάσει το χέρι του γι' αυτό να του δείξει, ένοιωσε αυτός το δισταγμό της. Τούπιανε το χέρι αβρά, κοριτσιόστικα, ντροπαλά τόσο, που του έρχονταν να γελήσει με την καρδιά του τώρα αυτός.

Ήταν μόνοι τους στο μεγάλο χώλλ. Στο διπλανό δωμάτιο όμως, άκουγόταν κάθε τόσο το περπάτημα της μητέρας.

Ο μικρός φτερωτός θεός

Κατάλαβε πόσο την αγαπάει ένα βράδυ που της είχε συμβεί ένα μικρό ατύχημα. Έφτασε στην ώρα του ο Αλέξανδρος, άνοιξε την καγκελλόπορτα, μόνος του, όπως το συνήθιζε τώρα πιά, και προχώρησε με βήμα χαρούμενο στον κήπο. Παραξευενήθηκε που δεν την είδε να του ανοίγει την πόρτα όπως πάντα. με το δειλό και σοβαρό της χαμόγελο.

Η πόρτα του χώλλ όμως ήταν ανοιχτή. Προχώρησε μέσα, κι' είδε τη Φανούλα, καθισμένη σε μια πολυθρόνα να κλαίει.

Ήταν τόσο ξαφνικό, που κοκκάωσε. — Καλησπέρα, της είπε ταραγμένος. Τι συμβαίνει, Φανούλα;

— Έσκυψε και τούδριξε το πόδι της: Ήταν πρησιμένο πολύ στον άστράγαλο.

— Στραμπουλήξα το πόδι μου, του αποκρίθηκε με φωνή πονεμένη. Πονά πολύ, Κι' η μαμά έτρεψε να φέρει μια γυναίκα, που έφερε από τέτοια. Αλλά φοβάμαι...

— Έσκυψε κύτταξε με λυπή το πονεμένο πόδι, έπειτα το προσπάκι της κοπέλλας, με τα δακρυσιμένα μάτια, με τη σύσταση του πόνου στα καλογραμμένα της χείλη, και τότε κατάλαβε πόσο την αγαπούσε.

Τότε κατάλαβε πως θα ήταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου αν υπήρχε τρόπος να της εξαλειφώση τον πόνο της. Ακόμα πιο ευτυχισμένος αν μπορούσε να πάρει αυτός τον πόνο της γι' αυτόν την ανακούφιση.

Κάθισε δίπλα της, και με μια κίνηση αυθόρμητη της έπιασε το χέρι.

— Λυπάμαι πάρα πολύ, καλή μου δασκαλίτσα, της είπε χαϊδευτικά.

Έκανε να χαμογελάσει η κοπέλλα, τα μάτια της όμως πλημμύρισαν δάκρυα κι' ο πόνος την ανάγκασε να δαγκώσει τα χείλη της.

Ένοιωσε κι' αυτός σ' αυτήν την μάχη με τον πόνο της καρδιάς του, και της χαϊδεψε το χέρι, τρυφερά, στοργικά.

Πονούσε τόσο, που του άφησε το χεράκι της μέσα στο δικό του. Κάποια στιγμή, αυθόρμητα λές και του έπαιξε βοήθεια έγειρε στην αγκαλιά του. Κι' αυθόρμητα κι' αυτός, δίχως πονηρή σκέψη, έτσι απλά ανθρωπίνια της φίλησε τα έβενισα μαλλιά.

Το άβαν κι' οι δυο με το φιλή αυτό τα βιολετιά της μάτια σκώθηκαν τα βλέφαρά της φτερουγίσαν τρομαγμένα. Οι ματιές όμως έμειναν: Βυθισμένες ή μια στην άλλη κάμψη ώρα. Κι' όταν μετά λίγη ώρα έφτασε η κυρία Πρεντιδίου με τη γυναίκα, άπορησε πόσο καλύτερα εύρισκε την κόρη της απ' ό,τι την είχε αφήσει.

Της κρατούσε το χέρι ο Αλέξανδρος την ώρα που της έκανε το λουτρό και το μασάζ ή γυναίκα, και την ώρα που με κινήσεις σοφές της έβαζε το πόδι στη θέση του. Η Φανούλα δεν ένοιωσε σχεδόν διόλου τον πόνο. Κάθε τόσο πάλι τα μάτια τους συναντιόνταν, έρωτευμένα κι' έρωτηματικά.

Έκείνο το βράδυ δεν έκανε μάθημα πιάνου. Στο άλλο μάθημα όμως, κάποια στιγμή σταμάτησε το παίξιμο και την κύτ-

ταξε βαθεία στα μάτια.

Τα μάγουλά της κοκκίνισαν, κι' έκανε μια κίνηση σ' αυτό που του υποδείχτη να συνεχίσει το παίξιμο. Αλλά όμως της ψιθύρισε σιγανή, τρυφερά:

— Δε θέλω να ξαναπονέσεις ποτέ. Φανούλα, ποτέ!...

Αυτή ήταν η πρώτη του έρωτική εξομολόγηση.

Έπειτα, άκούμπησε το χέρι του στο χέρι της, και τόλμησε να της πη τη μεγάλη λέξη:

— Φανούλα, δεν αγάπησα ποτέ ως τώρα... Μου φαίνεται όμως πως είμαι τρελά έρωτευμένος μαζί σου.

Τράβηξε το χέρι της από το δικό του, και του αποκρίθηκε ασυνήθιστα σοβαρά:

— Αλέξανδρε, δε μ' μιλάμε γι' ατέτοια. Σε παρακαλώ, άς κάνουμε το μάθημά μας σοβαρά...

...Σε κάνει δυστυχισμένη ή αγάπη μου; τη ρώτησε σιγανή.

Τον κύτταξε ίσια στα μάτια, κι' ή φωνή της άκούστηκε άνηψ, αλλά σταθερή:

— Αν ήμουν της σειράς σου, θα μ' έκανε πολύ ευτυχισμένη ή αγάπη σου, Αλέξανδρε, ή καλύτερα, αν ήσουν εσύ της σειράς μου...

— Τι θέλεις να πής; — Αν ήσουν ένα φτωχό παιδί, σαν τ' αδελφάκι μου, θα ήμουν πολύ ευτυχισμένη να σ' αγαπήσω...

— Τι σημασία έχει; έπαναστάτησε αυτός.

— Το ξέρεις πως έχει σημασία, του αποκρίθηκε με ασυνήθιστη σοβαρότητα.

Δεν το ήξερε ο Αλέξανδρος. Ήταν κάτι που δεν το είχε συζητήσει ποτέ σπύτι του. Με τους γονείς του γενικά δεν είχε συνηθίσει να συζητεί. Δε θάρρισκε, εξ' άλλου και καιρό. Έπειδή, όλη την ώρα στο τραπέζι ο πατέρας του μιλούσε γι' αυτά τα οικονομικά τους στη μητέρα. Κι' ήταν τόσο αποκρουστικές αυτές οι συζητήσεις, που απέφυγε να τις άκουη ο νέος. Έκείνο που τον άπιδε πιά πολύ απ' όλα ήταν ή έλαστικότητα συνειδήσεως πουδειχνε ο πατέρας του, όταν έπρεκτο να χύνη κέρδη, κι' ή τέλεια συμφωνία της μητέρας του σ' αυτό το ζήτημα.

Δεν είχαν συζητήσει ποτέ γι' αυτό το ζήτημα του γάμου του. Κι' έτσι πραγματικά ο Αλέξανδρος δεν ήξερε τις απόψεις του. Η Φανούλα όμως φαινόταν ένημερη σ' αυτά τα ζητήματα.

— Κι' αν αγαπηθούμε αληθινά, του είπε θλιβερά, ή αγάπη μας θα είναι καταδικασμένη.

Δεν την άφησε να τελειώσει. Δεν άκουγε καλά τα λόγια της. Έβλεπε τα χείλη της. Δροσερά, άβαφα ροδίνα άπάνω σε μια σειρά δόντια άμυδαλωτά, γερά, νεανικά.

Της φίλησε τα ροδίνα χείλη, τα κάτω δόντια. Κι' ή Φανούλα δεν έκανε ν' αντισταθή μια στιγμή, δεν τον άπώθησε. Δίπλα τα βήματα της μητέρας τους έκαναν να συνέλθουν κι' ο Αλέξανδρος άρχισε να παίζει πάλι, χωρίς να ξέρη όμως τί έπαίξε.

Ειδύλλιο

Το μόνο που δε φανταζόταν ο Αλέξανδρος ήταν πως θα μπορούσε ποτέ να του αντισταθή τόσο μια απλή και φτωχή κοπέλλιτσα. "Αν και δε μιλούσαν γι' αγάμο, ο πατέρας του του πετούσε πότε πότε:

— Πρόσεχε. Είσαι ωραίο παλληκάκι και πλουσιόπαιδο. Μάτσο θα μπορείς να χεις τις γυναίκες Γλέντησε όσο θέλεις. Μονάχα πρόσεχε μ' σέ μπλέξη καμιά του δρόμου. Αυτές είναι πονηρές και καπάρσες...

Ήταν τώρα είκοσιένος έτους, κι' ακόμα δεν του είχε έλθη ή έπιθυμία να δοκιμάσει κατά πόσον είχε δίκιο ο πατέρας του και κατά πόσο: θα μπορούσε να χη πολλές κατακίσεις. Πάντως πίστευε πως όταν θα δειχνε αγάπη σε μια κοπέλλα, εκείνη θα δεχόταν την προσφορά της αγάπης του μ' ένθουσιασμό.

Η Φανούλα όμως, αν και έδειχνε πως τον αγαπούσε, αν και την έβλεπε να ταραζεται στο άγγιγμα του χεριού του, στη ματιά του, στο φιλή που της έκλεβε δειλά-δειλά, δεν υποχώρησε εύκολα. Μάρες την έκλειπαρούσε να δεχθή ένα κρυφό περίπατο μαζί του.

— Μιά βόλτα στην παραλία, της έλεγε και της ξανάλεγε. Μόλις τελειώσουμε το

μάθημα, μία βολτίτσα, ίσα ίσα γι' αυτό να έχουμε την ευκαιρία να μιλήσουμε μια φορά έλεύθερα.

Έπί τέλους ένα βράδυ είπε το ναί. Αποχαιρέτησε αυτός την κυρία Πρεντιδίου, έφυγε από το σπίτι και την περίμενε όπως είχαν συμφωνήσει λίγο πιο πέρα.

Το γεράκι της ήταν παγωμένο καθώς της τσούφιζε στη γούστα του.

— Είναι το πρώτο σου ραντεβού; τη ρώτησε τρυφερά.

Τον κύτταξε με μάτια πελώρια. — Τι νομίζεις; του αποκρίθηκε.

— Το ξέρω... με συγχωρείς, αγάπη μου... της είπε ντροπιασμένος. Με συγχωρείς. Γέελασε τότε, και με μια κίνηση αυθόρμητη πέρασε το μπράτσο της στο δικό του. Το γέλιο έλυωσε τον πάγο και τους έδωσε θάρρος.

Ήσαν έτσι αγκαλιασμένοι τον παραλιακό δρόμο.

— Φοβάμαι, του είπε κάποια στιγμή ή κοπέλλα.

— Τι φοβάσαι; Έμένα φοβάσαι; — Όχι!...

— Τότε λοιπόν; Τ' αδελφά σου; Φοβάσαι μ' σέ ιδή κανένας;

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. — Όχι, κανένας δε γυρίζει ακόμα. Όλοι έρχονται πιά αργά...

— Τότε λοιπόν; — Κι' εγώ δεν ξέρω. Νά έτσι, φοβάμαι.

Κάθισαν σ' ένα γκρεμιμένο τοιχάκι, αντίκρυ στη θάλασσα. Ο άέρας ήταν ζεστός, κι' ή θάλασσα ανέβαινε ανάλαφρα και τους έστελνε μαργαριταρένιο τόν άφρο της. Στη δύση ο ήλιος άνοιγε τις άχτίδες του σαν πελώρια βεντάγια χρυσάφια, κι' αποχαιρέτουσε τη γη.

Ο δρόμος ήταν έρημος, που και που κανένα ζευγαράκι, σφιχταγκαλιασμένο, που ζητούσε τη μοναξιά.

Πέρασε το χέρι του γύρω στους ώμους της και της μίλησε σοβαρά:

— Φανούλα, δεν ξέρω κι' εγώ πως σ' αγαπάω τόσο. Μου φαίνεται όμως πως δε θα μπορούσα να ζήσω χωρίς έσένα.

Τον κύτταξε με μάτια φωτερά, άνησχα.

— Αλέξανδρε, του αποκρίθηκε σοβαρά, δεν ξέρω αν πρέπει να χαρώ ή να λυπηθώ με τα λόγια σου. Ξέρεις τί συλλογίζομαι;

— Τί καλά που ήμαστε πριν δυο μήνες, που κάναμε το μάθημα δίχως άλλη σκέψη.

Την έσφιξε άπάνω του.

— Σ' αγαπώ, της είπε με πάθος. Δε θέλω να μου μιλάς λογικά. Σ' αγαπώ, δε σκέπτομαι πιά τίποτ' άλλο. Μιά λέξη, θέλω

μονάχα από τα χείλη σου: Πές μου την αλήθεια; Μ' αγαπάς κι' εσύ λιγάκι; Μπορείς να μ' αγαπήσεις χωρίς σκέψη, χωρίς υπολογισμό;

Βύθισε τα μάτια της στη ματιά του κι' αποκρίθηκε με φωνή βαθεία:

— Σ' αγαπώ, περισσότερο από κάθε τί στον κόσμο!

Την τράβηξε άπάνω του, τη φίλησε. Τα χείλη της ήταν δροσερά, άλυυρά.

Έπειτα την έσφιξε παράφορα στην αγκαλιά του και της ψιθύρισε λόγια μεθυσμένα:

— Φανούλα, θα σε κάνω γυναίκα μου! Έδώ, μπροστά στην άπέραντη θάλασσα, μέσα στη φύσι, στο υπόσχομαι, θα γίνης γυναίκα μου!...

Έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του, κι' έμεινε κάμψη ώρα έτσι, σαν μεθυμένη στην αγκαλιά του.

— Πρέπει να περάσει ένας χρόνος ακόμα, της είπε με πάθος, να πάρω το δίπλωμά μου, γι' αυτό να μπορέσω να το πω στους γονείς μου. Θα ριχτώ με τα μούτρα, θα τελειώσω στο Πανεπιστήμιο του χρόνου κι' έπειτα θ' άρραβωνιαστούμε. Στο μεταξύ, θα πάω στο στρατό. Μόλις τελειώσω το στρατιωτικό μου, θα παντρευτούμε. Πως σου φαίνεται το σχέδιό μου; Θα γίνης πιανίστα εσύ σ' αυτό το διάστημα, θα χεις όλο τον καιρό να μελετήσεις να άφοσιωθής στην τέχνη σου.

Με το κεφάλι της γεμένο στον ώμο του, με τα μάτια της στηλωμένα στον ορίζοντα, λές κι' έβλεπε ένα γλυκό όραμα, αποκρίθηκε ή κοπέλλα:

— Μου φαίνεται πως όνειρεύομαι...

— Είσαι ή άρραβωνιαστική μου! της ψιθύρισε. Η αγάπη μας όμως θα μείνη κρυφή...

— Νάι, πρέπει να μείνη κρυφή ακόμη ή αγάπη μας...

— Αν όμως καταλάβουμε πως δε μπορούμε πιά να το βαστάσουμε μυστικό, τότε, δε θα περιμένουμε ούτε το δίπλωμα, ούτε το στρατιωτικό. Θα το πούμε, Φανούλα.

— Κι' οι γονείς σου;

— Σήκωσε αδιάφορα τους ώμους του: — Δεν πιστεύω να έναντιωθούν. Τί λόγο θάχουν να έναντιωθούν;

— Είσαι πλουσιός κι' είμαι φτωχιά...

— Υπάσχει ωραιότερος συνδυασμός;

— Έτσι λές εσύ! γέλασε ή κοπέλλα. Ρώτα όμως και τους γονείς σου!...

— Γιατί θα τους δυσσαρεστήσει, που είσαι φτωχιά; Έχομε τόσα έμεις, που μπο-

Ο Αλέξανδρος και η Φανούλα, πιασμένοι τρυφερά, πήραν τον παραλιακό δρόμο...

ρούμε να ζήσουμε βασιλικά!

— Τρέμω τη στιγμή που θα τους τὸ πῃς.

— Ἐγὼ δὲ φοβάμαι καθόλου, τῆς εἶπε γιὰ τὴν καθησυχάση.

Ὅσο τὸ συλλογιζόταν όμως τόσο καταλάβαινε πὼς θὰ τὸν ἐπῆνε ὁ φόβος τῆς στιγμῆς πού θὰ τοὺς φάνεωρε τὸ αἰσθημά του.

Φλογερὴ ἀνάπν

Τὸ καλοκαίρι πέρασε μὲ τὸν κρυφὸ τους ἔρωτα. Ξεθάρασαν σιγά-σιγά, καὶ κάθε φορὰ σχεδόν, μετὰ τὸ μάθημα, τὴν περίμενε πρὶν πέρα. Ἐπῆνε τὴν κούρσα του τώρα. Τὴν ἄφινε λίγο πρὶν μακριά, κι' ὅταν συναντιόνταν μετὰ τὸ μάθημα ἔπαινε τὴν ἀγαπημένη του στὸ αὐτοκίνητο καὶ πῆ- γαιναν μακριά. Ἔτσι ἀπέφηναν τὴν ἐνδε- χόμενες δυσάρεστες συναντήσεις. Κι' ἡ Φα- νούλα κάθε φορὰ τοῦ φερόταν καὶ πρὶν θε- μά, καὶ τὰ βιολέτια τῆς μάτια ρυθίζονταν γεμάτα λατρεία στὰ δικά του.

Δυὸ ἦταν τὰ θέματα πού τοὺς ἔκαναν εὐτυχισμένους νὰ τὰ συζητοῦνε: Τὰ σχέδια τους γιὰ τὸ μέλλον κι' ἡ μουσική. Τὴν ἔ- δλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του πια- νίστα μεγάλη καὶ τραγὴ, τὴν ἀγαπημένη του, ὁ Ἀλέξανδρος. Κι' αὐτός, συνεπαρ- μένος καὶ δυναμωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ἔ- πλαττε σχέδια γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

— Μόλις παντρευτοῦμε, θὰ ξαναρχίσω τὴς σπουδῆς μου. Naί, μὴ γέλας, ἀγάπη μου. Θὰ σπουδάσω φυσική. Ἔτσι κι' ἄλ- λως δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐργαστῶ. Θὰ νο- μίζω πάντα πὼς σπατάλησα τὴ ζωὴ μου ἂν δὲ σπουδάσω φυσική. Καὶ πού ξέρεις; Ἰσως μὴ μὲρα ἡ διδασκαλὴ φήμης πιανί- στα Φανούλα Πρεντίδου—Βάντη, νάχη γιὰ σύζυγο τὸν διεθνὸς φήμης φυσικὸ κι' ἑ- φευρέτῃ Ἀλέξανδρο Βάντη.

Γελούσαν τὴ μιὰ στιγμή γιὰ τὰ δειρά τους καὶ τὴν ἄλλη τὰ συνέχιζαν μὲ παιδι- ατικὴ σοβαρότητα.

Ὅταν ἄρχισε τὸ φθινοπωρινὸ κρῶ δ- μως, παρουσιάστηκαν οἱ δυσκολίες. Ἡ Φα- νούλα δὲ μπορούσε πιά νὰ λήσῃ τὴν μητέ- ρα τῆς ἀμέσως μετὰ τὸ μάθημα ὅτι πάει μιὰ βόλτα γιὰ νὰ ξεσκάσῃ. Ἔτσι ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴς ἐκκαιρίες πού εἶχαν γιὰ πε- ρίπατο. Κι' ὁ Ἀλέξανδρος πρότεινε τὴν ἀγαπημένη του νὰ συναντιώνται ἄλλες μέ- ρες στὴν Ἀθήνα. Νὰ τὴν περιμένῃ, ἂς ὑπο- θέσουμε, μετὰ τὸ μάθημά της τοῦ Ὁδείου, λίγο παρκεῖ.

Φοβόταν νὰ δεχθῇ τὴν ἀρχὴ ἡ κοπέλλα.

Λίγο λίγο όμως ξεθάραψε.

Τὴν ἔπαινε λοιπὸν μὲ τὴν κούρσα του καὶ τὴν πῆγαινε σὲ ὥραια ἐξοχικά κέντρα, κι' ἐκεῖ, μόνοι συνήθως κι' ἀνενοχλητοὶ ἀπὸ κόσμον ἔπλεον τὸ δνείρο τῆς εὐτυχίας τους.

Ὁ ἀδελφός

Ἦταν ἓνα κρῶ σοῦρουτο τοῦ Νοεμ- βρίου ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Γιώργος.

Τὴν περίμενε μὲ τὴν κούρσα του ὁ Ἀλέ- ξανδρος κοντὰ στὴν Ὀμόνοια. Ἔστρεψε ἡ Φανούλα γελαστή, εὐτυχισμένη ὅπως πάν- τα, κι' ἐτοιμαζόταν νὰ μῇ στὸ αὐτοκίνη- το ὅταν παρουσιάστηκε μπροστά τους ἡ φα- νούλα ὁ Γιώργος Πρεντίδης.

Τὴν πρώτη στιγμή κοκκάλωσαν κι' οἱ δυὸ. Τὴν ἄλλη στιγμή ὁ Γιώργος κύτταξε τὸν φίλο του μὲ μάτια γεμάτα θαλάσσιον μοῦσῃ.

Μὲ κόπο κατάφερε νὰ συνέλθῃ ὁ Ἀλέ- ξανδρος, καὶ νὰ προσφῇ σταθερά:

— Γιώργο, ἀνέβα στὸ αμάξι κι' ἐσύ. Θὰ σοὺ ἐξηγήσω.

Χλωμός, μὲ ἔκφρασι γεμάτη πικρία, ἀ- νέβηκε στὸ αὐτοκίνητο ὁ νέος. Προχώρη- σαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ κάθισαν σ' ἓ- να ἐξοχικὸ καφενομαῖ.

— Περιμένω τὴς ἐξηγήσεις σου εἶπε ὁ Γιώργος...

— Εἶναι ἀπλές, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξαν- δρος. Τὴν ἀδελφὴ σου τὴν ἀγαπῶ, τὴν λα- τρεῖω, καὶ θὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου. Εἴ- μαστε κορυφαὶ ἀρραβωνιασμένοι ἀπὸ τὸ κα- λοκαίρι.

— Γιατί κρυφά; ρώτησε σοβαρὸς ὁ Γιώρ- γος.

— Ἐπειδὴ περίμενα νὰ τελειώσω τὴς σπουδῆς μου, γιὰ νὰ μιλήσω στοὺς γονεῖς μου.

Ἐμεινε κατσοφιασμένος ὁ νέος.

— Ἐμένα μπορούσες νὰ μούξης μιλήσει, εἶπε αὐστηρά.

— Ἐχεις ἀγαπήσει ποτέ σου; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲν ξέρεις ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη εἶναι κρυφὴ;

— Δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ ἐσένα, εἶ- πε μὲ πικρία ὁ Γιώργος Πρεντίδης.

Ἡ Φανούλα ἔβαλε τότε τὰ κλάμματα.

— Σοὺ ὀρκίζομαι πὼς μοὺ μίλησε πάν- τα τίμια καὶ πὼς θέλει νὰ μὲ κάνῃ γυναῖκα μου, δεδαίωσε. Μαζὶ εἴχαμε συμφωνήσει όμως νὰ τὸ κρατήσουμε μυστικὸ.

Κύτταξε μέσα στὰ μάτια ὁ Γιώργος τὸ φίλο του:

— Ἀλέξανδρε, τοῦ εἶπε ἐπιτακτικὰ. Ἄν

πραγματικὰ ἔχης αὐτὸ τὸ σκοπὸ, τότε θὰ μιλήσῃς στοὺς δικούς σου. Τίμῃ μας καὶ χαρὰ μας θὰ εἶναι νὰ πάρῃς τὴν ἀδελφὴ μου. Φοβάμαι όμως ὅτι δὲ θὰ τὸ δεχθοῦνε οἱ δικοί σου.

— Μὰ γιατί; εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Τὰ ἱ- δια μούλεγε κι' ἡ Φανούλα.

— Θὰ σοὺ πούνε ὅτι δὲν εἶναι τῆς σει- ρᾶς σου.

— Ἡ Φανούλα; ἔκανε μὲ λατρεία ὁ Ἀ- λέξανδρος. Ἡ Φανούλα εἶναι ἀξία νὰ μῇ σὲ παλάτι. Ὅσο τὴν γνωρίζω, τόσο κατα- λαβαίνω πὼς θὰ εἶμαι ὁ πρὶν τυχερὸς κι' ὁ πρὶν εὐτυχὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου...

Τὸν ἀκούγε ἀγέλαστος ὁ Γιώργος καὶ τὸ ὄφος του ἔδειχνε δυσπιστία.

— Πρέπει νὰ μιλήσῃς στοὺς δικούς σου, τοῦ εἶπε πάλιν. Ἐγὼ δὲ θὰ πῶ τίποτε στὸ σπῆτι, ἐπειδὴ ξέρω ὅτι θὰ στενοχωρηθῇ ἡ φαντασία ὁ πατέρας. Κι' ἡ μητέρα, πού σ' ἀγαπᾷ τόσο καὶ σοῦχει τὴν ἐμπι- στοσύνη...

— Μὰ εἶναι ἀξίος νὰ τοῦχομε ὅλοι ἐμ- πιστοσύνη, πρόφερε μὲ ὑπερφάνεια ἡ Φα- νούλα.

— Κι' ἐγὼ θέλω νὰ τὸ πιστέψω, εἶπε ὁ Γιώργος. Πάντως, Ἀλέξανδρε, ἂν θέλῃς νὰ εἶσαι φίλος μου, κι' ἂν θέλῃς νὰ φερθῇς σὰν τίμιος ἄνθρωπος, δὲ θὰ ξανασυναντηθῇς κρυφὰ μὲ τὴν ἀδελφὴ μου. Μίλησε στοὺς γονεῖς σου. Ἄν δώσουν τὴν συγκατάθεσί- τους, ἀπὸ μᾶς, φυσικά, δὲ θὰ προέλθῃ ἐμπόδιο. Ἄν όμως δὲν τὴν δώσουν, Τὸ ἀν- τιμετώπισε αὐτὸ τὸ ζήτημα;

— Δὲν τόβαλε στὸ μυαλό του ὁ Ἀλέξαν- δρος πὼς ἦταν δυνατόν νὰ τοῦ ἀρνηθῇ.

— Δὲ θέλω νὰ τὸ συζητήσω! εἶπε κο- φτά.

Ἐγὼ όμως σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ σκε- φθῇς καὶ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃς. Ἄν σοὺ πούνε δχι;

— Θὰ τὴν παντρευθῶ ὅπωςδήποτε τὴν ἀδελφὴ σου, Γιώργο, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος τότε ἀποφασιστικά.

Καὶ χωρίστηκαν μὲ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ Ἀλέξανδρου πὼς θὰ μιλοῦσε στοὺς γονεῖς του.

Τραγωδία

Ἀνέβαλλε δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες τὴ συ- ζήτησι ὁ νέος. Κάθε φορὰ, τὴ στιγμή πού ἔπαινε τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς κάνῃ λόγο, αἰσθανόταν τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ τό- σο δυνατὰ, πού νόμιζε πὼς θάσπαιγε, καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃ.

Τὸν εἶχαν ἐπηρεάσει μὲ τοὺς φόβους τους, ἡ ὁ ἴδιος τὸ καταλάβαινε πὼς δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀπλὸ τὸ πρᾶγμα; Πάντως, ἄρχισε νὰ τοῦ φαίνεται βουνοῦ αὐτὴ ἡ ἱ- στορία.

Πῆρε ἐπὶ τέλους τὴν ἀπόφασιν νὰ μιλή- σῃ, μιὰ βροχερὴ βραδυά, πού εἶχαν μείνει οἱ γονεῖς του στὸ σπῆτι. Ὁ πατέρας του καθόταν κι' ἔγραφε κάτι νοῦμερα, κατὰ τὴ συνήθειά του, κι' ἡ μητέρα του, κουρασμέ- νη ἀπὸ τὴν κοσμικὴ κίνησι, εἶχε μείνει μιὰ βραδυά σπῆτι γιὰ νὰ διαβάσῃ ἓνα μυθιστό- ρημα καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.

Κάθονταν στὸ γραφεῖο κι' οἱ δυὸ τους, ὅταν μπῆκε ὁ Ἀλέξανδρος μὲ πρόσωπο σοβαρὸ καὶ τοὺς εἶπε ὅσο μπορούσε πρὶν φυσικά:

— Ἐχω νὰ σᾶς μιλήσω.

Σήκωσαν κι' οἱ δυὸ τοὺς παραξενεμέ- νοι τὰ κεφάλια τους.

— Τί τοῦγε; ρώτησε πρώτη ἡ μητέρα. Τὸ ὄφος σου εἶναι πολὺ παράξενο.

— Θέλω νὰ σᾶς πῶ...

Ἦταν ἔτοιμος νὰ τοὺς πῇ, νὰ τοὺς ἀ- γγγεῖλῃ μᾶλλον κοφτά:

— Πρόκειται νὰ παντρευθῶ.

Δείλιζε όμως τὴν τελευταία στιγμή, ἔ- πειδὴ εἶδε τὴν ἀνσυχία στὰ μάτια τῆς μητέρας του, πού λες κι' εἶχε μαντέψῃ τίς σκέψεις του.

— Θέλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι γνώρισα μιὰ κοπέλλα, πού μοὺ φαίνεται πὼς θὰ εἶναι ἡ πρὶν ἰδανικὴ σύζυγος γιὰ μένα.

Εὐχαριστήθηκε μὲ τὰ ἴδια του τὰ λό- για. Οἱ γονεῖς του όμως φάνηκαν ἀνιστα- τωμένοι. Οἱ ἐρωτήσεις ἔπαισαν βροχή:

— Ποία εἶναι; Πῶς τὴ λένε; Εἶναι τῆς σειρᾶς μας; Πόση προίκα παίρνει;

— Σταθῆτε, τοὺς ἀποκρίθηκε, νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα μὲ τὴν σειρά. Τὴ λένε Φανούλα Πρεντίδου.

Ἡ κυρία Βάντη ἔστριψε τὰ χεῖλη της.

— Φανούλα Πρεντίδου; Δὲν μοιάζει γιὰ

ἀριστοκρατικὸ δνωμα. Τί ἐργασία κάνει ὁ πατέρας της;

— Εἶναι συνταξιούχος δημόσιος υπάλ- ληλος, ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ νέος.

Ὁ Φίλιππος Βάντης κι' ἡ γυναῖκα του κυττάχτηκαν μὲ μάτια πελώρια.

— Συνταξιούχος δημόσιος υπάλληλος; εἶπε δισταπτικὰ ἡ μητέρα.

— Μάλιστα, μαμὰ, πρόφερε ὁ Ἀλέξαν- δρος προσπαθώντας νὰ φανῇ πολὺ φυσικὸς καὶ πολὺ ἀποφασιστικὸς.

— Μὰ... Πῶς ἔχουν χρήματα. λοιπὸν; Μήπως ἦταν διπλωματικός ὁ πατέρας;

— Ὁχι. Ἐφυγε μὲ τὸ βαθμὸν τμηματάρ- χου ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο.

Σάπασαν κι' οἱ δυὸ καὶ τὸν κύτταξαν μὲ μάτια πούδειχναν ὅτι δὲν καταλάβαιναν.

— Γιὰ στάσου, εἶπε ὁ πατέρας. Νὰ συ- νεννοηθοῦμε, παιδί μου. Μὰς μιλᾷς γιὰ κα- νένα σου φίλὸν γιὰ σοβαρὰ πράγματα;

Ἐπειδὴ, ὅταν ἀκούω δημόσιος υπάλληλος, συνταξιούχος δημόσιος υπάλληλος μάλι- στα, καταλαβαίνω πὼς μπορεῖ νὰ σκέπτε- σαι τὴν κοπέλλα γιὰ φιλενάδα σου ὅχι ὁ- μως καὶ γιὰ σύζυγό σου.

Πατέρα φώναξε ὀρμητικὰ ὁ νέος. Ἐννοοῦσα ἀκριβῶς αὐτὸ πού σᾶς εἶπα. Εἶμαι τελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Φανού- λα Πρεντίδου, καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω γυ- ναῖκα μου.

— Πές μας λοιπὸν τὰ προσόντα τῆς, εἶπε ἀγέλαστος ὁ πατέρας.

— Εἶναι ὁμορφὴ σὰν θεά...

— Ἐνδιαφέρον! εἶπε ὁ πατέρας. Πολὺ ἐνδιαφέρον. Προχώρησε.

— Εἶναι περίφημη πιανίστα. Παίρνει φέτος τὸ δῖπλωμά της καὶ θεωρεῖται σπου- δαῖο ταλέντο.

Κούνησε τὸ κεφάλι του ἀδιάφορα ὁ Βάν- της.

— Χωρὶς σημασία! εἶπε. Λέγε πάρα κάτω.

— Εἶναι πολὺ ἐξυπνὴ καὶ συνενοούμε- θα περίφημα.

— Πολὺ ἐξυπνὴ εἶπε ἡ μητέρα. Αὐτὸ εἶναι δικότο μαχαίρι. Ἡ ἐξυπνάδα μπορεῖ νὰ τὴν ὠφελήσῃ, μπορεῖ όμως καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ.

— Εἶναι ἠθική. Πιὸ ἠθικὸ κορίτσι δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ.

— Εὐχάριστο! φώναξε ὁ πατέρας. Ὁ- ταν ἡ ἠθικὴ συνδυάζεται μὲ τὴν ὁμορφιά, εἶναι πολὺ εὐχάριστο.

— Καὶ μ' ἀγαπᾷ, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος μὲ συγκίνησι. Μ' ἀγαπᾷ... τόχω καταλά- βει ἀπὸ πολλὰ!

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ἅγια. καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νάχη ἀντίρρηση, εἶπε δι- πλωματικὰ ὁ Φίλιππος Βάντης. Ἀλλὰ τὰ κυριώτερα περιμένουμε ἀκόμα νὰ τ' ἀκού- σουμε. Κι' ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ πρὶν ἐν- διαφέρον: Τί προίκα παίρνει;

— Δὲν ξέρω. Δὲν ρώτησα...

— Πῶς; Σκέπτεσαι νὰ παντρευθῇς μιὰ κοπέλλα καὶ δὲν ξέρεις τὴν οἰκονομικὴ τῆς κατάστασι;

— Τὸ θεωρῶ ἐπαισιώδες, ἀποκρίθηκε θερμὰ ὁ νέος. Γιὰ μένα ἡ μεγαλύτερή της προίκα εἶναι ἡ ὁμορφιά της κι' ἡ ἀγάπη πού μοὺ δείχνει. Τί νὰ τὴν κάνω τὴν προί- κα της; Ἐχω ἀρκετά...

Μ' ἓνα στόμα τὸν διέκοψαν κι' οἱ δυὸ:

— Τρελλάθηκες; Θὰ πάρῃς μιὰ κοπέ- λα ἀπρικοῖ;

— Ἰσως καὶ νάχη...

Πάλιν κυττάχτηκαν κεραυνοχτυπημένοι ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα.

— Ἀκουσε, Ἀλέξανδρε, παιδί μου, εἶπε μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ πατέρας. Ὡς τώρα ἡ μητέρα σου κι' ἐγὼ τὸ εἴχαμε καὶ μὴ ὅτι δὲν σκεπτόσασιν τὸ γάμο. Ὅταν μᾶς εἶπες ὅτι πρόκειται ν' ἀρραβωνιαστῇς, ἡ καρδιά μου φτερούγισε. Δὲ φαντάστηκα όμως πο- τέ πὼς θὰ φερόσουν τόσο ἐπιπόλαια. Δὲν πιστεύω νάχουν προχωρήσει οἱ σχέσεις σου μ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα.

Κοκκίνισε σὰν κορίτσι ὁ νέος, καὶ δια- μαρτυρήθηκε αὐθόρμητα:

— Τί βάζεις στὸ μυαλό σου, πατέρα;

— Ὅλα γίνονται, εἶπε σκεπτικὸς ὁ Φί- λιππος Βάντης.

Κι' ἡ Ἑρμῖνα πρόσθεσε μὲ πάθος:

— Αὐτὲς οἱ φτωχίες εἶναι πονηρές. Ἀλ- λοίμονο ἂν μπλέξῃ κανένα πλουσιόπαιδο στὰ δίχτυα τοῦς. Τὸν τυλίγουν σὰν τίς ἀ- ράχνες.

— Δὲν τὴ γνωρίζετε τὴ Φανούλα, εἶπε

ὁ νέος θεομὰ. γι' αὐτὸ μιλάτε ἔτσι. Ὁ- ταν τὴ γνωρίσετε θὰ δῆτε ὅτι εἶναι πλά- σμα ἀξιολογώτερο, ἀφιλοκερδές...

Τὸν σταμάτησε μ' ἓνα γέλιο προσβλη- τικὸ ἡ μητέρα.

— Ἀφιλοκερδές! Αὐτὸ μ' ἄρεσε! Πολὺ ἀφιλοκερδὴς δέχνηται, νὰ μπλέξῃ μ' ἓνα ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους γαμπρούς τῆς Ἀ- θήνας. Ἄν εἶναι τόσο ἀφιλοκερδὴς, γιατί δὲν ἐρωτεύεται κάποιον τῆς σειρᾶς της; Δὲ γάχηκαν τὰ φτωχὰ κι' ἐργατικά παι- διὰ! Νὰ ἐργαστοῦνε κι' οἱ δυὸ τους, νὰ δημιουργηθοῦνε. Δὲν χωστώας τίποτε ἐσὺ νὰ χαραιοῖς τὰ νεῖατά σου κοντὰ της!... Ἐνοίωθε ὁ Ἀλέξανδρος τὸ αἷμα ν' ἀνε- δαίνε στὸ κεφάλι του μὲ τὴν τροπὴ πού- παιρνε ἡ συζήτησι.

— Τὸ ζήτημα ἂς θεωρηθῇ λήξαν, εἶπε κοφτὰ ἡ μητέρα του. Κι' ἔκανε νὰ σκωθῇ.

Ὁ νέος όμως ἐπαναστάτησε.

— Πῶς σταματοῦνται ἐπὶ καθε συζήτησι; Ἐγὼ ἔχω δώσει τὸ λόγο μου, ἔχω ἐκτεθῇ...

— Τότε, ἂς τὰ κουβεντιάσουμε ἀκόμα, εἶπε ὁ πατέρας μὲ ὄφος συγκαταβατικὸ.

Μοντέρνες πατρικὲς συμβουλές

— Ἄν ἔχης προχωρήσει, εἶπε ὁ Φίλιπ- πος κυνικά, τότε πρέπει νὰ μᾶς τὸ μαρτυ- ρήσῃς γιὰ νὰ μὴ βρῇς κανένα μετὰ, ἂν εἶναι ἀνήλικη...

— Δὲν εἶναι αὐτὸ πού λες, ἀποκρίθηκε ὁ νέος σερνά.

— Αὐτὸ δέχνηται πὼς εἶσαι ἐξυπνός, εἶπε μάγκικα ὁ πατέρας. Naί, μὴ κοκκινίξῃς! Σοὺ δῖνω τὸ ἀριστεῖο τῆς ἐξυπνάδας. Για- τί ὁ ἄντρας πού ἀγαπᾷ μιὰ γυναῖκα κι' εἶναι ἱκανὸς νὰ συγκρατηθῇ, ἀξίζει ὁλόκλη- ρο βασίλειο! Νὰ μοὺ τὸ θυμηθῇς! Θὰ πᾶς μπροστὰ ἐσὺ. Ἄν, λοιπὸν, δὲν ἔχη συμβῇ τίποτε ἀνάμεσά σας, δὲν ὑπάρχει πρό- βλημα.

— Πῶς τὸ λες αὐτὸ, πατέρα; Τῆς ἔδω- σα τὸ λόγο μου πὼς θὰ γίνῃ γυναῖκα μου. Δὲ μπορῶ νὰ φερθῶ ἄτιστα.

— Ἀσε τὰ μεγάλα λόγια. Μὰ μάθης νὰ μεταχειρίζεσαι συνηθισμένους ἐκφράσεις, ὅ- ταν μιλάς μὲ εἰλικρίνεια μόνος μὲ τὸν ἑαυ- τὸ σου.

— Ἐπαναλαμβάνω, εἶπε ὁ νέος. Δὲ μπο- ρῶ νὰ φερθῶ ἄτιστα.

— Ἀκού, λοιπὸν, παιδί μου, πρόφερε σοβαρὰ, στοργικὰ ὁ γέρο Βάντης. Ἀφού τόφρε ἡ ὥρα, ἂς φιλοσοφήσουμε λιγάκι. Ὑποχρεώσεις ἀναλαμβάνει ἓνας νέος ἀπέ- ναντι μιᾷς κοπέλλας, σὲ δυὸ περιπτώσεις: Πρῶτα ἂν προχωρήσουν πολὺ οἱ σχέσεις μαζί της, καὶ συμβαίνει, γιὰ κακὴ τύχη νὰ εἶναι ἀνήλικη ἡ κοπέλλα.

Ἀφού, τὸ ἀποκλείει. Ἐκεῖνο πού θὰ μπορούσε ἀκόμα νὰ σὲ υποχρεώσῃ νὰ τὴν παντρευθῇς θὰ ἦταν ἂν εἶχες νὰ κάνῃς μὲ

μιὰ κοπέλλα τῆς σειρᾶς μας καὶ τῆς εἶχες κάνει μιὰ ἐπίσημη πρότασι γάμου, πού νὰ εἶχε κοινοποιηθῇ ἀνάμεσα στὸν κύκλο μας, πού ἐπρεπε νὰ εἶναι καὶ κύκλος της. Ἀλ- λά τέτοιοι κίνδυνοι δὲν ὑπάρχει. Κανείς μας δὲν τὴ γνωρίζει. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο παρὰ γὰρ φιλολογία. Τῆς εἶπες δυὸ γλυκὰ λόγια, καὶ σοῦκανε κι' αὐτὴ τὴν ἐ- ρωτευμένη.

Ἄλλοις νὰ ἐξακολουθῇς νὰ τῆς λές τὰ ὥραία σου τὰ λογάκια, ἂν σὲ διασκεδάζῃ τὸ πρᾶγμα, κι' ἐγὼ δὲ θὰ σοὺ φέρω καμ- μιὰ ἀντίρρηση. Ὑπῆρξε κάποτε νέος κι' ἐγώ... Εἴχαμε κι' ἐμεῖς τὰ φλερτάκια μας, τὰ ραβασάκια μας, τοὺς μελαγχολικούς μας στίχους, τὰ καρδιοχτύπια μας. Ἀλλὰ ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ σκεφτοῦμε σοβαρὰ γιὰ οἰκονομία, τὰ διδάσαμε ὅλα αὐτὰ. Εἴ- δες τί πῆρα ἐγώ; Μιὰ ἀπὸ τίς πρὶν πλού- σιες νύφες τῆς Ἀθῆνας τότε...

Κούνησε ἡ Ἑρμῖνα τὸ κεφάλι της.

— Ἀχ ἀλήθεια! Μὲ κατέστρεψες όμως!

Μὲ κατέστρεψες!...

Δὲν τοῦκανε παράπονα συνήθως, πού τῆς εἶχε φάει ὅλη της τὴν περιουσία στὴν πο- λιτικὴ. Τώρα όμως τὰ λόγια ἦσαν αὐθόρ- μητα στὰ χεῖλη της.

Κατσοφίσε ὁ Φίλιππος.

— Δὲν κάνουμε τώρα αὐτ

Τὰ ἀριστουργήματα

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΟΡΑ

ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΚΑΤΑ τὰ μέσα του θου αἰῶνα μ.Χ., ἡ Χαϊντεραμπάντ στέναζε κάτω ἀπὸ τὴν τυραννίᾳ τῶν Κιαλουκιάν, τῶν μαύρων ἀνθρώπων, ποὺ εἶχαν ἐρθεῖ ἀπὸ τὸ βορρᾶ κι' εἶχαν ὑποτάξει ὁλόκληρη τὴν χερσόνησο τοῦ Ντεκάν.

Οἱ νέοι κυρίαρχοι εἶχαν βυθίσει τὸ λαὸ σὲ μεγάλη δυστυχία. Ἀρπάζες καὶ πλεονέκτες, τὰ ἤθελαν ὅλα δικά τους. Κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν εἶχαν συλῆσει.

Ἔτσι, οἱ νέοι ἄρχισαν σιγά-σιγά ν' ἀφήνουν τὶς πόλεις καὶ νὰ καταφεύγουν στὰ βουνά, ὅπου δὲ μπορούσε νὰ τοὺς φτάσῃ ἡ θηριωδία κι' ἡ πλεονεξία τῶν Κιαλουκιάν.

Κι' ἀπὸ κεῖ φούντωσε, μιά μερὰ, ἡ ἀνταρσία. Ψυχὴ αὐτῆς τῆς ἀνταρσίας ἦταν ὁ Κρισνά, ἀπόγονος τῶν παλιῶν βασιλιάδων τοῦ Ντεκάν, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸν συγχέουμε μὲ τὸν ὁμώνυμο μυθικὸ ἥρωα ἡ ἡμίθεο Κρισνά, ποὺ ἔζησε πρὶν 3000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

Ὁ Κρισνά ὥργανωσε μικρὲς ὁμάδες, ποὺ ἄρχισαν νὰ παρενοχλοῦν τοὺς κατακτητὲς. Κι' οἱ ὁμάδες αὐτὲς ἔγιναν μὲ τὸν καιρὸ ἕνας μεγάλος καὶ ἰσχυρὸς στρατός.

Ἀλλὰ κι' οἱ Κιαλουκιάν δὲν κάθισαν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Ἐφεραν ἀπὸ τὸ βορρᾶ καινούργιες δυνάμεις κι' ἔβαλαν τοὺς ντόπιους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, νὰ φτιάχνουν ὁχυρώματα καὶ νὰ χτίζουν φρούρια στὰ κυριότερα περάσματα.

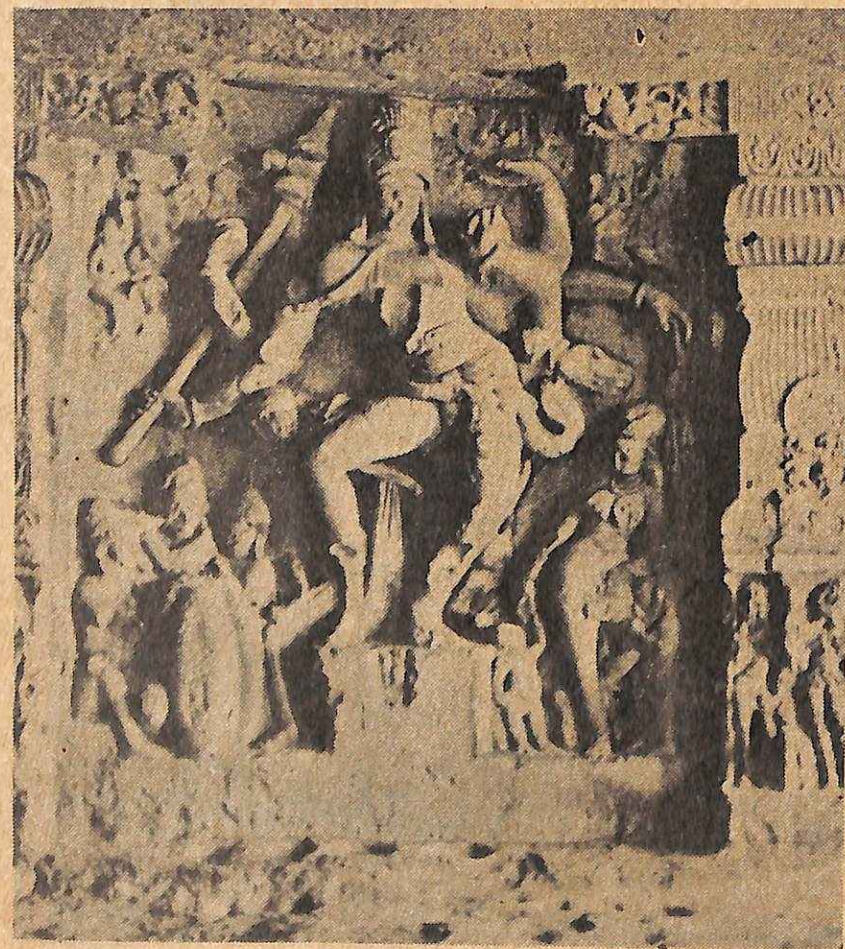
Ὁ πόλεμος ἐξέσπασε τότε ἄγριος σ' ὅλη τὴ χώρα. Ἀλλ' οἱ ἀντάρτες κέρδιζαν ὁλοένα ἔδαφος κι' ἔπειτα ἀπὸ ἑντεκα χρόνια σκληρῶν ἀγώνων, ἔφτασαν στὴν πρωτεύουσα καὶ τὴν πολιορκήσαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Στὴν τελευταία μάχη, ποὺ δόθηκε μπροστὰ στὶς πύλες τῆς Χαϊντεραμπάντ, 20.000 ἀπὸ τοὺς κατακτητὲς βρῆκαν τὸ θάνατο. Οἱ ἄλλοι σκόρπισαν ἢ ὑποτάχθηκαν στοὺς νικητὲς.

Ὁ Κρισνά στέφθηκε τότε βασιλιάς.

Ἀλλ' ὅπως ἦταν πολὺ θεοσεβὴς, ἀπέδωσε τὴ νίκη του στοὺς θεοὺς κι' ἀποφάσισε νὰ χτίσῃ ἕνα ναὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Σίβα, ποὺ ὁμοίος μ' αὐτὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ στὸν κόσμο.

*

Ὁ βασιλιάς διάλεξε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸ βουνὸ τῆς Ἑλλόρα,

ὅπου εἶχαν κατατροπῶθῃ οἱ Κιαλουκιάν, καὶ πρόσταξε νὰ κατασκευαστῇ ὁ ναὸς μέσα στὸν ἴδιο τὸ βράχο.

Οἱ ἐργασίες ἄρχισαν τὸ 760 καὶ τέλειωσαν ἔπειτα ἀπὸ 23 χρόνια, τὸ 783. Στὸ μεταξύ, ὁ βασιλιάς Κρισνά εἶχε πεθάνει. Ἀλλ' ὁ διάδοχός του συνέχισε τὸ μεγαλόπνοο ἔργο καὶ τὸ ἀποπέρατσε.

Τὸ σκάψιμο ἄρχισε στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ βουνοῦ ἀπὸ τὸ ἑπὶ πᾶν μέρος. Οἱ χιλιάδες ἐργάτες ποὺ δούλευαν γιὰ τὴν κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ ναοῦ χώνονταν ὁλοένα καὶ πιο βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά τοῦ βουνοῦ. Ἐφτιαζαν ἔτσι ὁλόγυρα ἕνα εἶδος τάφρου, ποὺ εἶχε βάθος 45 μέτρων, καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀπομόνωναν ἕνα μεγάλο παραλληλεπίπεδο, μήκους 85 καὶ πλάτους 48 μέτρων.

Σ' αὐτὸ τὸ παραλληλεπίπεδο, ποὺ ἦταν ἀπὸ συμπαγῆ γρανίτη, κατασκευάστηκε κατόπιν ὁ ναός. Ἐπρόκειτο γιὰ τιτάνιο ἔργο, ποὺ, κατὰ τὴν ἑκφρασί ἑνὸς σύγχρονου μελετητοῦ τῆς ἰνδικῆς τέχνης, ἐμόνον ἡ φαντασία ἑνὸς θεοῦ ἢ ἑνὸς δαιμόνος μπορούσε νὰ συλλάβῃ.

Οἱ Ἴνδοι ἀρχιτέκτονες λάξυσαν πρῶτα μιά τετράγωνη βάση, πάνω στὴν ὁποία παρτάζαν σὲ μιά ἐφιαλτικὴ σειρὰ γιγαντιαίους ἐλέφαντες, ποὺ βαστάζουν μὲ τὶς προβοσκίδες τοὺς τὸ ναό.

Ἐκεῖνος ποὺ ἀντικρύζει αὐτὸ τὸ θέαμα κυριεύεται ἀπὸ ἕνα αἰσθημα τρόμου. Ὁ πελώριος ναὸς φαίνεται σὰ νὰ κρέμεται στὸ κενό.

Αὐτὸς ὁ ναός, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένος στὸ μεγάλο Σίβα, ἔχει ὅμως 29 μέτρα κι' ἡ στέγη του στηρίζεται σὲ μιά διπλὴ σειρὰ ἀπὸ κολώνες, ποὺ οἱ κορυφές τους χάνονται στὰ ὕψη. Στὸ ἐσωτερικὸ του φυλάσσεται τὸ ἱερὸ «λινγκάμ», μιά ὁλόμαυρη πέτρα, ποὺ θεωρεῖται σὰν σύμβολο τοῦ ἀνδρικοῦ γένους καὶ τῆς ἀναπαραγωγῆς.

Ὁ ναὸς τῆς Ἑλλόρα εἶναι περισσότερο γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Καϊλάσα, ποὺ σημαίνει παράδεισος τοῦ Σίβα. Στὰ παλιά χρόνια ἔθεωρετο σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς πρὶν ἱεροὺς τόπους τῶν Ἰνδῶν, ἀλλ' ἀπὸ δύο περίπου αἰῶνες ἔχασε τὴν ξεχωριστὴ σημασία ποὺ εἶχε ἀλλοτε. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ βαθμιαία ἐξασθένεια τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἡ ἐξάπλωση τοῦ βουδδισμού, ποὺ κατατέριψε σὲ πολλὲς περιοχὲς τῶν Ἰνδῶν τὸν παμπάλαιο βραχμανισμό.

Ἡ εἰσὸδος στὸ ναὸ τῆς Ἑλλόρα ἦταν ἄλλοτε πρὶν ὅτι ἐλαχίστων βραχμάνων.

Μπροστὰ ἀπὸ τὸ βουνὸ ποὺ ἐκλείνει μέσα στὰ σπλάγχνα του τὸν «παράδεισο» τοῦ Σίβα, ὕψωνταν στὰ παλιά χρόνια ἕνας ναὸς-μοναστήρι, σὲ σχῆμα παγόδας. Οἱ «μπόντζοι» ποὺ ἔμεναν σ' αὐτὸν ὑποδέχονταν μὲ καλωσύνη τοὺς ἐπισκέπτες καὶ τοὺς ρωτοῦσαν τί ἤθελαν.

— Ἦθελα γιὰ νὰ δῶ μὲ τὰ γῆινα μάτια μου τὸν παράδεισο τοῦ Σίβα, ἦταν ἡ συνηθισμένη ἀπάντησι τοῦ ἐπισκέπτη.

— Ἀξέπαινος ὁ ζῆλος σου, ἀλλὰ μεγάλη ἡ τόλμη σου, ἀπαντοῦσαν οἱ «μπόντζοι». Ἐχεῖς, ὁμως, τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῇς.

Τὸν φιλοξενούσαν στὸ μοναστήρι κι' ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες τὸν ξαναρωτοῦσαν. Ἄν ὁ ἐπισκέπτης ἐπέμενε, τοῦ ὑπενθύνονταν τότε ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἤθελε νὰ μῆνι στὸν παράδεισο τοῦ Σίβα ἔπρεπε νὰ περάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ θανάτου.

Αὐτὴ ἡ ὑπόμνησι ἀναχαίτιζε πολλοὺς. Στους ἄλλους, οἱ «μπόντζοι» φορούσαν ἕναν καθαρὸ χιτῶνα, τοὺς ἔδιναν ἕνα πλατὺ ξίφος καὶ τοὺς προσκαλοῦσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν.

*

Ἀρχίζε τότε τὸ μεγάλο καὶ τρομερὸ ταξίδι.

Οἱ «μπόντζοι» ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὸν ἐπισκέπτη κατέβαιναν μιά σκάλα μὲ πολλὰ σκαλοπάτια κι' ἔφταναν σὲ μιά ὑπόγειο στοά, ποὺ φωτιζόταν ἀμυδρὰ ἀπὸ μυστηριώδη ἀνοίγματα ποὺ βρισκόταν στὶς πλευρὲς τῆς. Ἀφοῦ περνοῦσαν ἀπ' αὐτὴ τὴ στοά, κατέβαιναν κι' ἄλλα σκαλοπάτια... Ἀνοίξαν ὕστερα ν' ἀνεβαίνουν... Ἀλλὰ σὲ λίγο κατέβαιναν καὶ πάλι.

Αὐτὸ τὸ ἐναλλασσόμενο κατέβασμα καὶ ἀνέβασμα συνεχιζόταν ἐπὶ πολλὰ ὥρα, ὥσπου, στὸ τέλος, ὁ ἐπισκέπτης ἔγινε τὴ συνείδησι τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου. Δὲν ἤξερε πιά ποῦ βρισκόταν κι' εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὺς αὐτὴ ἡ περιπλάνησι κρατοῦσε ἀπὸ χρόνια, ἀπὸ σιῶνες ἰσῶς. Λαχανιασμένος καὶ μονοσκεμένος στὸν ἰδρώτα, ἀκολουθοῦσε σὰν αὐτόματο τὸν «μπόντζο», ποὺ προπορεύονταν. Ἄν ἀποτολμοῦσε κάποτε μιά ἐρώτησι, ὁ «μπόντζος», δὲ φαινόταν πὺς τὴν ἀκούγε καὶ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε.

Ἐφταναν, τέλος, σὲ μιά τετράγωνη αἴθουσα. Μι-

Ἀνάγλυφος διακόσμηση τοῦ ναοῦ τῆς Ἑλλόρα, ποὺ παριστάνει μιά χορεύτρια τοῦ Σίβα.

κρὲς ἀνταύγειες χοροπηδούσαν στὶς τοεῖς ἀπὸ τὶς πλευρὲς τῆς. Ἡ τέταστη ἦταν βυθισμένη στὸ σκοτάδι.

— Φτάσαμε; ρωτοῦσε μὲ ἀγωνία ὁ ἐπισκέπτης.

— Ὁ «μπόντζος» τοῦ ἔδειχνε τὴ σκοτεινὴ πλευρὰ.

— Βρισκόμαστε μπροστὰ στὴν πύλη τοῦ θανάτου, τοῦ ἀπαντοῦσε.

Καὶ πρόσθετε:

— Εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ γυρίσης. Ἄν θέλεις, θὰ σὲ ὀδηγήσω καὶ πάλι στὸν αἶρα καὶ στὸ φῶς.

Ὁ τολμηρὸς ἐπισκέπτης συγκέντρωνε ὅλο τὸ θάρρος του.

— Δὲν ἔφτασα ὡς ἐδῶ, γιὰ νὰ γυρίσω πίσω, ἀπαντοῦσε. Ὁ μεγάλος Σίβα εἶναι μαζί μου.

— Προχώρησε τότε, τοῦ ἔλεγε ὁ «μπόντζος» δείχνοντάς του τὴ σκοτεινὴ πλευρὰ.

— Μόνος μου.

— Τὸ εἶπες πρωτύτερα: ὁ μεγάλος Σίβα εἶναι μαζί σου. Δὲν χρειάζεσαι ἄλλον κοντά σου.

Ὁ ἐπισκέπτης, ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ δισταγμὸ, προχώρησε. Μπροστὰ του δὲν ὑπῆρχε οὔτε τοίχος, οὔτε πύλη. Ἐβλεπε μόνον σκοτάδια καὶ πίσω ἀπ' αὐτὰ ἄλλα σκοτάδια... Γυρίζε τότε τρομαγμένος τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω. Ἀλλ' οἱ ἀνταύγειες ποὺ ἔβλεπε πρὶν εἶχαν ἐξαφανιστῇ. Τὰ σκοτάδια τὸν τῦλιγαν ἀπὸ παντοῦ. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὺς κατακυλοῦσε μέσα σὲ μιά ἀβυσσο... Καί, ξαφνικά, ἄκουγε μιά φωνή, ποὺ φαινόταν σὰν νὰ ἔδινε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἔλεγε:

— Κράτα καλά τὸ ξίφος σου. Μὴν τὸ ἀφήνης νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά σου.

Ὁ ἐπισκέπτης, ἂν δὲν τρολλαινόταν ἢ ἂν δὲν ἔχανε τὶς αἰσθησεις του, ἐσκόλουθουσε νὰ προχωρῇ μέσα στὰ σκοτάδια. Δὲ μπορούσε πιά νὰ καταλάβῃ, ἂν διευθυνόταν πρὸς τὰ ἑπὶ τοῦ ἢ πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά.

*

Πόσο κρατοῦσε αὐτὴ ἡ ἐφιαλτικὴ πορεία; Μερικὰ λεπτά, μερικὲς ὥρες ἢ μερικὰ χρόνια; Θὰ ἦταν ἀνίκανος νὰ τὸ πῇ.

Τὰ σκοτάδια ἄρχιζαν, ξαφνικά, νὰ λιγοστεύουν.

Ὁ ἐπισκέπτης ἐνοιῶσε πρὶν ἀνάλαφρῃ τὴν ψυχὴ του. Βάδιζε τώρα πρὸς τὸ φῶς...

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ ἀσπαρακτικὴ κραυγὴ ἔδινε ἀπὸ τὸ στήθος του. Ἐβλεπε μπροστὰ του ἕνα κοπάδι ἀπὸ κροκοδείλους, ποὺ δούλουσαν πάνω του μὲ ὁλάνοιχα τὰ τρομερὰ οὐγῶν τους...

Γιὰ νὰ σωθῇ, χωνόταν σ' ἕνα μικρὸ ἀνοίγμα, ποὺ ἔβλεπε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τοίχους. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, μιά καινούργια κραυγὴ ἔδινε ἀπὸ τὸ στήθος του. Γιατὶ βρισκόταν, ξαφνικά, περιτριγυρισμένος ἀπὸ τρομεροὺς δράκοντες, ποὺ τοῦ ἔφρασαν τὸ δρόμο ἀπὸ παντοῦ. Ἀλλὰ, τὴ στιγμὴ, ποὺ νόμιζε πὺς δὲ θὰ γλύτωνε ἀπ' αὐτοὺς, ἐνοιῶσε τὰ πόδια του νὰ γλιστροῦν σ' ἕναν κατήφορο, ποὺ τὸν τραβοῦσε μακριὰ... Ἐπὶ τέλους εἶχε σωθῇ! Ἀλλὰ καθὼς ἔκανε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντρου, ὅπου βρισκόταν ὁ τρομερὸς δράκοντας, ἔβλεπε, ξαφνικά, ἕνα κοπάδι ἀπὸ γιγαντιαίους, ἐλέφαντες ποὺ ἀπειλοῦσαν νὰ τὸν συντρίψουν κάτω ἀπὸ τὰ πελώρια πόδια τους... Πρὶν πέρα, εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τρομεροὺς πύθωνες καὶ μὲ ἕνα σωρὸ ἄλλα φίδια, ποὺ τὶν ναζάν τὰ κεφάλια τους ἀνάμεσα στὰ πόδια του ἢ ξεπρόβαλλαν ἀπὸ τὰ πλάγια ἢ ἀπὸ πάνω ἢ ἀπὸ ἔμπρός...

Ὁ ἐπισκέπτης, ποὺ εἶχε συνέλθει ἀπὸ τοὺς πρώτους τρόμους, καταλόβαινε, στὸ τέλος, πὺς ὅλα αὐτὰ τὰ θηρία δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο ἀπὸ παραστάσεις σκαλισμένες πάνω στὸ βράχο, ἀλλὰ μὲ τὴν τέχνη, ποὺ ἐμοιάζαν σὰν ζωντανά.

*

Μιά ἀκόμη δοκιμασία ἦταν ὁ θάλαμος τοῦ θανάτου. Ὅπου κι' ἂν γυρίζε τὸ κεφάλι του, δὲν ἔβλεπε παρὰ σκελετοὺς ποὺ μορφαζαν, ἀπείσια μυθικὰ ζῶα, ποὺ κυκλοφοροῦσαν ἀνάμεσα τους, ἔχονταν τὰ τρομερὰ δόντια τους μέσα στὰ κρανία τους ἢ τοὺς ἀρπαζαν ἀπὸ τοὺς μηρούς ἢ τοὺς ἔσπαζαν μὲ τὰ πόδια τους τὶς πλευρὲς.

Ὁ ἐπισκέπτης ἔφτανε, τέλος, σὲ μιά κυκλικὴ στοά ποὺ λουζόταν στὸ φῶς. Κι' ἐκεῖ ξαναβρίσκει τὸ «μπόντζο», ποὺ τὸν εἶχε ὀδηγήσει στὰ πρῶτα του βήματα.

— Τὰ μάτια σου μποροῦν τώρα ν' ἀντικρύσουν τὸν παράδεισο τοῦ Σίβα, τοῦ ἔλεγε.

Καὶ τοῦ ἔδειχνε τὸ ναὸ, ποὺ φαινόταν σὰ νὰ κρέμεται στὸ κενό.

Ὁ ναὸς αὐτὸς ἦταν σκαλισμένος μέσα στὸν ἴδιο τὸ βράχο. Μεγάλες πλάκες χρυσοῦ σκέπαζαν τοὺς τοίχους καὶ τὸ δάπεδό του. Στὸ κέντρο τοῦ ναοῦ ὕψωνόταν ἕνα τεράστιο ἀγαλμα τοῦ Σίβα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο καὶ χρυσάφι. Τὰ μάτια τοῦ θεοῦ ἦταν μεγάλα μαρμαρίδια. Ἀλλὰ πολὺτιμα πετράδια στόλιζαν τὰ χεῖρα, τὰ πόδια καὶ τὸ στήθος του. Μὲ πολὺτιμα πετράδια στολιζόταν ἐπίσης ὁ θρόνος του, ποὺ ἦταν ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι, μὲ βάσι ἀπὸ πλατίνια. Ὁλόγυρα στὸ ναὸ, εἶχαν κατασκευαστῇ, μέσα στὸ βράχο ἐπίσης, πολλὰ ἄλλα μικρότερα παρεκκλήσια, παγῶδες, θυσιαστήρια κλπ. Λαβυρινθώδεις σκάλες καὶ μυστηριώδεις διάδρομοι ὠδηγοῦσαν σ' αὐτά.

Ὁ ναὸς τῆς Ἑλλόρα ἔχει ἐγκαταλειφθῇ σήμερα. Ὁλόγυρα ἀπ' αὐτὸν συγκροτήθηκε ἄλλοτε μιά φονικὴ μάχη μεταξὺ Ἀγγλων καὶ Ἰνδῶν. Κι' οἱ πρῶτοι, ποὺ νίκησαν σ' αὐτὴν, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ μπουτνὶστον τὸν ναὸ καὶ νὰ συλῇσουν τὰ πάντα. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀγαλμα τοῦ Σίβα εἶναι σήμερα κολοβωμένο.

*

Στὴν πόλι Γκάϊα, κοντὰ στὴ Βεγγάλη, βρίσκεται, ἐξ ἄλλου, ὁ

Μιά ἀπὸ τὶς εἰσόδους τοῦ ναοῦ τῆς Ἑλλόρα.

ναὸς Μπουντ-Γκάϊα, ποὺ θεωρεῖται σὰν τὸ ἀριστούργημα τῆς βουδδιστικῆς τέχνης.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ὁ Γκοτάμα Βουδδα, ἔπειτα ἀπὸ ἑφτά χρόνια περιπλάνησιν, κάθισε κατὰκοπος στὸν ἱσκιό-μᾶς σπηλιάς, κοντὰ στὴν εἰσὸδο αὐτῆς τῆς πόλεως κι' ἐκεῖ βυθίστηκε σὲ νάρκη.

Ὅταν ξύπνησε ἀπ' αὐτὴ τὴ νάρκη, εἶχε βρῇ μέσα στὴν ψυχὴ του τὴν ἰσορροπία καὶ τὴ γαλήνη ποὺ ἠτοῦσε ἀπὸ τὸσον καιρὸ. Ἀρχισε τότε νὰ κηρύσσει τὴν καινούργια θρησκεία του, ποὺ ἐξαπλώθηκε ταχύτατα σ' ὅλη τὴν Ἀπὸ Ἀνατολή.

Γι' ἀνάμνησι αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, ὁ Ἰνδὸς αὐτοκράτωρ Ἀσόκα, ποὺ ἦταν ἀπὸ τοὺς πρὶν φιλοφροῦς ὑποστηρικτὲς τοῦ βουδδισμού, ἔχτισε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἕνα μεγαλοπρεπὲς ναὸ, ποὺ σώζεται ἀνέπαφος σχεδὸν ὡς σήμερον. Ὁ ναὸς αὐτὸς ἔχει σχῆμα πυραμίδος, ποὺ τὸ ὕψος τῆς ἑπερνόει τὰ 50 μέτρα. Ἡ πυραμίδα αὐτὴ καταλήγει σ' ἕνα εἶδος θόλου, ποὺ μοιάζει μὲ ἀνεστραμμένη καμπάνα.

Ὁ ναὸς τῆς Γκάϊα βοίσκεται πάνω σὲ μιά πελώρια ταράτσα. Στὶς τέσσερις γωνίες αὐτῆς τῆς ταράτσας ὕψωνονται τέσσερες πυραμίδες, ὅμοιες μὲ τὴν κεντρικὴ, ἀλλὰ μικρότερες ἀπ' αὐτήν.

Ἡ ἐντύπωσι ποὺ προκαλεῖ αὐτὸς ὁ ναὸς εἶναι καταπληκτικὴ. Ὅπως ἡ πυραμίδα τινάζεται στὰ ὕψη, νομίζει κανεὶς πὺς βλέπει μιά γιγαντιαία σκάλα, ποὺ ὀδηγεῖ ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανόν...

☼☼

Ἡ οὐρὰ

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου τῆς Κάν (Γαλλία), δὲ μπορούσαν νὰ καταλάβουν γιὰτί καθὲ μὲρὰ σχηματιζόταν μιά μεγάλη οὐρὰ μπροστὰ στὴν αὐτόματη συσκευὴ πωλήσεως γραμματοσφύρου.

Ἡ ἐξηγησι, ὁμως, ἦρθε μόνη της ὅταν ἔκαμαν τὸν κόπο νὰ ἐλέγξουν τὴ λειτουργία τῆς μηχανῆς. Εἶδαν τότε ὅτι γιὰ κάθε νόμισμα τὸν εἶκοσι φράγκων ποὺ τῆς ἐπαιχναν, εἶνε γραμματοσφύρα ἑκατὸ φράγκων.

τερο έκαστο χιλιάδες. Είναι το άρι-
στούργημα μου!

— Δεν αντίλεγω. Κατά την ίδια
λογική, όμως, μπορώ κι' εγώ να
πώ, ότι αυτόν τον άναπτήρα τον
πουλάω τρείς χιλιάδες, γιατί έχω
αναμνήσεις από δαύτον. Άλλα
ζήτημα είναι ποιά είναι η πραγ-
ματική αξία του άναπτήρα ή του
πίνακα.

— Ο ζωγράφος χαμογελάει πάνω
από το μούσι του, σημείο πώς εί-
ναι πρόθυμος για παζάρια.

— Έσείς γιατί λέτε, ότι είναι;
με ρωτάει.

— Ναι, τη λογαριάζουμε. Πρώ-
τον ό μούσαμάς. Είναι έναμυιο τε-
τραγωνικό, θα τον βάλουμε μπόλι-
κα-μπόλικά 150 δραχμές. Κι' άλ-
λες τόσες οι μπογιές, 300. Νά χα-
λάσατε και δυο πινέλλα, που άμφι-
βάλλω, 400. Νά λογαριάσουμε και
μερικά άνεδοκατεθέσματα στο Φά-
ληρο; 450. Έχουμε και λέμε, λοι-
πόν, ύλικά δραχμές 450. Άπομέ-
νει ή εργασία. Πόσες μέρες κάνετε
να τον φτιάξετε;

— Δέκα.

— Και πόσο να λογαριάσουμε το
μεροκάματο; Έκατόν εικοσι.

— Άίνα δεν είναι;

— Άίνα; Τις προάλλες εγώ έφε-
ρα έναν έλαιοχρωματιστή στο σπίτι
μου και μούδωψε ολόκληρο δωμάτιο
με έκαστο δραχμές μεροκάματο. Άν-
τε, έπειδή είσαθε καλλιτέχνης, να βά-
λουμε έμείς 150. Έργασία, λοι-
πόν, 1500 και 450 ύλικά και 50
μικροέξοδα, να σάς δώσω δυο χι-
λιάρικα και να πάρω το έργο. Το
πολύ να βάλω το έμπορικό κέρ-
δος είκσις τα έκαστο, να φτάσουμε
τις δύομυσι. Έσού όμως κοπανός
τετρακόσια τα έκαστο. Αυτό είναι
αίολοκέρδεια. Υπάρχει και άγο-
ρανομία.

— Ο ζωγράφος θυμώνει, σά να τον
πρόσβαλα.

— Έννιά, έπιμένει. Ούτε δεκά-
ρα λιγώτερο.

— Δυόμισι και πολλά είναι!

— Χαίρετε, κύριε.

Τόν άφησα να τραβή το μούσι
του. Τ' άπόγευμα με ρώτησε ή Ά-
λίκη. Της είπα, ότι βρισκόμαστε
στις διαπραγματεύσεις. Και το
πρώ ένατηγνάω, άποφασισμένος
να φτάσω στις τρείς. Είναι άνέν-
δοτος.

— Για στάσου, κύριε ζωγράφε.
Είπες μία τιμή. Είπα εγώ μία άλ-
λη. Κατέβα εσύ, ν' άνέβω εγώ, να
τελειώνουμε.

— Ούτε 8999.

— Έσού θα το μετανοήσωσι!...

— Έκανα κι' άλλες άπόπειρες. Δεν
το μιλούσα πιά. Άπλως στεκό-
ουν στην πόρτα και τού έκανα νόη-
ια με τα δάχτυλα: Τέσσερις! Μού
παντούσε με την ίδια χειρονομία:
Εννέα! Τού έκανα: «Πέντε!». Μού
κάνε: «Εννέα». Έφτασα πέντε και
μισό δάχτυλο. Έννέα! Άκατέβαστος
ο αίολοκέρδης. Και δέ θ' άνέβαι-
να παραπάνω, άν ή Άλίκη δέ μού
έλεγε πώς είχε την άπαίτησι από

μένα ν' αγοράσω τον πίνακα.

— Άν έχης τον πίνακα, θάχης
και μένα!

Τέλος, πήρα την ήρωική άπόφα-
σι. Άκριβώς το τελευταίο βράδυ
της έκθέσεως.

— Χαράμι να σου γίνουνε. Κά-
ψε μου την άπόδειξι. Πότε θα τ'άρω
το έργο;

— Περάστε στις δέκα, που θα
κλείσω.

Κοπάνησε ένα «ήγοράσθη» άπάνω
στο ταμπλώ, που μού σπάρει την
φυγή. Η ώρα ήταν οχτώμισι. Κα-
τεβαίνοντας τις σκάλες, διασταυρώ-
θηκα με τόν ψηλό, κομπο κύριο,
που τις άνέβαινε τρεχάτος. Κι' 8-
ταν, δέκα παρά τέταρτο, έαναγύ-
ρισα γιά να πάρω το έργο. ή ά-
φεντιά του ήταν εκεί. Με παρακο-
λούθησε που το σήκανα, τυλιγμένο
σε ιιά μενάλη κόλλα χαρτί και με
πρόφτασε στην είσοδο.

— Σεις είσαθε έκείνος, ό όποιος
άνόρασσε αυτό το ταμπλώ; με ρω-
τάει με τσιπέ.

— Μάλιστα. Έγώ είμαι έκείνος,
ό όποιος το ήγόρασε, χιλιάδες έν-
νέα.

— Σας δίνω δώδεκα αυτή τη
στιγμή.

— Δεν τό δίνω.

— Δεκαπέντε!

— Κατέβαινε!

Και τού παραδίνω το έργο και
λαμβάνω τα δεκαπέντε χιλιοδραχμα
και τρέχω περίχαρης ν' άνταμώσω
την Άλίκη, που με περίμενε.

— Το ταμπλώ; με ρωτάει.

— Άλίκη, έκανα μία καλή έμ-
πορική πράξι. Θα με συχαρής.

Στό άψε-ύθσε, έβγαλα έξη χιλιά-
ρικά!

— Το ταμπλώ; έπιμένει.

— Μά γιά το ταμπλώ σου λέω.

Καθώς έφευγα, με πλησιάζει ένας
χαζός και μού λέει: «Σού δίνω δε-
καπέντε να τό πάρω». Τού τώδωσα
πρίν μετανοήσω.

— Ποιός ήταν αυτός;

— Ένας έτσι κι' έτσι. Μούδω-
σε και την κάρτα του. Νά τη. Έξη
χιλιάρικα κέρδος, Άλίκη! Σού ά-
νήκουν τα δυο. Λάβε τα.

Τά λαμβάνει και μού τά πετάει
στά μούτρα. (Δέν είχε καθόλου έμ-
πορικό δαιμόνιο αυτή ή κοπέλλα).
Δυό μέρες, τού κάνου περίμενα να
δώση σημεία ζωής. Έπειτα, μία
φίλη της, που συνάντησα τυχαία,
μού ειπε πώς είχε πάρει γιά ή με-
γάλη προσβολή την έπικερδή έκεί-
νη έπιχειρήσι.

— Κέρδισες έξη χιλιάρικά, άλ-
λά έχασες την Άλίκη!

Την είχα χάσει και μού έλειπε
πολύ. Και πάλιν πολύ με τόν
εαυτό μου γιά να πάρω την άλλη
ήρωική άπόφασι: Νά πάω σε κεί-
νον τόν ψηλό κομπο κύριο με τόν
τσιπέ, να τού δώσω τα δεκαπέντε
του χιλιάρικά και να μού έπιστρέ-
ψη το έργο. Χτυπάω τό κουδούνι
του, με ύποδέχεται αυτοπροσώπως
στό γώλ, με μία μεταξωτή ρόμπι
ντέ σάμπρ, χρώμα βυσινί.

— Με θυμάσε, κύριε. Είμαι έ-
κείνος, ό όποιος... Λοιπόν, έργο-
μαι...

Τότε άκούω μία πολύ γνωστή,
λεπτή φωνή:

— Έλα μέσα, Μίκη!

Προχωρώ. Η Άλίκη είναι έα-
πλωμένη ναυελικά σ' ένα ντιθάιν,
με μία μακρεια πίπα στό χείλι.

Κι' από πάνω της άκρίβως, σπόν
τοίχο, τό πορτραίτο.

— Μίκη, θα πής ένα λικέρ;

— Έσού, έδώ! Πώς;

— Αί, όποιος έχει το ταμπλώ, έ-
χει και τό μοντέλο.

— Έγώ ήρθα να δώσω τις δε-
καπέντε να σάς πάρω και τά ρύο.

— Όρίστε, κύριε!

— Άργά, Μίκη, λέει ή Άλίκη.
Πολύ άργά! Θα πής ένα λικέρ;

— Ο κομπός κύριος με προσέλεπε
ειρωνικά, από τό ύψος του τσιπέ
του. Τότε ρίχνω κι' εγώ ένα βλέμ-
μα - κεραινό στην Άλίκη, και της
πετάω κατάμουτρα αυτή τη συγ-
κλονιστική φράσι:

— Κατάλαβα! Τό μοντέλο ή γο-
ράσθη!...

Και την άφησα να κλαύση πι-
κρός - αλλά δεν ξέρω άν έ-
κλαυσε.

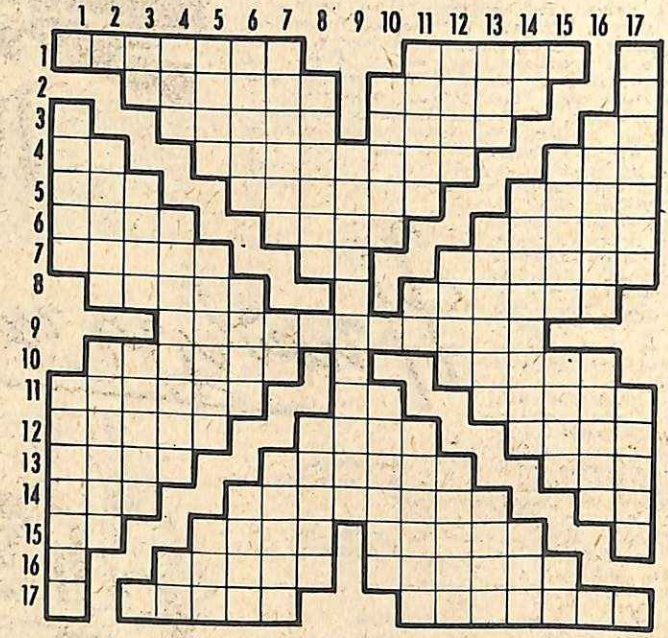
Κατάλαβες, φίλε μου! Γιά τρείς
πήςες μούσαμάς και πενήντα δρομία
μπογιές. Από τότε, άμα διαβάω
γιά ζωγραφική έκθεσι, με πιάνει
τό δαιμόνιο - αλλά όχι τό έμ-
πορικό.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 690

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Συνοικία της Κωνσταντινου-
πόλεως, αλλά και επαγγελμα-
τίας. — Συμβάλλει στην κα-
θαριότητα.
- 2 Παραλλαγή του υπιζελιού. —
Συνοδεύει τόν πυρετό.
- 3 Τα οικονομικά του προσώπου
αυτού είναι κάθε άλλο παρά
άνθηρά. — Τα βρίσκουμε στην
αγορά. — 21.

- 4 Άρθρο. — Άνοδος. — Στα
γαλλικά σημαίνει «λέξις» (δ-
πως γράφεται).
- 5 Όρος στο σκάκι. — Ό πρώ-
τος αεροπόρος. — Πρόθεσι.
- 6 Άφησε. — Μέρος του ματιού.
Χάρακας.

- 7 Φαινόμενο που παρατηρείται
μόνο στις πολικές περιοχές.
— Προτρέπει. — Έλληνίδα
πριγκίπισσα, που με τό γά-
μο της έγινε δούκισσα.

- 8 Μαθητής του Χριστού. — Μη-
χάνημα που ξαίνει το μαλλί
τών προβάτων.

- 9 Βασιλιάς της Μεσσηνίας και
ήρωας του Α' Μεσσηνιακού πο-
λέμου.

- 10 Μέρος του πλοίου. — Δεν έ-
χουν τό ίδιο μέγεθος.

- 11 Όταν τά χάνη κανείς, είναι
γιά τό Δαφνί. — Πρόθεσι.

- 12 Άπαραίτητο στο σιδηρογύο.
— Τη μικρό όνομα άστερος
του Χόλλυγουντ, που γύρισε
φίλμ στην πατρίδα μας. —
Φωνήν.

- 13 Συμβαδίζει με την εύτυχία. —
Περά άπαράτητος. — Με-
γάλη όσσι της Σαχάρας.

- 14 Πρόθεσι. — Κάθε άλλο παρά
θετικό, άδέσαιο. — Άρχη και
τέλος.

- 15 Αίγυπτιακή θεότης. — Ποσο-
τικό έπίρρημα (άρχ.). — Τη
βλέπουμε μόνο όταν χιονίζει.

- 16 Παιδί του δρόμου. — Άείος.

- 17 Χρησιμοποιείται γιά την κα-
τασκευή όδών. — Πολύτιμο
σε μία πολυκατοικία.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
Η λύσις του 689
στη σελ. 96

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Δεν έχει μόνιμη κατοικία. —
Άθηνάιος δημαγωγός των άρ-
χών του Γ' π. Χ. αιώνας.

- 2 Ένας από τούς γιουούς του
Νόε. — Δυό άρχαιότερες πό-
λεις της Καππαδοκίας, σε μία
από τις όποιες πέθανε εξορι-
στος ό Ιωάννης ό Χρυσόστο-
μος.

- 3 Νότα. — Διενεργώ. — Δεν
την επισκέπτεται κανείς χω-

ΡΙΣ ΧΡΗΜΑΤΑ.

- 4 Άρχη συμπεράσματος. — Κω-
μώπολις των Γρεβενών. — Άρ-
θο.
- 5 Πώσω. — Έξωτικό κάλυμμα
της κεφαλής. — Θάλασσα
(άρχ.).
- 6 Ξανανιώνει τά μαχαίρια. —
Βιβλικό βουνό. — Άνατολί-
τικός τίτλος.
- 7 Καταστρέφει τά έπιπλα. —

— Μιγάλη, πρέπει ν' αλλάξεις
γυαλιά! Πάλι... κόττες έφερες!

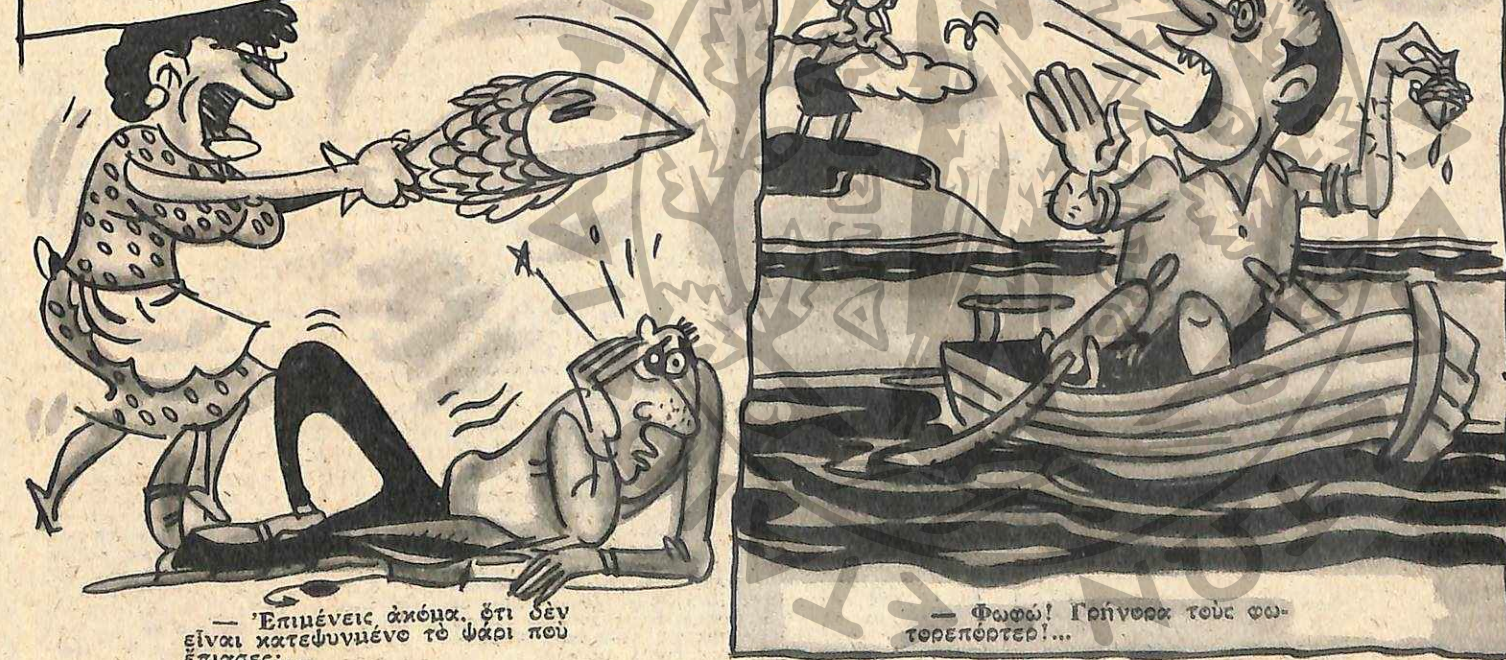
— «Μπαμπουνέκαίρος», Γιώρ-
γε μου!...

— Δυστυχώς, μόνο ψάρι... φέ-
τα μάς έμεινε!

Έρασι Τέχνες Ψαράδες

του ΑΡΧΕΛΑΟΥ

— Έπιμένεις ακόμα, ότι δεν
είναι κατεφυνμένο τό ψάρι που
έπιασες!...

Δινέκδοτα

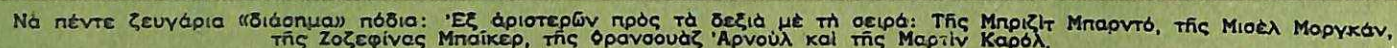
Τό 1796 οι εύγενείς της Πο-
λωνίας άργάνωσαν συ.ώμοσια
έναντιον τού τότε βσιλεύος
τους Στανίσλαου Β'. Ό άρ-
χηγός της συνωμοσίας έπεκί-
ρξε τό βασιλικό κεφάλι γιά
20.000 άσημένα τάλληρα και
δέν έλειψε να στείλη στον ίδιο
τών βασιλιά άντίγραφο της έ-
πικηρύξεως. Την άλλη μέρα έ-
λαβε ιδιόχειρη άπάντησι τού
βασιλιά που τού έλεγε:

«Με ιδιαιτεση ευχαρίστησι
πληροφόρηθηκα πώς έκτιμάτε
τόσο πολύ τό κεφάλι μου. Έγώ
γιά τό δικό σας δεν θα
έδινω ούτε ένα μονόλεπτον».

Κάποιος ποιητής παρέδωσε
στο Γάλλο κωμικό Πιρόν ένα
μάτσο με χειρόγραφα ποιήμα-
τά του και τόν παρακάλεσε να
σημειώση με ένα σταυρό εκεί-
να που δέ θα τού άρεσαν. Άγ-
γες ημέρες άργότερα τού έπέ-
στρεψε ο Πιρόν τά χειρόγραφα.

— Πώς; Ούτε ένα σταυρό;
ρώτησε ο ποιητής.

— Μά δε μπορούσα να μετα-
τρέψω τη συλλογή σας σε νε-
κροταφείο! άπάντησε ο κριτι-
κός.

**ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ ΠΟΥ ΤΑΙΡΙΔΙΖΟΥΝ ΣΤΑ ΧΟΝΤΡΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΛΕΠΤΑ**

5) Οι υπέρυθρες ακτίνες σε ποιές
επιπτώσεις ενδείκνυνται;
Οι υπέρυθρες ακτίνες διορθώνουν

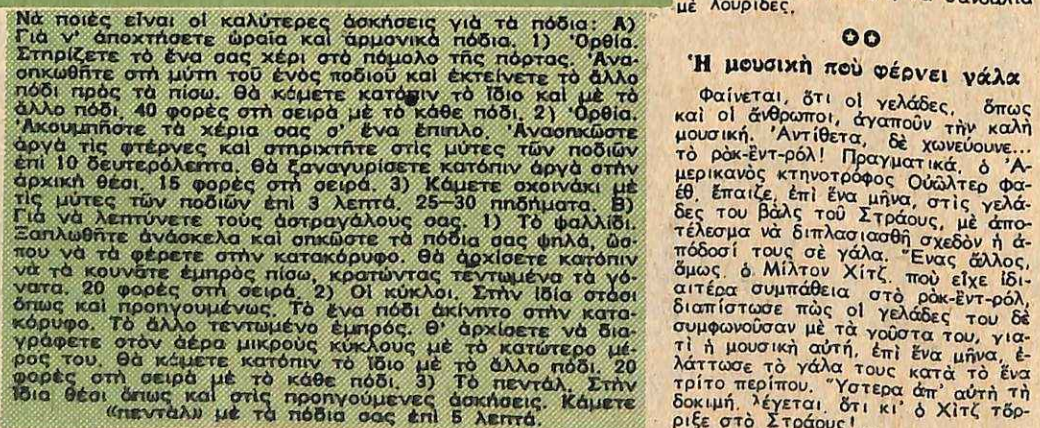
3

3

στέ;.

“Αν έχετε πόδια κάπως χοντρά, θα προτιμήσετε σκούρες κάλτσες με μαύρη ραφή και χωρίς ένισχυμένη πατούσα στο πίσω μέρος. Έτσι τα πόδια σας θα φαίνονται πιο λεπτά. “Αν έχετε πόδια πολύ λεπτά, θα προτιμήσετε πολύ ανοιχτόχρωμες κάλτσες με ένισχυμένη πατούσα σε ορθογώνιο σχήμα. Τα παπούτσια σας πρέπει να είναι διαφορετικού χρώματος. Προτιμήστε εκείνα που έχουν πλατείες σόλες ή τα σανδάλια με λουρίδες.

Φαίνεται, ότι οι γελάδες, όπως και οι άνθρωποι, αγαπούν την καλή μουσική. Αντίθετα, δε χωνεύουν το rock-εντ-ρόκ! Πραγματικά, ο Άμερικανός κτηνοτρόφος Ουόλτερ φα-έθ, έπαιξε, επί ένα μήνα, στις γελάδες του βάλς του Στράους, με αποτέλεσμα να διπλάσιασθεύ η άποδόσή τους σε γάλα. Ένας άλλος, όμως, ο Μίλτον Χιτζ, που είχε ιδιαιτέρως συμπάθεια στο rock-εντ-ρόκ, διαπίστωσε πως οι γελάδες του δε συμφωνούναν με τα γούστα του, γιατί η μουσική αυτή, επί ένα μήνα, έλτρωσε το γάλα τους κατά το ένα τρίτο περίπου. Ύστερα απ' αυτή τη δοκιμή, λέγατε, ότι κι ο Χιτζ τρέβε στο Στράους!...

ΕΝΑΣ ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Η ΖΩΗ ήταν ώραία πάνω στο μικρό, το άσημαντο εκείνο νησάκι του Αιγαίου, την "Ιο. Χρόνια και χρόνια πάλευε με τη θάλασσα και την άρμυρα της, χρόνια και χρόνια έστεκε ασάλευτο στις άγριες άντρες του πελάγους. Όμως οι άνθρωποι του ζούσαν ευτυχισμένοι. "Υστερα ήρθαν μαύρες μέρες. Φύσηξε ο κακός άνεμος του πολέμου κι έφερε μαζί του την καταστροφή και το θάνατο. "Η Ελλάδα σκλαβώθηκε. Τότε πέρασε κι από την "Ιο ο δάσκαλος, όπως ο' δατα τα νησιά του ελληνικού αρχιπελάγους. "Ανέβηκαν όμως οι άνθρωποι του όσο μπορούσαν περισσότεροι κι έκαναν τα πικρά γλυκά, κάτω από τη φωτεινή καθοδήγηση ενός τολμηρού Ιερέα: του παπα Χαράλαμπος. "Η βαθεία πνευματική του μόρφωση, συνδυασμένη με τα ιδεώδη της πατρίδας, έκαναν το μικρό εκείνο κομμάτι της γης, να συμμετάσχει ολόψυχα στον απελευθερωτικό αγώνα. "Ο παπά Ανδρέοπουλος, είχε ζήσει χρόνια ολόκληρα στην "Αμερική, ως προϊστάμενος μια ελληνικής παροικίας. Λίγο καιρό πριν την κατοχή, ξαναγύρισε στην "Ελλάδα για να πεθάνει στο τόπο του, όπως έλεγε. "Ετσι βρέθηκε όχι μόνο πνευματικός άρχηγός του νησιού, αλλά και άρχηγός της έθνικής αντίστασης.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά. "Ο παπά Χαράλαμπος, άρχισε πολύ να κατεβάζει την ελληνική σημαία από την πρόσοψη του σπιτιού του. Πολλές μέρες ύστερα από την κατάληψη της "Ιου, όταν σ' όλες τις εκκλησίες της "Ελλάδας οι κληρικοί ήταν ύπαρχοι να κρατούν το στόμα τους κλειστό, ο παπά Χαράλαμπος λειτούργησε με δυνατή φωνή εύχες ευδόκων του συμμαχικού αγώνος και της κατισχύσεως των όπλων του δικαίου, χωρίς να λογαριάζει τους "Ιταλούς και τις φοβερές απειλές τους.

Πολλοί νησιώτες, ίσως λιγότερο τολμηροί απ' αυτόν, προσπαθούσαν να τον πείσουν να φυλάγεται. Μά εκείνος άνασκήκανε τους ώμους του κι άπαντούσε:

— "Αν σταματήσουμε έμεις να δοξολογούμε την πατρίδα, τι πρέπει τότε να κάνουν οι άγραμματοί κι οι όκνηροί; "Όχι, παιδιά μου, πρέπει να συνεχίσουμε τον αγώνα μας.

"Υστερα από την τελική κατάληψη της "Ελλάδας, όσοι από τους "Αγίους και τους "Ελληνες πολεμιστές κατάφεραν να μην πέσουν στα χέρια των Γερμανών, σκόρπισαν στα διάφορα νησιά, ζητώντας μέσο διαφυγής για την Αίγυπτο. Τότε ακριβώς κατέφυγαν και στην "Ιο πολλοί απ' αυτούς, που τελικά, με την άπολεστική βοήθεια του παπα Χαράλαμπος, κατόρθωσαν να διαπεραιωθούν στα Μικρασιατικά παράλια. Την εποχή εκείνη, το Αιγαίο έβριζε από εθνικά καρδία, κυρίως από γερμανικές νηοπιμές, που πήγαιναν για το "Αφρική Κόρ του Ράιμπελ. "Ωστόσο την άνοιξη του 1942 το υποβρύχιο μας "Κατασώτης", αποβίβισε στον "Αλμυρό, μικρό λιμανάκι της "Ιου, όγτώ κομάντος: Τρεις "Αμερικανούς, δύο "Ελληνες και τρεις "Αγγλους. "Επί κεφαλής της αποστολής ήταν ο έπιλοχίας Ρόυ Φράνσις Κούκ, ένα γερο-δεμένο παλληκάρι από το Πόρτσμουθ της "Αγγλίας.

"Η νύχτα ήταν κατασκότεινη, όταν οι όγτώ άντρες επιβιβάστηκαν από το υποβρύχιο στη λατιχένια βάρκα, που θα τους μετέφερε στη στεριά. Κανείς δεν τους περίμενε. Πήγαιναν στην τύχη και το μόνο που ήξεραν ήταν, ότι στο νησί ύπρχε μια Ιταλική φρουρά από τριάντα περίπου στρατιώτες, με διοικητή τον ανθυποσπίαση Καρμίλιο Ρόσο και υποδιοικητή το λοχία Τζούλιο Ρός. Είχαν όμως μαζί τους ένα τέλειο χάρτη του νησιού και γνώριζαν ποιά δρόμο έπρεπε να ακολουθήσουν για να φτάσουν στον Προφήτη "Ηλία, ένα βουνό κάπου χίλια τριακόσια μέτρα πάνω από τη θάλασσα. Στην κορυφή του θα έστηναν το παρατηρητήριο τους κι αμέσως θα άρχιζαν μπροστά των ασφράματό τους, που δούλευε με μπαταρία κι ήταν μεγάλης έντασης. "Από κεί ψηλά θα παρακολουθούσαν τις νηοπιμές, που έρχοι και θαστέταν εγκαίρως τα μηνύματά τους στο στρατηγείο της Μ. "Ανατολής.

Οι κομάντος στάθηκαν τυχεροί. Καθώς άνηφόριζαν, έπασαν πάνω σ' ένα καλό "Ελληνά, τον "Ηλία Γκιόκκι. Αυτός τους ώδήγησε στη συνοικία του Γερμανώλη, στο σπίτι του Δ. Σάχου, για να τους φιλοξενήσει. "Ο ξαφρετός εκείνος πατριώτης, τους δέχτηκε συγκινημένος. "Η πρώτη του νησιού κι άν τους έπισκέφτονταν συχνά οι Γερμανοί. "Όχι. Οι να-άφρες, που έφταναν εκεί, ήταν όλοι περαστικοί. "Καθόντων μερικές για την Ιταλική φρουρά, δεν ήταν περισσότεροι από δεκαπέντε άντρες. "Ως πριν δυο μέρες άκόμη ήταν κι άλλοι, μα είχαν φύγει. Τρεις απ' Χαράλαμπος "Ανδρέοπουλου. Κι' άλλοι δυο φύλαγαν την εκκλησία που λειτούργησε, την Παναγία της Γχεριμώτισσας.

— Για ποιά λόγο; ρώτησε περιέργως ο Κούκ. Τι έχει κάνει; — Τιποτά. Τον ύπαιθριζαν άπλως πολλοί τους έχει έπαση με πράκτορες των μολών τάρων τεταταία εδώ. "Υστερα ο γυιός του, ο Γιάννης, είναι άρχι-τή στιγμή, που το έμαθαν οι "Ιταλοί, έστειλαν μερικούς στρατιώτες να τους φρουρούν το σπίτι του και την εκκλησία. Ποιάς έδεξι τη έχουν στο νου τους.

"Ο Σάχος έπλεξε το έγκώμιο του παπα Χαράλαμπος. Τους είπε για τροφι του δράσι και για όλα τα σχετικά. "Ο Κούκ και οι σύν-τοιμάστηκαν να φύγουν. Μά ο Σάχος δεν τους άφησε. Μπορούσαν να ή άποτε ήθελαν αυτοί. Κανείς δε θα τους έπαρνε είδηση. "Αλλά κι νέανες προδότες. "Ακόμη κι αυτός ο διερμηνέας των "Ιταλών, ο Στέ- — Μείνετε, τους παρακάλεσε. "Εδώ θα είσαστε άσφαλείς και δε θα κινδυνεύετε από τίποτα.

Κι' οι κομάντος έβριναν. Στό μεταξύ, ο παπά Χαράλαμπος "Ανδρέο-πουλος, που πήρε είδηση τον έρχομό τους, δεν κατόρθωσε ν' αντιταχθεί και με την πρόφαση ότι πηγαίνει να κοινωνήσει κάποιον ετοιμοθάνατο, μόνητα, που ταίριαζε στη στιγμή, πέρασε μπρος από τους "Ιταλούς με στό βάθος ήταν όλοι τους καλοί χριστιανοί και μόνο η άνάγκη του πο-τελώνης του νησιού, ο Παγής Μοσχονάς, ένα τίμιο και παράτολμο στον Προφήτη "Ηλία, ν' άρχιζαν να τους στέλνει διάφορες πληροφορίες, που θα τις συγκέντρωνε λόγω της θέσεώς του. "Ετσι κι έγινε.

"Η άποστολή έγκαταστάθηκε στη στρουγγά, ένας τοσίανη του Δη-ήνα (εωδές παρατηρητήριο, αντίκρυ στη γαλάζια θάλασσα του Αι-γαίου. "Από τό σημείο εκείνο, μπορούσε κανείς να έποπτεύει ως κάτω στα παράλια της Ρόδου και να διακρίνει και το τελευταίο άκόμη βαρ-κάκι, που θα περνούσε από κεί. Μά το σπουδαιότερο ήταν πως ο Δη-μήτριος Χάρος, ο άπλος αυτός βοσκός, άποβιχτηκε ένας θαυμάσιος άγωνιστής. Δύο φορές την ήμερα ανεβόκατέβαινε το βουνό κι έφερε

τά διάφορα μηνύματα, που τοδύναν. Συγχρόνως ο παπά Χαράλαμπος "Ανδρέοπουλος, είχε κατορθώσει να μυσήσει στο μυστικό κίνημα του νησιού, το Γιώργο Χατζηδάκη, άπόφοιτο της Νομικής, το Μιχαήλ Ζα-μάνο και το Θεμιστοκλή Μπουλαζή. "Ο άντρωμένος αυτός Ιερέας, συγκέντρωσε μία μέρα γύρω του τα τρία αυτά παλληκάρια — που πη-γαν σπίτι του για να του κάνουν δήθεν μία άπλη έπίσκεψη — και τους έλεγε:

— Παιδιά μου, η πατρίδα μας έχει όλους άνάγκη. Είσαστε διατεθε-μένοι να δουλέψετε στον έρω της αγώνας και να πεθάνετε στην άνάγκη γι' αυτή;

Κι' όταν πήρε καταφατική άπάντηση, άφού τους ώρκισε μπρος στην εικόνα του "Αγίου Γεωργίου, τους έλεγε το μεγάλο μυστικό. "Από τη στιγμή εκείνη η δουλειά άρχισε να γίνεται συστηματικά και με περι-σκεψη. "Από τη στρουγγά του Δημήτρη Χάρου, ο άσφράματος μετέδιδε καθημερινά ένα σωρό πολύτιμες πληροφορίες στο στρατηγείο της Μ. "Ανατολής. Καί η ΡΑΦ, μαζί με τα συμμαχικά ύποβρύχια, έσπινε κορ-τέρι στους ύγρους δρόμους του Αιγαίου. Σπάνια περνούσε νηοπιμή χωρίς να πέσι στην ένεδρα τους. Το γερμανικό ναυαρχείο είχε άναστα-τωθεί. "Εστειλε διάφορους πράκτορες του στα νησιά των Κυκλάδων, μα την "Ιο ούτε καν την ύπολόγισε. "Αλλωστε η Ιταλική φρουρά, που βρισκόταν εκεί, έστειλε καθημερινά σχεδόν την άναφορά της στους Γερμανούς, ύπογραμμίζοντας ιδιαίτερα τις λέξεις: "Ουδέν το άξιοση-μείωτος. Στην πραγματικότητα όμως, οι "Ιταλοί είχαν άντιληφθεί ότι κάτι σάφαρό γινόταν γύρω τους. Ρώτησαν τότε το παπά Χαράλαμπο:

— Πες μας τί συμβαίνει, πάτερ; Είναι αλήθεια πως βρισκονται "Αγ-γλοι στο νησί;

"Ο τολμηρός λευίτης κύτταζε κατάματα το συνομιλήτή του. — Κι' αν άκόμη ήξερα, νομίζεις πως θα σου έλεγα ναί; άπάντησε. Μία ζωή την έχω, σινιόρ. Μπορείτε να μου την πάρετε, αλλά τίποτε δεν πρόκειται να μάθετε από μένα.

Οι "Ιταλοί δεν έπέμειναν περισσότερο. "Ήξεραν με ποιόν είχαν να κάνουν κι' ότι όλα τ' άλλα ήταν μάταια. Προσπάθησαν λοιπόν να ξεδια-λύνουν διαφορετικά την κατάσταση. "Έκαναν μερικές άνακρίσεις, μα στο τέλος τα παράτησαν όλα έντρομοι όταν διαπίστωσαν πως στο νησί ύπρχαν πραγματικά συμμαχικά κομάντος. "Ετσι, όταν το Σεπτέμβριο του 1943, ήρθε το μήνυμα πως η πατρίδα τους κατέρρευσε, οι "Ιταλοί έθλησαν νάρθρον σε διαπραγματεύσεις με τον Ρόυ Κούκ. Τότε είχαν το παπά Χαράλαμπο, που εκτελούσε χρέη διερμηνέα:

— Είμαστε καθολικοί, μα καλοί χριστιανοί. Θέλουμε να μεσολαδή-σης στους "Αγγλους για να παραδοθούμε σ' αυτούς. Οι Γερμανοί πι-στεύουν μόνο στο Χίτλερ. "Αν πέσουμε στα χέρια τους, δεν πρόκειται να καλοπεράσουμε...

"Ο Θεός είναι ένας για όλους, άποκρίθηκε εκείνος. Θα πάω να συ-ναντήσω τους κομάντος και θα τους μιλήσω για σας. Είμαι βέβαιος έκ των πρώτων πως θα σας προστατέψουν...

Στό διάστημα αυτό δυο από τους Μεσανατολίτες — ο Λευτέρης Κο-τσιφάκης κι' ο Θέμος Λυκούδης — κατέβηκαν από τον Προφήτη "Ηλία, μήκαν στη λατιχένια τους βάρκα, που την είχαν κρύψει καλά πίσω από κάτι βράχους και έανολήθηκαν στο πέλαγος, για να κατοπεύσουν την κατάσταση. "Ήταν βέβαιο ώστόσο ότι το Αιγαίο φλεγόταν. Οι "Ελ-ληνες δε μπορούσαν να πάνε μακριά με εκείνο το λάφ μπότ. "Ο σκοπός

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

τους όμως ήταν να φτάσουν στην "Αμοργό ή και πιο πέρα άκόμη, στη Νάξο. "Αναγκάστηκαν λοιπόν να γυρίσουν μπρος πίσω, να βρουν ένα γερό πλοιάριο και να βγουν πάλι γι' άνίχνευση. Τρήγορο, σαν δελφίνι, έσχισε το σκάφος τους το άπαιρτο πέλαγος.

"Ήταν νύχτα όταν κίνησαν. Ταξίδευαν άρκετη ώρα, όταν ξαφνικά είδαν μακριά ένα παράξενο φός. "Ανησύχησαν οι δυο κομάντος και ρώ-τησαν τον κυβερνήτη του μικρού σκάφους τι μπορούσε να είναι. "Ε-κείνος άνασκήκανε τους ώμους του.

— Πού ν' έρω; έλεγε. "Ο,τι κι' αν είναι πάντως, δεν πρέπει να συ-νεχίσουμε. Κάπου εδώ σιμά είναι ένα ξερονήσι, η "Αμοργούλα. Θα πάμε να την άρραξουμε εκεί. "Όταν ήμερμάς, θα δούμε τι θα κάνουμε.

Μόλις όμως ο ήλιος έβγήκε από την άνατολή, οι κομάντος κύττα-ξαν γύρω τους. Δεν αντίκρυσαν τίποτ' άλλο από θάλασσα. Θάλασσα παντού. Γέλασε ο Λυκούδης και έλεγε πως είδαν φαντάσματα τη νύχτα.

"Έχεις δίκιο, άποκρίθηκε ο Κοτσιφάκης. "Εγώ τα βλέπω άκόμη. Κυτάχτε εκεί...

Σέ μικρή απόσταση απ' αυτούς σκοπόντουσαν δυο ρασοφόροι. "Ο ένας ήταν παπάς, ο άλλος καλόγερος. Ψηλοί, κοκκαλιάρηδες, σαν τις παλιές βυζαντινές εικόνες, με όγκρα πρόσωπα και βαθουλωτά μάτια. Στήν άρχη νόμισαν πως ήταν κάτοικοι του νησιού. "Ο κυβερνήτης δ-μως ήξερε πως ο έρμος εκείνος βράχος ήταν κατάξερους. "Από πού, λοιπόν, είχαν έφτυρώσει εκεί πάνω; Ποιοί ήταν; Οι κομάντος τους πλη-σίασαν. Οι δυο ρασοφόροι τους κυττούσαν άνήσυχες. Μά όταν είδαν τον Κοτσιφάκη να κάνει το σταυρό του και να τους λή πως ήταν "Ελληνες, χαμογέλασαν ευτυχισμένοι.

— Είμαστε Δωδεκανήσιοι, έλεγε ο παπάς. Οι φασίστες μας είχαν στη φυλακή, στην Κώ. Βρήκαμε όμως την ευκαιρία και δραπέτευσαμε μαζί με άλλους έφτά. Μ' ένα πλοιάριο, κατορθώσαμε να φτάσουμε ως εδώ. Δυστυχώς ναυαγήσαμε. Οι σύντροφοί μας χάθηκαν κι' έμεις οι δυο είναι τρεις μέρες, που σωθήκαμε εδώ πάνω. Πεινούμε. "Η τροφή μας είναι μονάχα μερικά θαλασσινά, που βρήκαμε στους βράχους.

Οι κομάντος τους έδωσαν να φάει. Είχαν μαζί τους άμυγδαλά, έληές, ερόσους. "Ο παπά "Ιάκωβος Ραζής κι' ο μοναχός Βασίλειος Καρπα-θάκης, εύχαρίστησαν το Θεό για την άνέλεστη βοήθεια, που τους έστειλε. "Ήταν όλο γαρά που είχαν υλτωθεί. Οι Μεσανατολίτες ώ-στόσο έπρεπε να πάνε μέχρι την "Αμοργό.

— "Ελάτε μαζί μας, πρότειναν τότε στους ρασοφόρους. Θα κάνουμε μία βόλτα ως εκεί και θα ξαναγυρίσουμε πίσω στην "Ιο.

— Άφού πρόκειται να ξαναγυρίσετε δεν έρχομάστε, άποκρίθηκαν έ-κείνοι. Περνώντας, έρχεστε και μας παίρνετε. Θα σας περιμένουμε ό-πομνηνικά. "Αν έρθουμε μαζί σας τώρα, μονάχα βόρος θα σας δώ-σουμε. "Υστερα το ράσο κάνει έντυπώσι κι' όποιος μας δει, κάτι θα βάλει στο νου του. Καλύτερα λοιπόν πηγαίνετε μόνοι σας.

"Έφυγαν οι κομάντος με την ύπόσχεση να τους παραλάβουν στην έ-πιτροπή. Μά όταν την έπομηνι ξαναγύρισαν στην "Αμοργούλα κι' έμαζαν να τους βρουν, ούτ' ο παπάς, ούτ' ο καλόγερος βρισκόταν εκεί. Τι είχε συμβεί άραγε; Ποιά τραγωδία παίχτηκε, τον καιρό που έλειπαν

Τους ώρκισε πρώτα μπρος στην εικόνα του "Αγίου Γεωργίου και κατόπιν τους εί-πε το μεγάλο μυστικό.

παπά Χαράλαμπος άγωνιούσε την ώρα εκείνη για τη ζωή τους; Γιατί οι κομάντος, που είχαν λάβει έντολη να έπιστρέψουν πίσω στη βάση τους άποφάσισαν, προτού φύγουν, να ξεπατρέψουν τη φρουρά του νησιού. Το έμαθε όμως αυτό ο καλός ρασοφόρος κι' έπευσε να τους συναντήσει.

— Για όνομα του Θεού! τους έλεγε. Για κανένα λόγο δεν πρέπει να το κάνετε αυτό. "Αν σκοτώσετε τους Γερμανούς, το νησί θ' άνατιναχθεί από τα θεμέλια του. Καλύτερα να τους αχμαλωτίσετε.

"Ο Κούκ κατάλαβε πως αυτό ήταν το σωστό και το ύποσέθηκε να μην πειράξει κανένα. "Υστερα πήρε τα παλληκάρια του και τράβηξε στη συνοικία του Γερμανώλη, όπου οι Γερμανοί είχαν επιτάξει το κάτω πάτωμα του σπιτιού του Σάχου. Το σκοτάδι ήταν πυκνό κι' οι κομάν-τος το κύκλωσαν απ' όλες τις μεριές. "Αμέσως κατόπιν ο Κούκ, μαζί με τον "Αμερικανό "Όστερν, πήδησαν από τη μάντρα στην αλλη και χτύπησαν την πόρτα.

— Άνοίχτε, τους έλεγε γερμανικά ο Βρετανός. Σας φέρνουμε νέα από τη διοίκηση της Ρόδου.

"Εκείνοι όμως, που διασηθήθηκαν την παγίδα, δεν τους άνοιξαν. Οι δυο άντρες άναγκάστηκαν τότε να σπάσουν την πόρτα. "Ο Κούκ μπήκε μέσα με το τούμπγκ στο χέρι, έβριζε μία ριπή πάνω από τα κεφάλια τους και τους πρόσταξε να παραδοθούν.

— "Ήρθαμε μόνο να σας αχμαλωτίσουμε, τους έβηρησε. — Οι Γερμανοί καμώθηκαν πως σγκόνουν τα χέρια, μα κάποιος απ' όλους έβγαλε ξαφνικά πιστόλι κι' άρχισε να ρίχνει έναντίον τους. Οι κομάντος άναγκάστηκαν τότε κι' άπαντήσουν στα πυρά τους. Δυο στρα-τιώτες έπασαν νεκροί. Οι δυο άλλοι κατόρθωσαν να πηδήσουν από ένα παράθυρο και να έξαφανιστούν στο σκοτάδι της νύχτας. Σέ λίγο ζη-ήτησαν καταρτίγιο στο σπίτι του γιαντρού "Αντώνη Μαρινάκη. Αυτός τους έπεισε πως το καλύτερο που είχαν να κάνουν, ήταν να παραδοθούν στους Βρετανούς. "Ετσι κι' έγινε. Την έπομένη το πρωί, ο Κούκ πήγε στον παπά Χαράλαμπο και του ζήτησε συγγνώμη, που δε μπόρεσε να κρα-τήση το λόγο του.

— Αυτά έχει ο πόλεμος, παιδί μου, του έλεγε ο καλός λευίτης. "Έκα-νες ό,τι μπορούσες για ν' άποφύγης τη σκληρή τιμωρία, που τους έδω-σες. Μά άφού δε γινόταν διαφορετικά...

"Ο "Αγγλος διέταξε κατόπιν να γίνη η κηδεία των δυο Γερμανών. Μετά το κατόρθωμά τους όμως αυτό, οι κομάντος έπρεπε να άγκατα-λείψουν το παρτίο του νησιού. Σέ λίγο οι Γερμανοί, που δέ έφταναν από την Ρόδο, θ' άρχιζαν να τρομαχτικά τους άντιπαικτες, άν τους έβρι-σκαν εκεί. Πήραν λοιπόν ένα καϊκή, έβαλαν μέσα τους αχμαλωτούς, άπαχαρέτησαν τους καλούς νησιώτες κι' έτοιμάστηκαν να ξεκινήσουν μέρα μεσημέρι για τα τουρκικά παράλια. Την τελευταία στιγμή, πα-ρουσιάστηκε στους κομάντος ο παπά Χαράλαμπος και τους παρακάλεσε να πάρουν μαζί τους τους τρεις "Ελληνες συνεργάτες τους: το Γιώργο Χατζηδάκη, το Μιχαήλ Ζαμάνο και το Θεμιστοκλή Μπουλαζή.

"Ο Κούκ δεν είχε αντίρρηση. Δυστυχώς όμως, λίγο προτού βγούν από τα έλληνικά νερά, τρία γερμανικά άεροπλάνα, που τους κυριόστηκαν, άρχισαν να τους πολυβάλουν. Οι κομάντος προσπάθησαν τότε να ξανα-γυρίσουν στη βάση τους. Όμως κι' αυτό όμως το κατόρθωσαν. "Ενα από τα τρία άεροπλάνα τους έβριζε μία βόμβα και τους σκότωσε όλους. Το καϊκι βυθίστηκε μαζί με τους ήρωες. Άλιες μέρες άργότερα, σε κάποια άποκρηνη άκρογιαλιά του νησιού, τα καϊκια έβριξαν ένα πτώμα. "Ήταν το Ρόυ Φράνσις Κούκ, που ξαναγύριζε νεκρός πια στο παλιό του καταρτίγιο. Οι νησιώτες, που τον άναγνώρισαν, τον έθαψαν κρυφά κάτω από την αλόχουση άμμο του Προφήτη "Η. "Ο ηρώικός παπά Χαράλαμπος "Ανδρέοπουλος, ο άκούρατος γέροντας με τη μεγάλη ψυ-χή, έμυλε τη νεκρώσιμη ακολουθία. Κι' ύστερα η ζωή συνεχίστηκε πάλι με τον ίδιο ρυθμό, ως την ήμερα που άντιχρήσαν οι καμάντες της Λευτεριάς.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Σαρίτα Μοντιέλ

Η όμορφη Ισπανίδα που εξελίσσεται σε διεθνή στάρ

Το παράδειγμα της Μαρία Φελίξ, που από την περιορισμένη δημοτικότητα που είχε στην πατρίδα της, στο Μεξικό, κατόρθωσε να μεταμορφωθεί σήμερα σε μία προσωπικότητα του διεθνούς κινηματογράφου, το ακολουθούν πολλές άλλες Μεξικάνες και Σπανίες. Γνωστότερες απ' αυτές είναι η Κάμεν Σεβίλλια, η Νινόν Σεβίλλια, που έχει και τον τίτλο της «γυμνής Αφροδίτης» του Μεξικού, η Καίτη Χιουράντο και η Σαρίτα Μοντιέλ.

Θα σταθούμε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον στην τελευταία αυτή η οποία, αφού με μερικές καλές ταινίες της κατέκτησε το Χόλλυγουντ, αρχίζει τώρα να γίνεται γνωστή και στην Ευρώπη. Η Σαρίτα Μοντιέλ, μία λυγροκόρμη Ισπανίδα που κλείνει

μέσα στην κυνή της όλο το θερμό ταμπεραμέντο της ράτσας της, ήταν πριν να φτάσει για πρώτη φορά στο Χόλλυγουντ το 1954, μία σημαντική κινηματογραφική προσομοιωμένη ηθοποιός, ύστερα από κρατική υποτροφία λόγω εξαιρετικού ταλέντου.

Αλλά η Σαρίτα—το πραγματικό όνομά της είναι η Αντόνια-Μαρία-Ντολорές Αμπάθ—δεν είναι μόνο δραματική ηθοποιός, αλλά και περίφημη χορεύτρια, αφού απέκτησε με άριστα από τη Βασιλική Ακαδημία Χορού της Βαλέντιας. Είναι επίσης εξαιρετική πιανίστα και εκτελεί με την κιθάρα της τα πιο παθητικά τραγούδια της πατρίδας της.

Για πρώτη φορά παρουσιάστηκε στον ισπανικό κινηματογράφο σε ηλικία 15 ετών με το φιλμ «Απαγορευμένη αγάπη». Το φιλμ αυτό γυρίστηκε στη Μαδρίτη και στην εποχή του κέρδισε 9 ισπανικά και 3 ξένα βραβεία ιδιαίτερης αξίας. Από τότε η γοητευτική Σαρίτα όνειρευόταν να κατορθώσει κάποτε να φτάσει στο Χόλλυγουντ. Αλλά δεν το κατάφερε. Στο μεταξύ γύριζε τις ταινίες της μία μετά την άλλη. Μέχρι το 1954 είχε πρωταγωνιστήσει σε 36 ισπανικές και 10 μεξικανικές ταινίες, που είχαν κάνει το όνομά της δημοφιλέστατο μεταξύ των φίλων του κινηματογράφου της Λατινικής Αμερικής.

Ο χρόνος αυτός στάθηκε και ο πιο αποφασιστικός για την καλλιτεχνική σταδιοδρομία της Σαρίτα. Την εποχή εκείνη ο διάσημος ηθοποιός Μπάρτ Λάνκαστερ, ανεξάρτητος παραγωγός δικών του ταινιών, ζήτησε επίμονα μία φλογερή Νοτιοαμερικανίδα η Σπανιόλα για τον πρώτο γυναικείο ρόλο της ταινίας του «Βέρα Κρούζ», που θα γυριζόταν στο Χόλλυγουντ. Αφού επισκέφθηκε τις μεγαλύτερες χώρες της Νοτίου Αμερικής, χωρίς αποτέλεσμα, έφτασε και στη Μαδρίτη της Ισπανίας. Εκεί ένα βράδυ παροικολούθησε μία εγχώρια ταινία, που του άρεσε πολύ και άμεσως ζήτησε να γνωρίσει την πρωταγωνίστριά της, που δεν ήταν άλλη από τη Σαρίτα Μοντιέλ.

Λίγες εβδομάδες αργότερα ο Λάνκαστερ γύρισε στο Χόλλυγουντ συνοδεύοντας τη Σαρίτα με την οποία είχε υπογράψει πολυετές συμβόλαιο αποκλειστικής συνεργασίας. Ήταν βέβαια τότε το καινούργιο «εύρημα» του θα έκανε ιδιαίτερη εντύπωση στην πόλη του κινηματογράφου. Και βγήκε αληθινός στίς προβλέψεις του. Από τις πρώτες κιόλας εμφανίσεις της, η Σαρίτα κατέκτησε το Χόλλυγουντ, τόσο με την αμορφιά της, όσο και με τα παθητικά τραγούδια της και τους γοητευτικούς χορούς της. Λίγο αργότερα άρχισε και το γύρισμα του φιλμ με πρωταγωνιστές τον Γκάρι Κούπερ, το Μπάρτ Λάνκαστερ και τη Σαρίτα, στον ρόλο μιας Μεξικάνας επαναστάτριας, που όταν τελείωσε και προλόγηθηκε, γνώρισε μία παγκόσμια επιτυχία.

Από τότε η Σαρίτα εγκαταστάθηκε οριστικά στο Χόλλυγουντ. Αφού έμεινε για λίγο διάστημα στο ξενοδοχείο, βρήκε κατόπιν μία κομψή βίλλα και τη νοίκιασε και λίγο αργότερα έφερε από την πατρίδα της για να μείνουν κοντά της τη μητέρα της. Τις μικρότερες αδελφές της και τον αδελφό της. Όλοι αυτοί διακρίνονται στα ισπανόφιλα τραγούδια τους και τους χορούς τους, αλλά κανείς δε φιλοδόχησε να γίνει ηθοποιός του κινηματογράφου.

Υστερα από την πρώτη αμερικανική ταινία της «Βέρα Κρούζ», πολλοί Αμερικανοί σκηνοθέτες του κινηματογράφου της έκαναν προτάσεις για άλλες ταινίες. Αλλά τελικά την εξασφάλισε ο Άντονι Μάν για τη μουσικοδραματική ταινία του «Σερενάτα», με το Μάριο Λάντσα και την Τζάνη Φονταίν, η οποία σημείωσε κι αυτή αξιόλογη παγκόσμια επιτυχία. Λίγες ημέρες μετά το τέλος του γυρίσματος της ταινίας αυτής, ο Άντονι Μάν ήταν τόσο... έρωτευμένος με τη Σαρίτα ώστε τη ζήτησε σε γάμο και παντρεύτηκαν το Σεπτέμβριο του 1956. Αμέσως μετά η Σαρίτα πρωταγωνίστησε στην τρίτη αμερικανική ταινία της με τον τίτλο «Φλογισμένα βέλγη» και κατόπιν σε αρκετές άλλες, που την έκαναν γνωστή και συμπαικίστατη στάρ με πολλούς θαυμαστές σ' όλο τον κόσμο. Χαρακτηριστικό γεγονός της καλλιτεχνικής άξιας της είναι το ότι έφτασε, πριν ένα μήνα, μαζί με τον άνδρα της επισκέφθηκε το Παρίσι και υπέγραψε συμβόλαιο για δύο ταινίες ευρωπαϊκής παραγωγής.

Η Σαρίτα γεννήθηκε στη Γρανάδα της Ισπανίας στις 10 Μαρτίου του 1927 από γονείς, που είναι υπέρφητοι για τη Μαρκική καταγωγή τους. Όταν έγινε 16 ετών, την πρόσεξε ένα «λαγναικό» ταλέντων και με την άδεια των γονέων της την έφερε στα σπουτήρια της Σεβίλλης. Λίγο αργότερα η Σαρίτα κέρδισε τον πρώτο μεγάλο ρόλο της κινηματογραφικής καριέρας της σ' ένα ισπανικό αισθηματικό φιλμ. Από τότε, από ταινία σε ταινία και επιτυχία σε επιτυχία, έφτασε να εξελιχθεί σε μία από τις πρώτες βεντέτες του ισπανικού κινηματογράφου. Έξω από τα σπουτήρια η γοητευτική Σαρίτα διατηρεί πολλές αδυναμίες, όπως είναι το διάβασμα, η ζωγραφική, το κολύμπι, το τένις και άλλα. Είναι ακόμη μανιώδης φίλη της ιππασίας, μία βαρβαρική και ριψοκίνδυνη αμαρτία. Παρ' όλο, που είναι καλή μαγειρίσα, αποφεύγει να μαγειρεύει μόνη της και αφήνει την ασχολία αυτή στη μητέρα της. Δεν αγαπά επίσης τις γυναικινές εξόδους και τα κοσμικά κέντρα.

Της άρεσει το διάβασμα και ο χορός. Στις ελεύθερες ώρες της γράφει τραγούδια.

Της άρεσει το διάβασμα και ο χορός. Στις ελεύθερες ώρες της γράφει τραγούδια.

Της άρεσει το διάβασμα και ο χορός. Στις ελεύθερες ώρες της γράφει τραγούδια.

Της άρεσει το διάβασμα και ο χορός. Στις ελεύθερες ώρες της γράφει τραγούδια.

Της άρεσει το διάβασμα και ο χορός. Στις ελεύθερες ώρες της γράφει τραγούδια.

Της άρεσει το διάβασμα και ο χορός. Στις ελεύθερες ώρες της γράφει τραγούδια.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

Μέσα στα χαρτιά του Τζων Στουμπάντο βρέθηκαν, ως γνωστόν, πολλά γραμμάτια προερχόμενα από την κόρη της Λάνα Τάρνερ Τσέρουλ. Ένα απ' αυτά είχε σταλή στο Τζων πρό διμήνου, όταν θρυσκόταν μαζί με τη Λάνα στο Μεξικό.

Η Τσέρουλ, που ήταν εσωτερική σε κολέγιο, του έγραψε:

«Έλα σήμερα το γράμμα σου, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

«Ελαπμήνε μου Τζωννι, που με γέμισε χαρά. Πώς τα περνάει μαζί με τη μαμά; Έδω ή ζωή του κολλέγιου είναι, πολύ σκληρή. Τα μαλλιά μου μεγάλωσαν και μπορώ τώρα να τα κάνω κότσο. Μάλασα με τον Πίτερ. Η ζήλια του ήταν ανυπόφορη και τον παράτησα. Γράφε μου όσο μπορείς πιο συχνά,»

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Τζοζέφιν Γκάρλαντ, η οποία εγκατέλειψε ξαφνικά το κέντρο της Νέας Υόρκης, όπου κέρδιζε 25.000 δολάρια τη βδομάδα, αντιμετώπισε τώρα μεγάλα οικονομικά δυσχέρειες. Πρό ημερών, ένας αστυνομικός κρατώντας ένα ένταλμα προσωπικής κράτησής της την άγγεισε στο δικαστήριο για ένα

φορείται «Η ιστορία ενός γέρο στρατιώτη» και το σύστημα ονομάζεται Σινκοκόλπο.

Ο Τζων Στάιμπεκ γράφει τώρα το σενάριο ενός φιλμ, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα γυρισθεί στο βυθό της θάλασσας. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος ανακάλυψε πως οι υποβρυχίες σκηνές είναι πολύ εμπορικές.

Η Μαίριλιν Μονρόε

Σ' αγαπώ πολύ και πλήττω μακριά σου.

Τσέρουλ

Υ.Γ. Φίλησε τη μαμά για λογαριασμό μου.

Ενώ εξακολουθούν διάφορες διαδόσεις και εκδόσεις για το πώς έγινε ο φόνος, φαίνεται πως τα γεγονότα, όπως εξακριβώθηκαν, συνέβησαν ως εξής:

Υστερα από μία φοβερή λογομαχία κατά την οποία ο Στουμπάντο απείλησε τη Λάνα πως θα τη σκοτώσει ή τουλάχιστον θα την παραμορφώσει και πως, αν ο ίδιος διαταζε να το κάνει αυτό, θα πλήρωνε κάποιον άλλο, η Λάνα ανέθηκε να πάρει το μαντίλι της, ο δε Τζων ξάπλωσε στο κρεβάτι της.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λάσκαρις αποφασίζει να μείνει στο σπίτι του, αφήνοντας τον κίνδυνο που τον απειλεί, για να δώσει τον καιρό στους φίλους του. Έλληνες να συνεχίσουν τις προσπάθειές τους. Την άλλη μέρα, οι φράγχοι βαρύνονται φεύγοντας από το Κάστρο. Η Θάμωρ επισκέπτεται τότε το Λάσκαρι στο σπίτι του κι' αφού τον βεβαιώνει πως ο δούκας Βρυνένιος, υποκλιόμενος στις παρακλήσεις της, δεν πρόκειται να τον καταδιώξει κι' ότι, τουλάχιστον, επιθυμεί τη φίλη του, τον εξομολογείται τη φλογερή αγάπη που αισθάνθηκε γι' αυτόν από την πρώτη ημέρα, που τον συνάντησε. Ο Λάσκαρις, όμως, μένει ψυχρός στις προκλήσεις της και δεν συγκινείται από τις ικεσίες της. Η Θάμωρ, εξαλλή γι' αυτή την περιφρόνηση, που φωνάζει ότι ξέρει το ειδικό του με τη δουκίσσα Μαθίλδη και τον απειλεί πως θα φανερώσει τα πάντα στο δούκα Βρυνένιο. Στο μεταξύ, οι τρομεροί Καταλάνοι, αφού εξεληλάτησαν τις χώρες της Ανατολίας, κατεβάνουν στη Θεσσαλία και φτάνουν ως τα σύνορα του δουκάτου των Αθηνών. Ο δούκας Βρυνένιος φεύγει μαζί μ' όλους τους ιππότες του για τη Θάμωρ. Ένα βράδυ, φτάνει στον ορμητικό του Άγιου Κοσμά, ένα πειρατικό πλοίο. Οι ναύτες του βιάζονται απ' αυτό μεγάλα κασόνια, που τα παραλαμβάνουν άλλοι άνθρωποι που περιμένουν στην ξηρά και τα φορτώνουν πάνω σε μουλάρια. Οι αγωνιάτες οδηγούν κατόπιν αυτά τα μουλάρια με το μυστηριώδες φορτίο προς το μέρος του Υμνιττού. Ο κυβερνήτης του πειρατικού Λέων Δούκας Φιλανθρωπινός, βγαίνει έπειτα από λίγο στην ξηρά, φορώντας στολή φράγκου ιππότη. Δύο άνθρωποι του Λάσκαρι τον περιμένουν εκεί μ' ένα αλόγο. Ανεβαίνουν κι' οι τρεις στην Αθήνα και χωρίζονται κοντά στις σπλές του Ολυμπίου Διός. Ο Φιλανθρωπινός διευθύνεται κατόπιν προς το μέρος της Ακρόπολης και κώνεται σ' ένα μικρό δρόμο. Εκεί βρίσκεται το σπίτι του Αμφικίου Θεοφύλακτου, που την κόρη του Αθηνά ενοχλεί ο Φιλανθρωπινός. Μ' ένα πουλί το πράγμα του φαίνεται δύσκολο, σκεπάζει με ποιο τρόπο θα κατορθώσει να τη δει.

Το σπίτι αυτό ήταν του Αμφικίου Θεοφύλακτου, του πατέρα της αγαπημένης του Αθηνάς. Ένας μικρός κήπος άνοιξε από τη μεσημβρινή πλευρά του και συνεζόταν προς την ανατολή. Ο τοίχος που προστάτευε αυτό τον κήπο, δεν ήταν πολύ ψηλός. Από την κορυφή του ξεπερσάλλαν τα κλαδιά κάποιου δέντρου. Πάνω απ' αυτό το δέντρο, τέταρτο στη σειρά, βρισκόταν το παράθυρο της Αθηνάς. Μια τρελλή σκέψη πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό του Φιλανθρωπινού. «Ακουμπώντας στη ράχη του αλόγου, θα μπορούσα ν' ανεβώ στον τοίχο κι' έπειτα να πιαστώ από τα κλαδιά του δέντρου και να σκαρφαλώσω ως το παράθυρο της Αθηνάς, ψιθύρισε. Το πράγμα είναι, βέβαια, επικίνδυνο, όλα θα πάνε καλά. Το σκοτάδι, άλλωστε, είναι πυκνό και κανένας δε μπορεί να μ' αναγνωρίσει...» Ο Φιλανθρωπινός άρχισε να μελετά το σχέδιό του και, σε λίγο, είχε πάρει την απόφασή του. «Εμπρός! Ψιθύρισε. Πρόκειται να δώ αίμα στην Αθήνα, έστω και για μια στιγμή. Αρχίζω να προχωρή σωστά στον τοίχο, προσπαθώντας να βρω το κατάλληλο μέρος για να σκαρφαλώσω. Αλλά, ξαφνικά, άκουσε θόρυβο από φωνές από το αντίθετο μέρος του δρόμου. Ο Φιλανθρωπινός γύρισε το κεφάλι του κι' αντίκρισε τότε ένα περίεργο θέαμα. Από τη βορειοανατολική πλευρά του Κάστρου, άναμια από τα βράχια, είχαν ξεπροβάλει κάμποσοι στρατιώτες, που κυνηγούσαν κάποιον, ορλιάζοντας σε δαιμονισμένοι. Ο άνθρωπος αυτός αποτραβιόταν ολόγεια προς τα πίσω, σκορπίζοντας δεξιά κι' αριστερά χτυπήματα με το ξίφος που κρατούσε στα χέρια του. Αλλά οι ένοχοί του, που ήθελαν να ήταν έφτα η όχτω, απειλούσαν από τη μια στιγμή στην άλλη να τον περικυκλώσουν. Τους άναυδους! Βρυχήθηκε ο Φιλαν-

θρωπινός. Κάθε άλλος, στη θέση του, θα παρακολουθούσε αδιάφορος τη σκηνή, ή θάφενε. Αλλά εκείνος ένοιωσε το αίμα να βράζει μέσα στις φλέβες του.

Δε μπορώ να καθίσω με σταυρωμένα τα χέρια, ψιθύρισε. Αυτοί οι άθλιοι θα τον σκοτώσουν... Δεν ξέρω ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος, αλλά μου φαίνεται πολύ γενναίος... Πήδησε άμεσως από το αλόγο του και τράβηξε το ξίφος του.

Επείτα από μια στιγμή, βρισκόταν πλάι στον άγνωστο.

Θάρρος! του φώναξε. Αυτοί οι άναυδοι θάχουν να κάμουν τώρα με δύο! Οι στρατιώτες ξεφάνισαν απ' αυτή την αναπάντεχη επέμβαση.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Προεκλογικά

Σε κέντρα και συνοικισμούς τρέχουν έτοιμες τις ημέρες και λόγους βγάδουν θερμούς οι προσκεκλημένοι... Λόγους φουρνίζουν συνεχώς όπου βρεθούν κι' όπου τυχαίνουν και με τους λόγους τους παχείς όλες τις ώρες μας... παχαίνουν!

Τάζουν τούτεστιν τακτικά φουρνούν με κάτασπρα καρβέλια και στους υπερκρήδες φυσικά τάζουν αμύγδαλα και βαρέλια. Έτσι μ' αυτή την τακτική πάνε κι' εμάς να μάς λυγίσουν και... μέθη προεκλογική γύρω τους να δημιουργήσουν.

Τάζουν σε όλους μας το πάλιν κι' είναι απολύτως πεπεισμένοι πως, οπουδήποτε κι' αν πάν, πληθός λαού τους περιμένει! Μά, δυστυχώς, οι πιο πολλοί όνειρα πλάθουν μοιραία, γιατί χωρίς υπερβολή (λί, βρισκουν καμιά... (σαρναρέα!

Γι' αυτό και όλοι (τους πρώτους) λόγους πυρνίζουν (ξεφώνισουν, μπότσες κρασιού (ρηπινώτουν) πρέπει αυθόρμητα να (κοπανίσουν... Έτσι θα λένε, μια (χαρά) πως όπου πάνε δια- (πρέπουν, γιατί... διπλούς κά- (θε φορά, τους οπαδούς τους (θα τους βλεπουν!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Τόπο στη δικαιοσύνη του δούκα Βρυνένιου! φώναξε ένας απ' αυτούς.

Οι σύντροφοί του, που είχαν σαστίσει για μια στιγμή, συσπειρώθηκαν γύρω του, έτοιμοι να ορμήσουν και πάλι.

Η δικαιοσύνη του δούκα Βρυνένιου είναι μεγάλη κι' ο δρόμος πολύ στενός για να μπορέσει να περάσει, κάχασε ο Φιλανθρωπινός. Πίσω, αναυδισ!

Κι' αντί να περιμένει την επίθεσή τους, ώρμησε αυτός προς το μέρος τους.

Το βαρύ ξίφος του, που είχε βγάλει κιόλας από τη θήκη του, έσχιζε μ' ένα βουητό τον αέρα κι' έπεσε πάνω στο μικρό θύλο.

Ακούστηκε άμεσως ένα ούρλιαχτο. Κάποιος από τους στρατιώτες είχε χτυπηθεί στον ώμο.

Το γέρι του Φιλανθρωπινού ανεβοκατέβαινε τώρα με τη γρηγοράδα της άστραπης. Πλάι του, ο άγνωστος είχε περάσει από την άμυνα στην επίθεση.

Οι δύο αυτοί άνθρωποι έμοιαζαν σε δαίμονες. Κάτω από τα ορμητικά χτυπήματά τους, οι στρατιώτες του δούκα είχαν σκορπίσει σαν κοπάδι από φοβισμένα πρόβατα κι' έτρεχαν να προφυλαχτούν πίσω από τους βράχους. Δύο ή τρεις, που είχαν τραυματιστεί, γόγγυζαν από τους πόνους. Ένας άλλος, χτυπημένος στο κεφάλι, είχε σωριαστεί μπρούμυτα στο χώμα... Οι άλλοι έκαναν μεγάλο θόρυβο με τις φωνές και τις βλαστήμιες τους, σε να ήθελαν να δικαιολογήσουν ο ένας στον άλλο τη δειλία τους, αλλά κανείς τους δεν ταλμούσε να ξεμυτίσει.

Δεν έχουν το θάρρος να μάς ξεναειπτευθούν, είπε ο Φιλανθρωπινός.

Κι' εμείς δεν έχουμε να κάμουμε τίποτ' άλλο εδώ, πρόσθεσε ο άγνωστος.

Αποτραβήχτηκαν στο βάθος του δρόμου, προς το μέρος του σπιτιού του Θεοφύλακτου. Οι φρουροί δεν τόλμησαν να τους ακολουθήσουν.

Σου χρωστάω τη ζωή, είπε τότε ο άγνωστος στο Φιλανθρωπινό. Χωρίς την επέμβασή σου, αυτοί οι άθλιοι θα με ξεκοίλιαζαν... Τ' όνομά σου, Ιππότης.

Τ' όνομά μου είναι το μυστικό μου, απάντησε ο Φιλανθρωπινός. Κι' άλλωστε, δε νομίζω πως η βοήθειά μου σου ήταν απαραίτητη. Έγώ, τούναντιον, πρέπει να σ' ευχαριστήσω, γιατί με την ευκαιρία που μου δώσατε, ξεμυτίσαμε λίγο τα χέρια μου... Και, λέγοντας αυτά, γέλασε ξένοιαστα, με το όφος ανθρώπου, που είναι ευχαριστημένος από τον εαυτό του.

Νομίζω πως τους περιποιήθηκα για καλά, πρόσθεσε.

Φράγκικη ήταν η κουβέντα τους, όπως κι' οι φορεσιές τους.

Ο συνομιλητής του έκαμε, ξαφνικά, ένα βήμα προς το μέρος του, είπε ο Λάσκαρις.

Η φωνή σου δε μου είναι άγνωστη, του είπε.

Την ίδια στιγμή, η σελήνη, βγαίνοντας από τα σύννεφα, φώτισε το πρόσωπό του.

Μιχαήλ! φώναξε ο Φιλανθρωπινός, αναγνωρίζοντας το Λάσκαρι.

Λέων!... Έσύ εδώ;

Ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Επρεπε να το μαντέψω, βλέποντας τα τρομερά χτυπήματά σου, είπε ο Λάσκαρις.

Όταν είδα αυτούς τους αχρείους να σε κυνηγούν, δε μπορούσα να φαντασθώ, ότι το χέρι μου θα βοηθούσε έναν Έλληνα.

Κι' όμως δε διάσπασε να σταθείς στο πλευρό μου... Όμολόγησε πως αυτό ήταν απείρακτο.

Ίσως... Αλλά έχω δοκιμάσει ν' αντιστέκομαι στους φράγκους, όπου τους βρίσκω, και να μην υποχωρώ ποτέ μπροστά τους. Και το διάβολο ακόμη αν κυνηγούσαν, εγώ θα παίρνω το μέρος του.

Ανδρείε Λέων! είπε ο Λάσκαρις. Είμαι ένδοξισμένος, που χρωστάω σε σένα τη σωτηρία μου.

Δε μου χρωστάς τίποτα, αφού εγώ, Εκάμα, δεν τον έκαμα για σένα, απάντησε ο Φιλανθρωπινός.

Ενδοξισμένος, ξεακολουθούσαν να προχωρούν. Είχαν φτάσει τώρα στο μέρος όπου ο Φιλανθρωπινός είχε αφήσει το αλόγο του.

Ο Λάσκαρις δε μπορούσε να πείσει εκείνη την ημέρα, περνώντας από τη μεγάλη πύλη. Αν, όμως, δοκίμαζε να γλυτίσει από τον

λαβαίνω όλα τώρα... Θα πρέπει ναφάσες σ'ήμερα...

Ερχομαι κατ' ευθείαν από τον Άγιο Κοσμά.

Και το φορτίο; Τό πουλάσαν οι άνθρωποι σου. Αλλά τί ζητούσε εδώ; ρώτησε ξαφνικά.

Μετανοίω, όμως, την ίδια στιγμή για την ερώτησή σου.

Αλλά γιατί σε ρωτάω; είπε. Σ' έστειλε η καλή μου τύχη, για να με σώσεις... Δεν πρέπει, όμως, να χάνουμε καιρό. Οι άθλιοι αυτοί φωνάζουν τόσο δυνατά που φοβάμαι, ότι, αν μείνουν λίγο ακόμη, θάχουν ν' αντιμετωπίσω με όλους τους στρατιώτες του Κάστρου. Ο «Κένταυρος» μπορεί να μάς σηκώσει και τους δύο.

Ναι, άς φύγουμε, απάντησε, αναστενάζοντας ο Φιλανθρωπινός.

Καταλάβαινε τώρα, ότι δε μπορούσε να πραγματοποιήσει το σχέδιό του. Δε θάβλεπε εκείνο το βράδυ την αγαπημένη του Αθηνά.

Εοοίε μια μελαγχολική ματιά στο στί: του Θεοφύλακτου κι' έπειτα ανέθηκε στο αλόγο. Ο Λάσκαρις πήδησε στα καπούλια... Ο «Κένταυρος», μ' ένα το δίπλο βάρος, που είχε στη ράχη του, άρχισε να τρέχει μέσα στη νύχτα.

Επείτα από λίγη ώρα ο Χρήστος Λούκαρις κι' ο Κοσμάς Κορδαβέλος, έβλεπαν, όχι χωρίς έκπληξη, το Λέοντα Φιλανθρωπινό και το Μιχαήλ Λάσκαρι να περνούν από το ίδιο αλόγο, μπροστά στο σπίτι του τελευταίου.

Ο Θεός μαζί σας, άφεντάδες μου! είπαν κι' οι δύο με μια φωνή.

Και, χωρίς να ζητήσουν καμιά εξήγηση, πήραν το αλόγο και το πήγαν στο σταύλο, ενώ ο Λάσκαρις κι' ο Φιλανθρωπινός ανέβαιναν στο σπίτι.

Νυχτερινή περιπέτεια

Οι αναγνώστες μας ξέρουν το μυστικό του Λέοντος Δούκα Φιλανθρωπινού. Θα πρέπει τώρα να μάθουν το λόγο που είχε φέρει εκείνο το βράδυ το Λάσκαρι στην Ακρόπολη.

Από την ημέρα, που έγινε το θλιβερό έπεισοδιο στο δουκικό παλάτι, ο Μιχαήλ δεν είχε ξαναδεί την αγαπημένη του Μαθίλδη. Δύο ή τρεις φορές, είχε πάει να την περιμένει στο σπιτάκι με τα κυπαρίσσια, που βρισκόταν πίσω από το άλσος της Καισαριανής. Αλλά, η αναμονή του αποδείχτηκε μάταιη. Η Μαθίλδη δεν είχε φανεί.

Άρχισε τότε ν' ανησυχεί. Μήπως η αγαπημένη του ήταν άρρωστη; Ή μήπως ο δούκας, μαγεμένος τις σχέσεις τους, της είχε απαγορεύσει να βγαίνει;

Ο Λάσκαρις σκεπτόταν πως είχε τώρα κι' έναν άλλον έχθρο, που ήταν ίσως πιο επικίνδυνος από το δούκα Βρυνένιο: τη Θάμωρ. Μήπως, λοιπόν, η κόρη του Μιχαήλ, που ήπιτηρούσε τόσο στενά τη Μαθίλδη, που η αγαπημένη του δεν τόλμούσε να φύγει από το Κάστρο, για να μην προδοθεί το μυστικό της;

Ετσι η αλλοίως, έπρεπε να μάθει. Πριν από το έπεισοδιο, πήγαινε συχνά στο δουκικό παλάτι, άλλοτε για τις υποθέσεις του μεταξουργείου του κι' άλλοτε για να υποστηρίξει κάποιο συμπαιρώτη του, που είχε άδίκηση από τους φράγκους. Είχε έτσι την ευκαιρία να βλέπει τη Μαθίλδη και μπορούσε να συνομιλεί μαζί της μ' ένα συνηθισμένο τρόπο, που είχαν συμφωνήσει από πριν.

Αλλά τώρα δε μπορούσε να πάει στο Κάστρο. Και δεν τόλμούσε να έμπιστευθεί σε κανένα το μυστικό του.

Οι φράγκοι ζούσαν απομονωμένοι πάνω στην Ακρόπολη και χρησιμοποιούσαν για όλα δικούς τους ανθρώπους. Οι μόνοι Έλληνες που περνούσαν την πύλη του Κάστρου ήταν κάποιον-κάποιον κανέναν τεχνίτη και μερικές γυναίκες, που έκαναν διάφορες γυναικείες δουλειές κι' έφευγαν το βράδυ. Άλλες κανείς δεν έμπαινε. Οι κυρίαρχοι της Αθήνας δε μπορούσαν ποτέ να δημιουργήσουν γύρω τους τη θερμή εκείνη ατμόσφαιρα, που βλέπουμε στις σχέσεις των Βιλλαρδουίνων με τους κατόικους του Μοριά. Κυβερνούσαν με τη βία, την υπεροψία και τον τρόμο. Τη συμπάθεια και την καλωσύνη την άγνοούσαν.

Η αγωνία του Λάσκαρι μεγάλωνε όσο περνούσαν οι ημέρες. Ή μοναδική του σκέψη ήταν τώρα ότι έπρεπε, με κάθε θυσία, να δει την αγαπημένη του Μαθίλδη. Και τί δε θα κάναε για να βρεθεί, άς ήταν και για μια μόνο στιγμή, κοντά της.

Από τότε που ο δούκας Βρυνένιος έφυγε μαζί με τους ιππότες του, ελάχιστοι φρουροί είχαν απομείνει στο Κάστρο κι' η επαγρύπνηση δεν ήταν το ίδιο αυστηρή, όπως άλλοτε. Ο Λάσκαρις δε μπορούσε να πείσει εκείνη την ημέρα, περνώντας από τη μεγάλη πύλη. Αν, όμως, δοκίμαζε να γλυτίσει από τον

τή νύχτα; Το τόλμια ήταν μεγάλο, αλλά όχι ακατόρθωτο... Οι Έλληνες πατριώτες είχαν επηρεαστεί από καιρό ένα δρόμο, που θα τους επέτρεπε να μπουν αιφνιδιαστικά στο Κάστρο της Αθήνας, αν, μια μέρα, ένοιωθαν αρκετές τις δυνάμεις τους, για να δώσουν τους φράγκους. Δε θα μπορούσε, άραγε, να χρησιμοποιήσει αυτό το δρόμο, για να φτάσει ως την αγαπημένη του;

Ο Λάσκαρις δε σκεπτόταν με το μυαλό, αλλά με την καρδιά, όπως όλοι οι έρωτευμένοι. Και δε δυσκολεύτηκε να πάρει την απόφασή του. Έτσι, ένα βράδυ, αφού ντύθηκε σε φράγκο ιππότη, για να μην προκαλέσει την προσοχή, έφυγε κρυφά από το σπίτι του και διευδύνθηκε προς την Ακρόπολη.

Ήταν το βράδυ, που ο Λέων Δούκας Φιλανθρωπινός έφτασε με το καράβι του στον Άγιο Κοσμά.

Οι φράγκοι είχαν συγκεντρώσει την προσηχή τους στο νοτιοδυτικό μέρος. Είχαν εγκαταστήσει επίσης μια μικρή φρουρά στη βορεινή πλευρά, όπου το τοίχος είχε καταστραφή σε δύο ή τρία σημεία. Αλλά είχαν άδιαφορησει για τη νοτιοανατολική πλευρά, που φαινόταν άπροσιτη, όπως κι' ήταν.

Ο Λάσκαρις κι' οι φίλοι του είχαν ανακαλύψει, ωστόσο, μια σειρά από φυσικά σκαλοπάτια πάνω στο βράχο, όπου ύψωνόταν η βράσι ή ο πυργίσκος του ναού της Αθηνάς Νίκης. Κομμάτια από κολώνες και μεγάλες πέτρες, που είχαν κατακλυθεί σ' αυτό το μέρος, διευκόλυναν την αναρρίχηση.

Από το βράχο αυτό είχε γκρεμιστεί άλλοτε, ο ταλαίπωρος Αιγέας, ο πατέρας του Θησέα, νομίζοντας πως ο γιός του είχε βρή το θάνατό στην Κρήτη.

Ακολουθώντας αυτό το δρόμο, ο Λάσκαρις κινούνταν να κατακλύσει σε κάθε στιγμή και να σπάζει τα κόκκαλα του πάνω στις μυτερές πέτρες, που βρισκόταν από κάτω. Αλλά δε διάσπασε. Η φριχτή αγωνία που ένοιωθε μέσα στην ψυχή του, δεν τον άφηνε να δει τον κίνδυνο.

Όταν έφτασε πάνω, ήταν μουσκεμένος στον ιδρώτα.

Οι φράγκοι είχαν βάσει την καγκελλαρία τους στην Πνεύκα, που βρισκόταν στην αντίθετη πλευρά των Προπυλαίων, αλλά είχαν άφσει χρησιμοποίητο το ναό της Αθηνάς Νίκης, που ήταν, άλλωστε, πολύ μικρός. Πίσω απ' αυτόν, είχαν χτίσει ένα χαμηλό παρτάπημα, που, στενά στην αρχή, πλάταινε όσο προχωρούσε κι' έφτανε ως το πίσω μέρος των Προπυλαίων. Το παρτάπημα αυτό, που τους χρησίμευε γι' αποθήκη και για μαγειρείο, ήταν ολότελα έρημο τη νύχτα.

Ο Λάσκαρις, χρησιμοποιώντας το έγχειριδίό του, δε δυσκολεύτηκε ν' ανοίξει την πόρτα του. Άρχισε έπειτα να προχωρή μέσα στο σκοτάδι, όπου έφτασε στην αντίθετη άκρη του παρτάπηματος. Μια σκάλα με

τέσσερα ή πέντε σκαλοπάτια, που βρισκόταν σ' αυτό το μέρος, οδηγούσε στον επιδόμο των Προπυλαίων.

Προσπαθώντας να μην κάνει κανένα θόρυβο, ο Λάσκαρις ανέθηκε αυτή τη σκάλα. Ο μεγάλος κεντρικός διάδρομος ήταν ολότελα άδειος. Ένα μικρό τρίφωτο λυχνάρι, που βρισκόταν πάνω σε μια σπασμένη κολώνα, έριχνε δαγύρα ένα αδύνατο φως. Από την αντίθετη άκρη ακούγονταν τα ρυθμικά βήματα των στρατιωτών, που φρουρούσαν μπροστά στην είσοδο.

Ο διάδρομος θερμαζόταν στο χώρο, που οι Ντελάρδες είχαν διασκευάσει σε αίθουσα του θρόνου. Προς τα αριστερά, μια σκάλα, συναρμολογημένη με μάρμαρα του Παρθενώνα και των άλλων μνημείων, οδηγούσε στο δεύτερο πάτωμα, που οι Ντελάρδες είχαν υψώσει πάνω στα ιερά κιονόκρανα.

Εκεί βρισκόταν ο κοιτώνας της Μαθίλδης. Ο Λάσκαρις την είχε ακούσει τόσες φορές να τον περιγράφει, που θα μπορούσε να πει και με κλειστά τα μάτια. Ή αγαπημένη του έμενε στο πρώτο δωμάτιο αριστερά. Τα δύο άλλα δωμάτια, στην ίδια σειρά, τα κρατούσε η δοκίμασα Έλενη. Στη μεσημβρινή πλευρά βρισκόταν ο άπειστος κοιτώνας του δούκα Βρυνένιου και της γυναίκας του, που ήταν κόρη του κοντόσταυλου της Γαλλίας Γκωσνέ ντε Σατιγιόν. Τα δωμάτια της δεξιάς πλευράς, που έβλεπαν στο δυτικό μέρος, προορίζονταν για ξένους. Εκεί έμεναν η Άννα ντε Σαιντ-Όμερ κι' η Θάμωρ των Σαλώνων. Ανάμεσα στα δωμάτια σνηματιζόταν, ένα είδος μεγάλου προθαλάμου, που φωτιζόταν από τη βορεινή πλευρά.

Ο Λάσκαρις δεν είχε αισθανθεί τον παραμικρό φόβο, όταν σκαρφάλωνε στον απόκομμο βράχο. Αλλά τώρα η καρδιά του χτυπούσε πολύ δυνατά, στη σκέψη, ότι θ' αντίκρυζε σε λίγο την αγαπημένη του.

Άρχισε ν' ανεβαίνει σιγά τη σκάλα.

Ένα πολυκάπνιλο βυζαντινής τέχνης, που κρεμόταν από το ταβάνι, έριχνε ένα πλούσιο φως στον προθάλαμο.

Ο Λάσκαρις σταμάτησε, μπροστά στην πόρτα της Μαθίλδης. Σήκωσε έπειτα το γέρι του και χτύπησε ελαφρά πάνω στο ξύλο.

Η πόρτα άνοιξε την ίδια στιγμή. Εκεί στο ανοίγμα φάνηκε η Θάμωρ.

Το αίμα του Λάσκαρι πάγωσε μέσα στις φλέβες του.

Μήπως, λοιπόν, είχε κάμει λάθος; Αλλά όχι, αυτό ήταν αδύνατο... Είχε χτυπήσει στην πρώτη πόρτα αριστερά. Κι' αυτή η πόρτα ήταν του κοιτώνα της Μαθίλδης. Πώς, λοιπόν, αντί για την αγαπημένη του, βρισκόταν τώρα μπροστά του η γυναίκα που ήταν η πιο θανασιμιά έχθρά του; Μήπως τον γελούσαν τα μάτια του; Ή μήπως όνειρεύεται;

Κατάπτε το σάλιο του, άνικανος να βγάλη

Κομμάτια από κολώνες και μεγάλες πέτρες, που είχαν κατακλυθεί σ' αυτό το μέρος, διευκόλυναν την αναρρίχηση του Λάσκαρι...

Ζῆνα

ΤΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η «κουκουβάγια» του Όθωνος

ΕΝ είναι γνωστό ποιά ακριβώς ήταν τ' όνομά της. Άλλος την αναφέρει ως Μινέρβα, άλλος ως Φλίντερ κι' άλλος ως Κριμ- ήταν ζωγραφισμένα διάφορα καλλιτεχνικά σχέδια, που παρίσταναν σκη- νές από την αρχαία Ελλάδα. Ο Όθων έθουσιόσθηκε. Έβαλε μέσα τη γλαύκα του και το κρέμασε στην μεγάλη αίθουσα, σ' ένα μέρος που να μην έχη πολύ φως. Κάθε βράδυ πηγαίνει ο ίδιος, την τάζει με γελοῦσες ανοιχτοκαρδία με τὰ μεγάλα μάτια της, που φωσφορίζαν στο σκοτάδι. Άλλ' όπως φαίνεται κι' η κουκουβάγια συμπαθούσε πολύ τον ύψηλό της κύριο. Γιατί όποιος άλλος κι' αν την πλησίαζε, ταύκοσε α- γριές δαγκωματιές. Το βασιλέα όμως τον άφηνε να τη χαιδεύει ώρες ολόκληρες. Πολλές φορές της άνοι- γε την πόρτα του κλουβιού της. Και τότε εκείνη, α- φού έκανε μερικούς κύκλους ολόγυρα, πήγαινε και καθόταν στον ώμο του.

Να λοιπόν που παριστάνω την Άθηνά. Ελεγε στους φίλους του. Η συντροφιά της μου δίνει μιὰ από τις πιο μεγάλες χαρές της ζωής μου. Άλλα πώς βρέθηκε το πουλί αυτό στην κατοχή του; Ο Όθων έφτασε από το Ναύπλιο στην Άθήνα στις 25 Αυγούστου 1834. Η μέρα αυτή, έπειτα από τρεις μέρες, ήταν η λαμπρότερη στην ιστορία των Άθη- νών. Έμεινε πανηγυρικά ο πρώτος βασιλέας στην πόλη. Ο Όθων ήταν τότε ακόμη έφηβος. Η αλήθεια είναι ότι το μικρό του σώμα έφερνε λιγάκι πρός τα πίσω. Και το εξωτερικό του ούτε όρατο, ούτε επιβλητικό μπορούσε να ονομασθεί. Ήταν όμως καμ- ψός και ροδολόκκινος. Πότε-πότε σήκωνε το κεφάλι φώς και κύτταζε κατ'όματα, με σεβασμό και άεισημεία και ζωηρότητα, που αναπλήρωνε κάθε άλλο δελγύσιο, κη βασιρική στολή του αξιωματικού, που φορούσε την ημέρα εκείνη, του ταίριαζε περίφημα.

Η εμφάνισή του στην Άθήνα, γέμισε από ένθου- σιασμό τις ψυχές. Οι άπλοοί εκείνοι άνθρωποι, που είχαν βγεί από σκλαβιά τεσσάρων αιώνων, δάκρυζαν βλέποντας το βασιλέα τους. Όλοι οι κάτοικοι, μικροί και μεγάλοι, έτρεξαν να τον προλαπτήσουν. Στά χέ- ρια τους κρατούσαν μικρές σημαίες, φούντες και λου- λουδια. Τα παιδιά των σχολείων — της Χίλλ, του Λου- τσιού, του Ντέκα — ιγυμένα με τις δυοφρες στολές τους, στεκότουσαν στη γραμμή, περιμένοντας τον. Στην Άθήνα δεν υπήρχε ούτ' ένα αμάξι για να επι- είδασθι ο βασιλέας. Ο λαός είχε κατέβι στην πει- ραική ακτή. Όσοι δεν είχαν άλογο, πήγανε πεζοί, σαν σε προσκύνημα.

Ο Πειραιάς τότε ήταν μιὰ έρημη παραλία. Έκει που είναι σήμερα μιὰ πολυθρόνη πόλη, κατά την η- μέρα της άφιξης του Όθωνος, υπήρχε μονάχα το μοισστήρι του Αγίου Σπυριδώνος και μερικά παλιά κάλυβα. Παρ' όλα αυτά, ο νεαρός βασιλέας ήταν ό- χρος από τη συγκίνηση. Μόλις βγήκε από και το έπει- που τον έφερε, γύρισε στο διερχόμενο και το έπει- Παρακαλώ, κύριε Άνθιδη, να πηθε στο λαό εκ- μέρους μου ότι δε βρίσκω λόγια για να εκφράσω αυτό που αισθάνομαι. Η δόξα αυτής της πόλεως άντανάκαλά στά ευγενικά πρόσωπα των κατοίκων της. Ήταν πρῶτ' ακόμη κι' ο καιρός πολύ ζεστό. Τον Ό- που ήταν Αυγουστος, δεν έκανε συννεφιά. Την άπτε- θωνα τον ακολουθούσε λαμπρή, ο Μάουερ και Άβελ λούσαν ο κόμης Άρμανμπέργκ, όπως λέγονταν κι' οι γερμανοί της Έπικρατείας, μεθυμένο από χαρά, τότε οι ύπουροι. Το πλήθος, μεθυμένο από χαρά, τον υποδέχτηκε με ζητωκραυγές και άλλες αναφωνή- σεις. Με πολύ κόπο κατορθώθηκε να γινι σχετική ήσυ- χία, για να μπορέσι ο πρόεδρος της Δημογεροντίας, ο Γιαννάκης Βλάχος, να τον προσφωνήσι. Κανείς δεν κατάλαβε το λόγο του, γιατί κανείς δεν τον άκουσε. Όλοι ήταν προσηλωμένοι στο νεαρό βασιλέα, που κουνούσε κάθε τόσο το κεφάλι της, σαν να έπιδοκι- μαζε τα λόγια του προσφωνητή του.

Όταν τελείωσε ο λόγος, δυό άλλοι δημογέροντες στάθηκαν με σεβασμό μπροστά του. — Κάνε μας τη χάρη να δεχθις τὰ δῶρα που σοῦ προσφέρουμε, τὸ εἶπαν. Δὲν εἶναι χρυσάφι, μὰ ἔχουν ἀξία γιὰ τὴν καρδιά, τὸ σῶμα καὶ τὸ μυαλό. Κιττάξέ τὰ καὶ θὰ καταλάβῃς... Τὰ δῶρα ἦταν συμβολικά. Τὸ ἕνα ἦταν κλώνος κομμένος ἀπὸ τὴν κ'Ελιάνα τοῦ Πλάτωνος, δηλαδή ἀπὸ τὴν ἐλιά πού, ὅπως λένε, στὴν κ'Ελιάνα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Τὸ δεύτερο δῶρο ἦταν μιὰ ἐλ- ληνική στολή, κατασκευὴ φουσανέλλα μ' ὀλόχρονα σιγκούνια. Καὶ τὸ τρίτο, μιὰ γλαύκα ζωντανή, πού της ἔχουν δώσει τὰ πόδια μὲ κυανό- λευκὴ ταῖνια.

— Τὸ πουλί αὐτὸ εἶναι τὸ σύμβολο τῆς σοφίας καὶ τῆς φρονήσεως, τὸ εἶπε ὁ δημογέροντας. Σοφία καὶ φρόνισι, δεῖξέ κι' ἐσὺ γιὰ τὸ λαὸ σοῦ. — Όταν ὁ Άνθιδης, ὁ διερχόμενος, τοῦ μετέφρασε τὰ λόγια αὐτά, ὁ Όθων έβαλε δυό δαχτυλά στο κεφάλι της κουκουβάγιας και απάντησε στη γλώσσα του: — Ορκίζομαι!

Τίποτ' άλλο. Και πράγμα περίεργο. Το Ιερό πουλί της Άθηνας, ενώ τῶς ὥρα ἀγωνιζόταν νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτόν, πού τὸ κρατοῦσαν, στὰ χέρια τοῦ βασιλέα ἔμεινε ἀκίνητο, ὡς ἐξημερωμένο. Αὐτὸ ἔκανε ἐντί- κη σ' ὅλους καί, προληπτικὸς καθὼς ἦταν ἀκόμη τὴν ὥρᾳ, τὸ

θεώρησε καλὸ οἰωνό. Ο Όθων, ἔφιππος, κίνησε γιὰ τὴν Άθήνα. Η κουκουβάγια καθόταν ἤσυχη στὸ χέρι του. Τὰ δακτυλῶνά της, τυφλά τώρα ἀπὸ τὸν ἥλιο, κυττούσαν μπροστὰ τοὺς ἀκίνητα. Ο βασιλέας γύρισε στὸν Άνθιδη.

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί οἱ Έλληνες πῆραν ὡς σύμβολο τὸ που- λὶ αὐτό, τοῦ εἶπε. Κυττάτε τὸ βλέμμα του. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὅλη ἡ σοφία τοῦ κόσμου συγκεντρώθηκε σ' αὐτό. Τὰ λόγια αὐτά τ' ἀναφέρει στὸ ἡμερολόγιό του ὁ Άνθιδης. Η ἔισο- δος τοῦ Όθωνος στὴν Άθήνα, ἔγινε ἀπὸ τὴν πόλη τοῦ Άδριανού. Μιὰ γυναίκα τότε, πού τον εἶδε μὲ τὴ γλαύκα στὰ χέρια, ἔκανε τὸ σταυρὸ της καὶ εἶπε:

— Τὰχα ἐμεῖς δεῖ! ἔχαιμε κουκουβάγιες καὶ μὰς τὶς φέρνει ἀπ' ἔξω! Καὶ κάποιος γέροντας πού τὴν ἄκουσε, ἔδωκε τὸ συμπέρασμα: — Φαίνεται πὼς τὴ φέρνει, γιὰ νὰ πιάσῃ σοὶ μὲ τὶς δικές μας. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες προσφωνήσεις, χειροκροτήματα, τραγουδιὰ καί... κλέφτικα σφυρίγματα — ἀντὶ γιὰ μουσική — ὁ βα- σιλέας κατόρθωσε νὰ... ἀπελευθερωθῇ καὶ νὰ πᾶν στὸ σπίτι τοῦ γε- νικοῦ προέξοντος τῆς Ρωσίας, τοῦ Παπαρρηγόπουλου. Ἐκεῖ τοῦ εἶχε ἐ- τοιμασθῇ καταλύμα. Τὸ πρῶτο πού ζήτησε ὁ Όθων ἦταν κλαυδεῖ γιὰ τὴν κουκουβάγια του. Κι' ἐπειδὴ στὰθηκε ἀδύνατο νὰ βρεθῇ τὸ- τοιο πράγμα ἔγραψε στὸν πατέρα του ὁ Όθων νὰ τοῦ σταλῇ.

— Τὸ πουλί αὐτὸ εἶναι τὸ σύμβολο τῆς σοφίας καὶ τῆς φρονήσεως, εἶπε στὸν Όθωνα ὁ δημογέροντας.

Καὶ, ὅπως γράψαμε στὴν ἀρχή, τὸ κλουεῖ πού ἔφτασε ἀπὸ τὸ Μόναχο ἦταν ἕνα μι- κρὸ κομψοτέχνημα. Ο Ό- θων ἦταν ἐνθουσιασμένος. Ο- χὶ ὅμως κι' ὁ Άρμανμπέργκ πού δε μπορούσε νὰ χαινεῖ ὅσο τὸ πουλί, οὔτε τὴν ἀδ- ναμία πού εἶχε σ' αὐτὸ ὁ βασιλέας. Κι' ἔτσι ἕνα πρῶτ' ἡ κουκουβάγια βρέθηκε νεκρή. Όταν τὴν εἶδε ὁ Όθων ἀκίνητη, τὴν πῆρε στὰ χέρια καὶ τὴν κυττάξε πολλὰ ὥρα σιωπηλός. Ἐπειτα εἶπε στὴν Άμαλία:

— Ο κόμης ἔκανε τὴ δουλειά του. Αὐτὸς τὴ φαρμάκωσε. Ἄλλα δὲ θὰ παύῃ νὰ τὴ βλέπῃ... Καὶ τὴν ἔστειλε νὰ τὴ βαλσαμώσῃ. Σὲ μερικὲς μέρες, ἡ κουκου- βάγια ἐξανέστη στὸ παλάτι. Ο γιοιτὴρ πού τὴ βαλσαμώσε — ὁ Ἰω- ἀννης Δαυιδόγης — βεβαίωσε ὅτι εἶχε πραγματικὴ δηλητηρίασθι. Ἐ- τοι, γιὰ πείσμα τοῦ Άρμανμπέργκ, ὁ Όθων τὴν τοξόλησε πάλιν στὸ γραφεῖο του, μὲ μιὰ μικρὴ ταῖνια στὸ λαιμὸ της, πού ἔγραφε: «ὅτι νὰ τὴ βλέπῃ ὁ δολοφόνος της». Φυσικὰ, ὁ κόμης ἔκανε πὼς δὲν κατε- λάβαινε καὶ δὲν εἶδε καμμία ταραχὴ ἀντικρουμένη τοῦ... θύματος του.

Όταν ὁ Όθων κι' ἡ Άμαλία ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ελλάδα, ὁ βασιλέας πῆρε μαζί του τὸ ἀγαπημένο του πουλί. Ἄν καὶ νεκρό, ἦταν ἡ πιὸ ζωη- ρή ἀνάμνησι, ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς βασιλείας του. Η Άμαλία τὸν πα- ρακαλοῦσε νὰ τὸ χαιρῇ, γιὰ νὰ μὴ τὸ βλέπῃ. Ἰσως ἔτσι νὰ ἔξυπνοσε. Αὐτὸς ὅμως ἀρνιόταν ἐπιμονά. Ἄσπου μιὰ μέρα τοὺς χάρισε ὁ θάνα- τος. Σήμερα, στὸ Μουσεῖο τοῦ Μόναχου, πῶς ἀπὸ μιὰ κροστωμένη βι- τρινα ἡ βαλσαμωμένη κουκουβάγια κυττάζει μὲ τὰ γυάλινα μάτια της τοὺς ἐπισκέπτες, πού τὴ δείχνουν καὶ διηγούνται μεγαλοκλίμα τὴν ἱστο- ρία της.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΑΝΟΣ

πρῶτα καὶ στὸν κυρίαρχο ὄλων μας, τὸ δούκα Βρυνένιο, ὅταν γυρῶσι ἀπὸ τὸν πόλεμο. εἶπε. Ο ἱππότης Φούλκ ἔχει ἀπὸ πρὶν τὴν ἔγκρισί- μας γιὰ ὅλα τὰ μέτρα πού θὰ νομίση ἀπα- ραίτητα νὰ πάῃ γιὰ τὴν ἀσφάλεια ἐκείνων πού μένουν ἐδῶ.

Ο ἱππότης ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴ δού- κισσα. — Η δέσποινά μου μπορεῖ νὰ εἶναι ἡσυ- χη ἀπάντησε. Η δούκισσα ἔδωκε κατόπιν μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ της ἐκείνους πού εἶχαν τρέξει ἀ- κούγοντας τὶς φωνές ἧς Θασάρ. — Δὲ σὰς χρειάζομαι πιά, καλοὶ μου φί- λοι, τοὺς εἶπε. Σὰς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σας.

Οι στρατιῶτες δὲν περίμεναν νὰ τοὺς τὸ ξαναπῇ. Ἐκαμν μερικὲς ἀδέξιες ὑποκλίσεις δεξιά κι' ἀριστερά κι' ἔπειτα κατέβηκαν τρέ- χοντας τὴ μικρὴ σκάλα, μὲ τὸ ὕψος ἐνόχων, πού ἦταν εὐχρηστικὸι, γιατί εἶχαν γλυτώ- σει πολὺ φθινά ἀπὸ μιὰ δυσάρεστη περιπέ- τεια.

Ο Ἀλφόνσος Ντυγκάνζ, ὁ ἱππότης Φούλκ ντὲ Μεζέλ κι' οἱ ἄλλοι, πού εἶχαν τρέξει σὲ τὸ παλάτι, ἔφυγαν κατόπιν.

Στὸν εὐρύχωρο προθάλαμο, εἶχαν ἀπομείνει τώρα μόνον οἱ γυναῖκες.

Η δούκισσα Ἐλένη πῆρε τότε ἀπὸ τὸ γέ- ττὴ Ματθίλδη καὶ ξαναγύρισε μαζί της στὸ δωμάτιό της.

Η δούκισσα Ἰωάννα, ἡ Ἄννα ντὲ Σαιντ- Ὀμὲρ κι' ἡ Θασάρ ξαναγύρισαν κι' αὐτὲς στὰ δικά τους.

Μοῦ ξέφυγε! ψιθύρισε ἡ κόμηςσα τῶν Σαλῶνων, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴ βαρεῖα πόρτα πί- σω της. Κι' ὡστόσο, ποτὲ δὲν τὸν κρατοῦσα πῶς σφίχτα μέσα στὰ γέλια μου... Θὰ μπο- ρούσα, βέβαια, νὰ πῶ τ' ὄνομά του. Ἄλλα κανεὶς δὲ θὰ μὲ πείσει... Κι' ἔτσι, θὰ κιν- δύνευα νὰ γελοιοποιηθῶ.

Ἐδῶκα μὲ ἀργές κίνησι τὸ φόρεμά της καὶ κάθισε στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ της.

Η δούκισσα Ἐλένη μάντεψε, ἄραγε, τὴν ἀλήθεια; ἀναρωτήθηκε. Τὸ μόνο πού ξέρω εἶναι, ὅτι προσπάθησε ν' ἀπομακρύνῃ κάθε ὑποψία ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους της Ἑλλη- νες. Πότε, λοιπόν, ὁ δούκας Βρυνένιος θὰ καταλάβῃ, ὅτι πρέπει νὰ τὴν διώξῃ ἀπὸ κον- τὰ του;

Ἐμεινε κάμποση ὥρα σιωπηλή. Ἐνα σωρὸ σκέψεις ἀπερνοῦσαν μέσα στὸ μυαλό της.

Η ἐκδίκη! μὲ ἄργει ἀλλά θὰ εἶναι πιὸ τρομερή, ψιθύρισε σὲ κάποια στιγμή.

Καί, σὰν τὰ λόγια αὐτά νὰ τὴν ἔχαν ἀ- νακουφίσει, ἔγειρε στὸ κρεβάτι της.

Τὸ νύκτωρ

Η δούκισσα Ἐλένη εἶχε γυρίσει συλλογι- σμένη στὸ δωμάτιό της. Η Ματθίλδη, πλάι της, τὴν κύτταξε μὲ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Στὰ λόγια καὶ τὴ στάσι της εἶχε διακρίνει, κατὰ πολὺ περισσότερο ἀπὸ μιὰ προσπάθεια, γιὰ νὰ μᾶθῃ τὴν ἀλή-θεια. Ἰσως κατὰ διαφορετικὰ... Η δούκισσα τῆς ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἤθελε νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σώσῃ πρό-σωπα πού της ἦταν ἀγαπημένα.

Κι' ἡ θεοδὸς της πίστεψε, λοιπόν, ὅτι ὁ τολμῶρς νυχτερινὸς ἐπισκέπτης, ὁ ἄνθρω- πος πού εἶχε ντυθῇ σὴν πρῶτα τῆς Θα- μάρ ἦταν ὁ Μισαήλ... Ο ἀγαπημένος της εἶχε κάμει αὐτὴ τὴν ἔρεσκειά; Ἄλλ' αὐ- τὸ πού φαίνεται σὰν ἀπερίσκεπτα δὲν ἦταν παρά μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξι τῆς μεγάλης ἀγά-πης του;

Μιὰ ἐρώτησι ἀνέβαινε ἀδιάκοπα στὰ χεῖλι της.

Ἀλλὰ τὸ ὕψος τῆς δούκισσας Ἐλένης τῆς ἔδειχνε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κάμῃ. Τὴν ἄκουσε ἑσθονικά νὰ τῆς λέῃ:

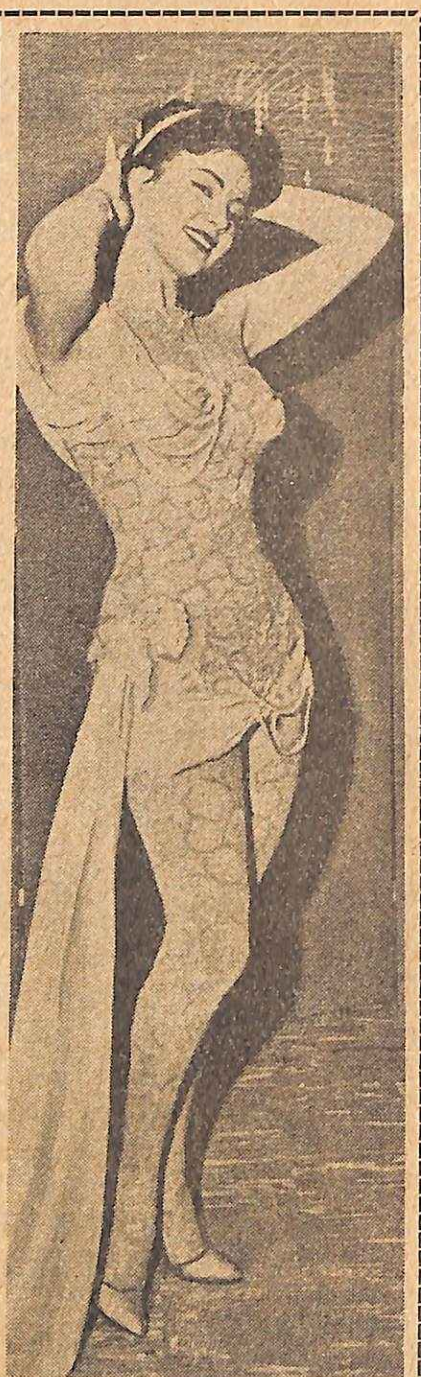
— Πρέπει νὰ πᾶς στὸ κρεβάτι σου, μι- μιλῶν με ἄλλοτε γιὰ ὅ,τι εἶναι ἀπόψε... Καὶ πρόσθεσε, σὰ ν' ἀπάντουσε σὲ κάποια δικὴ της κρυφὴ σκέψι:

— Ἄν ὁ Θασάρ, θὰ ἔχωσε κάτι νὰ ποῦμε... Η Ματθίλδη ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε μὲ συγ- κίνησι τὸ χέρι. Πέρασε ὕστερα στὸ δωμάτιό της.

Όταν ἡ δούκισσα Ἐλένη ἔμεινε μόνη, ἔ- νας βαρὺς στεναγμὸς βγήκε ἀπὸ τὸ στήθος της.

Εἶμαι βέβαιη πὼς αὐτὸς ἦταν, ψιθύ- ρισε, ὁ Θασάρ δὲ μπορεῖ νὰ ἔκαμε λάθος... Κι' ἔπειτα, ποῖος ἄλλος θὰ εἶχε αὐτὸ τὸ θῶ- ρος; Ο Μισαήλ εἶναι, σ' ἀλήθεια, τρολλῶς καὶ τὸ εἰδύλλιό του μὲ τὴ Ματθίλδη ἀρνίζει νὰ γίνετα ἐπικίνδυνον καὶ γιὰ τοὺς δυό... Πὼς δὲν τὸ κατάλαβα πρωτύτερα; Εἶμαι κι' ἐγὼ ὑπεύθυνη γιὰ ὅ,τι ἔγινε...

Η δούκισσα Ἐλένη μόνον ἀπὸ τὰ δυνάτο-τητα λόγια, πού ἔδωκαν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ματθίλδης, τὸν καιρὸ πού ψιφνῶταν ἀπὸ

Τὸ φορεμα τῆς Ἀμψυ Λέην

Τὸ περίεργο αὐτὸ ἐφῶρμα — ἂν μπο- ρῇ κανεὶς νὰ τὸ ὀνομάσῃ ἔτσι — πού φόρεσε ἡ Ἀμψυ Λέην, ἡ γυναίκα τοῦ ἀσπιδιὰ τῆς ροῦμπας Σαβιέ Κουγκαί, στὸ χορὸ τῶν Καλλιτεχνῶν τῆς Νέας Ὑόρκης, τῆς στοίχισε ὅσα κερδίζει... σ' ἕξ ἡμέρες. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πὼς δὲν ἀνῆκε στὰ φορέματα ἐκείνα, πού μποροῦν νὰ φορεθοῦν καὶ δεύτερη φορὰ!

ΓΝΩΜΙΚΑ

* Οἱ γιατροὶ πρέπει νὰ θεωροῦνται εὐ- τυχεῖς, γιὰτὶ ἐνὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τους τὶς βλέπει τὸ ἀπλετο φῶς τοῦ ἡλίου, τὶς ἀπο- τυχιές τους τὶς σκεπάζει ἡ σκοτεινὴ γῆ.

* Γιὰ τὴν φαντασιοληπτικὴ γυναίκα ὁ κα- θρέτης εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς της. * Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς διακριτικὸς στὴ φιλία, γιὰτὶ ἀλλοιῶτα γίνεται ἐνο- χλητικὸς.

* Η ὑπερβολικὴ κολακεία εἶναι προσ- δολή.

* Ἐνόςω κανεὶς ἀναζητᾷ τὴ σοφία, εἶ- ναι σοφός, μὰ ὅταν νομίσῃ πὼς τὴ βρῆκε, γίνεται βλάκας!

* Η καρδιά ἔχει λόγια πού τ' ἀγνοεῖ τὸ λογικόν.

* Καθὼς τὰ ποτάμια δὲ μποροῦν νὰ γυ- ρίσουν πῶς, ἔτσι καὶ ἡ ἀνθρώπινη συνεί-δησι δὲν ἀναποκτᾷ τὴν πίστι, ὅταν μιὰ φορὰ τὴ χάσῃ.

τὸν πυρετό, εἶχε μανιέψει τὸ εἰδυλλίό της μὲ τὸ Λάσκαρι. Τίποτα ὡς τότε δὲν τὴν εἶ-χε κάμει νὰ ὑποπειθῇ τὸ παραμικρό.

Αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἀποκάλυψι τὴν εἶχε τρο- μάξει. Δὲ φοβόταν μόνο γιὰ τὴ Ματθίλδη, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ Λάσκαρι... Στὸ εἰδυλλίον αὐ-τὸ δὲν ἔδωκε καμμία διέξοδο. Ο δούκας Βρυνένιος δὲ θάδινε ποτὲ τὴ συγκατάθεσι τοῦ σπὸ γάμο της χήρας τοῦ ἀδελφοῦ του μ' ἕνα Ἑλλῆνα καὶ πολὺ λιγώτερο μὲ τὸ Λάσκαρι, πού τὸν μισοῦσε θανάσιμα.

Η δούκισσα ἄργησε πολὺ νὰ ξαναπῇ στὸ κρεβάτι της. Ἀπὸ κάμποση ὥρα παρακολου-θούσε μιὰ σκέψι, πού ὠρμαζε ὀλοένα καὶ πε- ρισσότερο μέσα στὸ μυαλό της.

Τὸ ἄλλο πρῶτ', σηκώθηκε ἀπὸ τὰ χαράματα καὶ φώναξε τὴν πιστὴ τῆς Χαρίκλεια, μιὰ Ἑλληνίδα, πού τὴν εἶχε ἀκολουθῇ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα της.

Η Χαρίκλεια εἶχε γεράσει πιά κι' ἦταν ἀνίκανη γιὰ δουλειά. Ἄλλ' ἡ δούκισσα τὴν κρατοῦσε πάντα κοντὰ της, περισσότερο ἀπὸ συμπόνια, παρά γιὰτὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες της.

Η γριά Χαρίκλεια ἔβγαλε πολλὰς φορές τὰ παυινά, γιὰ νὰ πᾶν πρὸς τὴν πατερνιά της στὴ γειτονικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σάβ-βα. Οἱ φρουροὶ τοῦ Κάστρου τὴν εἶχαν συ- νηθίσει πιά καὶ δὲν τὴν ρωτοῦσαν ποτὲ πού πῆγαινε, οὔτε ἀπὸ πού ἔρχεταν.

Η δούκισσα εἶχε ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν ἕνα γράμμα καὶ τὸ εἶνε σφραγισμὲ μὲ τὸ μεγάλο δαχτυλίδι, πού φορούσε στὸ μεσαῖο δαχτυλὸ τοῦ δεξιοῦ της χεριοῦ.

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν στὴν Εἰρή-νη Θεοφύλακτο, τὴ μητέρα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ νὰ τὴ περιεῖχε:

«Η ἐξιδέλφη σου θὰ ἐβῇ μετὰ τὸ σούρου-πο νὰ σὲ δῇ. Θὰ εἰδοποιήσῃς τὸ Μισαήλ Λά-σκαρι νὰ βρισκεται ἐκεῖ. Δὲν πρέπει νὰ φο-βάται, ἀλλ' εἶναι καλὰ νὰ προσέχῃ. Κάμε τὸ γράμμα μου, ἀφοῦ τὸ διαβάσῃς».

Τὸ γράμμα ἦταν γριὸς ὑπογραφή. Η Εἰ-ρήνη θὰ καταλάβαινε ὁλὺς τὸ διάβαζε, ἀφοῦ, ἄλλωστε, θὰ τῆς τὸ πῆγαινε ἡ γριά Χαρί-κλεια.

Τὸ σπίτι τοῦ Θεοφύλακτου ἦταν τὸ μόνο ὅπου πῆγαινε κάπου-κάπου ἡ δούκισσα Ἐλέ-νη. Ο ἄντρας της, ὁ Όθων Βρυνένιος, ὅταν ζούσε κι' ὁ γιὸς του κατόπιν, τὶς συγχωροῦ-σαν αὐτὲς τὶς ἐπισκέψεις, γιὰτὶ ἤξεραν πὼς εἶχε μεγαλώσει ἄλλοτε μαζί μὲ τὴν Εἰρήνη καὶ πὼς ἦταν πολὺ ἀγαπημένες. Ἄλλ' οἱ προφυλάξεις πού ἔπαιρνε, ἔδειχναν πὼς ἡ ἐ-πίσκεψι πού σχεδίαζε νὰ κάμῃ τώρα, παρου-σίαζε κάποιο ἰδιαιτέρω ἐνδιαφέρον.

Θὰ πᾶς καὶ σήμερα στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σάββα; ρώτησε τὴ Χαρίκλεια, ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιό της.

— Ἄν ἡ ἀφεντιά σου δὲ μὲ θέλῃ τίποτα, ἀπάντησε ἡ γριά.

— Ὅχι, δὲ σὲ χρειάζομαι τίποτα, καλὴ μου Χαρίκλεια, εἶπε ἡ δούκισσα. Μιὰ πού θὰ βγῆς, ὅμως, θέλω νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ μικρὴ χάρι...

— Μετὰ χαρὰς ἀρχόντισσα, ἀπάντησε ἡ γριά.

Η δούκισσα τῆς ἔδωσε τότε τὸ γράμμα, πού εἶχε ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν κι' ἀφοῦ βε-βαίωθηκε πὼς τὸ ἔκρυψε καλὰ στὸν κόρφο της, τῆς εἶπε:

— Δὲ θὰ πῆς σὲ κανένα πὼς σοῦ ἔδωσα αὐτὸ τὸ νύκτωρ, οὔτε ὅτι πῆγες στὸ σπίτι τοῦ Θεοφύλακτου.

— Καλὰ ἀρχόντισσα.

— Ἄν σὲ ρωτήσῃ κανεὶς θὰ πῆς πὼς ἔρ-χεσαι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία... Κατάλαβε;

— Θὰ κάμω ὅπως μοῦ εἶπε ἡ βασιλίσσα μου, ἀπάντησε ἡ γριά. Καὶ στὴ φωτιά νὰ μὲ βάλουν, δὲ θὰ βγάλω λέξι ἀπὸ τὸ στό-μα μου.

Η δούκισσα γέλασε.

— Δὲν πρόκειται νὰ σὲ βρῶνουν στὴ φω-τιά, καλὴ μου Χαρίκλεια, τῆς εἶπε.

Καὶ πρόσθεσε γιὰ νὰ τὴν κάμῃ περισσό-τερο προσεχτική:

— Κάποτε δικάς μας... κάποιος Ἑλλη-νας, κινδυνεύει καὶ ποτεῖ νὰ τὸν σώσωσι! Τὸ ρυτιδωμένο πορτοφόλι τῆς γριάς πῆρ-μιὰ τρομαγμένη ἔκφρασι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Εἰς τοὺς τελέσαντες τοὺς γάμους τους εἰς Λοφίστιον Λειβάσις κ. Ἀριστοτέλῃν Ἀττέμνι μετὰ τῆς διδος Χρυσούλας Β. Μάρκου εὐχμέ-θα κάθε εὐτυχία.

Οικογένεια Ν. Πελέκη

Εἰς τοὺς τελέσαντες τοὺς γάμους τους τὴν 14ην τρέχοντος δίδα Ἀλεξάνδρα Ρέντζου με-τὰ τοῦ κ. Δημητρίου Κασσιμάτη εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ εὐτυχ.

Οικογένεια Σ.π. Μπέλα

M

ΟΥ φαίνεται, παιδί μου, πως δεν κάνεις για το γυιό μου!... Αυτή την απόφαση έδωσε η κυρία Αδελαΐδα Μπωσέν για τη Ζαννίν Ντυμόν — εκκοιτηριών έτών, τελειοφοίτη της οδοντιατρικής — χωρίς περιρροές, με άμνη

ελλοκρίνεια! Ο γυιός της, ο Κλεμάν Μπωσέν — εκκοιτηκός έτών, πολιτικός μηχανικός — της είχε παρουσιάσει για πρώτη φορά το άπογευμα τη Ζαννίν, με την προειδοποίησή πως ήταν τρελλά έρωτευμένοι και πως σκόπευαν να παντρευτούν, μόλις εκείνη θα έπαιρνε το δίπλωμά της.

Η Ζαννίν ήταν έξυπνη και χαριτωμένη, με πολλά προσόντα. Ωστόσο, οι ζωηρές της χειρονομίες και οι τολμηρές εκφράσεις της έκαναν, ειδικά έξ αρχής, άσχημη εντύπωση στην κυρία Αδελαΐδα Μπωσέν, γυναίκα με παλιές αντιλήψεις, που πίστευε, ότι μια υποψήφια νύφη πρέπει να είναι δειλή και συμμαζεμένη, λιγομίλητη και χαμηλοδουλεύουσα, και όχι να κάθεται με το ένα πόδι πάνω στ' άλλο και να καπνίζει σαν καμινάδα εργοστασίου.

Η κατάληξη της αγαθής κυρίας Μπωσέν έφτασε στο κατακόρυφο, όταν άκουσε τη μέλλουσα νύφη της να της λέει με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου:

— Αύριο σκοπεύω να απαγάγω τον Κλεμάν, να πάμε μαζί να περάσουμε δυο εβδομάδες στο Σιστερόν, στο έξοχικό σπίτι των Γκαλιμιέ, στην Άνω Προβηγκία. Λαμπροί άνθρωποι, καλλιτέχνες και οι δυο. Εκείνος ζωγράφος, εκείνη γλύπτρια. Κάθε καλοκαίρι φιλοξενούν Νορβηγίδες ποιήτριες και Άγγλους χαρακτές, νέγρους τραγουδιστές και Νοτιοαφρικανούς ακροβάτες...

Η κυρία Μπωσέν δεν μπόρεσε να κρατηθεί περισσότερο.

— Έγω τη γνώμη δέχομαι απότομα τη Ζαννίν, ότι το περιβάλλον αυτό, παρ' όλη την αλλαγή άερος δέ... θα ωφελήσει και πολύ το γυιό μου! Ο Κλεμάν, έχετε, άνετηρότητα με άλλες άοχές... Καί όταν μου είπε, ότι γνώρισε μια κόρη...

— Και εγώ γνώρισε καμιά από εκείνες που νομίζετε! φώναξε και η Ζαννίν, χάνοντας την υπομονή της. Γνώρισε μια τίμια κοπέλλα, που στερήθηκε τα πάντα για να μορφωθεί, να γίνει επιστήμων... Όμοιογύ, βέβαια, ότι δεν είμαι ιστορικό απολίθωμα, όπως όνειροπολείτε σεις τη νύφη σας... Ζώ στην εποχή μου!

Ο Κλεμάν παρακολουθούσε τη συζήτηση αυτή, χωρίς να τολμή να λάβει μέρος. Δεν ήθελε να κάνει παρατηρήσεις στη μητέρα του, που την αγαπούσε, τη σεβότανε και τη φοβότανε λίγο, μα ούτε και να δυσχεράσει τη Ζαννίν, που τη λάτρευε, δηλαδή τη δύναμη της ψυχής του. Και όμως, έφροντας το χαρακτήρα και τη αντίληψη της μητέρας του, είχε συστήσει στη φίλη του να είναι προσεκτική και μετρημένη στις εκφράσεις της. Εκείνη δεν τον άκουσε.

— Όπωςδήποτε — προσέθεσε η Ζαννίν, θρηνώντας στην πόρτα του σαλονιού — έγω θα φύγω αύριο, έστω και μόνη μου, για το Σιστερόν...

Περίμενε να της πη δ Κλεμάν:

— Θάρω κι' εγώ μαζί σου!... Η μητέρα μου είναι υπερβολική...

Μα δ Κλεμάν σώπαινε, με το κεφάλι κατεβασμένο.

— Καλή διασκέδασι! ακούστηκε η φωνή της κυρίας Μπωσέν, κοφτερή σα μαχαίρι. Είναι προτιμότερο να πάς μόνη σου! Δεν κάνεις για το γυιό μου!...

Όταν έφυγε η Ζαννίν, του κάκου δ Κλεμάν προσπάθησε να πείσει τη μητέρα του πως η κοπέλλα αυτή δεν ήταν τόσο ελαφρόμυαλη όσο τη νόμιζε. Ήταν απλώς ένα μοντέρνο κορίτσι, μαθημένο στην ελεύθερη φοιτητική ζωή. Με το γάμο, θα έστρωνε. Η μητέρα του, όμως, δεν ήθελε ν' άκούση τίποτα.

Για πρώτη φορά εκείνο το βράδυ δ Κλεμάν δεν είχε διαθέσι να φιλήσει τη μητέρα του πριν πάει να κοιμηθούν. Ένοιωσε μια κρυφή αγανάκτηση έναντι της για τον αυταρχικό της χαρακτήρα. Μα ήταν τόσοσ δ σεβασμός του γι' αυτήν, ώστε δεν τολμούσε να έναντιωθεί στη θέλησή της.

Πέρασε νύχτα ανήσυχη βασανισμένος από το έρωτημα τί τέλος έπρεπε να δώσει στην Ιστορία αυτή. Άγαπούσε πολύ τη Ζαννίν — όπως ήταν βέβαιος, ότι τον αγαπούσε κι' αυτή — και δεν ήθελε να τη χάσει. Μα δέ βαστούσε η καρδιά του και να πικράνη τη μητέρα του.

Την άλλη μέρα, κατά το μεσημέρι, έλαβε,

— Αύριο σκοπεύω ν' απαγάγω τον Κλεμάν, για να πάμε στην Άνω Προβηγκία, είνε η Ζαννίν στην κυρία Μπωσέν.

4 Σ'να μοντέρνο κορίτσι

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

που δεν έμοιαζε διόλου με της φίλης του — δ Κλεμάν ήθελε να εξακριβώσει και την αίτια της εξαφανισιάς της, να μάθει πού είχε πάει. Σκέφτηκε ότι ίσως να βρισκότανε τότε στους Γκαλιμιέ. Νοίκιασε ένα αυτοκίνητο και ξεκίνησε για το Σιστερόν. Δέ δυσκολεύτηκε να βρη το κτήμα.

Όταν μπαίνοντας στον κήπο, είδε τη Ζαννίν, ξαπλωμένη σε μια σάιζ-λόγκ, κάτω από ένα δέντρο, που φάνηκε πως είχε ξαναγεννηθεί σε δεύτερη ζωή. Άδιαφορώντας αν θα την ξυπνούσε, την άπασε στην άγκαλιά του.

— Ζής... ζής, αγαπημένη μου! της έλεγε, πνιγώντας τους λυγμούς του.

— Μά, δέ μου λές, τί έπαθες; φώναξε εκείνη, όταν την άφησε να πάρη άναπνοή.

Δεν είχε ακόμα πληροφορηθεί το θόρυβο που είχε δημιουργηθεί γύρω από τ' όνομά της. Έφημερίδες δεν έφταναν στο κτήμα των Γκαλιμιέ, που ζούσανε μακριά απ' τον κόσμο, άδιαφορώντας για τα πάντα.

Τί είχε γίνει με τη Ζαννίν;

Έκεί που πήγαινε μόνη, σταμάτησε στο δρόμο ένα μικρό αυτοκίνητο, που μετέφερε ένα ζευγάρι, και τους παρεκάλεσε να την πάρουν μαζί τους. Μόλις προχώρησαν λίγο, κατάλαβε, από τα διαφορούμενα λόγια τους και από τις ματιές που της έριχναν, πως δεν είχε να κάνει με έντιμους ανθρώπους.

Την έπιασε πανικός, με τη σκέψη, ότι ίσως να σχεδίαζαν κάτι κακό και να βρισκότανε κι' αυτή μπροδευμένη. Καί, στη στροφή ενός δρόμου, άνοιξε την πόρτα — την είχαν βάλει να καθήσει στο πίσω μέρος — και πήδησε έξω, λησμονώντας από την ταραχή της να πάρη την τσάντα της και τη Βαλίτσα της.

Την Ιστορία αυτήν την πληρώσε μ' ένα γδάροισμο στον άγκώνα και μ' ένα στραμπού-

λγμα στο πόδι. Καί σ' αυτή την κατάσταση, υποχρεώθηκε να κάνει πεζή κάπου τριάντα χιλιόμετρα — δεν είχε διόλου λεπτά πάνω της για να πάρη το τράινο — ως το κτήμα των Γκαλιμιέ. Από εκεί και πέρα, δεν ήξερε τί άπέγινε με το αυτοκίνητο και με τους δυο ύπόπτους επιβάτες του.

— Δέ μ' ενδιαφέρει ή συνέχεια! της είπε δ Κλεμάν, όταν εκείνη τελείωσε. Ένα μονάχα έχει σημασία για μένα: ότι σε σείγγω και πάλι, στην άγκαλιά μου!...

— Είμαι κι' εγώ πολύ ευχαριστημένη που σε ξαναβλέπω! ψιθύρισε η Ζαννίν, χαμογελώντας από εγτυχία... Δεν ξέρουμε, όμως τί θα πη και ή μητέ-- σου...

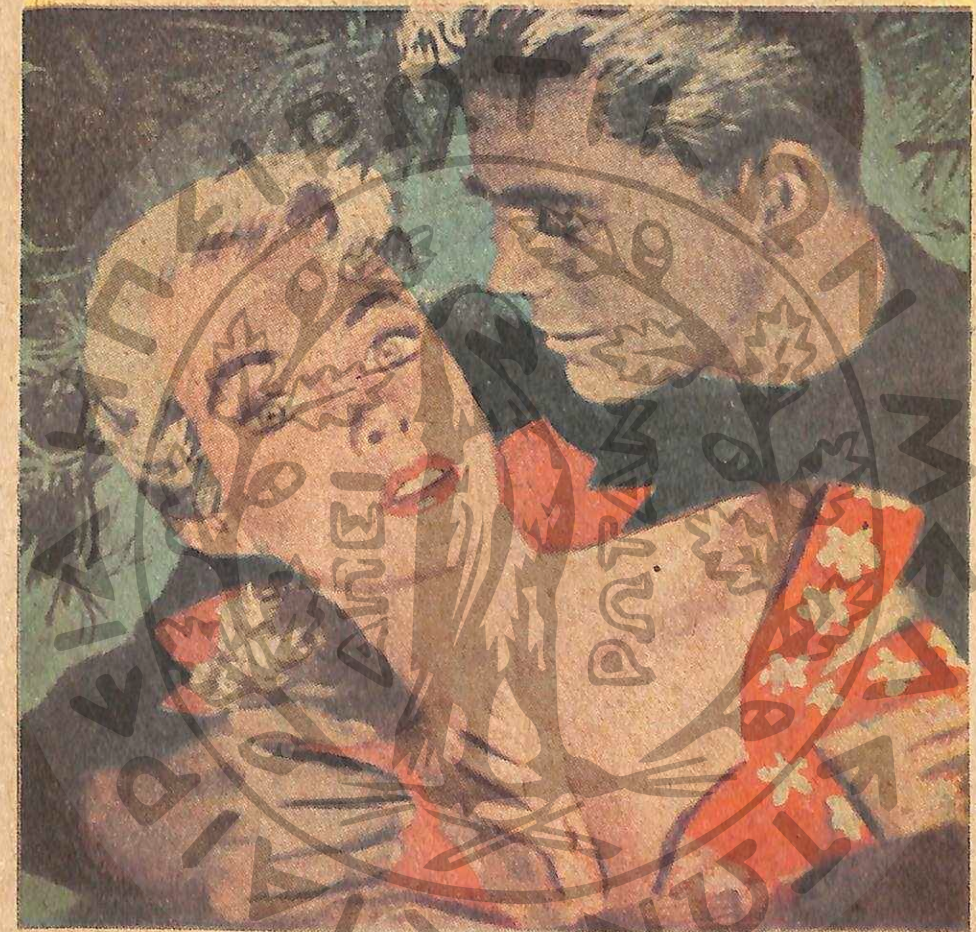
Πριν προτάσει δ Κλεμάν να της δώσει άπάντησι, άφηναν οι Γκαλιμιέ. Είχαν πάει από το πρωί σ' ένα γειτονικό χωριό, για ψώνια, και εκεί έπεσε στα χέρια τους μια έφημερίδα, ου την πήρανε μαζί τους. Δυο μικρές ειδήσεις άφορούσαν πολύ τον Κλεμάν και τη Ζαννίν.

Η πρώτη έλεγε, ότι δ γκάγκστερ και ή φιλενάδα του, κινδυνεύοντας να συλληφθούν, έφριξαν το κλεμένο αυτοκίνητο σε μια γαράρα και προσπάθησαν να διαφύγουν προς την Ιταλία. Τους έπιασαν, όμως, στα σύνορα. Καί ή άλλη πως εξακριβώθηκε, ότι το πτώμα, που βρέθηκε στο ποτάμι, άνήκε σε μια κοπέλλα, που άποκτόνησε.

Όταν ή κυρία Αδελαΐδα Μπωσέν βεβαιώθηκε πως ήταν άβάσιμες οι υπόνοιες της για τη Ζαννίν, όταν τη γνώρισε καλύτερα κι' έξιτίμησε τον πραγματικό της χαρακτήρα, έδωσε μ' όλη της την καρδιά τη συγκατάθεσή της για το γάμο της με τον Κλεμάν.

— Φαίνεται, έπτε, ότι όλα τα μοντέρνα κορίτσια δεν είναι τρελλά, όπως τα φανταζόμουν!...

ΠΩΛ ΡΕΒΑΛ

— Ζής... ζής, αγαπημένη μου! της έλεγε, πνιγώντας τους λυγμούς του.

στο γραφείο του. Ένα σημείωμα από τη Ζαννίν. Τον πληροφορούσε, με λίγα λόγια, ότι έφευγε για το Σιστερόν. Από τον παγερό της τόνου, δ Κλεμάν κατάλαβε πως ήταν θυμωμένη μαζί του.

Όταν γύρισε σπίτι, δεν είχε τίποτα στη μητέρα του. Εκείνη, όμως, δέ δυσκολεύτηκε να μαντέψει από την έκφραση του προσώπου του τί γινότανε μέσα του. Ωστόσο, απέφυγε να του κάνει την παραμικρή ερώτησι, γιατί ήξερε τί θα της έλεγε. Σιωπή και κατήφεια είχαν πέσει ξαφνικά στο σπίτι. Η μητέρα υπέφερε. Νόμιζε, όμως, πως αυτή τη στάσι έπρεπε να κρατήσει, για το καλό του Κλεμάν.

Την επομένη το μεσημέρι, μόλις σηκώθηκαν από το τραπέζι, ή μητέρα πήρε την έφημερίδα, που είχε φέρει δ γυιός της, χωρίς να της ρίξη ούτε μια ματιά και άρχισε να τη διαβάει. Σε μια στιγμή, δ Κλεμάν την άκουσε να φωνάζει θοισαινευτικά:

— Φτηνά! τη γλύτωσες, παιδί μου! Η-σους τυχερός!

Και άπλωσε την έφημερίδα στο γυιό της, δείχνοντας με το δάχτυλο μιά είδησι:

...Την προηγούμενη μέρα, ένα αυτοκίνητο, βρέθηκε άναποδουρημένο, σε συντριμμία, χωρίς επιβάτες, σε μια χαράρα, κοντά στο χωριό Σιστερόν της Άνω Προβηγκίας. Το αυτοκίνητο ήταν κλεμένο. Σοβαρές υπόνοιες βάρυναν ένα γκάγκστερ από τη Μασσαλία και τη φιληνάδα του. Τα μόνα πράγματα, που βρέθηκαν ανάμεσα στο ερείπιο του καταστραμμένου οχήματος, ήταν μια Βαλίτσα και μια γυναικεία τσάντα με λίγα χρήματα και με μια ταυτότητα στ' όνομα της Ζαννίν Ντυμόν, φοιτητριάς της οδοντιατρικής...

Αυτήν ήθελε να κάνει γυναικά σου! έπτε ή μητέρα, όταν εκείνος διάβασε όλη την είδησι μιά-δυο φορές. Σά να μην τολμούσε ακόμα να την πιστέψει.

Δεν είναι δυνατό! τράυλισε δ Κλεμάν. Κάποιο λάθος θα έγινε...

Και έσπασε σε δυνατά άναφυλλήτα.

Η άπελπισία του έγινε μεγαλύτερη, όταν, άργότερα, σε μια άπογευματινή έφημερίδα, διάβασε, ότι σ' ένα μικρό ποτάμι, κοντά στο μέρος όπου έγινε το αυτοκινητιστικό δυστύχημα, βρέθηκε το πτώμα μιάς νέας, χωρίς να έχει ακόμα εξακριβωθεί ή ταυτότητά της.

Ο Κλεμάν σχημάτισε άμέσως την πεποίθησι, ότι έπρόκειτο για τη Ζαννίν. Καί άποφάσισε, παρά τις φωνές της μητέρας του, να πάρη το τράινο και να πάν να εξακριβώσει δ ίδιος τί είχε γίνει με τη Ζαννίν.

Κόντευε να έφημερώση όταν έφτασε στην περιοχή, όπου βρέθηκε το πτώμα, κάπου πενήντα χιλιόμετρα μακριά από το κτήμα των Γκαλιμιέ. Μιά εσωμή και φλόγη φουρνάρισα τον πληροφορήσε, ότι το πτώμα της κοπέλλας το είχαν ακόμα στο δημαρχείο. Δεν παρουσιάστηκε κανείς να το ζητήσει.

— Άν θέλετε να το δήτε, προσέθεσε, θα κάνετε λίγη ύπομονη. Η Δημαρχία δεν άνοίγει πριν από τις έννη.

Μα δ Κλεμάν δέ μπορούσε να περιμένη. Έμαθε που είναι το σπίτι του γραμματέως της Δημαρχίας κι' έτρεξε να τον ξυπνήσει, για να τον παρακαλέσει — συνοδεύοντας την αίτησή του μ' ένα καλό φιλοδώρημα — να του δείξη άμέσως το πτώμα.

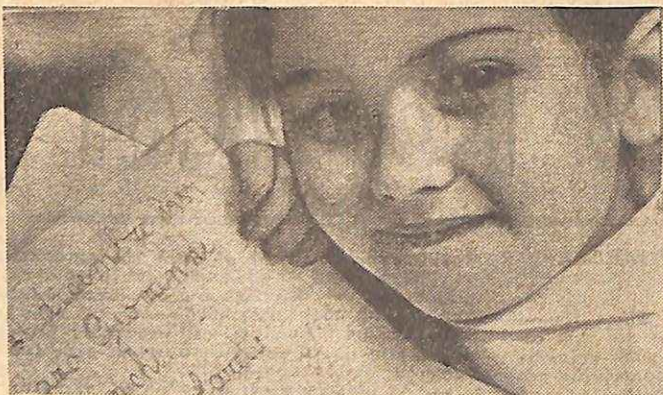
Σε λίγο, βρισκότανε σε μια κρύα και παγερή αίθουσα, που φωτιζότανε μονάχα από ένα στρογγυλό παραθυράκι. Στάθηκε ακίνητος, μαρμαρωμένος μπροστά σ' ένα σεντόνι, που σκέπαζε ένα άνδρουνό χέρι να σφίγγη το λαιμό του, με τη σκέψη, ότι το σάβανο αυτό έκρυβε την αγαπημένη του. Τα χέρια του είχαν παραλύσει!...

Ό! και τί θα έδινε για να ζούσε ακόμα ή Ζαννίν! Ήταν έτοιμος να της συχωρέσει όλες τις παραξένοιές της, όλες της τις ιδιοτροπίες. Μα, δέ διατηρούσε τιά καμιά έλπίδα.

Τέλος, τράβηξε άποφασιστικά το σεντόνι. Καί δ γραμματέας της Δημαρχίας, που στεκότανε διακριτικά σε μια γωνία, τριδοντας ακόμα τα μάτια του από τον ύπνο, κύταζε κατάπληκτος τον άγνωστο, όταν τον άκουσε να βγάει μια τρούμενη κραυγή:

— Δεν είναι ή Ζαννίν!...

Τώρα, που βεβαιώθηκε όριστικά πως ή Ζαννίν ζούσε ακόμα — το πτώμα, αν και ποτοποιημένο, είχε άνέπαφο το πρόσωπό του,

Η μικρούλα Φράνκα Σότσι με το γράμμα που έστειλε στον πρόεδρο της Ιταλικής Δημοκρατίας.

ΟΙ ΤΡΙΑΝΤΑ ΜΙΚΡΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΙ' Η ΣΙΜΟΝΕΤΤΑ

Τὸ πῶς συγγινητικὸ γράμμα, πὺ ἔλαβε ὁ Πρόεδρος τῆς ἰταλικῆς Δημοκρατίας στὴ ζωὴ του

«Σεβαστὲ μας θείε Τζοβάνι. Ἐμεῖς οἱ μαθήτριες τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ πέμπτου δημοτικοῦ σχολείου τῆς Γένοβας, εἴμαστε οἱ προστάτριες τῆς Σιμονέττας Ἀρμελλίνι. Ἡ μικρούλα αὐτὴ, πὺ εἶναι δεκαοχτὼ μηνῶν, ζῇ στὶς φυλακὲς τῆς Βερόνας, μαζί με τὴ μητέρα της. Σὲ λίγο καιρὸ, ἡ Σιμονέττα θὰ μὴ σ' ἕνα ὄρφανοτροφεῖο καὶ δὲ θὰ μπορῇ πιά νὰ βλέπῃ κάθε μέρα τὴ μαμὰ της. Ἐμεῖς λυπούμαστε τόσο πολὺ γι' αὐτὸ. Μπορεῖς νὰ συγχωρήσῃς τὴ μητέρα τῆς Σιμονέττας μας; Ὅσα προσευχόμεθα πολὺ γιὰ νὰ γίνῃ ἐκεῖνη ἡ γυναίκα καλὴ, ὅπως εἶναι οἱ δικὲς μας οἱ μαμάδες. Κάθε μέρα, ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ χαρτί-ἡλικία μας πηγαίνει στὸ βιβλίο τῆς Σιμονέττας, στὸ Ταχυδρομικὸ Ταμεινῆριο. Ὅταν θὰ βγάλουμε τὸ δημοτικὸ, θὰ παραδώσουμε στὴ Σιμονέττα ὅλο τὸ μικρὸ αὐτὸ θησαυρὸ. Σὺ, λοιπὸν πὺ εἶσαι τόσο καλὸς, κάνε νὰ υποβῇ ἡ ἀδελφὴ Σιμονέττα ν' ἀγκαλιάσῃ κάθε μέρα τὴ μαμὰ της, ὅπως ἐμεῖς τὶς δικὲς μας. Σ' εὐχαριστοῦμε γι' αὐτὸ πὺ θὰ κάνῃς καὶ σοὺ φιλοῦμε καὶ τὰ δύο χέρια».

Ἦταν ἡ 21 τοῦ περασμένου Ἰανουαρίου. Ἀφοῦ ἔγραψε τὸ παραπάνω γράμμα, ἡ μικρούλα Φράνκα Σότσι — ἡ πρώτη μαθήτρια τῆς τάξεως τῆς — ἀναστράφη ἀπὸ ἀνακούφισι. Εἶχε γράψῃ τὸ πρὸ σπουδαῖο γράμμα τῆς ζωῆς της. Καὶ ποῖος ξέρεῖ, αὐρὶ, ὅταν θάβῃ πιά μεγάλη, ἂν θὰ μπορῇ ν' ἀπευθυνθῇ στὸν Πρόεδρο τῆς ἰταλικῆς Δημοκρατίας ἀποκαλύπτοντας τὸν ἀπὸ τῆς Τζοβάνι.

Ἡ Φράνκα Σότσι, ὡστόσο, δὲν εἶχε καιρὸ νὰ ξαναδιαβάσῃ αὐτὸ πὺ εἶχε γράψῃ μετὰ τὴν προσοχὴ καὶ συγκίνησι. Πῶς ἕνα ἄλλο ἐπιτολογαριό καὶ θανάρισε νὰ γράφῃ: «Θεῖε Φραντσέσκο, σὺ πὺ κατοικεῖς στὴ Ρώμη, σὺ πὺ θὰ γνωρίζῃς τὸν Τζοβάνι Γκρόνκι, τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας. Ἰσως νὰ σοὺ δοθῇ ἡ ἐκκαιρία πολλὲς φορές ὡς τώρα νὰ κοινοποιήσῃς μαζί του. Συγχωρεσε μας, λοιπὸν, γι' αὐτὴ τὴν ἐνόχλησι, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε ἄλλον νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Σοὺ γράφουμε γιὰ τὸ ἔγγραφο τῆς Σιμονέττας. Φροντίστε νὰ φτάσῃ στὸν Πρόεδρο Γκρόνκι τὸ ἐσάκλειστο γράμμα, ὅπου ἔχουμε χάρι γιὰ τὴ μαμὰ τῆς Σιμονέττας. Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὸν κόπο πὺ θὰ κάνῃς. Οἱ μαθήτριες τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ πέμπτου δημοτικοῦ σχολείου τῆς Γένοβας».

Αὐτὸς ὁ ἄλλος «θεῖος», ὁ Φραντσέσκο, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους δικηγόρους τῆς ἰταλίας, ὁ δόκτωρ Καρδίνι. Ὁ πρῶτος, πὺ ἀπάντησε, ἦταν ὁ δικηγόρος. Εὐχαριστοῦσε τὶς μικρὲς μαθήτριες γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη, πὺ τοῦ εἶχαν δειξῇ καὶ τὶς πληροφορίες πὺ εἶχε παραδοθῇ τὸ γράμμα στὸν Πρόεδρο Τζοβάνι Γκρόνκι. «Ἐλπίζω νὰ σὰς γίνῃ τὸ χατήρι κι' ἡ Σιμονέττα νὰ μὴ χωριστῇ ἀπὸ τὴ μητέρα της». Ἐταί τελείωνε ἡ ἀπάντησι.

Πέρασαν μερικὲς μέρες κι' ἕνα δευτέρω γράμμα ἔφτασε στὸ πέμπτο δημοτικὸ σχολεῖο τῆς Γένοβας. Ἦταν ἕνας μακροστενὸς μεγάλος φάκελλος, πὺ ἔγραφε στὴ μιά γωνία του: «Ἰδιαιτέρω Γραφεῖο τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας». Τὰ χέρια τῆς δασκάλας Μαρίας Τζόλι ἐτρεμαν, καθὼς ἀνοίγει τὸ φάκελλο. «Ὅλα τὰ κριτικὰ τῆς τάξεως της, τὴν εἶχαν τριγυρίσει κι' ἀνοσιγνώστα στὶς μύτες τῶν παιδιῶν, προσπαθοῦσαν νὰ διαβάσουν τὴν ἀπάντησι τοῦ θεῖου Τζοβάνι. Τί ἔγραφε τὸ γράμμα; «Ὅτι ὁ Πρόεδρος εἶχε διαβάσει μετὰ συγκίνησι τὴν παράκλησι τοὺς καὶ ὅτι θὰ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὶς βοηθήσῃ».

Απὸ ἐκεῖνη τὴ μέρα — πέρασε ἀπὸ μετὰ τὴν ἐνάμισις μῆνας περίπου — κάθε πρῶτὸς μὲν μαθητὴς τῆς τάξεως τῆς, οἱ μαθητρίδες ὡτοῦν μ' ἀγωνία τὴ δασκάλα τοὺς ἂν ᾄδῃ καμμιὰ εἰδησι. Περιμένοντες τὴν ἡμέραν πὺ ὁ «θεῖος» Τζοβάνι θὰ δώσῃ στὴ μαμὰ τῆς Σιμονέττας.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄρχισε ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες. Σ' ἕνα μεγάλο ἰταλικὸ περιοδικό, εἶχε δημοσιευθῇ ἕνα ρεπορτάζ γιὰ τὶς φυλακὲς τῆς Βερόνας. Σ' αὐτὸ, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, ἀναφερόταν καὶ τὸ ἔξῃ: Μία γυναίκα, ἡ Τζίνα Ἀρμελλίνι, βρισκόταν στὶς φυλακὲς ἐκεῖνες, μαζί με τὸ μαμὰ της, πὺ τὸ ἔλεγαν Σιμονέττα. Ἡ Ἀρμελλίνι εἶχε καταδικασθῇ σὲ ὀκτὼ χρόνια φυλάκισι, γιὰ μιά σειρά ἀπὸ κλοπὲς κι' ἀπάτες. Ὁδύνανε ἀπὸ τὴ φυλάκισι ἀπὸ 1966. Ἀλλὰ τὸ μαμὰ, σύμφωνα μετὰ τὸ νόμο, μόλις θάβῃ τὰ δύο τοὺς χρόνους, θὰ χωρίζεται ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ θὰ κλεισθῇ σ' ἕνα ὄρφανοτροφεῖο. Ὅλες οἱ φυλακισμένες εἶχαν ἀγαπήσῃ τὴν μικρούλα Σιμονέττα καὶ τοὺς φοιτῶντας ἡ καριὰ γιὰ τὴν σκληρὴ μοῖρα πὺ τὴν περιμένε. Τὸ ἀγγελιοῦν αὐτὸ θὰ ἔκανε ὡς τὸν λίγο τὴν ἡμερικὴ ἀγκαλιά καὶ θὰ ζοῦσε

μόνο του κι' ἔρημο γιὰ χρόνια.

Ἡ ἱστορία τῆς Σιμονέττας συγκίνησε τὴ δασκάλα Μαρίας Τζόλι, ὅταν τὴ διάβασε σ' ἐκεῖνο τὸ περιοδικό. Τὴ διηγήθηκε λοιπὸν, στὶς μαθήτριες τῆς κ' οἱ τριάντα ἐκεῖνες μικρούλες «μαμάδες» ἀποφασίσαν νὰ κάνουν τὸ κάθε τι γιὰ νὰ βοηθήσουν τὴ Σιμονέττα. Ἐταί ἔγραψαν στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, ζητώντας χάρι γιὰ τὴ μητέρα της κι' ἄρχισαν νὰ καταθέτουν γιὰ λογαριασμὸ της στὸ Ταμεινῆριο ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ καθημερινὸ τοὺς χαρτί-ἡλικία. μετὰ σκοπὸ νὰ τῆς μαζέψουν μιά μικρὴ «πρωκίκα», ὡσπὺ νὰ τελειώσουν τὸ δημοτικὸ.

Στὸ μετὰ, ἔφτασαν οἱ μέρες τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ. Ἡ Σιμονέττα πλησίαζε πιά νὰ κλείσῃ τὰ δύο τοὺς χρόνους. Οἱ μικρὲς προστάτριες τῆς ἦσαν καταληγμένες. Ἡ Φράνκα Σότσι ξανάγραψε ἄλλο ἕνα γράμμα, αὐτὴ τὴ φορά στὴ μαμὰ τῆς Σιμονέττας, γιὰ νὰ τῆς πῇ, ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀπελπίζεται. Ἡ νάρι δὲ θ' ἀργούσε πολὺ νάρη. Μαζὶ μετὰ τὸ γράμμα, οἱ μικρούλες ἔστειλαν κι' ἕνα δέμα μετὰ σουαλάκια γιὰ τὴν προστατευομένη τους.

Ἡ Τζίνα Ἀρμελλίνι τοὺς ἀπάντησε μ' ἕνα γράμμα, πὺ ἦταν μουσκεμένο ἀπὸ τὰ δάκρυά της καὶ δὲ διασκόταν εὐκολα. Ἐφτασε ἐπίσης στὴ δασκάλα κι' ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν πατᾶ τὸν φυλακῶν. «Ἡοθε — ἔλεγε ὁ πατᾶς — τὸ δεματάκι, πὺ ἔστειλαν οἱ μαθήτριές σας. Κάθε σουαλάκι, πὺ βγάλαμε ἀπὸ τὸ κουτί, προκαλοῦσε καὶ μιά φωνίτσα χαρὰς καὶ θαυμασμοῦ τῆς μικρῆς. Ὡστόσο, πρέπει νὰ σὰς γράψω κατὰ ἄξι εὐχαριστοῦ. Ἡ Σιμονέττα, σὲ δεκαπέντε μέρες — μᾶς ἀφίνει. Δὲ μπορῶ νὰ σὰς περιγράψω πόσο ὑποφέρουμε ὅλοι ἐδῶ μέσα γι' αὐτὸ τὸ χωρισμό. Κι' ἡ ἴδια ἡ μικρούλα φαίνεται πὺ εἶναι διασπασμένη, ὅτι θὰ συμβῇ κατὰ τὸ θάδερό καὶ, μόλις μᾶς βλέπῃ, μᾶς πιάνει τὰ χέρια καὶ βάζει τὰ κλάμματα. Κατὰ τὴν ὥραν, ὡς, νὰ τὴν παρῶν σ' ἕνα ὄρφανοτροφεῖο τῆς περιοχῆς κι' ἔτσι θὰ τὴν ἐπισκεπτόμαστε συχνά. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Ἡ στερῆσι τῆς μητέρας της εἶναι ἕνα πολὺ μεγάλο κακό, πὺ θὰ γίνῃ σ' αὐτὸ τὸ ἄδω πλάσματάκι».

Οἱ μικρὲς μαθήτριες, στὸ μετὰ, περιμένον μ' ἀγωνία τὴν ἡμέραν πὺ ὁ Πρόεδρος καὶ πιστεύοντες πὺ δὲ θ' ἀγνοήσῃ πολὺ. Κι' ἴσως ὁ πᾶθος τοὺς αὐτὲς πραγματοποιήσῃ.

Συγκρούσεις πειλῶν

Πάνω ἀπὸ 50 ἀποδημητικὰ πειλῶν χτύπησαν ἕνα πρῶτὸ μετὰ ὅρη πᾶν στὸν οὐρανοῦσῃ Ἐμπῆρι Στάιτη Μπλάντινγκ τῆς Ν. Ὑόρκης — τὸ ψηλότερο κτίριο τοῦ κόσμου. Καὶ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ, σκοτώθηκαν. Τέτοια «δυστυχήματα» εἶναι μάλλον ἀσυνήθιστα. Ὡστόσο, πρὸ 9 ἐτῶν, μιά φθινοπωρινὴ μέρα μετὰ μίληλ, χτύπησαν στὸν ἴδιον οὐρανοῦσῃ 300 πειλῶν, ἀπὸ ἕνα κοπάδι πολλῶν ἐκατομμυρίων. Ἡ μικρὴ αὐτὴ τραγωδία συγκίνησε ὅλους τὴν παρακολούθησαν, ἰδίως δὲ τὶς γυναίκες.

Πολὺ συχνότερες εἶναι οἱ προσκρούσεις πειλῶν σὲ φάρους, γιὰ τὴν θαμπώνει καὶ τὰ ἐλπίδες τὸ φῶς τους. Τέλος, συμβαίνει νὰ συγκρουσθῶν τὰ πειλῶν μετὰ τοὺς, καθὼς πετᾶνε στὸν ἀέρα μετὰ μεγάλη ταχύτητα.

ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΟΥΙΣΙΑ ΜΠΟΖΕ

Γιὰ νὰ χάριξῃ ἕνα φορεμα στὴν γυναίκα του, τὴ Λουῖσια Μπόζε, ὁ διάσημος ταυρομάχος Λουῖς Μιγκουέλ Ντομινγκὺν ἐπισκέφτηκε τὸν οἶκο Ντιὸρ στὸ Παρίσι καὶ παρακολούθησε τὴν παρέλασι τῶν μαννικῶν καὶ τῶν μοντέλων. Τελικὰ, διάλεξε τὸ καλοκαιρινὸ αὐτὸ ἔμπριμ, μιά ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐμπνεύσεις τοῦ διαδόχου τοῦ Ντιὸρ Ὑὸ Σαιν-Λωρᾶν. Τὸ φορεμα αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ πρὸ ἀκριβὸ πὺ φορέσει ὡς τώρα ἡ Λουῖσια Μπόζε, ἡ ὁποία συνήθιζε πάντα νὰ ντύνεται ἀπλὰ καὶ φτηνά.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ὁ διάσημος μουσικοσυνθέτης καὶ διευθυντὴς ὀρχήστρας Ρενάτο Καροζόνε ἐγκαινίωσε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ Μιλᾶνο ἕνα νέο στούντιο ἐγγραφῆς δισκοῦ γραμμοφῶνου. Τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα ἐγκαταστάθηκαν σύμφωνα μετὰ τὸν ὁδηγὸ καὶ βάσει τῶν παρατηρήσεων πὺ ἔκανε κατὰ τὸ πρόσφατο ταξίδι του στὴν Ἀμερικὴ. Οἱ νέοι δίσκοι τοὺς θὰ ἔχουν στὸ ἔξῃ μιά σύγχρονη διπλὴ ἐγγραφή ἡ ὁποία ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πιστὴ ἀπόδοσι δίνει στὸν ἦχο μιά στερεοφωνικὴ χροιά.

ΜΙΚΡΟΙ ΒΙΟΠΑΛΑΣΤΑΙ πὺ ζοῦνε οἰκογένειες

Μερικὲς συγγινητικὲς περιπτώσεις

Ποῖός θὰ τὸ πίστευε ὅτι μέσα στὴν Ἀθήνα ὑπάρχουν μικρὰ παιδιά, πὺ δουλεύουν σκληρὰ, γιὰ νὰ συντηροῦν τοὺς γονεῖς τους καὶ νὰ στέλνουν στὸ σχολεῖο τὰ πρὸ μικρὰ ἀδελφία τους; Ποῖν δοκιμάσουν καμμιὰ χαρὰ τῆς ζωῆς, μὴτὰν ἀμέσως στὰ βάσανα καὶ στὶς φροντίδες. Σηκώνουν μετὰ ὅσους στοὺς ἀδύνατους ὡμοῦς τους ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ βάρη! Γιατὶ, πράγματι, τὸ σπῆτι πὺ Ἕλληνα βιοπάλαιστου εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμῳ: Φτώχεια, κρῆν, βάσανα, ἀσθένειες καὶ γκρίνιες, ἔτσι πὺ τρωμάει καμμιὰ φορὰ ἡ εὐτυχία νὰ χτυπήσῃ στὴν πόρτα του.

Ἀλλ' ἂς παρουσιάσουμε μερικὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἥρωες τῆς βιοπάλαις. Πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς θὰ τοὺς συναντήσετε τὰ ἡμερῶματα στὴ Λαχαναγορὰ νὰ ψωνίζουν... γονδρικῶς τὰ ἐμπορεύματά τους, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ τὰ πουλήσουν κατόπιν μ' ἕνα γαϊδουράκι ζεμένο σ' ἕνα μικρὸ καροτῶσι στὶς λαϊκὲς συνοικίες.

Ἐντύπωσι κάνει ἡ ἐξυπνάδα τους, ἡ σοβαρότητά τους, κι' ὁ τρόπος μετὰ ὅποιον συναλλάσσονται μετὰ τοὺς μεγαλεμπόρους. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοί, ὅπως εἶναι πνιγμένοι ἀπὸ τοὺς ὄγκους τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ἀπὸ τὰ μεγάλα ποσὰ πὺ περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια τους, κάνουν γούστο αὐτὴ τὴν «ἀδερνία» τῶν μανάδων, πὺ ἀγωνίζεται νὰ πᾶσῃ φτηνότερα τὰ καφάσια μετὰ τὰ φρούτα καὶ τὰ λαχανικά, γιὰ νὰ υπορῇ μετὰ τὴν σειρά της νὰ τὴν πουλήσῃ σὲ τιμὲς προσίτες στοὺς πελάτες της.

Δυὸ χρόνια τώρα δυὸ ἀδελφία ἡλικίας δέκα καὶ δεκατέσσερα χρόνων γυρίζουν κάθε μέρα μετὰ τὸ σούστα τοῦ πατέρα τους τὴν μιστὴ Ἀθήνα καὶ δὲν ἡσυχάζουν παρὰ μόνο ὅταν ξεπουλῶσουν.

Μόνο σας ζήτε: τοὺς ρωτήσαμε.

Ποῖός εἶπε τέτοιο πράγμα; ἀπάντησαν. Μὰ ὁ πατέρας μας ἀρροῦσῃς βαρεῖα κι' εἶναι κατὰκοιτος. Τ' ἄλλα ἀδερνία μας εἶναι ἀκούη πρὸ μικρὰ. Ἐχουμε καὶ μιά ἀδελφὴ μεγαλύτερη, μὰ δὲν πᾶει νὰ τὴν βγάλουμε στὸ δρόμο νὰ δουλέψῃ. Μαθαίνει μοδίστα καὶ κάποτε θὰ βοηθήσῃ κι' ἐκεῖνη τὸ σπῆτι μας.

Τί ἔχει ὁ πατέρας σας; Εἶδαν καὶ τοὺς δυὸ μικρούς, πὺ ἀντάλλαξαν ἕνα βλέμμα καὶ συνεννόθηκαν.

Εἶναι λιγάκι ζόρικος, εἶπαν. Μὰ τί νὰ γίνῃ, πατέρας εἶναι... δὲν πᾶει νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πεθάνῃ στὸ δρόμο. Δουλεύουμε ἐμεῖς γι' αὐτόν... Αὐτὰ τὰ τόσο φρόνιμα παιδιά δὲν ἔχουν καλὸ πατέρα. Κυριεύτηκε, πὺς μάθαμε, ἀπὸ τὸ φοβερὸ πάθος τοῦ κατόπι. Ἐξάσσε καὶ τὸ σπῆτι τοῦ κατόπι καὶ τὰ παιδιά του. Κι' ἀγωνίζεται πὺς θὰ τοὺς ξεγελάσῃ, νὰ τοὺς πᾶσῃ τὰ χροῖματα καὶ νὰ τρέξῃ νὰ τ' ἀφήσῃ στὸ πράσινο τραπέζι.

Στὴν ἀρχὴ ἀντιστάθηκαν τὰ παιδιά καὶ μάλῃς μαζί του. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ὁδὸν αὐτὴν ἡ κατὰστασι δὲ θὰ ἀπορροῦσε νὰ διορθωθῇ. Ἐταί τὸν ἔγραψαν κι' ἐκεῖνον στὴ δύναμι τοῦ... λόγου! Τοῦ δίνουν ὅ,τι περισσεύει ἀπὸ τὰ κέρδη τους. Μὰ στοὺς ξένους, πὺ τοὺς ρωτοῦν, δὲ θέλουν ν' ἀποκαλύψουν τὸ μυστικὸ τους. Λένε ὅτι εἶναι ἀσφατος βαρεῖα, καὶ γι' αὐτὸ δουλεύουν ἐκεῖνοι γιὰ λογαριασμὸ τοὺς καὶ συντηροῦν τ' ἀδελφία τους!

Στὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Πατισίῳ ζῇ ἐπίσης μετὰ τὴν ὑπὲρ του ἕνα ἄλλο παιδί, πὺ δουλεύει σιδηροδρόμους στὸ... Παγκ-ἀτί! Ξεκινᾷ τὰ νασάματα ἀπὸ τὸ σπῆτι του, γιὰ νὰ πᾶν

νὰ δουλέψῃ σκληρὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὑστερὰ, κουρασμένο, παίρνει πάλι τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὅλη του ἡ φροντίδα εἶναι ἡ ὑπὲρ του. Θέλει νὰ τὴ βοηθήσῃ κι' ἀγωνίζεται νὰ καταφέρει νὰ μὴ τὴν ἀφήνῃ νὰ ξενοδουλέψῃ.

Δὲν τῆς ταιριάζει, μᾶς εἶπε, ἡ βαρεῖα δουλειά. Ὅσο ζοῦσε ὁ πατέρας μου εἶχε δὴ πολὺ καλύτερες μέρες. Ἦταν ναυτικός. Μὰ βοηθώντας ἀπὸ τὴν Κατοχὴ νὰ διαπετεύσῃ Ἀγγλοὶ, πιάστηκε καὶ ἐξετελέστηκε. Ἐταί μείναμε ἔρημοι στὸν κόσμῳ. Ἀγωνίστηκε ἡ ὑπὲρ μου νὰ μὲ κάνει δώδεκα χρόνων. Τώρα ᾄδῃ πιά ἡ σειρά μου νὰ τὴν ξεκουράσω καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίσω ἕνα πιάτο φαγητό...

Καὶ τὰ καταφέρνει; — Τ' ἀφεντικὸ μου εἶναι καλὸ καὶ μ' ἀφίνει νὰ δουλέψω περισσότερο. Ἐταί μετὰ τὸ βδομαδιατικὸ πὺ βγά-ζω, περῶμε φτωχίως. Ἀργότερα ὁ-μῶς θὰ εἴμαστε πολὺ καλύτερα...

Ἐνα ἄλλο παιδί πάλι εἶχε μὴν ὑπὲρ σ' ἕνα σπῆτι, νὰ πρῶθῃμα ἔκανε θελήματα καὶ σ' ὅλη τὴν γειτονία. Κυνηγοῦσε τὴ δρομὴν μετὰ τὸν φέκι. Ἐκνε χιλίεις δουλειές, προ-κειμένου νὰ κερδίσῃ λίγα χρήματα. Τέλος, μιά μέρα ἀποκαλύφθηκε τὸ μυστικὸ του: Δουλέψῃ σκληρὰ καὶ τὰ λεπτὰ πὺ οἰκονομοῦσε τὰ ἔσπετα στὸν πρὸ μικρὸ ἀδελφὸ του, πὺ πηγαινε στὸ Γυμνάσιο. Ὅταν τὸν ρω-τήσαμε γιὰ τὴν δουλειὰ καὶ γιὰ τὸν ἀδελφὸν του, μᾶς ἀπάντησε:

Ἐνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας ἔπρε-πε νὰ θυσιάσῃ, ἀφοῦ κι' οἱ δυὸ δὲ μπορούσαμε νὰ γίνουμε ἄνθρωποι. Ἀλλῶστε, δὲν ξέρεῖ κανεὶς πὺς τὰ φέρνει ἡ τύχη. Αὐτοῖς ὑπορῇ ἐκεῖνος νὰ εἶναι σὲ θέσι, νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ βρῶ κι' ἐνὸς τὸ δρόμο μου καὶ νὰ μὲ εἴμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ὑπὲρ σ'...

Οἱ μικροπλητῆς, πὺ δουλεύουν καὶ ζοῦνε τὴν οἰκογένειά τους εἶναι πολλοί! Ἀρκεῖ νὰ κἀν κανεὶς μιά βόλτα στὴν Ἀγορὰ, γιὰ νὰ δῇ ὅλους αὐτοὺς τοὺς πιστοίους, πὺ πούλανε σασκούλες, λευκὸν καὶ τὰ πρὸ ἀ-πίθανα εἶδη. Ἀν τοὺς παρακολουθῇ-στε τὸ βράδυ, πὺ γυρίζουν σπῆτι τους, θὰ τοὺς δῇτε κατὰπληκτους, νὰ ἀγοράζουν τσούφια καὶ νὰ τὰ κουβα-λοῦν ὁλόχαρσι σὰν καλοὶ νοικοκύρη-δες, πὺ ἔκαναν τὸ καθήκον τους.

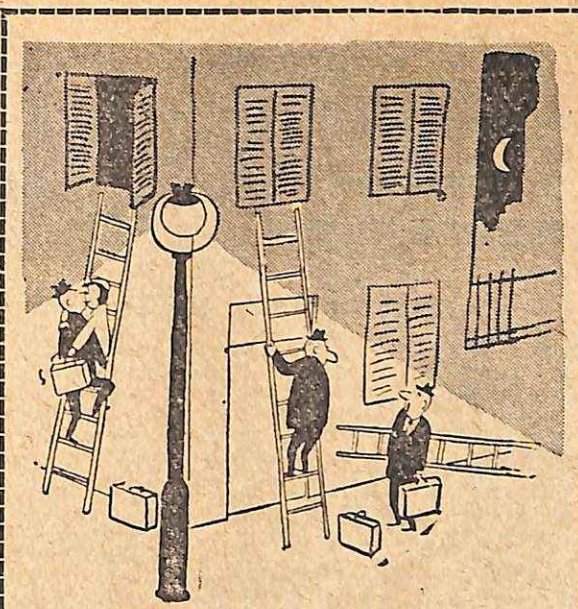
Ἀλλῶστε, μιά πτυχὴ αὐτοῦ τοῦ δρομῶτος τῶν μικρῶν βιοπαλαιστῶν τὴν ἀνασῆκασε τὸ φοβερὸ ἐγκλημα τοῦ Χατληχοῦστου. Ἀπεκαλύφθη ὅτι τὰ μικρὰ παιδιά του, ἀγρία καὶ κο-οίτσια, πούλῳσαν τὴ νύκτα φωτί-κια καὶ γιάσεμια, γιὰ νὰ βοηθῶν τὴν μητέρα τους. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆ-τάκι, ὅλοι ζοῦσαν ἡσυχί, ἂν καὶ ὁ πατέρας τους, ὅπως ἀνεφρόθη, τοὺς ἔπαινε τὰ λεπτά. Πὺ κερδίζαν μετὰ τόσο κόπο. Μετὰ τὴν θύελλα, ἡ ζωὴ τους συνεχίστηκε μετὰ περισσότερη ἀ-γωνία.

Τέτοια παιδιά δὲν πρόκειται νὰ να-θοῦν στὴ ζωὴ. Ἀπὸ μικρὰ σπουδα-ζοῦν στὸ μεγάλο σχολεῖο τῆς βιοπά-λαις. Ἐταί μπαίνουν μετὰ πόσο κόπο κε-δίζεται ἕνα πιάτο φαγητό καὶ μιά γωνιά, νὰ νὰ γείνη κανεὶς νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐπειτα τὸ μυστὸ τους εὐ-πῆ. Μηδένοντες ὅλες τὶς κατεονα-ριές καὶ τὰ ξεγελάσματα τῆς ἐπι-στροφῆς. Γίνονται φοβερὲς ἀπείδε-ες καὶ εἶναι δύσκολο κανεὶς νὰ τοὺς ξε-γελάσῃ. ὅταν πεινᾶν καὶ οἱ συμ-μονογῶν, κι' αὐτοὶ μετὰ τὴν σειρά τους τὴ θέσι τους στὸν ἦχο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

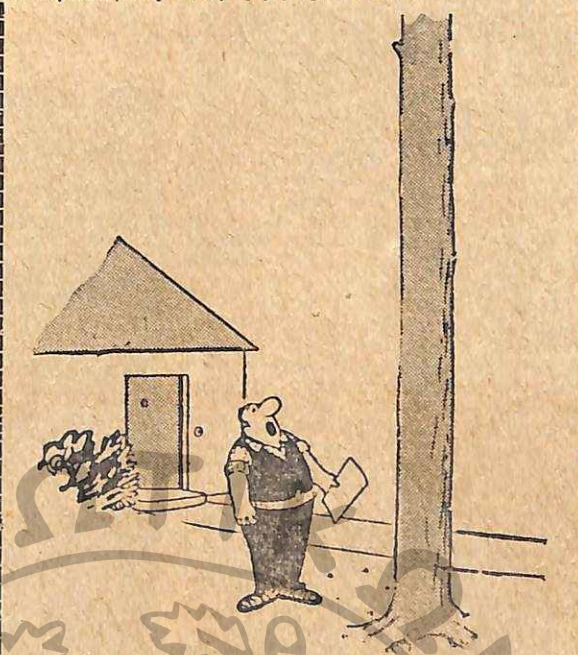
Ἰδιωκτῆτες τῆς Σελήνης!

Δυὸ Ἀμερικανοὶ ἀπὸ τὸ Φένιξ τῆς Ἀριζόνας, ὁ Οὐίλλιαμ Ντοῦνιμαν Τζούνιορ καὶ ὁ Τζὼν Σνέλ, κατέθε-σαν στὸ δικαστήριό τῆς Μασαχουσέ-τας μιά πράξι, μετὰ τὴν ὁποῖαν δηλῶ-νουν ὅτι εἶναι ἰδιωκτῆτες τῆς Σελή-νης! Τὸ δικαστήριό βοήκε πὺς αὐτὴ ἡ πράξι ἦταν συνταγμένη σύμφω-να μ' ὅλους τοὺς νομίμους τύπους καὶ τὴν ἔκαμε δεκτὴ.

ΑΠΑΓΩΓΗ

— Ἀδικοῦμετε, κύριε... Ἡ Μίνα εἶναι ἀποφασισμένη νὰ φύγῃ μαζί μου!...

— Πανλῶν, γιατί ἀνέστηκες ἐκεῖ πάνω; Ἡ ἐκθεσί σου δὲν εἶναι καὶ τόσο κακή!

— Καλὰ τοὺς ἔλεγε ἡ θεῖα νὰ μὴν παντρευτοῦ-νε Ἀπρίλιο!

Σρωτες καλλιτεχνων

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΜΙΑ ΔΟΥΚΙΣΣΑ

ΤΙ ζητούσε ο Φραντσέσκο ντε Γκόγια στη δεξίωσι της δούκισσας της Άλμπας, που αποτελούσε πάντα ένα απ' τα μεγαλύτερα κοσμικά γεγονότα της Μαδρίτης;

Αυτή την ερώτησι έκανε κι' ο ίδιος στον εαυτό του, καθώς κύτταζε τους διαλεχτούς προσκεκλημένους που γέμιζαν τα πολυτελέστατα σαλόνια. Δε μπορούσε να κωνήσι τις κομψές υποκλίσεις και τα περίτεχνα κομπλιμέντα τους, γιατί προσερχόταν από μια οικογένεια χωρικών κι' εύρισκε ευχάριστη μονάχα ανάμεσα στους ταπεινούς ανθρώπους του λαού. Άλλωστε, είχε χάσει σχεδόν την ακοή του, από μια πρόσφατη αρρώστεια, και δε μπορούσε ν' άκουση καν τί λέγανε στη γοητευτική οικοδεσποίνα οι πολυάριθμοι θαυμαστές που την τριγύριζαν...

Ο Γκόγια είχε μια σύζυγο, τη Ζοζέφα, που τον αγαπούσε, τον καταλάβαινε και του είχε χορίσει τρία παιδιά. Είχε ακόμη και μια όμορφη φιλέντα, την Πέπα, που τραγουδούσε νοσταλγικούς σκπούς με την κιθάρα της και που σκόπευε να βγῇ στο θέατρο. Ήταν ένας άντρας μεσοκοπος, με πικρά μαύρα μαλλιά, και με γένεια άπεριποίητα, με μεγάλη μύτη και με μια έκφρασι λίγο άνοιξι.

Ενοίωσε τον εαυτό του σαν χαμένο στα άριστοκρατικά σαλόνια της έκκουσής δούκισσας του Άλμπας κι' ως ήταν ζωγράφος της ισπανικής Αύλης... Όταν η οικοδεσποίνα του χαμογέλασε και του έγενε με τη βεντάλια της να πάη κοντά της, θέλησε στην αρχή να φύγη. Μά ύστερα έμεινε κυττάζοντάς την σαν υπνωτισμένη, μαγεμένος απ' την έκθαμβωτική όμορφιά της. Είχε καταλάβει ξαφνικά πως κάτι καινούργιο υπήκε στη ζωή του, κάτι που θα την άλλαζε ολότελα!

Αυτή, λοιπόν, ήταν η Μαρία Τερέζα Καγιετάνια, η περίφημη καλλονή, που είχε παντρευτή στα 13 της χρόνια με το δούκα της Άλμπας κι' είχε χωρή τη ζωή της όπως της άρεσε, άδιαφορώντας για το σκάνδαλο; Ο Γκόγια κύταζε, με το έμπειρο μάτι του καλλιτέχνη, τα τέλεια χαρακτηριστικά της, τα μεγάλα μαύρα μάτια της, τη μικρή και ίσια μύτη της, το προκλητικό στοματάκι της, τη λεπτή μέση της, τις άρμονικές καμπύλες του κορμιού της. Κι' ενοίωσε πως θα καίγοταν κι' αυτός, σαν πεταλούδα, στη φωτιά της ματιάς της... Ήταν αδύνατο πια ν' αποφύγη το γραφτό του!

Κι' όμως, είχε άκουσει τόσα και τόσα, για τα ερωτικά καπρίτσια της δούκισσας. Του είχαν διηγηθή το πάθημα ενός φτωχού φοιτητού, που την είχε δη νά περνά από ένα δρόμο της Μαδρίτης και, δίχως να ξέρη ποιά ήταν, της είχε προτείνει να της προσφέρει ένα γλυκό. Έκείνη είχε δεχθή πρόθυμα, σαν νάταν κανένα κορίτσι του λαού. Τον είχε ακολουθήσει σ' ένα ξαχαροπλαστείο κι' είχε καταβροχθίσει όσα γλυκά μπορούσε, διασκεδάζοντας με τη σκέψι πως ο δύστυχος φοιτητής δεν θαχε να τα πληρώσι!

Πραγματικά, ο νέος αναγκάσθηκε ν' άφιση ένέχυρο στο ζαχαροπλαστή... το παντελόνι του! Κι' όταν βγῇκε απ' το κατάστημα, μαζί με την άχόρταγη ντάμα του, τυλιγόταν όσο καλλίτερα μπορούσε με το μακρύ παλτό του, για να κρύψη τα γυμνά του πόδια!

Αυτή ήταν η άνεκδιήγητη δούκισσα, που απ' το ένα μέρος φερόνταν σαν κοινή πεταλούδισσα του δρόμου κι' απ' το άλλο έδινε μυθώδεις δεξιότητες στο μέγαρό της και συναγωνιζόταν με τη βασιλισσα Μαρία Λουΐζα...

Ο Γκόγια τη ζωγράφισε, καθώς και τον άντρα της. Πριν δε άκομη τελειώση το έργο του, είχε κυριολεκτικά ξετρελλαθή μαζί της. Μά κι' εκείνη του έδειχνε μια παράξενη προτίμησι—κι' ως ήταν ένας άνθρωπος του λαού, κουφός, άσχημος και κατά 16 χρόνια μεγαλύτερός της!

Όταν χρέψε, το 1796, ο Γκόγια πήγε να μείνη μαζί της, σ' ένα πύργο της. Ζούσε μονάχα γι' αυτήν και για το έργο του. Κάθε λεπτομέρεια της καθημερινής ζωής τους αποθανοτοίχθηκε στους πίνακές του, που αποτελούσαν ένα είδος ημερολογίου με εικόνες. Ζωγράφιζε τη δούκισσα ευτυχισμένη, άπελπισμένη, θυμωμένη, νοήλη ή με το αγαπημένο της άρατσάκι που είχε υιοθετήσει, ντυ-

μένη σαν βασίλισσα ή σαν γυναίκα του λαού...

Όσο περνούσε όμως ο καιρός, άρχισε να γλυστράη μέσα στα έργα του κάποια νότα άπιδας για την έκλυτη ζωή που έκανε η δούκισσα και το άριστοκρατικό περιβάλλον της. Έξεγειρόταν για την υποδουλώσι του στη μοιραία γοητεία της, κι' όμως δε μπορούσε να έλευθερωθή...

Τέλος, έσπασε τα δεσμά του, έφυγε απ' τον πύργο της και περιπλανήθηκε εδώ κι' εκεί, σ' όλη την Ίσπανία, άπολαμβάνοντας την έλευθερία του. Μά, όταν ξαναγύρισε στη Μαδρίτη, η δούκισσα πήγε πάλι να τον βρη στο άτελίε του. Ο Γκόγια την έσφιξε με λατρεία στην άγκαλιά του, κι' άνοιξαν οι δυο τους ένα καινούργιο ερωτικό κεφάλαιο, με την ίδια φλόγα, όπως και στην αρχή της γνωριμίας τους...

Άλλοίμονο όμως! Η εύτυχία τους δεν κράτησε πολύ. Η δούκισσα πέθανε ξαφνικά, μια καλοκαιρινή μέρα του 1802. Ήταν τότε 40 χρονών μονάχα, σ' όλη την άνισι της όμορφιάς της.

Είπαν πολλοί πως είχε βάλει η βασίλισσα να τη δηλητηριάσουν, γιατί τη μισούσε. Δεν της συγχωρούσε τις σκεπασμένες ελρυνείες της, ούτε και το θράσος της ν' αντιγράφη τα φορέματα που έφόρειτο να βάλη εκείνη στις δεξιότητες της Αύλης. Έξ άλλου, ο δουξ της Άλκουντία, ύπουργός και «ευνουσμένος» της βασιλισσας, είχε κατηγορήσει έπανελλημμένως τη δούκισσα πως συνωμότησε εναντίον της.

Είχαν λοιπόν ίσως κάποια βάσι οι διαδόσεις πως η όμορφη δούκισσα είχε πέσει θύμα του μίσους της βασίλισσας. Άλλωστε, και μετά το θάνατό της, έκδηλώθηκαν οι έκδικητικές διαθέσεις των έχθρών της. Η διαθήκη της, με την οποία υοίραζε την περιουσία της στους ύπηρετες της και στο γιοι του Γκόγια, άκυρώθηκε με βασιλικό διάταγμα. Τα κτήματά της δημεύθηκαν.

Ο γιαιτός της φυλακίσθηκε—ίσως για να μην άποκαλύψη τη συνενότη του στη δολοφονία της. Για το Γκόγια, ο θάνατός της ύπηρεσε ένα φοβερό χτύπημα. Ο πόνος τον είχε παρалуσει, σε τέτοιο σημείο, ώστε δε μπορούσε καν να φτιάξη ένα τελευταίο πορτοαίτο της, με το όποιο σκόπευε να στολίση το μνήμα της.

Ο ΑΤΥΧΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΛΕΡΜΟΝΤΩΦ

Ο Μιχαήλ Γιούρεβιτς Λέρμοντωφ πέρασε σαν ένα φωτεινό μετέωρο από τη ζωή Γεννήθηκε στις 2 'Οκτωβρίου του 1814 και πέθανε στις 15 'Ιουνίου 1841, προτού ακόμη συμπληρώση τα είκοσι όκτώ χρόνια του. Αυτό δεν τον έμπόδιζε, όμως, ν' άφήση πίσω του ένα έργο άρεκτα σημαντικό σε όγκο και άπαραίλληλο σε περιεχόμενο. Γιατί ήταν γεννημένος ποιητής κι' είχε από μικρός στο μέτωπο τη σφραγίδα της μεγαλοφυΐας.

Η οικογένειά του άνηκε στην ανώτερη άριστοκρατία της Κόστρομα. Ο πατέρας του είχε τον τίτλο του κόμητος κι' ήταν ιδιοκτήτης άπεράντων εκτάσεων γης.

Όστόσο, οι μικρονοί πρόγονοί του Λέρμοντωφ δεν ήταν Ρώσοι, αλλά Σκώτοι και λέγονταν Λέρμοντ. Στους παλιούς θρύλους της Σκωτίας, το όνομά τους άναφέρεται από τις άρχες του 11ου αιώνας. Κατά το 1600, ένας Λέρμοντ, έπειτα από έναν άτυχο έρωτα, έγκατέλειψε την πατρίδα του και πήγε στη Ρωσία, όπου ανέλαβε ύπηρεσία στο στρατό του Τσάρου Μιχαήλ Θεοδώροβιτς και έπαίξε σημαντικό ρόλο στην καταστροφή των έχθρών του. Για άνταμοιβή των ύπηρεσιών του, ο τσάρος του χάρισε άργότερα μεγάλες εκτάσεις γης στην περιοχή της Κόστρομα και πολλές έκτοντάδες δουλοπαροίκων. Ο Σκώτος εύπατριδης μετέτρεψε τότε το όνομά του από Λέρμοντ σε Λέρμοντωφ.

Ο Λέρμοντωφ, φάσι εύαίσθητη και μελαγχολική, δεν είχε μόνο το προαίσθημα ότι θα πέθαινε νέος. Τό ήθελε επίσης και το εύχόταν με όλη τη δύσμη της ψυχής του. Το στοατιωτικό επάγγελμα, έγραφε σ' ένα φίλο του, μου άρέσει περισσότερο από όλα τ' άλλα. Γιατί κάνει τον άνθρωπο να ζή πολύ λίγο. Πορτιώω να πεθάνω με μια σφαίρα στο στήθος, παρά να εξαντληθώ από τα γηρατειά.

Και η μοίρα, πρόθυμη όπως πάντα να κάνει το κακό, έξεπλήρωσε την έπιθυμία του. Μόνον ότι ο ποιητής δεν σκοτώθηκε σε καμιά από τις τόσες μάχες εναντίον των Τούρκων, στις όποιες έλαβε μέ-

ρος. Η σφαίρα που ποθούσε τον Βοήκε στην καρδιά, κατά τη διάρκεια μιας μονομαχίας, που είχαν ύπαγορευθή από λόγους ερωτικής αντίζηλίας.

Την άνοιξι του 1841, έπειτα από μια σύντομη διαμονή στη Μόσχα, ο ποιητής ξαναγύρισε στον Καύκασο, που έξασκούσε πάντα μια ξεχωριστή γοητεία πάνω του με την έπιβλητική μεγαλοπρέπεια και την άγριότητά του.

Έκεί, έγκαταστάθηκε στα λουτρά του Πετιγκόρσκ.

Μερικές μέρες άργότερα, έφτασε επίσης εκεί η σύζυγος του στρατηγού Μπερζιλίνσκι, μαζί με τις δυο κόρες της, την Αικατερίνη και την Τατιάνα.

Ο Λέρμοντωφ είχε δη πριν από μερικά χρόνια την Τατιάνα στην Πετρούπολι και είχε γοητευθή από την ύπεροχη όμορφιά της.

Άλλ' εκείνο που ένωωσε τώρα, ξαναδελτώντάς την, δεν ήταν ένας άπλος θαυμασμός, αλλά μια άπεράνη αγάπη. Ζούσε μόνο με τη σκέψι της και της άδιέρωνε τα ώραιότερα από τα ποιήματά του.

Με ποιο τρόπο άνταποκρινόταν η Τατιάνα στα αίσθήματά του; Είναι άναμφισβήτητο ότι ο ποιητής την είχε συγκινήσει. Κι' ωστόσο, η καρδιά της δίσταζε...

Γιατί ύπηρεχε κι' ένας άλλος που την πολιορκούσε με την αγάπη του: Ο ταγματάρχης Μαρτίνωφ, που φημιζόταν για την άρρενωπή όμορφιά του και τις ερωτικές κατακτήσεις του.

Ο Λέρμοντωφ ύπεφερε κρυφά και έξεδῆλανε με δηκτικά πειράγματα το μίσος του εναντίον του Μαρτίνωφ, κάθε φορά που τον συναντούσε.

Ένα βράδυ, οι δυο αντίζηλοι είχαν συναντηθή στο σπίτι της κυρίας Μπερζιλίνσκι και, σε μια στιγμή, ο ποιητής είδε την όμορφη Τατιάνα να μιλάει κρυφά με τον Μαρτίνωφ πίσω από ένα παραπέτασμα.

Ενοίωσε τότε ένα άπεράνο μίσος εναντίον αυτού του ανθρώπου και όλο το βράδυ δεν έπαψε να τον πειράζει. Έφυγαν, τέλος, μαζί, λίγη ώρα πριν από τις δέκα.

Στο δρόμο, ο Μαρτίνωφ έπιασε τον Λέρμοντωφ από το μπράτσο.

—Θα σε παρακαλέσω, του έιπε, να μην έπαναλώθης τα άστεία σου και μάλιστα ύποστα σε κυρίες.

—Νομίζεις, λοιπόν, πως τα άστεία μου σε προσέβαλαν; ρώτησε ο Λέρμοντωφ.

—Καθένας στη θέση του το ίδιο θα νόμιζε.

—Περίεργο! Γιατί δε μου ζητάς τότε ίκανοποίησι;...

Την άλλη μέρα, ο Μαρτίνωφ έστειλε τους μάστρες του στον ποιητή. Η μονομαχία όρίστηκε για τις 15 'Ιουνίου 1841, στις 6 και 30 το πρωί.

Η τύχη ενόησε τον Μαρτίνωφ. Η σφαίρα του Βοήκε τον Λέρμοντωφ στην καρδιά και τον άφησε νεκρό.

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕ ΤΗ ΖΩΗ

Μέσα στο άλμπουμ με τις οικογενειακές φωτογραφίες του Τζιάκομο Πουτσίνι, ύπηρεχε μια που τον παρίστανε, γονατισμένο και σκυφτό ύποστά στη γυναίκα του, την Έλδβira, που πατούσε το πόδι της πάνω στο λαιμό του. Είχε πάρει κάποιο δην τη στάσι, ύποστά στο φακό, έτσι γι' άστέιο, κι' είχε γράψει ύστερα πάνω στη φωτογραφία: «Αυτή είναι η οικογενειακή ζωή μου». Δε φανταζότανε τότε καθόλου πως η έκφρασι αυτή θ' απέδιδε άργότερα μια τραγική αλήθεια.

Πραγματικά, η Έλδβira του έπηρεζε τον άέρα και τον βασάνιζε όλοένα με την άγρια ζήλεια της. Το άγίατρευτο αυτό πάθος της λίγο έλειψε να τους χωρήσει και προκάλεσε την αυτοκτονία μιας άθώας ύπηρετιούλας.

Αν ωστόσο στην περίπτωση εκείνη ηταν τελείως άβάσιμη η ζήλεια της γυναίκας του Πουτσίνι, σε πολλές άλλες της δικαιολογούσαν οι «μουρνιαρές» του. Γιατί είχε μείνει πάντα ένα μεγάλο κι' άμυαλο παιδί...

Κι' όμως ήταν εύχρησθημένος αληθινά απ' τη ζωή του με την Έλδβira—με την όποια είχε ένα δεσμό 4 χρόνων, πριν έγκαταλείψη εκείνη τον άντρα της, για να ζήσει μαζί του. Μά ο άνθρωπος που μιλούσε τη γλώσσα της αγάπης σε χιλιάδες γυναίκες, με τη μουσική του, δε ύπόρεσε ποτέ να καταλάβη τη δική του γυναίκα. Και την έκανε να τον ζηλεύει, να κυνηγά με μια μεγάλη ύπιδρέλλα τις τραγουδι-στρίες που τον έπισκέπτονταν, και... να του ρίχνει κρυφά καταπραύντικά μέσα στο σάσι του, όταν φιλοξενούσαν καμιά νόστιμη γυναίκοιλα!

Ο Τζιάκομο Πουτσίνι γεννήθηκε το 1858 στη μικρή κομπόλι Λούκκα της Το-

Ο Λέρμοντωφ είδε την Τατιάνα να μιλάει κρυφά με το Μαρτίνωφ...

στο 'Οδείο του Μιλάνου, με τη συνδρομή ενός πλούσιου φίλου του και της βασιλισσας της Ίταλίας.

Είχε τόσες φτώχειες, την έποχή αυτή, ώστε το συνησμένο του φαγητό ήταν... η φασουλάδα! Δικαιολογημένα λοιπόν, άγνόετα, δεν ήθελε ούτε να την δη πιά στο μάτι του...

Μόλις απέκτησε κάποια οικονομική άνεσι, η αγαπημένη του Έλδβira άφισε τον άντρα της και πήγε να ζήσει μαζί του, παίγοντας και το κοριτσάκι της, τη μικρή Φόσκα. Πῆρε τότε το έπιθέτο του, κι' ύστερα από 18 χρόνια τον παντρεύτηκε, όταν πέθανε ο άντρας της. Έχτισαν μια άπλη αλλά γοαφική βίλλα κοντά στη Λούκκα. Ύστερα άγόρασαν κι' άλλα σπίτια και διαμερίσματα και περνούσαν από λίγον καιρό στο καθένα.

Η μεγάλη τ-αγωδία της ζωής του Πουτσίνι έσπασε τον 'Ιανουάριο του 1909.

«Η θέση μου καταστράφηκε άνεπανόρθωτα, περνάω τις τραγικές ημέρες του βίου μου», έγραφε τότε μ' άπελπισία σ' ένα φίλο του.

Νά τί είχε συμβή: Η ζήλεια Έλδβira είχε βάσει στην ιδέα της πως η μικρή κι' άφοσιωμένη ύπηρετιά της, η Ντόρια, είχε έννοχες σχέσεις με τον άντρα της. Το κρυπτομυστικό της γειτονιάς ένίσχυσε τις ύποψίες της κι' έδιωξε την κοπέλα απ' το σπίτι της. Διέδωσε δε παντού πως την είχε πιάσει επ' αυτοφώρω με τον άντρα της, κι' έκανε μάλιστα να το πιστώουν κι' οι γονείς της.

Άπελπισμένη τότε για την όδικη εκείνη κατακαυγή, η Ντόρια πῆρε δηλητήριο και πέθανε, έπειτα από φαχτή άγωνία πέντε ημερών. Στη νεκροψία, λοιπόν, άποδείχθηκε πως ήταν άγνή!

Ο κόσμος στράφηκε τότε εναντίον της Έλδβiraς κι' άπέλειψε να τη λιντσάρη. Η οικογένεια της Ντόρια την τράβηξε στα δικαστήρια. Ο Πουτσίνι άπαίτησε να χωρήσουν. Όταν όμως η Έλδβira καταδικάστηκε σε 5 μηνών φυλάκισι και σε βού ποσόντιο, τη λυπήθηκε κι' έμεινε κοντά της. Πλήρωσε την οικογένεια της Ντόρια, για να σταματήσει την καταδίξι της γυναίκας του.

Στο μετεω, η φωνή του νινόταν όλοένα πιο βλαση κι' έκανε τις δύναμεις του. Τέλος, πήγε να τον έξετάσουν οι γιατροί, που διέγνωσαν καρκίνο του άλφρυγος.

Το 1924 ο Πουτσίνι πῆγε στη Βουζελ-λες κι' έκανε έγγεσησι. Η έπέμβασι κράτησε 3½ ώρες, αλλά δεν πέτυχε. Τρείς μέρες άργότερα, ο Τζιάκομο Πουτσίνι πέθανε στο νοσοκομείο.

Ο 'Ιταλός μουσουργός Τζιάκομο Πουτσίνι.

Εβδομήμη

Το διουρητικό που ρίχνει την πίεσι

Μια τυχαία ανακάλυψη με μεγάλη σημασία

Ένα νέο φάρμακο προσφέρει μεγάλες ελπίδες στους πάσχοντες από αρτηριακή υπέρταση (πίεσι). Λέγεται «Ντιουρίλ» και παράγεται από το αμερικανικό φαρμακευτικό οίκο Μέρκ, Σάρπ και Ντόμ. Υπάρχει ήδη στην αγορά, σε μικρά άσπρα χάπια, που χορηγούνται από το στόμα, με τις οδηγίες του γιατρού.

Προορίζονται αρχικά για διουρητικό, αλλά αποδείχτηκε πως ρίχνει και την πίεσι, ακόμα και σε περιπτώσεις που δεν ωφέλησε κανένα άλλο μέσον. Τί σχέση μπορεί να έχει ένα διουρητικό φάρμακο με την αρτηριακή πίεσι; Οι γιατροί το άγνοουν. Πιστεύουν όμως, ότι η απάντηση βρίσκεται στους νεφρούς.

Όπως ξέρουμε, οι νεφροί απομακρύνουν από τον οργανισμό διάφορες ουσίες, ή βλαβερές ουσίες, μεταξύ δε των άλλων, και το αίμα που πλεονάζει. Αν όμως, για οποιοδήποτε λόγο, πάθουν να λειτουργούν κανονικά, το αίμα συγκεντρώνεται μέσα στο σώμα και συσσωρεύονται μεγάλες ποσότητες νερού. Ο οργανισμός υποχρεώνεται τότε να υπερβολικά αυτά υγρά, που ξεχύνονται στους ιστούς, πρήζοντες τις κηλίδες και τους αγγειακούς, πλημμυρίζοντες το σώμα και δυσκολεύοντες τη λειτουργία των πνευμόνων. Η «υδροπικία» είναι μια συνέπεια αυτής της ανωμαλίας.

Το «Ντιουρίλ» λοιπόν — όπως και τα άλλα διουρητικά — βοηθεί τους νεφρούς να απαλλάξουν τον οργανισμό από το περίττο αίμα, και μαζί μ' αυτό φεύγει και το νερό. Αποδείχτηκε αποτελεσματικό σε περιπτώσεις που απέτυχαν άλλα διουρητικά, και μπορεί να χορηγείται επί πολύν καιρό, χωρίς βλαβερές παρενέργειες. Η αξία του ως διουρητικού αποδείχτηκε για πρώτη φορά στο Πρεσβυτεριανό Νοσοκομείο της Ν. Υόρκης, όταν δοκιμάστηκε με απόλυτη επιτυχία σε 34 ασθενείς.

Επειτα οι γιατροί σκέφθηκαν να το μεταχειριστούν στους πάσχοντες από πίεσι, για το λόγο που θα εξηγήσουμε άμεσα.

Τα συνήθως φάρμακα για την πίεσι — από τη «ρεσερίπνη» ως τη «μεκαμυλίνη» — ενεργούν στο νεφρικό σύστημα, και ειδικά στα νεφρά εκείνα που συστέλλουν τα αιμοφόρα αγγεία. Στόν ίδιο σκοπό αποβλέπει και το κόψιμο ώριμων νεύρων. Με τα φάρμακα δηλαδή ή με τη χειρουργική επέμβαση, τα νεύρα παύουν πια να προκαλούν τη συστολή των αιμοφόρων αγγείων, το αίμα κυκλοφορεί πιο ελεύθερα και η πίεσι πέφτει.

Αλλά τα φάρμακα αυτά είναι ισχυρά και, σε μεγάλες δόσεις, προκαλούν πολλές φορές δυσάρεστα ή και επικίνδυνα συμπτώματα: ναυτία, ζάλη, βόλωμα της όρασης, ακόμα και ανικανότητα. Παρατηρήθηκε, έξ άλλου, ότι, όταν αυξήσουν για κάποιο λόγο τα υγρά του σώματος ενός πάσχοντος από πίεσι (π.χ. έπειτα από μια μετάγγιση αίματος), ανεβαίνει ακόμα περισσότερο η πίεσι του, και χρειάζονται τότε μεγαλύτερες δόσεις φαρμάκων για να τη ρίξουν. Γι' αυτό, οι γιατροί σκέφθηκαν να συνδυάσουν αυτά τα φάρμακα με διουρητικά,

που ελαττώνουν τα υγρά του σώματος.

Έτσι, λοιπόν, μεταχειρίστηκαν το «Ντιουρίλ», που το βοηθάνε πολύ αποτελεσματικά. Εμειναν όμως κατάπληκτοι όταν παρατήρησαν τυχαίως, ότι το φάρμακο αυτό έριχνε, και μόνον, του την πίεσι, χωρίς να συνδυάζεται με τα άλλα (εκείνα που ελαττώνουν στα νεφρά). Είχε δηλαδή τη διπλή ικανότητα να ελαττώνει τα υγρά του σώματος και συγχρόνως να ρίχνει την πίεσι.

Το εκπληκτικό μέρους δε είναι, ότι παρουσιάζει μια «εκλεκτική» ενέργεια: Ρίχνει την πίεσι, όταν είναι υπερβολική, αλλά δεν την ελαττώνει καθόλου, όταν είναι φυσιολογική. Αποκλείεται, λοιπόν, να προκαλέσει υπόταση.

Τέλος, επιτρέπει στους πάσχοντες από πίεσι, να ρίχνουν αλάτι στο φαγητό τους, απαλλάσσοντας τους από το βασανιστήριο της ανάστασης και άνοστης δίαιτας. Γιατί, όπως είπαμε, απομακρύνει κατόπιν το αίμα αυτό από τον οργανισμό τους.

Οι σχετικές δοκιμές του έγιναν κυρίως από το δόκτορα Ρόμπερτ Ουλκίν, στο Νοσοκομείο Μερμόριαλ της Βοστώνης. (Ο γιατρός αυτός είναι ο πρώτος που εφάρμοσε τη θεραπεία της πίεσης με «ρεσερίπνη»). Χορηγήθηκε σε 51 ασθενείς, στους οποίους είχαν αποτύχει οι άλλες θεραπευτικές μέθοδοι, ακόμη και η χειρουργική αποκοπή των νεύρων. Στους μισούς, λοιπόν, από αυτούς, η πίεσι ελαττώθηκε κατά 10—50%.

Επίσης έγιναν πειράματα σε ένα άλλο αμερικανικό νοσοκομείο, με το «Ντιουρίλ» μοναχό του ή συνδυασμένο με άλλα φάρμακα. Κι' εκεί επίσης τα αποτελέσματα ήταν πολύ ικανοποιητικά.

Ένας άντρας είχε υποβληθεί σε χειρουργική αποκοπή των νεύρων κι' όμως είχε ακόμη πίεσι 23. Με μικρές δόσεις «Ντιουρίλ» η πίεσι του έπεσε στα 15. Σε μια γυναίκα 44 ετών, το νέο φάρμακο έριξε την πίεσι από τα 26 στα 14 μόνο.

Πώς εξηγείται η ευεργετική επίδραση του διουρητικού αυτού φαρμάκου στην πίεσι; Οι γιατροί δεν έχουν μπόρσει ακόμα να βρουν την απάντηση. Είχαν ωστόσο παρατηρήσει ήδη, ότι, έπειτα από σοβαρές νεφρικές παθήσεις, ανεβαίνει κάποτε η πίεσι του αίματος. Το γεγονός, λοιπόν, αυτό, μαζί με την περιεργητή επίδραση του «Ντιουρίλ», τους ώθησε σε στη διατύπωση μιας θεωρίας: ότι οι νεφροί παράγουν μια χημική ουσία που περνάει στο αίμα και προκαλεί τη συστολή των αιμοφόρων αγγείων — κι' επομένως ανεβαίνει την πίεσι. Το «Ντιουρίλ» περνώντας από τους νεφρούς εξουδετερώνει αυτή τη χημική ουσία — συνεπώς δε ρίχνει την πίεσι, αλλά την εμποδίζει να ανεβεί.

Ίσως είναι σωστή αυτή η θεωρία, ίσως όχι. Πάντως, οι γιατροί έχουν τώρα βάσιμους λόγους να πιστεύουν ότι η πίεσι έχει κάποια άμεση σχέση με τους νεφρούς. Κι' οι έρευνες για τη θεραπεία της θα στραφούν προς την καινούργια αυτή κατεύθυνση.

Αισθητική χειρουργική του στήθους

Σε περιπτώσεις όγκων του στήθους, παρίσταται πολλές φορές ανάγκη να αφαιρεθεί ολόκληρος ο ένας μαστός. Οι Γερμανοί χειρουργοί, για να μην υπονοιάζε-

ται το στήθος «μονόπλευρος», πράγμα που θα ήταν πολύ αντιαισθητικό, επεφόρσαν με μέθοδο που συνίσταται στην αποκοπή του μαστού από τον υγιή μαστό και στη μεταμόσχευσή του στο αντίθετο μέρος. Η αισθητική αυτή επέμβαση διευκολύνεται, όταν το υγιές στήθος είναι αρκετά μεγάλο. Οι Ιταλοί χειρουργοί, έξ άλλου, μεταμοσχεύουν για τον ίδιο σκοπό ένα κομμάτι της κοιλίας, που το κόβουν γύρω στον ομφαλό. Στην περίπτωση αυτή, ο ομφαλός παίρνει το ρόλο της θηλής.

Η μηχανή που γαζώνει τις αρτηρίες

Οι Ουγγροί επιστήμονες έφεραν μια μικροσκοπική μηχανή που «γαζώνει» τις αρτηρίες σε περιπτώσεις εγγειρσεων ή έπειτα από ένα τραύμα κλπ. Το γάζωμα αυτό δεν αφήνει προεξοχές στην εσωτερική επιφάνεια τους. Αποφεύγεται έτσι ο κίνδυνος σχηματισμού θρόμβων με όλα τα δυσάρεστα επακόλουθα του.

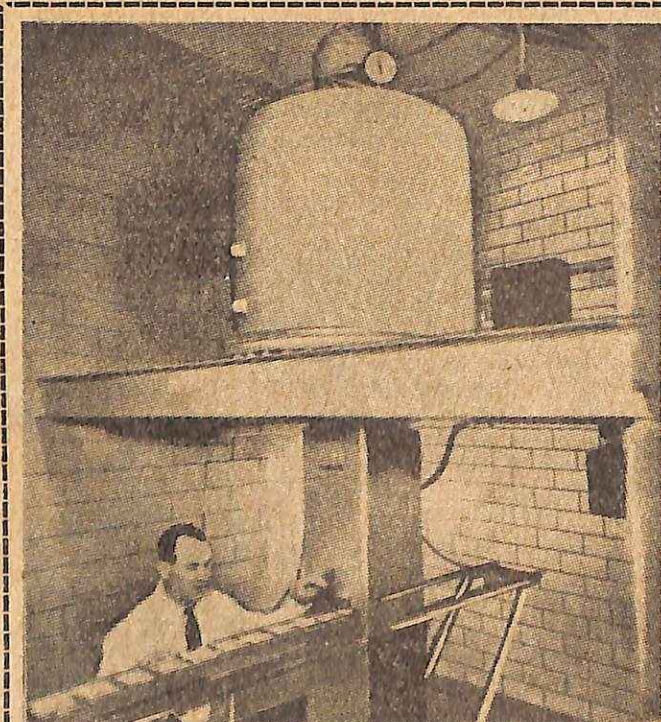
Οι συνέπειες της «γρομμής»

Μια από τις δυσάρεστες συνέπειες που έχουν οι άσχημες δίαιτες είναι η πτώσις του στομάχου. Οι Γάλλοι γιατροί προσέσχαν ότι αυτή η πτώσις έποικιλλε από ένα σπόνδυλο ως τρεις δε πολλές νέες, που υποβάλλονταν σε παρόμοιες δίαιτες. Το άξιωματικό είναι ότι το στομάχι άρχισε να «βγαίνει» μόλις οι νέες αυτές πάχυναν λίγο.

Η τερηδών των δοντιών

Ο δόκτορ Σόου, του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, έπειτα από πειράματα πολλών ετών για την προέλευση της τερηδόνος των δοντιών, κατέληξε στα ακόλουθα συμπεράσματα:

- 1) Η τερηδών προκαλείται από υπολειμμένα τροφών που μένουν στα δόντια.
- 2) Τα σακχαρώδη ποτά δεν προκαλούν αξιοσημείωτες βλάβες. Η εξαγωγή σε σκόνη, όμως, καταστρέφει τα δόντια.
- 3) Οι κοραμύλλες, οι ζελέδες κλπ. καταστρέφουν τα δόντια, γιατί αφήνουν υπολειμμένα ζαχαρή ανάμεσα σ' αυτά.
- 4) Οι βλάβες που προκαλούνται από τη μέλασσα είναι πολύ μικρότερες.

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΔΙΑΤΡΕΙ ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ

Στην Αμερική, η ατομική ενέργεια έχει άρχισε να χρησιμοποιείται πια για τη διατήρηση και τη συσκευασία των τροφίμων. Όπως έχει διαπιστωθεί, η ραδιενέργεια ακτινοβολία δε μεταβάλλει ούτε τη γεύση, ούτε την όψη, ούτε την θρεπτική αξία των τροφών. Όρισμένες φορές μόνον επέρχονται περιέργες αλλαγές στο χρώμα.

Το σκόρδο θα νικήση τον καρκίνο;

Αν επιτύχουν τα πειράματα που γίνονται τώρα σε ζώα, μπορεί να χρησιμοποιηθεί το σκόρδο ως αποτελεσματικό όπλο έναντι του καρκίνου! Αυτοί Αμερικανοί έρευνήται, έχοντας ότι οι σκεύη «σκοτώνει» τα μικρόβια, σκέφτηκαν να δοκιμάσουν το εκχύλισμά του έναντι των όγκων. Ανακάλυψαν λοιπόν ότι, όταν έρθει σε άπ' ευθείας επαφή με τους όγκους, αναγκάζει την ανάπτυξη τους. Μετά τα πειράματα σε ζώα, θα δοκιμασθεί το εκχύλισμα του σκόρδου και σε ανθρώπους.

Τρώτε πολύ το πρωί

Απ' το πρωινό μας πρόγευμα εξαρτάται η ποιότητά και η ποσότης της εργασίας που θ' αποδώσουμε ως το μεσημέρι. Κατά τους ειδικούς διαιτολόγους, το πρόγευμα πρέπει να μας παρέχει τα 25% των θερμίδων όλης της ημέρας. Αν δεν προγευματίσουμε, ή αν περιοριστούμε σε ένα απλό καφέ, είναι αδύνατο να εργαστούμε άποδοτικά περισσότερο από 2—3 ώρες. Αντίθετα, ένα πρόγευμα με 750 θερμίδες μας διατηρεί σε άριστη «φόρμη» όλο το πρωί. Κανονικά, το πρόγευμά μας πρέπει να αποτελείται από γάλα, ψωμί, βούτυρο, αυγά, μέλι και χυμό φρούτων.

Το μικρόφωνο στη διάγνωση των εντερικών παθήσεων

Ένα ειδικό μαγνητόφωνο, συνδεδεμένο με ένα μικρόφωνο, που μοιάζει με στεθοσκόπιο, επιτρέπει στο γιατρό να διαγνώσει τις εντερικές παθήσεις και να παρακολουθήσει την πορεία τους, συλλαμβάνοντας τους ασυνεπείς ήχους των περισταλτικών κινήσεων των εντέρων. Πράγματι, έχει διαπιστωθεί ότι μια μόλυνση, στην αρχή της, αυξάνει αυτές τις περισταλτικές κινήσεις κι' επομένως προκαλεί κάπως ισχυρότερους ήχους. Έπισης δυναμώνουν αυτοί οι ήχοι στα πρώτα στάδια της αποφράξεως των εντέρων — ενώ αργότερα σθίνουν σχεδόν τελείως. Τέλος, η τελεία απόφραξη προκαλεί έντελως διαφορετικό ήχο από τη μερική.

ΕΧΕΤΕ ΠΙΤΥΡΙΔΑ;

Υποχωρεί με μια απλή υγιεινή

Ενώ είναι τόσο διαδεδομένη η πιτυρίδα, τα «θυμάτα» της δεν ξέρουν πολλά πράγματα για αυτήν. Πολλές φορές, περνάει για πιτυρίδα μια απλή σκόνη που πέφτει απ' τα μαλλιά τους και που έχει διαφορετική προέλευση. Άλλοτε πάλι, προσπαθούν να γιατρέψουν την πιτυρίδα με μεθόδους ακατάλληλες.

Ας δούμε, λοιπόν, τί λέει η Ιατρική επιστήμη για αυτό το ζήτημα:

Η πιτυρίδα δεν είναι παρά μια απόλησις του δέρματος. Σ' όλο το σώμα μας, το εξωτερικό στρώμα του δέρματος αποτελείται από νεκρά κύτταρα, που πέφτουν συνεχώς σαν λέπια, αλλά χωρίς να τα αντιλαμβανόμαστε. Το ίδιο συμβαίνει και στο τριχωτό δέρμα. Μόνο που εκεί η απόλησις γίνεται κάποτε με γρηγορότερο ρυθμό και τα μαλλιά συγκρατούν τα λέπια. Αυτά λοιπόν αποτελούν την πιτυρίδα.

Κάποτε όμως, νομίζουμε για πιτυρίδα τα υπολείμματα ενός σαμπουάν, που δεν τα ξεπλύναμε καλά, ή μια λοσιόν για περμανάντ.

Η πιτυρίδα δεν είναι ποτέ με ταδοτική γιατί δεν οφείλεται σε μικρόβιο, αλλά στην κληρονομικότητα. Αν το τριχωτό δέρμα μας είναι κανονικό, αποκλείεται απόλυτως να «κολλήσουμε» πιτυρίδα από ξένο χτένι ή βούρτσά των μαλλιών.

Η πιτυρίδα υποχωρεί, με μια απλή υγιεινή του τριχωτού δέρματος. Πρέπει δηλαδή να λουζόμαστε το λιγότερο μία φορά τη βδομάδα. Οι έφηβοι, που έχουν λιπαρότερο τριχωτό δέρμα, πρέπει να λουζούνται δυο φορές τη βδομάδα, ή και συχνότερα ακόμη. Με το λούσιμο και το βούρτσισμα των μαλλιών, απαλλάσσεται το τριχωτό δέρμα από τα λέπια της πιτυρίδας, αλλά κι' από το υπερβολικό λίπος που ευνεσι το σχηματισμό της.

Ένας Αμερικανός δερματολόγος λουζότανε κάθε μέρα, επί 15 χρόνια. Ήθελε να εξακριβώσει μ' αυτό το πείραμα αν το λούσιμο θα εξουδετέρωνε την οικογενειακή τάση του προς την πιτυρίδα και τη φαλάκρα. Ενώ, λοιπόν, τώρα έχει περάσει την ηλικία που ο πατέρας του ήταν φαλάκρος, διατηρεί τα περισσότερα μαλλιά του και δεν έχει καθόλου πιτυρίδα.

Στις πιο επίμονες περιπτώσεις πιτυρίδας, που δεν υποχωρούν με το απλό λούσιμο, πρόκειται πιθανότατα για μόλυνση από μικρόβια ή μύκητες. Ο γιατρός συνιστά τότε τρίψιμο του τριχωτού δέρματος με μια κατάλληλη λοσιόν, με συστατικά όπως το σαλικυλικό οξύ, το θειόφι, το έδεχλωροφαινίον, ή ρεσορκίνη, το σεληνίου, ο υδράργυρος, το τετροσθενές αμμώνιον, κλπ. Η λοσιόν αυτή σχηματίζει ένα προστατευτικό στρώμα πάνω στο τριχωτό δέρμα.

Συνχνόνως, χρησιμοποιούνται για το λούσιμο ειδικά σαμπουάν, με τα ίδια αυτά συστατικά.

Το είδος της τριφυλίας δε φαίνεται να έχει καμιά επίδραση στην πιτυρίδα. Όσοσο, μερικοί δερματολόγοι πιστεύουν, ότι, όταν τρώμε πολλά λίπη, χειροτερεύει η πιτυρίδα, γιατί αυξάνονται οι λιπαρές εκκρίσεις του τριχωτού δέρματος. Μολονότι αυτό δεν έχει αποδείχθεί καθόλου, φρόνιμο είναι πάντως να μην κάνουμε κατάχρηση στα λίπη, έφ' όσον άλλωςθε κάθε υπερβολή βλάπτει γενικά στην υγεία.

Υπάρχουν κι' άλλες μέθοδοι θεραπείας της πιτυρίδας, με θερμότητα, υπεριώδεις ακτίνες, μασάζ, κλπ. Οι περισσότερες απ'

αυτές, κι' αν δεν ωφεληθούν, δεν πρόκειται πάντως να βλάψουν. Αλλά κι' αν τυχόν πάθουν κάτι οι τρίχες ή πέσουν, θα ξαναφύτουν προσάληθι οι ρίζες τους.

Εκτός από την κοινή πιτυρίδα, υπάρχει και η λεγόμενη «σημηματορροϊκή δερματίτις». Αυτή είναι μια σοβαρότερη πάθηση, οφειλομένη σε ελαττωματική συστάση των λιπαρών εκκρίσεων του τριχωτού δέρματος. Λέπουν δηλαδή από τις εκκρίσεις αυτές ωρισμένες προστατευτικές ουσίες, που εμποδίζουν τον πολλαπλασιασμό μικροβίων και μυκήτων. Τα μικρόβια αυτά προκαλούν την απόσυνθεσι και το τάγγισμα των λιπαρών εκκρίσεων, οι οποίες ερεθίζουν τότε το τριχωτό δέρμα και προκαλούν κοκκινίλα και φαγούρα. Με το ξύσιμο, πληγιάζει το δέρμα — εισχωρούν μέσα τα μικρόβια και η «δυσωμία» φθάνει ως τα βαθύτερα στρώματά του. Μπορεί μάλιστα να καταστρέψει τις ρίζες των τριχών, και τότε τα μαλλιά πέφτουν και δεν ξαναφύττουν πια.

Άλλες παθήσεις, σχετικές προς την πιτυρίδα, που μπορεί να προκαλέσουν απόλησις του τριχωτού δέρματος είναι το έκζεμα και η ψωρίασις.

Το πόσο υπάρχει συχνά σε άτομα με πολύ ξηρό δέρμα, που έχουν φαγούρα στο κεφάλι και απ' ολόκληρο. Άλλοτε εντοπίζεται μόνο στο τριχωτό δέρμα κι' άλλοτε εκδηλώνεται και σ' άλλα μέρη του σώματος.

Φυσικά, δεν υποχωρεί με τα μέσα που υποδείξαμε κατά της πιτυρίδας. Απαιτεί ειδική θεραπεία, από γιατρό αρμοστή της.

Το ίδιο ίσχυει και για την ψωρίασις, μια μυστηριώδη και βαρυσανική δερματική πάθηση, που ερεθίζει κάποτε το τριχωτό δέρμα.

Όπως κι' η σημηματορροϊκή δερματίτις, έτσι κι' οι δυο αυτές παθήσεις μπορεί να προκαλέσουν βλάβες στο τριχωτό δέρμα, κάποτε δε και οριστικό πείσιμο των μαλλιών, αν μείνουν χωρίς την απαιτούμενη θεραπεία.

Γι' αυτό είναι απαραίτητο να συμβουλευόμαστε ένα δερματολόγο όσοι υποφέρουν από υπερβολική πιτυρίδα και φαγούρα στο κεφάλι, που δεν υποχωρούν με την απλή υγιεινή του τριχωτού δέρματος που υποδείξαμε παραπάνω.

ΟΟ

Απ' τού καφέδες και τα τσιγάρα

Πολλοί άνθρωποι παρουσιάζουν τα συμπτώματα του υπερθυρεοειδισμού: παλμούς της καρδιάς, τρεμούλες, άπνεια και απώλεια βάρους. Στην πραγματικότητα όμως, όλα αυτά μπορεί να οφείλονται σε κατάχρηση καφέδων και τσιγάρων, όποτε υποχωρούν σίμως, όταν περιοριστεί το κάπνισμα κι' η καφεποσία. Οι γιατροί έχουν ονομάσει τη νόσηση αυτή κατάσταση «νικοτινική» και «καφεϊτωση».

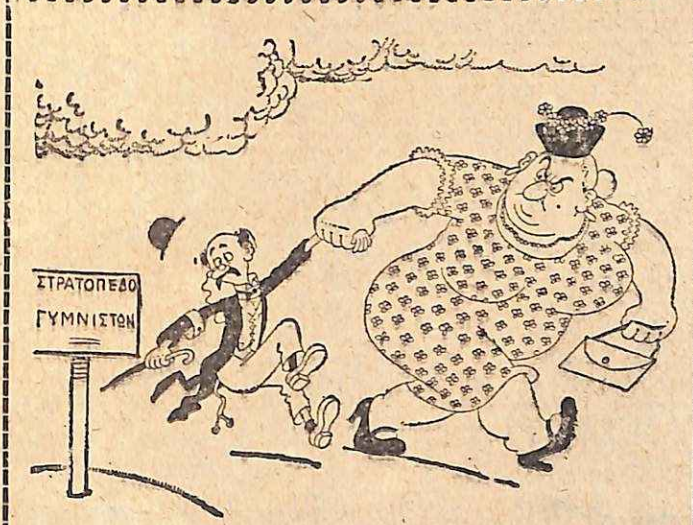
Η κατάχρηση των βρωμιούγων

Διάφορα καταπραυντικά, χάπια για τον πονοκέφαλο, φάρμακα για το βήχα, κλπ., περιέχουν βρωμιούχα αλάτα. Έξακριβώθηκε λοιπόν τώρα ότι η συνεχής και αλόγιστη χρήση τους μπορεί να εμποδίσει την κανονική αφομοίωση των πρωτεϊνών και των βιταμινών από τον οργανισμό.

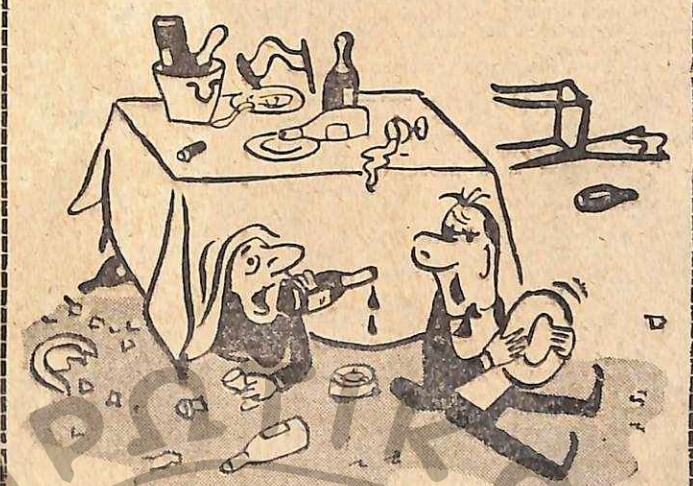
Μια συνέπεια των μπάνιων

Το καλοκαίρι, οι λουόμενοι παθαίνουν πολλές φορές εξωτερικές μολύνσεις του ατόμου, από μύκητες και μικρόβια που αναπτύσσονται και πολλαπλασιάζονται με την υγρασία στην είσοδο του ακουστικού πόρου. Το αποτέλεσμα είναι να σκάνει και να μολιάσει το δέρμα, στο μέρος εκείνο. Μπορούν ωστόσο να το προλάβουν, με επαλείψεις μιας καινούργιας αλοιφής που περιέχει «ισλικόνες» και που εμποδίζει το δέρμα να μουσκέψει απ' το νερό.

Τελωτοδεραδία

— Σα δέ ντρέπεται!... —

— Όχι! Όταν οδηγώ, δεν πίνω!... —

— Όπως θα ήθελε κι' εσείς, γιατρέ, ο άνδρας μου είναι πολύ καλύτερα σήμερα!... —

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο κλεφτοκοττάς

Ο Χότζας είχε μία κόρη άσχημη, κακο-
νοικοκυρά, δέμπελη και χαζή κι' ο μεγα-
λος του σεβέντας ήταν πώς θαίμενε στο ρά-
φι ή δύστυχη, γιατί με τὰ χάλια που εί-
χε, κανείς δε θα δεχότανε να την πάρη γυ-
ναίκα του.

Μωρέ θα φέρω τὸν άπάνω ντυνιά κά-
τω, μα σὸ τέλος θὰ τὴ στεφανώσω! Κι'
ἀς μὴ φύγουν ὅσα φλουριά εἶχα στὴ μπάν-
τα γιὰ τὰ γεράματα! ἔλεγε στὴ γυναίκα
τοῦ ὁ Ναστραδίν.

Μὰ ὅσο κι' ἀν πάσχιζε ὁ φουκαρὰς, ἀ-
δικὰ πῆγαινε ὁ κόπος
του. Κανείς ἄντρας
δὲν ἔβαζε θηλειά στο
λαιμό του γιὰ χάρι
τῆς Ζουλέικας—ἔτσι
τὴ λέγανε.

Ὡστόσο ἓνα βράδυ
ἐγινε τὸ θαῦμα. Κα-
θὼς ὁ Ναστραδίν πῆ-
γαινε στὴν αὐλὴ τοῦ
σπιτιοῦ του γιὰ νὰ ρί-
ξη μιὰ ματιά στὶς κότ-
τες του, πρὶν κοιμηθῇ
εἶδε κάποιον κλεφτο-
κοττά, ἑτοιμὸ νὰ βά-
λῃ χερί στὰ πουλε-
ρικά.

Σταμάτα, παλιο-
ζευέκη και σ' ἔφα-
γα! τοῦ φώναξε ὁ Χό-
τζας.

Κι' ἔδγαλε εὐθὺς
τὸ σουγιά πὺ εἶχε ἀ-
πάνω του. Ὁ κλεφτο-
κοττάς τάχασε καὶ μὲ κόπο κατάφερε νὰ
μουρμουρίσει:

Ἐφέντημ Χότζα γιὰ τ' ὄνομα τοῦ 'Αλ-
λάχ, λυπήσου με!

Μωρέ, τί νὰ σὲ λυπηθῶ, παλιοκλέφτη,
ποὺ μπαίνει σὲ σπιτί τῶν νοικοκυραίων
καὶ τὰ εἰσφύριζε; Θὰ σοῦ κόψω τὰ χέ-
ρια, γιὰ νὰ μὴ εἰσφύριζες.

Κι' ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὸ σουγιά,
ἄρπαξε μιὰ σκουριασμένη χατζάρα, ποὺ
ἦταν πεταμένη δίπλα στὸ κοττάρι.

— Ἀμάν, Ναστραδίν, ἐφέντημ!... Λάθος
κάνεις, δὲν ἦρθε ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ κλέψω!...

τοῦ εἶπε τρέμοντας ὁ κλεφτοκοττάς.

— Ἀμ' τί ἦρθες νὰ κάνης, μπρέ; Τὸν ἀέ-
ρα σου ἦρθες νὰ πάρης;

— Ἦρθα... Ἦρθα γιὰ ν' ἀνταμώσω τὴν
κόρη σου, τὴ Ζουλέικα, ποὺ τὴν ἀγαπῶ ἀ-
πὸ καιροῦ... εἶπε ὁ κλέφτης στὴν ἀπελπι-
σία τοῦ ἀπάνω γιὰ νὰ γλυτώσῃ.

Ἀμέσως τότε ὁ Χότζας ἀλλάξε προπό-
νη. Παράτησε τὴ χατζάρα, τὸν πλησίασε κι' ἀ-
νοίγοντας τὴν ἀγκυλιά του, τοῦ εἶπε:

Μπρέ παλληκάρι μου, γιατί δὲν τὸ
ἔλεγες πρὶν καὶ σὲ πῆρα ἀδικὰ σὸ ἀ-
γριο; Ἐλα ἀμέσως σὸ σπιτί νὰ σὲ φι-
λέσω καὶ καὶ νὰ κουδεντιάσουμε...

Ὁ κλέφτης ὅμως ἔβροντας τὸ μεγάλο
μαράζι τοῦ Χότζα νὰ παντρεύῃ τὴν ἀσχη-
μὴ θυγατέρα του, προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ.

Δὲν πειράζει, Ναστραδίν ἐφέντημ!...
τοῦ ἀπάντησε. Ἦ ὥρα εἶναι περασμένη!...

Τὰ λέμε ἄλλη φορά...

Ὁ Χότζας ὅμως δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφίση
ἀπ' τὰ χέρια τὸ κελεποῦρι.

Μπρέ, τί ἀγαὰ καὶ λόγια τοῦ ἀέρος...
εἶπε ἐνθουσιασμένος. Γιὰ ἔναν πὺ ἀγαπῶ
τὴν κόρη μου καὶ τὴ θέλει, ὅλες οἱ ἄρες
ἴδιες εἶναι!...

Καὶ καθὼς ἔλεγε αὐτὰ, τραβοῦσε μὲ
δύναμι τὸν κλεφτοκοττά πρὸς τὸ σπιτί.

Ἐκεῖνος τότε βλέποντας πὺς ἀν γλύτω-
σε ἀπὸ τοῦ Χότζα τὰ δόντια, κινδύνευε τῶ-
ρα νὰ πέσῃ στὰ δίχτυα τῆς Ζουλέικας,
προσπάθησε ἄλλη μιὰ φορά νὰ ξεφύγῃ.

Τὸ κάκου ὅμως, γιατί ὁ Ναστραδίν τὸν
βαστοῦσε γερά.

— Ἐλα, μὴ ντρέπῃσαι, παλληκάρι μου
κι' ἡ Ζουλέικα, ὅπου νάναι, θὰ εὐπνήσῃ,
γιὰ νὰ σοῦ προσφέρῃ ἓνα ρακί... τοῦ εἶπε
ποιηρὰ, μισοκλείνοντας τὸ μῦτι.

Κι' ἀμέσως ἐμπῆξε τὶς φωνὲς στὴ φαντα-
σίαν τοῦ Χότζα ποὺ γιὰ νὰ εὐπνήσῃ.

— Αἰντε, χανοῦμισες ἀφίστε τὸν ὕπνο
σου, γιατί ἦρθε ὁ γαμπρός καὶ βιάζεται
νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Κι' ὅσο νὰ τὰ ποῦμε ἐ-
μεῖς, τρέχα ἐσύ, φανταί, σὺν ἱμάμη νὰ τὸν
φωιάξῃς νάσῃ γρήγορα ἐδῶ!...

Ἔτσι, μέσα σὲ μιὰ ὥρα ὁ Ναστραδίν
κατάφερε νὰ παντρεύῃ μ' ὅλους τοὺς το-
ποὺς τὴ Ζουλέικα μὲ τὸν κλεφτοκοττά, κι'
ἀφῶ τοὺς ἔδωκε τὴν εὐχή του, γύρισε καὶ
εἶπε σὺν ἱμάμη μὲ καρδία:

— Εἶδες, ἐφέντημ, τί ἀδικὰ ποὺ ἀνησυ-
χοῦσα γιὰ τὴν κόρη μου πὺς θαίμενε σὸ
ράφι; Ἐκεῖνη τὸν εἶχε βρῇ ἀπὸ καιροῦ! Κι'
ἦρθε μάλιστα σήμερα νὰ τὴν κλέψῃ!...

Κι' ἔτσι ὁ Χότζας, ὅχι μόνο ἔκλεισε τὰ
στόματα τῶν συχωριασμένων του μιὰ καὶ κα-
λῇ, μὰ εἶχε καὶ διάφορα τὰ φλουριά, ποὺ
λογάριαζε νὰ τῆς δώσῃ γιὰ προίκα!

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...
Δίνουμε 20 χιλιάριμα σ' ὅποιον κἀνὲν τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ!... Βγάλτε ὅμως τὸ λιοντάρι ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ κλουβί!...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «φιλί τοῦ θανάτου»...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μ' όλο που αγαπάω τα ζώα, δεν τολμώ να χαϊδέψω ένα σκύλο. Όταν αγγίζω το τρίχωμά του, μία παγωμένη ανατριχίλα περνάει απ' το κορμί μου. Και ξαναζώ μεμιάς εκείνα τα εφιαλτικά δέκα λεπτά της ώρας που είχα βρεθεί, μόνη κι' ανυπεράσπιστη, ανάκνη να τρέξω ή να φωνάξω, μπροστά στο μεγαλειότερο «ντίγκο» της Αυστραλίας...

Ήμαστέ νεοέπαντροι, ο Γκρέγκορ κι' εγώ, όταν έγκοτασθαθήκαμε στο απέραντο κτήμα ενός Αυστραλού κτηνοτρόφου. Αγάπησα το καινούργιο σπίτι μας απ' την πρώτη στιγμή. Ήταν άνετο, καθαρό, ευχάριστο, μέσα σ' ένα ρομαντικό τοπίο.

Δεν άργησα όμως να γνωρίσω τον ύπουλο και φριχτό κίνδυνο που παραμόνευε εκεί γύρω!

Ένα πρωί, νωρίς, βρήκα το Γκρέγκορ και τους ανθρώπους του να κυττάζουν σκυθρωποί κάμποσα ψόφια πρόβατα, πεσμένα γύρω τους, με ανοιγμένο το λαιμό τους και την προβιά τους καταματωμένη.

— Ντίγκο! είπε κάποιος. Τα κτήμα ήταν περιφραγμένο με αγκαθωτό συρματόπλεγμα. Φαίνεται όμως πως είχαν χαλαρωθεί οι πυκνές σειρές του συρματος, και το θηρίο είχε καταβώσει να περάσει ανάμεσά τους, τη νύχτα. Είχε φάει ένα πρόβατο κι' είχε καταπαράξει άλλα 14.

Δεν είχα δη ποτέ μου ένα «ντίγκο», άλλ' είχα ακούσει πολλές ιστορίες γι' αυτά τα σιαπηλά, κίτρινα αγριόσκυλα, που είναι η μάστιγα της Αυστραλίας. Κάποις δεν ξέρεi πόσα είναι, ούτε πώς βρέθηκαν σ' αυτή τη χώρα. Κάθε χρόνο όμως, οι κτηνοτρόφοι έχουν μεγάλες απώλειες εξ αιτίας τους.

Τα «ντίγκο» έχουν όλα τα χαρακτηριστικά των σκυλιών, εκτός από ένα: δε μπορούν να γαυγίσουν. Είναι απ' τα σιαπηλότερα ζώα του κόσμου. Ο μόνος ήχος που βγάζουν απ' το στόμα τους, είναι ένα χαμηλό και μακρόσυρτο ούρλιασμα, που παγώνει το αίμα στις φλέβες. Όταν τ' ακούσουμε, τα πρόβατα λαρύνουν με τρόμο το ένα δίπλα στ' άλλο κι' οι άνθρωποι αρπάζουν τα ντουφεκια τους...

Ένας απ' τους ανθρώπους του Γκρέγκορ έδειξε μία καθαρή πατημασιά στο έδαφος.

— Ποτέ δεν ξανασείδα τόσο μεγάλο «ντίγκο», είπε. Αυτό πρέπει να μοιάζει σαν γιγάντιο σκυλί!

— Έχω ακούσει γι' αυτό, είπε κι' ο Γκρέγκορ. Την περασμένη βδομάδα, σκότωσε δυο μεγάλες αγελάδες, στο κτήμα του Ρίπλεϊ. Βρήκανε το πρωί αυτές τις ίδιες μεγάλες πατημασιές. Τώρα ήρθε η δική μας σειρά... Μου φαίνεται πως θα πάρω το ντουφεκι μου και θα το κυνηγήσω!

— Μην κάνετε άδικα τον κόπο, του σύστησε ο άλλος. Δε θα μπορέσετε να το πλησιάσετε περισσότερο από 40 μέτρα. Μά, κι αν ακόμη καταβώσετε να πάτε κοντά του, δε θα το δείτε. Αυτά τα ζώα είναι παντοφύλακες. Κολάει στο χώμα και κρύβονται έτσι καλά, που δε μπορεί να τα διακρίνει ούτε το πιο εξασκημένο μάτι!

— Τι θα κάνουμε λοιπόν;

— Θα μεταχειριστούμε δόκανα και δηλητηριασμένα δολώματα... Όστόσο, ως μην περιμένουμε μεγάλα πράγματα κι' απ' αυτά!

Κι' αποδείχθηκε γρήγορα πως είχε δίκιο. Κρύφονε πράγματι αρκετά μεγάλα ατσάλινα δόκανα ανάμεσα στη ψηλά χόρτα και σκόρπισαν εκατοντάδες κομμάτια κρέας με δηλητήριο, σε μεγάλη έκτασι αλόγουρα.

Αλλά το αίμοβόρο αγρίμι δεν τα ζύγωσε καθόλου. Προτιμούσε τα ζωντανά πρόβατα. Κατασπαράζε κάθε νύχτα 10 ή 12 απ' αυτά.

Ένα πρωί, νωρίς βγήκα για περίπατο με τ' αλόγο, πριν ζεσταθεί ο ήλιος. Όταν έφτασα σ' ένα μοναχικό λόφο, ως 4 μίλια μακριά απ' το σπίτι μας, ξεπέζεψα κι' άφισα τ' αλόγο μου να βοσκίσει. Περιπατούσα εδω κι' εκεί, παρακολουθώντας με τα μάτια ένα από των πετούσε ψηλά στον ούρανο, όταν σκόνταψα κάπου, έχασα την ισορροπία μου κι' έπεσα.

Ακούστηκε ένας βρόδς κρότος. Καί, την ίδια στιγμή, μου φάνηκε πως ένα βαρύ σφυρί με είχε χτυπήσει στη γάμπια, απ' τις

Το «ντίγκο» σκεκόταν ακίνητο λίγα μέτρα πιο πέρα...

δυο μεριές συγχρόνως! Ένοιωσα ένα σουβλερό πόνο ν' απλώνεται σ' όλο μου το κορμί, σαν να με καίγανε με πυρωμένο σίδερο. Τό δεξί μου πόδι είχε πιασθή στα οδοντωτά σαγόνια ενός δόκανου, κοιμμένου ανάμεσα στα χόρτα!

Ο πόνος ήταν ανυπόφορος, με τρέλαινε. Έμπηξα ένα σφύλιασμα. Τ' αλόγο μου τρόμαξε, χλιμίντρισε κι' έφυγε καλπάζοντας. Αυτά μονάχα πρόλαβα να δώ, κι' ύστερα λιποθύμησα...

Όταν συνήλθα, ο ήλιος είχε ανεβή ψηλά και μούσπνε το δέμα. Τό δεξί πόδι μου είχε μουδιάσει κι' είχε πρηστή πάνω απ' το γόνατο. Τά φοβερά δόντια του δόκανου με κρατούσαν απ' τη γάμπια. Πάλεψα γιά λίγο ν' άγωνία, προσπαθώντας να τ' ανοίξω. Ύστερα κατάλαβα πόσο άνοητο ήταν αυτό που έκανα... Δεν είχα μαζί μου ούτε σουγιά. Καί τό ελάττηρο του δόκανου ήταν τόσο δυνατό, που δε θα μπορούσε να τ' ανοίξει, με τά χέρια του μονάχα, ούτε ο πιο γερός άντρας!

Η χοντρή αλυσίδα που τό συγκρατούσε, ήταν τυλιγμένη και δεμένη γύρω από ένα δέντρο.

Άρχισα να σέρνωμαι προς τά εκεί, σιγά-σιγά, με μαρτυρικές προσπάθειες, τραβώντας πίσω μου τό μουδιασμένο πόδι μου και τό βαρύ δόκανο. Βογγούσα σαν πληγωμένο ζώο, συγκέντρωνα τίς τελευταίες δυνάμεις που μου απομένανε.

Είχα φτάσει πιά στο δέντρο... όταν ένοιωσα ξαφνικά μία δυνατή αποφορά, μία μυρωδιά σκύλου. Σήκωσα τό κεφάλι μου... κι είδα ένα σκουροκίτρινο αγρίμι. Ήταν τό «ντίγκο»!

Στεκόταν ακίνητο, λίγα μέτρα πιο πέρα, λαρώνοντας μόνο τό μαύρο ρουθούνι του.

Καθώς τό κύτταξα με φρίκη, μούδειξε τά μεγάλα κίτρινα δόντια του... αυτά που θα με κατασπαράζανε! Ήρθε πιο κοντά μου, με τά άσπασφτερά μάτια του κορφαμένα πάνω μου...

Μία ανατριχιαστική άπτασία πέρασε απ' τό μου: τά κατασπαράζόμενα κομμάτια των προβάτων που είχα δει... Έτσι θα μουν κι' εγώ σε λίγο! Προσπάθησα να φωνάξω, να κουνήσω τά χέρια μου, να σταματήσω με κάποιον τρόπο τόν κίτρινο θάνατο που με πλησίαζε σιγά-σιγά. Μά τό κορμί μου είχε παράλυσει κι' ή φωνή πνίγηκε στό λαιμό μου...

Τό «ντίγκο» στάθηκε ένα μέτρο μακριά μου και μύρισε τόν άέρα. Ήθελε να βεβαιωθεί πως ήμουν ανυπεράσπιστη...

Ύστερα μισόκλεισε τά μάτια του, κόλλησε τ' αυτιά του στό κεφάλι του κι' έκανε άλλο ένα βήμα. Έφτανε τό τέλος!...

Δεν άκούσα τί ντουφεκιά. Είδα μόνο τό αγρίμι ν' τινάζεται π' ένα πονεμένο βογγήνι, και ν' πέφτει χάμω!

Λίγο μακρύτερα στεκόταν ο Γκρέγκορ, με τό ντουφεκι στό χέρι. Ξαναπυροβόλησε, άλλ' αυτή τη φορά τό «ντίγκο» δεν κουνήθηκε καθόλου. Τό είχε σκότωσει ή πρώτη σφαίρα!

Έπειτα από ένα δευτερόλεπτο, ο άντρας μου έσκυβε από πάνω μου και μου χάζευε τό πρόσωπο.

— Γκρέγκ!... Ω, Γκρέγκ! μουρμούρισα σβυσμένα. Καί ξαναλιποθύμησα...

Αργότερα έμαθα πως ο άντρας μου, βλέποντας τ' αλόγο μου να γυρίζει δίχως έμένα, είχε βγί ν' άναζητήσει και με είχε βρει έγκλωπο.

Τό πόδι μου γιατρεύτηκε σε δυο βδομάδες. Τό τομάρι του μεγαλύτερου «ντίγκο» της Αυστραλίας κρέμεται τώρα στον τοίχο του γραφείου του Γκρέγκορ. Είν' αδύνατο όμως να τό κυττάξω, χωρίς ν' ανατριχιάσω...

ΤΖΑΝΕΤ ΛΑΝΓΚΛΟΥ

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΚΛΕΨΕΙ ΟΙ ΝΑΖΙΔΕΣ

Οι Πορτογάλοι δεν τό επιστρέφουν

ΕΧΟΥΝ περάσει περίπου 2 χρόνια από την τελευταία φορά, που ανακαλύφθηκαν στη Γερμανία και στην Αυστρία ποσότητες χρυσού, απ' αυτόν, που είχαν αρπάξει οι Ναζίδες στον πόλεμο.

Τό χρυσάφι, που έχει ξαναβρεθεί ως τώρα, υπολογίζεται συνολικά σε 8 δισεκατομμύρια δραχμές. Δε συμπεριλαμβάνονται δε σ' αυτό τό τεράστιο ποσόν τά πο-λύτιμα πετράδια, ή πλατίνη και τά έργα τέχνης, που είχαν συγκεντρωθεί επίσης από λεηλασίες των κατεχο-μένων χωρών.

Οι Σύμμαχοι ενδιαφέρθηκαν κυρίως γιά τό χρυσάφι. Κάθε ποσότητα που βρισκανε, τη στέλνανε στό Λονδίνο, στην Τράπεζα της Αγγλίας, γιά νά τη φυλάξει προσω-ρινά, ώσπου νά επιστραφεί στους δικαιούχους. Φυσικά, οι μεταφορές αυτές γίνονταν με μεγάλη μυστικότητα, γιά τό φόβο ληστείας. Τό χρυσάφι φορτωνόταν σε α-μερικανικά αεροπλάνα — έφόσον, άλλωστε, τό μεγαλύ-τερο μέρος του βρέθηκε κρυμμένο στην άμερικανική ζώνη της Γερμανίας, και ιδίως μέσα σ' ένα άλστωρυχείο. Ή μεταφορά άπαιτείται δυο μήνες περίπου. Καί, σ' όλο αυτό τό διάστημα, χάθηκε μονάχα μία ράβδος χρυσού, πρίν απ' τη φόρτωσι στό αεροπλάνο.

Ελάχιστες χώρες πήραν πίσω όλο τό χρυσάφι, που τους είχαν κλέψει οι Ναζίδες. Οι περισσότερες άρκέ-θηκαν άναγκαστικά σ' ένα ποσόν. Κι' αυτό ήταν φυσ-ικό, έφόσον δε βρέθηκε όλο τό κλεμμένο χρυσάφι. Έκτός από κείνο που είναι ακόμα θαμμένο εδω κι' εκεί, σε άγνωστα μέρη της Γερμανίας, υπάρχουν και οι σεβαστές ποσότητες, που είχαν στείλει οι Ναζίδες σε ούδετέρες χώρες, γιά κάθε ένδεχόμενο.

Τά βιβλία της Ράιχσμπανκ (της Κρατικής Τράπεζής της Γερμανίας) κατατόπισαν λεπτομερώς τους Συμμά-χους γι' αυτές τίς άποστολές. Άλλ' οι ούδετέρες χώρες, που είχαν τό χρυσάφι, δε φάνηκαν πολύ διατεθειμένες νά τό επιστρέψουν.

Η Έλβετία π. χ., που είχε δεχθεί 60 τόννους χρυσάφι απ' τη Γερμανία, δικαιολογήθηκε στους Συμμάχους πως τό είχε πάρει «μέ καλή πίστι», χωρίς νά ξέρη την προ-έλευσί του. Ύστερα δε από μακρές διαπραγματεύσεις, έδωσε πίσω μόνο τό μισό. Όσο γιά τό υπόλοιπο, οι Έλβετοι ισχυρίστηκαν πως άποτελούσε πληρωμή γιά έλ-βετικά έμπορεύματα, που είχαν αγοράσει οι Γερμανοί, στόν πόλεμο. Τό ότι ήταν κλεμμένο, δεν τους ένδιέφερε καθόλου, από νομικής άποψέως. Έτοιμένως, δεν είχαν καμμία ύποχρέωσι νά τό επιστρέψουν.

Ακόμη χειρότερα ήταν τά πράγματα με τους Πορ-τογάλους. Αυτοί κράτησαν αθάίρετα όλο τό χρυσάφι, που είχαν στείλει οι Γερμανοί στη γάρ τους, με αε-ροπλάνα, μέσω Γαλλίας και Βαρκελώνης. Κι' εξακολου-δούν ακόμα ν' άρνούνται νά τό επιστρέψουν.

Εδώ πρέπει νά κάνουμε μία μικρή παρέκβασι. Τά δυο κυριώτερα προϊόντα της Πορτογαλίας, που παρου-σίαζαν πολεμικό ένδιαφέρον ήταν οι σαρδέλλες του κου-τιού και τό μέταλλο βολφράμιου. Θέλονται, λοιπόν, νά συνδυάσουν την άσπρη ούδετερότητά τους με τό οί-κονομικό τους συμφέρον, οι Πορτογάλοι κανόνισαν νά μοιράζουν έξ ίσου την παραγωγή τους στη Γερμανία και στους Συμμάχους — αφού πρώτα κρατούσαν ένα ποσο-στό γιά τίς δικές τους άνάγκες.

Πραγματικά, μοιράζαν άκριβόδοικα τά 80% από τίς σαρδέλλες τους μετάξυ Μεγάλης Βρετανίας και Γερ-μανίας. Ύπληξαν μάλιστα τότε στη Βρετανική πρε-σβεία της Λισαβώνας δυο Άγγλοι, που είχαν γιά μονα-δική τους δουλειά νά παρακολουθούν αν ή γάρ τους έπαίρνε κανονικά τό μερίδιό της από τίς σαρδέλλες — και γι' αυτό είχαν έπνομοασθή χιουμοριστικά «άκόλου-θοι της σαρδέλλας».

Τό ίδιο γίνονταν και με τό βολφράμιο, ένα μέταλλο σπουδαιότατο γιά τό βιομηχανία χάλυβος.

Τά μεγαλύτερα κοιτάσματα βολφραμίου της Εύρώπης βρίσκονται στην Ισπανία και στην Πορτογαλία.

Οι Ναζίδες δε δυσκολεύονταν καθόλου νά παίρνουν τό βολφράμιο τους από την Ισπανία, γιάτί ο Φράνκο ήταν φιλογερμανός. Απ' την Πορτογαλία, παίρνανε, ό-πως είπαμε, τη μισή περίπου παραγωγή. Τό υπόλοιπο άνήκε στη Γαλλία και στη Μεγ. Βρετανία.

Άλλ' οι Πορτογάλοι δεν είχαν μεγάλη έκτίμησι στό γερμανικό χαρτονομίσμα (όπως, άλλωστε, κι' όλοι οι ούδετέροι της Εύρώπης). Άπαίτησαν, λοιπόν, νά πλη-ρώνονται με τό κλεμμένο χρυσάφι, που είχαν στείλει οι Γερμανοί στην Πορτογαλία.

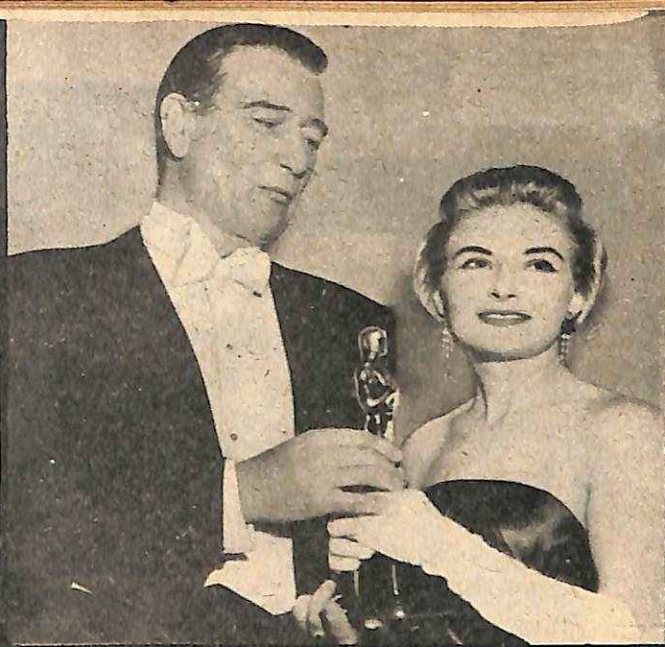
Έτσι, όταν τελείωσε ο πόλεμος, ισχυρίστηκαν στους Συμμάχους, ότι τό χρυσάφι αυτό τους άνήκε δικαιω-ματικά ως αντίτιμο γιά τίς σαρδέλλες και τό βολφρά-μιο τους, που είχαν πουλήσει στους Γερμανούς.

Και αυτό μεν μπορούσε νά σταθή, σαν πρόφασι. Έκει όμως που οι Πορτογάλοι φέρθηκαν έντελώς αθάίρετα, ήταν προκειμένου γιά μία άλλη μεγάλη ποσότητα χρυ-σού, που δεν είχε κατατεθεί σε πορτογαλικές Τράπεζες. Αυτό τό είχε κρύψει ή γερμανική πρεσβεία της Λισα-βώνας σ' ένα τεράστιο ναυόβειο χρηματοκιβώτιο, θαμ-μένο μυστικά κάτω απ' τό τσιμεντένιο δάπεδο ενός γκαράζ, σε κάποιο πρόσπαιο της Λισαβώνας.

Χάρις στους κατασκοπούς των, οι Σύμμαχοι ήξεραν αυτή την κρύπτη, και την ύποδειξαν μετά τόν πόλεμο στην πορτογαλική Κυβέρνησι. Έκείνη όμως... έκανε τόν κουτό κι' εξακολουθεί ακόμα ως σήμερα ν' άρνείται νά επιστρέψει αυτό τό χρυσάφι στους ιδιοκτήτες του!

ΤΟ ΟΣΚΑΡ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΓΟΥΝΤΟΥΑΡΝΤ

Η Τζοάν Γούντουαρντ πα-ραλαμβάνει από τά χέρια του συναδέλφου της Τζών Γουαίην τό Όσκαρ ήθοποι-ας που της έξασφάλισε ο τριπλός ρόλος της στό φιλμ «Γά τρία πρόσωπα της Εύ-ας», τό όποιο θα προβληθή εδω με τόν τίτλο «Η Εύα δίχως πέπλο». Ή Τζοάν Γούν-τουαρντ παντρεύτηκε στις 29 Ιανουαρίου τό συνάδελ-φό της Πάλ Νιούμαν, αλλά λόγω της συνεχούς και χω-ριστής εργασίας τους οι δυο καλλιτέχνες δεν έχουν συν-αντηθή παρά δυο μόνο φορές κατά τό διάστημα αυτό. Πα-ρόμοιες συνθήκες βρίσκονται στη βάση των διαζυγίων, που άργα ή γρήγορα διαλύουν τά περισσότερα καλλιτεχνί-κά ζεύγη της κινηματογρα-φουπόλεως.

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΞΕΙΝΗ ΧΕΛΩΝΑ

Υπόλειμμα της προϊστορικής εποχής θεωρούν οι επιστή-μονες την παράξενη αυτή χε-λώνα, που ονομάζεται Μάτα-Μάτα και ζή μόνο στις ό-χθες του Άμαζονίου. Τό ό-στροκο της Μάτα-Μάτα σκε-πάζεται από μικρές πυραμι-δες, ενώ μία μικρή θαράκι-σις ύπάρχει πάνω στό κεφα-λί της χελώνας, που έχει πολ-λύ μακρύ λαιμό. Η Μάτα-Μάτα ζή τόσο στό νερό, ό-σο και στην ξηρά, θεωρείται δε από τους Ιθαγενείς ιερό και πολύτιμο ζώο, γιάτί μό-νο αυτή φοδοντά τα τρομέ-ρα σαρκόβόρα ψάρια πέρν-οντας τά όποια στη θέα της και μόνο τρέπονται σε φυγή. Τά πιράνχας μπορούν μέσα σε μερικά λεπτά της ώρας νά καταβροχθίσουν ένα φλό-κληρο βουβάλι.

ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ ΦΟΡΤΗΓΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Στην Αμερική κυκλοφόρη-σε ένα φορτηγό αυτοκίνη-το νέου τύπου, του όποιου ή καροσερί είναι τοποθετημέ-νη κατά τέτοιο τρόπο πάνω στό σασί, ώστε νά μπορεί, με ένα υδραυλικό σύστημα, νά κατεβεί στο ίδιο ύψος με τό έδαφος προκειμένου νά φορτωθή τό αυτοκίνητο. Χά-ρις στό ίδιο αυτό σύστημα μόλις τελειώσει ή φόρτωσι των έμπορευμάτων, τό όμά-ζωμα επανέρχεται στη θέση του και τό αυτοκίνητο είναι έτοιμο γιά άναχώρησι. Τό υ-δραυλικό σύστημα του νέου αυτοκινήτου επιτρέπει και την άνύψωσι του άμαξοματός σε περίπτωση, που περρίττει π. χ. νά παραλάβη φορτίο από ένα σιδηροδρομικό όχημα ή νά ξεφορτώσει μέσα σ' αυτό τό περιεχόμενό του.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΑΡΡΩΣΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Η διεύθυνσι ενός νοσοκομεί-ου του Βερολίνου άρχί-ωνσε την παράδοσι σχολικών μαθημάτων σε μικρούς αρρώ-στους που πρόκειται γιά πολ-λύ καιρό νά μείνουν καθήλω-μένοι στό κρεβάτι. Ή πρώ-τοδουλία αυτή ένθουσιαν τους γονείς των παιδιών γιά-τί έτσι οι μικροί άρρωστοι, που πρόκειται νά υποβληθούν σε μακρόχρονη θεραπεία δε θα χάνουν σχολικό έτος λό-γω της άσθενείας τους. Στή φωτογραφία μας παιδάκια με σπασμένα χέρια και πόδια και άλλα με διάφορες παθή-σεις, που ο' άργήσουν νά θεραπευτούν, παρακολουθούν τό μάθημα σ' ένα θάλαμο του νοσοκομείου, που έχει διαμορφωθεί σε αίθουσα σχο-λείου. Τά μαθήματα φυσικά τά παρακολουθούν μόνο τά παιδάκια που ή κατάσταση της ύγείας τους τό επιτρέπει.

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴν ἐσφίξε δυνατὰ καὶ ζήτησε τὰ χεῖλιά της!...

ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΠΟΥ ΣΠΙΑΝΕ

Τὸ ὄφρος τοῦ ἐκρύβε κάτι σὰ μομφὴ ἐναντίον της... Τὶ τοῦφται-γε ὁμως αὐτὴ; Τὸν ἀγαποῦσε, ἦταν ὁ λατρευτὸς της, ἡ μὴν της ἐλπίδα... Ναί, μὰ δὲν εἶχε λεφτὰ... αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο ἐλάττωμά της... Ἄν εἶχε, τώρα θὰ τὸν διευκόλυνε, θὰ τὸν ἐσωζε... Μποροῦσε ὁμως νὰ βρῇ! Τουλάχιστον θὰ τὸ προσπαθοῦσε... Ἀπάνω στὴν ἀπελπισία της, θυμῆθηκε ὅτι κάποιος τὴν πολιορκῶσε ἀπὸ καιρὸ. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς σημασία μεγάλη, χωρὶς ἀξία ἐξαιρετική, πλούσιος ὁμως, καὶ πρόθυμος νὰ σκορπῇ τὰ χρήματά του στὰ πόδια της, ἀρκεῖ νὰ πῶς τὸ ζήτησε... Καὶ τοῦ τὸ ζήτησε ἡ Καίτη! Πῆγε καὶ τὸν ἤρε καὶ τοῦ μίλησε ξεκάθαρα, δὲξ ἀπὸ τὰ δόντια:

— Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ποσό...
— Ὁ Τζανῆς — μ' ὅλο πὺ τὸ ποσό ἦταν ἀρ-
στομα ἀνοιχτό:

— Λεφτὰ; ἀπόρησε, Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ λε-
φτὰ;...

Κατακόκκινη τοῦ ἐγένεψε αἰαί! μὲ τὸ κεφάλι, χωρὶς τὰ χεῖλιά της νὰ κουνήθουν—σφραγισμέ-
να ἀπὸ τὴ ντροπὴ...

— Πόσα; ἐξανάρτησε ὁ ἄντρας.
— Ἡ Καίτη τοῦ εἶπε τὸ ποσό πὺ χρειαζόταν
ὁ Ἀλέξης.

Ὁ Τζανῆς — μ' ὅλο πὺ τὸ ποσὸν ἦταν ἀρ-
κετὰ σοῦδαρο — προθυμοποιήθηκε νὰ τῆς τὸ
δώσει. Ἡ τύχη τὴν ἐβρῆκε στὰ χέ-
ρια του, ὅστερα ἀπὸ τόσα χρόνια
ἀπληστίας, διψασμένης προσμονῆς.

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴν ἐσφίξε δυ-
νατὰ, ζήτησε τὰ χεῖλιά της... Τοῦ
φαίνονταν σὰν ἕνα δώρο καταπλη-
κτικό, πὺ τὸ εἶχε τόσο ἐπιθυμῆ-
σει, κ' ἐπὶ τέλους τὸ δέχθηκε, τοῦ
δινότανε!

Γεμάτη ντροπὴ καὶ ἀνδία ἡ Καί-
τη τοῦ δόθηκε...

Καὶ ὅστερα, ἐξευτελιστικά, πῆ-
ρε τὸ ἀντίτιμο τῆς ντροπῆς της:
τὰ λεφτὰ πὺ λείπανε ἀπὸ τὸν Ἀ-
λέξη καὶ κινδύνευε νὰ τὸν στείλου-
νε φυλακὴ.

Τοῦ τὰ δώσε τὴν ἴδια μέρα.
Ἐκπληκτὸς ὅσο κ' ἐνθουσιασμέ-
νος ἐκείνος τῇ ρώτης:

— Πὺ τὰ βρήκες;...
Κατακόκκινη, μὲ τὰ μάτια χα-

4 αὐτὲς φάνωται

Η ΤΑΝΕ κάτι πὺ πολὺ ἀπὸ ἐρωτας, ἀπὸ ἀσχέτι, ἦτανε συνήθεια, τρυφερός δεσμός, στοργικὴ φιλία... Ἦτανε λίγο ἀπὸ ἀλκι... Βαστοῦσε τόσον καιρὸ τώρα, κ' ἔβλεπε τὴν Καίτη καὶ τὸν Ἀ-
λέξη μὲ τὰ πὺ γερὰ δεσμά. Δὲν εἶχε σημασία ἂν ὁ γάμος
δὲν τοὺς ἔνωσε μὲ τὰ δεσμά τοῦ νόμου καὶ τῆς ἐκκλησίας τοὺς ἔνωσε
ὁμως ἡ διάθεσι κ' ὁ αὐθορμητισμός... Κ' ἐπειδὴ τίποτα δὲν τοὺς πιε-
ζε νὰ μὴν ἔνουν, δὲν τοὺς ἀνάγκαζε νὰ μὴ χωρίζουν, γι' αὐτὸ
ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦνε ζευγαρωμένοι. Τὸ ζευγάρι τοὺς μπορεῖ νὰ
τανε παράνομον, ἦταν ὁμως σταθερὸ κ' ἀδιάσπαστον—πὺ πολὺ ἀπὸ πολ-
λὰ ζευγάρια νομίμων συζύγων, πὺ συχνὰ διαλύονται καὶ σκορπίζονται
γιὰ ψάλλου πῆδημα. Ἄν τώρα, δὲν ἀποφάσιζε ὁ Ἀλέξης νὰ παντρευτῇ
τὴν ἀγαπημένην του, πὺ δεχότανε νὰ μοιράζεται τὴ ζωὴ του, χωρὶς νὰ
νοιάζεται ἂν ἡ κοινὴ γνῶμη κουρέλιαζε τὴν ἀξιοπρέπεια της, αὐτὸ γι-
νότανε γιὰτὶ ἀνάμεσά τοὺς μεσολαβοῦσε ἕνα ἐμπόδιο μεγάλο: Ἡ θελή-
σι τῆς μητέρας τοῦ Ἀλέξη. Ἦτανε μὴν γυναῖκα μὲ πολλές ἀρχές, πὺ
πίστευε ὅτι μόνον τὰ λεφτὰ δημιουργοῦν τὴν εὐτυχία ἐνὸς ζευγαριοῦ...
Ἕνας ἄντρας, πὺ παντρεύεται πρέπει νὰ πάρῃ—ἐλεγε—προῖκα ὑπολό-
γισιμὴ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Κ' ἐπειδὴ ἡ Καίτη δὲν ἦτανε πλούσια,
γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπολογίσῃ σὲ νομιμοποίησι τοῦ δεσμοῦ της μὲ
τὸν Ἀλέξη. Αὐτὸς πάλι ἀνῆκε στοὺς ἐξαιρετικὰ στοργικούς ἐκείνους
γιοὺς, πὺ, — ὑπάρχοντες πολλοὶ τέτοιοι στὴ ζωὴ... — σ' ὅποιον ἡλικία
καὶ νὰ φτάσουνε, ὅπακουνε τυφλά τὴν μητέρα τους, ἔστω ἀκόμα κ' ἂν
αὐτὸ, πὺ θὰ τοὺς πῇ, εἶναι ἀδικο...

Κ' ἔτσι ἡ Καίτη ἔμενε ἀστεφάνωτη... Μὲ τὴ φτωχιά ὑπόληψί της
κουρέλιασμένη ἀπὸ τὴν κοινὴ γνῶμη, ἀδιάφορη ὁμως γι' αὐτὸ, μὴν
καὶ διατηροῦσε, σὰν ἀντίδοτον δυνατὸ πὺ τὴν ἔκανε ὅλα νὰ τὰ ἐξυγί-
αζι κ' ὅλα νὰ τὰ παραβλέπει, τὴν ἀγάπῃ τοῦ Ἀλέξη... Καὶ ἐξακολουθοῦσε
νὰ ζῇ σὺ τὸ πλάι του χωρὶς διαμαρτυρίες, χωρὶς ἀνανάκησι, μόνον
ἔταν ἀπέραντον, ὀλοκληρωτικὸν ἐρωτὰ...

Κάποτε ὁμως ὁ Ἀλέξης ἀρχισε νὰ γίνετα νευρικός. Ἐρχότανε σὺ
σπίτι ἀφρημένος, στενοχωρημένος, μὲ ὀλοφάνερα τὸ νοῦ του ἄλλοι...
Μάταια ἡ Καίτη, ἀνήσυχη, γεμάτη ἀγωνία, προσπαθοῦσε νὰ ἐξακρι-
βώσι τί εἶχε ὁ ἀγαπημένος της, ἢ τὸν βασάνιζε... Κάτι ἀπελοῦσε τὴν
εὐτυχία τους, τὸ καταλάβαινε... Τὶ ὁμως; Τί; Ὁ Ἀλέξης δὲν τῆς
εἶλε. Μὰ φορὰ, μάλιστα, τὴν ἀποῆρε:

— Ἄσε με ἡσυχά! Δὲν ἔχω τίποτα...
Μαζεύτηκε ἐκείνη, παγωμένη... Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε μίλησι ἔτσι...

Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της.

— Γιατὶ μοὺ μιλᾷς ἔτσι; τοῦ παραπονέθηκε. Τὶ σοῦκανα;

Κατάλαβε αὐτὸς πόσο ἀδικο ἦτανε τὸ φερσὶμὸ του καὶ κῦτταξε νὰ
τὸ διορθώσι. Τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε μὲ τὴν παλιά τρυφερότητα...

— Μὴ μὲ παρεξηγῇς... τῆς εἶπε. Εἶμαι ὁμως νευρασμένος.

— Για πὺ λόγος; Τὶ σοὺ συμβαίνει Ἀλέξη;

— Πότε μὲ μισόλογα τῆς ἐμπιστεύθηκε τὴν ἀφορμὴ τῆς στενοχωρίας του:

Κάποιος φίλος του τὸν εἶχε παρασύρει σὲ ἕνα χρηματιστηριακὸν παι-
χνίδι, κ' ἔκει εἶχε χάσει ἕνα σημαντικὸ ποσό... Καί, τὸ χεῖροτρο,
τὸ ποσό αὐτὸ δὲν ἦτανε δικό του ὅλο· ἕνα μέρος μεγάλον τὸ εἶχε πᾶ-
ρει ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς ἐπιχειρήσεως πὺ δούλευε!

Ἡ Καίτη τὸν ἀκούε παγωμένη...
— Καὶ τώρα;... τὸν ρώτησε γεμάτη ἀπελπισία.
— Τώρα... περιμένω τὸν ἐλεγχον, πὺ θὰ μὲ βγάλῃ καταχραστὴ καὶ
θὰ μὲ πᾶσι στὴ φυλακὴ! τῆς πέταξε ἀπότομα...

μηλωμένα, ἐκείνη τοῦ διηγήθηκε ὅτι πούλανε κάποια παλιά κοσμήματα,
πὺ εἶχε ἀπὸ τὴν μητέρα της. Ὁ Ἀλέξης δὲν κάθισε νὰ λεπτολογησῇ
πολὺ. Εὐχαρίστησε τὴν ἀγαπημένην του, πὺ τὸν εἶχε σώσει, καὶ ἀμέσως
τὴν ὅλην μέρα πῆγε νὰ τακτοποιήσῃ τὸ ἔλλειμμα τοῦ ταμείου του.

Ὁ Τζανῆς ὁμως δὲν εἶχε ξεδιώξει. Ὁ πόθος του γιὰ τὴν Καίτη
δὲν εἶχε ἱκανοποιηθῇ. Θέλησε, λοιπόν, νὰ τὴν ξαναβρῇ, καὶ ζήτησε νὰ
τῆς ἐπιστῇ πὺ μόνιμον ἐρωτὰ. Ἡ φτωχιά γυναῖκα ζήτησε νὰ
τὸν ἀποφύγῃ, ἐκείνος ὁμως ἔγινε πειστικός κ' ἀπειλητικός.

— Ἄκου, τῆς εἶπε ἀγριεμένος, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους
πὺ παίζουνε μαζί τους...

— Δὲν ἤθελα νὰ παίξω μαζί σου... Κατάλαβε με...

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα!

— Ἐπὶ τέλους, δὲ μπορεῖς νὰ μοὺ ἐπιστῇς κάτι πὺ δὲ θέλω...

Ὁ ἄντρας γέλασε χυδαία:

— Μπα; Πὺς τὸ θέλεις ὅταν ἦρθες νὰ μοὺ ζητήσης λεφτὰ;

— Εἶσαι πρόθυμος;

— Εἶμαι... Ἀλλὰ σ' ἀγαπᾶω, σὲ θέλω σὰν κολασμένον! Καὶ μπορῶ
νὰ σὲ ζῶω πλούσια, ὅχι σὰν κ' αὐτὸν τὸ ντενέκε...

— Σοὺ ἀπαγορεύω νὰ τὸν βρίζεις!

— Μαρεῖ τί μὰς λές! Μοὺ ἀπαγορεύεις... Κῦττα μὴν πᾶω καὶ τοῦ τὸ
πῶ ὅλα. Ἄν καὶ ἐδῶ πὺ τὰ λέμε μοὺ φαίνεται ὅτι τὰ ξέρει...

— Τί λές; Τί εἶν' αὐτὰ πὺ λές;

— Ἔλα τώρα, καμμέν, μεταξύ μας. Τὰ λεφτὰ πὺ μοὺ πῆρες αὐ-
τουνοῦ τὰ δώσε... Δικαιώμα σου, βέβαια, ἀλλὰ μὴν τὸν βγάξης λάδι.

— Σοὺ ὀρκίζομαι ὅτι ὁ Ἀλέξης δὲν ξέρει τίποτα...

— Τότε θὰ τὰ μάθῃ τώρα...

Κατάλαβε ἡ Καίτη ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐξαγριωμένος ἀπὸ τὴν
ἀρνησί της, δὲ θὰ διστάζε νὰ πᾶσι στὸν Ἀλέξη καὶ νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα!

Κ' ἔτσι, ἡ φτωχιά γυναῖκα, γιὰ νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ὁ ἀγαπημένος
της τίποτα, πῆρε τὴν ἀπελπισμένη ἀπόφασί της: Θάφευγε ἀπὸ τὸν Ἀ-
λέξη! Θὰ πῆγαινε μὲ τὸν Τζανῆ... Χωρὶς νὰ πᾶσι νὰ λατρεύῃ τὸν
πρῶτον, θὰ ἔκλεινε τὰ μάτια της καὶ θὰ ἔπεφτε στὴ χυδαία ἀγκυάλῃ
τοῦ δευτέρου, χωρὶς διαθέσι, χωρὶς ψυχικὴ παρὰρρησι, μόνον καὶ μόνον
γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της Ἀλέξη ἀπὸ τὴν σκληρὴ ταπεινώσι...

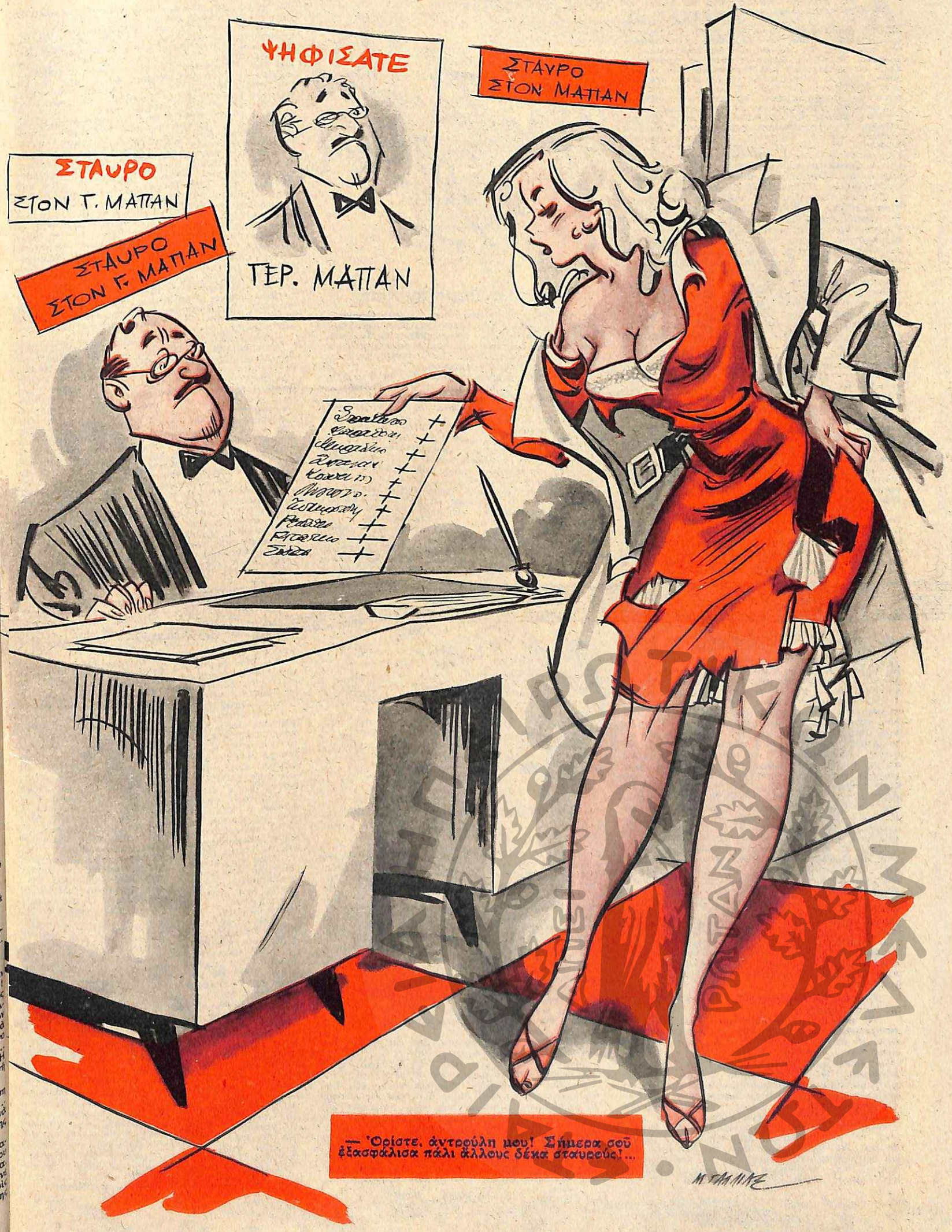
Καὶ μὴν μέρα ὁ Ἀλέξης, γυρίζοντας, βρῆκε τὸ σπῆτι ἔρημον... Ἡ
Καίτη εἶλε. Ἕνα γράμμα ἀπάνω σὺ τραπέζι δικαιοφύσε τὴ φυγὴ
της μὲ λίγα ψυχρὰ λόγια:

«Νομίζω ὅτι ἡ ἱστορία μας ἀρκετὰ βάστηξε. Πρέπει νὰ σταματήσῃ
ἐδῶ... Σοὺ βίνω τὴν ἐλευθερία σου, παίρνω κ' ἐγὼ τὴ δική μου...
Κάτι πὺ καλὸν μποροῦμε νὰ κάνουμε κ' ἐσὺ κ' ἐγὼ στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ πὺ
θυσιάζομε καὶ οἱ δύο μας τὸ μέλλον μας σὺ βωμὸ μίας ἀμφιβολίας...
Καίτη».

Ὁ Ἀλέξης πόνεσε δυνατὰ... Ὅταν ἔμαθε ὁμως ὅτι αὐτὴ, πὺ ἀνα-
πῶσε, εἶχε γίνε φιλανδὰ τοῦ Τζανῆ, ἐπαναστάτησε! Ὁ ἐγωισμὸς τοῦ
καὶ ἔκανε νὰ διαγράψῃ ἀδίστακτα αὐτὴ πὺ εἶχε φερθῇ τόσο πρόθυμα...

Καὶ ὅστερα ἀπὸ λίγο, δέχτηκε κάποιο συνοικέσιον, πὺ τοῦ πρότεινε
ἡ μητέρα του καὶ παντρεύτηκε χωρὶς τύψεις καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ, χωρὶς
νὰ μάθῃ ποτὲ, ὅτι αὐτὸ πὺ εἶχε φανῇ γιὰ προσταχίαν τῆς Καίτης
ἦταν ἡ πὺ ὑπεράνθρωπη, ἡ πὺ μεγάλῃ θυσία της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΨΗΦΙΣΑΤΕ
ΣΤΑΥΡΟ
ΣΤΟΝ Γ. ΜΑΤΙΑΝ
ΤΕΡ. ΜΑΤΙΑΝ

ΣΤΑΥΡΟ
ΣΤΟΝ ΜΑΤΙΑΝ

ΣΤΑΥΡΟ
ΣΤΟΝ Γ. ΜΑΤΙΑΝ

ΣΤΑΥΡΟ
ΣΤΟΝ Γ. ΜΑΤΙΑΝ

— Ὅποτε, ἀντρούλη μου! Σήμερα σοὺ
ἐξασφάλισα πάλι ἄλλους δέκα σταυρούς!...

—Θα μείνης και απόψε στο σπίτι της μαμάς σου, χρυσή μου... Αυτό με στενοχωρεί πολύ!...

—Όπως βλέπεις, το δικό μου φόρεμα - σάκκος ἀρέσει πολύ περισσότερο από το δικό σου!...

πουλιέται σε σφραγισμένα κουτιά, όπου θα βρείτε και πλήρεις οδηγίες για να ετοιμάσετε ένα τέλειο γεύμα.

Είναι προτιμότερο, αυτό το «γεύμα» να δίνεται στο μωρό αντί για το μεσημεριανό θήλασμα. Επίσης καλό είναι να χρησιμοποιήτε γι' αυτό ένα κουταλάκι, γιατί με το μπιμπερόν υπάρχει κίνδυνος να κα- ταπίνη το μωρό πολύ αέρα.

Αφού περάση κάπου μία βδομά- δα, θ' αντικαταστήσετε κι' ένα δευ- τερο θήλασμα του είκοσιτετράωρου με ζωμό χορταρικών αυτή τη φο- ρά, που θα τον ετοιμάσετε κατά τον ακόλουθο τρόπο:

Θά βράσετε σ' ένα λίτρο νερό μία πατάτα, ένα καρότο, μισή γού- φτα ξερά φασόλια, που θα τ' ε- χετε βάλει προηγουμένως στο μού- σκιο. μιά γούφτα μπιζέλια κι' αν θέλετε, λίγο σπανάκι. Θ' αφέστε να βράσουν ώσπου το νερό να έρθη ως τη μέση. Προς το τέλος του βρασμούτος, μπορείτε να προσθε- τετε λιγάκι βούτυρο ή ένα κουτα- λάκι λάδι. Θά σουρώσετε το ζωμό μέσ' από ένα λινό ύφασμα, χωρίς να λιώσετε τα χορταρικά και τ' άσπρα. Το μωρό θα πih μόνχα το υγρό, που είναι πλουσιώτατο σε πρωτεΐνες και σε μεταλλικά α- λατα.

Υστερ' από λίγες μέρες, αν το μωρό άνεχθη το ζωμό, μπορείτε να το φτιάξετε μ' αυτόν μία αλη- θινή σουπίτσα, προσθέτοντας λίγη κρέμα ρυζιού.

Μονάχα κατά το δέκατο μήνα, θά μπορείτε να προσθέσετε στο γεύμα του μωρού μόνο κροκό και μισό άσπρδι αυγού, που ώστόσο πρέπει πάντα να βράζονται μέσα στο ζωμό και να χτυπιούνται καλά.

Τά «γεύματα» του μωρού θά πε- ριοριστούν τώρα σε τέσσερα τη- ημέρα, ένα σε κάθε τέσσερις ώ- ρες, στις όχτω, στις δώδεκα, στις τεσσάρεις και στις όχτω το βράδυ.

Πρέπει, όμως, ν' αποφεύγετε να δίνετε στο μωρό καραμέλλες, φρού- τα ή γλυκά ανάμεσα στα γεύμα- τας, γιατί θά του λιγώστευαν την όρεξη και θά είχαν δυσάρεστες συ- νέπειες στην κανονική λειτουργία του πεπτικού του συστήματος.

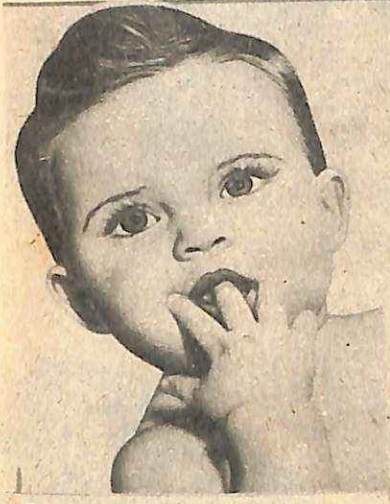
Όταν το νήπιο αποκοπή δαιτι- κά από το μητρικό στήθος, πρέπει να πάψη κι' η έκκρισι γάλακτος από τους αδένες, που το παρά- γουν. Συνήθως, η ίδια η φύσι κα- νονίζει έτσι τα πράγματα, ώστε το γάλα να λιγοστεύη ολόενα όσο το βρέφος θηλάζει πιο λίγο. ώσπου να σ- -ψη ολόενα.

Αν, όμως, η μητέρα αντίληφθη, ότι έχει πολύ γάλα, που δεν απορ- ροφάται, πρέπει να καταργήση σε ώρισιμένα ακίνδυνα μέτρα, για να κάνει να σταματήση η έκκρισι. Καί πρώτα-πρώτα, σάς συμβουλευομε να μη βάσετε πια το βρέφος να θη- λάζη, αν θέλετε να περιορίσετε την έκκρισι, ούτε ν' αφορίσετε το γάλα με θήλασμα. Έτσι θά διευκολο- νετε τη φυσική απορρόφηση του γάλακτος.

Γιά να ελαττώσετε το ελαφρό αίσθημα φουσκώματος και στενοχώ- ριας του στήθους, μπορείτε να α- λείφετε το στήθος με λάδι χλιαρό δυο φορές τη μέρα και να χρησι- μοποιήτε κατόπιν ένα φασκίωμα, που θά τυλίγη το θώρακα, σε τρό- πο ώστε να πιέζεται αρκετά το στήθος. Η φασκία αυτή, φάρδος δεκαοχτώ με είκοσι πόντους, πρέ- πει να γυροφέρνη τρεις με τέσσε- ρις φορές το στήθος. Θά την α- λείψετε πρωί και βράδυ για τρεις μέρες, όποτε το γάλα θάχη ολό- τελα εξαφανιστή.

Ένα καθαριστικό, που θά ζητήσε- τε να σάς δώρη ο γιατρός — γι- ατί θά δεν κάνουν — θά βοηθήση στην εξαφάνισι του γάλακτος, κά- νοντας ν' αποβάλη ο οργανισμός μία μεγάλη ποσότητα υγρού.

Αν, ώστόσο, θά ατά τα άθωα κι' ακίνδυνα μέτρα, που θά λάβε- τε, δεν αποδειχτούν αποτελεσματι- κά, μπορείτε να κάνετε μία φορά τη μέρα μία ένεσι καμφορούχου ε- λαιού σε 20% των δύο κυβικών εκα- τοστών. Μπορείτε ακόμα να χρη- σιμοποιήσετε τοπικά καμφορούχ- βαζελίνη σε 20%.

Το μωρό θ' αποκοπή από το θή- λασμα κατά τον έκτο ή έβδομο μήνα.

ΠΩΣ Θ' ΑΠΟΚΟΨΕΤΕ ΤΟ ΜΩΡΟ

από το θήλασμα

Το μητρικό γάλα είναι άχρη- στο στο βρέφος μετά τον έκτο με έβδομο μήνα.

Όταν το βρέφος φτάση στον έ- κτο με έβδομο μήνα της ηλικίας του, μόνο του το μητρικό γάλα δεν είναι πια σε θέσι να δίνη στο νη- πιακό οργανισμό τις πρωτεΐνες και τα μεταλλικά άλατα, που εί- ναι απαραίτητα για την άρμονική ανάπτυξη και την πλήρη διατροφή.

Πρέπει, λοιπόν, σ' αυτό το χρο- νικό σημείο, ν' αρχίσετε ν' αποκό- βετε το μωρό σας από το θήλα- σμα, αντικαθιστώντας το μητρικό γάλα με άλλες θρεπτικές ύσεις.

Ακόμα και σήμερα, πολλές μη- τέρες, δεν έχουν εξαθωρισμένες ι- δέες για το πότε πρέπει ν' αποκό- βεται το βρέφος από το θήλασμα. Άλλες το αποκόβουν πολύ νωρίς κι' άλλες, απεναντίας, εξακολου- θούν το θήλασμα ως το δωδέκατο μήνα και παρ' όλα αυτά. Άλλα αυτή η παρατεινόμενη θύσια είναι άχρη- στε για το μωρό, ενώ για τη μη- τέρα μπορεί να αποβή επικίνδυνη το στήν υγεία της, υποχρεώνοντας το μητρικό οργανισμό σε μία υπερέν- τασι των δυναμειών του, με πιθα- νές κακές συνέπειες.

Το νήπιο θ' αποκοπή από το θή- λασμα κατά τον έκτο με έβδομο μήνα. Σ' αυτή την περίοδο, το πε- πτικό του σύστημα είναι πια σε θέσι να χωνεύη άλλες τροφές, ενώ ως τότε μπορούσε να το κάνει αυτό μόνο για το μητρικό γάλα. Το ά- μυλο, λόγω γάρι, χωνεύεται τώρα καλά με το σάλιο και με τα υγρά του σπυκιού. Έε άλλου, στην πε- ρίοδο αυτή, ο σκελετός του βρέ- φους αρχίζει ν' αναπτύσσεται πε- ρισσότερο κι' έτσι ο οργανισμός έ- χει ανάγκη πρωτεΐνών και μεταλ- λικών αλάτων σε μεγαλύτερη πο- σότητα.

Ο βρεφικός οργανισμός χρειάζε- ται επίσης τώρα και σίδηρο, γιατί εξαντλήσει πια την παρακαταθήκη, που είχε μαζεύη στο σπυκί, κα- τ' τη διάρκεια της κυοφορίας. Χρειάζεται ακόμα ασβέστιο, φω- σφό, χαλκό, μαγνήσιο, κλπ. Όλα αυτά, λοιπόν, είναι αδύνατο να τού τα προμηθεύη μόνο του το μητρικό γάλα, που από έδώ και πέρα είναι πια ολόενα φτωχότερο σε συστα- τικά.

Πώς θ' αρχίσετε, ν' αποκόβετε το μωρό από το θήλασμα; Θ' αν- τικαταστήσετε ένα από τα θηλά- σματα του είκοσιτετράωρου με γα- λακτούχο αλεύρι, κρέμα ρυζιού ή λακτούχα άλλη ανάλογη τροφή, που θά σάς συστήση ο γιατρός. Απ' όλα αυτά τ' αμενούς, εκείνο που χρησιμοποιείται πιο πολύ στην άρ- χη, είναι το γαλακτούχο αλεύρι, που

των άλλων, ή Κόρινθος γνώρισε μεγάλη ο- λική άκμή, αλλά και πνευματική.

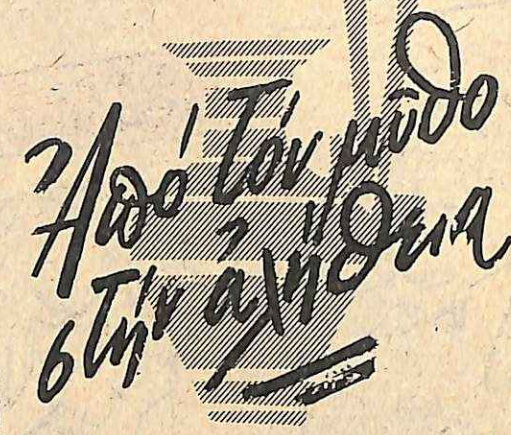
Από όλες τις ελληνικές πολιτείες, που βό- σκονταν σε οργανισμό εκείνη την περίοδο, αί 'Α- σκονταν η Σπάρτη κρατούσαν κυριαρχική θέ- σην και η Σπάρτη συγκεντρώνεται η ιστο- ρία του 'Ελληνικού Έθνους. Αυτές αντιπροσώ- πουν τις δυο κυριότερες φυλές της 'Ελλά-δος, της Δωρικής και της 'Ιωνικής, που παρ- αμέρισαν αργότερα τις αντιθέσεις τους και συ- χωνεύτηκαν σ' ένα ενιαίο σύνολο.

Η Σπάρτη είναι η μόνη ελληνική πόλι, που διειρησέ επί μακρά περίοδο των βασιλικών θε- σμών. Πρώτος βασιλεύς ήταν ο Έυνομος, τον ο- ποίο δολοφόνησαν στην αγορά. Τον διαδέχτη- κε ο μεγαλύτερος γιός του Πολυδέκτης και κα- τόντιν ο νεώτερος, ο Λυκούργος, ο οποίος δεν είχε άπογόνους. Όταν έμαθε ότι η χήρα του αδελφού του Πολυδέκτη ήταν έγκυος, διεκί- ρυσε δημοσία πώς αν γεννηθ' αγόρι θά του παραδώση τη βασιλεία. Η χήρα, μία γυναίκα πολύ φιλόδοξη, που διεμήνυσε μυστικά πώς α- ναλαμβάνει να σκοτώσ' το παιδί, αν την παν- τρεύτ' ο Λυκούργος, όποτε θά μείνι για πάντα βασιλεύς. Γιά να σώση τη ζωή του παιδιού, ο Λυκούργος, καθυστέρησε την άπάντησι, ανέ- θεσε σε μυστικούς πράκτορες να παρακολου- θούν τη μητέρα και διέταξε τους ύπασπιστάς του να τού φέρουν το παιδί, όταν γεννηθ'.

Πραγματικά, ένα βράδυ, ενώ συνέτρωγε με ευνερείς της Σπάρτης, τού έφεραν το νεογνό. Ήταν άρσενικό. Κατενθουσιασμένος σηκώθηκε και φώναξε:

—Σπαρτιάτες! Έχετε βασιλέα! Τό νόμισσε Χαρίλαο (χαρά του λαού), έ- γκατέλειψε το βασιλικό αξίωμα και όνοματί- κε επίτροπος του άνηπίου τού. Αυτές οι καλές του διαθέσεις εξώρυσαν την περιφρονημένη βασιλίσσα και τους όπαδούς της. Ο Λυκούρ- γος, για να μη γίνη άφορη άνασταραχή, ά- ναγκάσθηκε να έγκαταλείψη τη Σπάρτη. Έ- πιςκέφηκε πρώτ' την Κρήτη, όπου γνώρισε τον σοφό, πολιτικό και ποιητή Θαλή, που τον έπεισε να πάη στη Σπάρτη. Πραγματικά ο Θαλής συμμορφώθηκε με την όποδειξί του και στην Σπάρτη, όπου έγκαταστάθηκε λίγο αργό- τερα, προετίμαζε την έπιστοφή του Λυκούρ- γου, ενώ με τ'α ποιήματα του προπαγάνδου- την ειρήνη, την όμονοια και την γενναίότητα. Στό διάστημα αυτό ο Λυκούργος περιήλθε η Μικρά Άσία και τις εκεί ελληνικές άποικίες, όπου συγκέντρωσε τις εγνώσεις τότε άκόμη στην κυρία 'Ελλάδα. Ουμικές ραυμώσεις και τις έφερε στη πατρίδα του. Συμφωνα με άρι- σμένες άφηγησεις περιήλθε και την Άγυπτο αυτό, όμως, δεν είναι διαπιστωμένο ιστορικά. ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Κ.Ζ.ΠΟΛΙΤΗ

Το έλευθερο πνεύμα

ψι των άλλων. Τούτο, όμως, αντί να διευκο- λύνη τον όδηο, τον έδωκε με περισσότερες άλυσίδες, έως ότου καταργήθηκε η Τυραννίς, άφού προηγουμένως, σε ώρισμένες περιπτώσεις, είχε γίνει κληρονομική. Τούτο συνέβη κατά την έκπη π. Χ. έκαιστατηρίδα.

Ένα από τα χαρακτηριστικότερα παραδείγ- ματα τού τρόπου κατά τον όποιο συνέβαιναν οι πολιτικές αυτές μεταβολές, είναι της Κορίν- θου. Η βασιλική έξουσία τερματίστηκε στην πόλι αυτή κατά το 777 π. Χ. και ακολούθησε η Άριστοκρατία των Βακχιαδών. Έκ'ατον είκο- σι χρόνια αργότερα άνεδείχθη Τύραννος της πό- λεως ο Κύμελος, άφού προηγουμένως έδωξε με δόλο τούς άριστοκράτες, που με τις σπατάλες και την προκλητική τους ζωή είχαν προκαλέ- σει τό μίσος του λαού.

Τυραννικότερα από τον Κύμело κυβέρνησε ο γιός του Περιάνδρος, ο όποιος άπεφάσισε να έξολοθρεύη τούς ευνερείς και περιεβάλλτο από τριακόσιους έμπιστους δορυφόρους.

Τρίτος Τύραννος της Κορίνθου άνεκνήρυθη ένας συγγενής τού Κύμελου, ο Ψαμπίτιχος, ο όποιος άντερπή με την βοήθεια τών Σπαρτια- τών όποτε ελήσθη και πάλι η Άριστοκρατία (581). Κατά την διάρκεια των διαδοχικών αυ-

Η ψυχολογία του Έρωτος

Η εϋγνωμοσύνη κι' ή συμπόνια

αναλύει τ'α αίσθημάτ'α της και την κάνει να καταλάβη τον ίδιο τον έαυτό της. Αρχίζει έπειτα να θλγν τις καρδές της καρδιάς της. Κι' ή νέα τον άκούει μ' άνοιχτό το στόμα. Για- τί τ'α λόγια του την βοήθ'αν να ιδή τό έρω- τικό αίσθημα κάτω άπό ένα καινούργιο πρίσμα, που δέ το είχε φαντασθή ως τότε... Από τη μαύρη άπογοήτευσι όπου βρισκόταν ως πριν, περνά έξ'αφνικά, στη χαρά και την αίσιαδο- ξία. Ξαναβρίσκει την έμπιστοσύνη στον έαυτό της. Μ' έσωσει φωνάζει σ'α στήν άγάπη. Μοϋ ξαναδώσε το θάρος για τη ζωή.

Κι' αυτό είναι πραγματικό. Θά ήταν παράδειο, λοιπόν, αν τον άγαπούσε ή αν έρμήνευε σ'αν άγάπη την άπέναντι εϋγνωμοσύνη που αθάνα- ται γι' αυτόν;

Μιά άλλη νέα γελώθηκε όχι μιά φορά, άλ- λά πολλές στα αίσθημάτ'α της. Οι νέοι που ά- γάπησε την γέλασαν όλοι. Οι άλλεπάλληλες περιπέτειες κατέστρεψαν την όπόλη της. Εί- ναι τώρα ένα κουρέλι. Φοβάται πώς κανείς δεν την λογαριάζει. Κι' όπως δεν έχει τη δύναμη ν' άντιδράση, παρασέρνεται σε καινούργιες πε- ριπέτειες, που την κάνουν να ξεπέφτει ολόενα και πιο χαμηλά. Άλλα, έξ'αφνικά, βρίσκειται έ- νας άντρας που άπλώνει το χέρι σ' αυτή τη καινούργια. Είναι ένα χέρι γερό και σταθε- ρό, που την τραβάει έξω από τό βούρο, που της έμπνέει και πάλι σεθωσάει στον έαυτό της και που σβύνει με μιά κίνησι των άλ- λες τις

φριχτές άναμνήσεις από τό παρελθόν. Κι' έδώ επίσης, ο άνδρας αυτός έμφανί- ζεται σ'αν σωτήρας σ'α μάτια της νέας. Η ψυχή της πλημμυρίζει τότε από εϋγνωμοσύνη γι' αυτόν... Κι' ή εϋγνωμοσύνη παίρνει κατό- πιν τη μορφή της άγάπης.

Στον όίκο, οι ρόλοι άντιστρέφονται. Αισθα- νόμαστε όίκο γιά έναν άνδραπο άδίκχημένο ά- πό τη φύσι ή που βρίσκεται σε ύποδεέστερη θέ- σι από μ'α, π. Χ. γιά έναν άνάπηρο, γιά ένε πτωχό ή ένα δυστυχισμένο κτλ. Έκείνος, που θέλωμε είναι να εξαφανισώμε την άπόστασι, που μ'ας χωρίζει. Κι' έπειδή δέ μπορεί ν'αφ'ή αυτός κοντά μ'α, πηγαίνομε έμείς κοντά του.

Απ' αυτή τη συμπόνοια γεννιέται κατόπιν ή άγάπη ή τουλάχιστον ένα αίσθημα, που έχει όλα τ'α έξωτερικά γνωρίσματα της άγάπης. Τό ύπόβαθρο αυτού τού αίσθηματος, όπως κι' αν τό αποκάλεσάμε, είναι μία πρόθυμη κι' έ- κούσια θύσι. Η νέα που άποφασίζει να περάση τη ζωή της κοντά σ' έναν άνάπηρο θυσιάζει πρόθυμα ένα κομμάτι από την έλευθερία της, αυτοκαταδικάζεται να μην γνωρίση ώρισμένους χαρές και ταυτίσει θεληματικά τό ρόλο της άγαπημένης μ' εκείνον της νοσοκόμης ή της παρηγορητριάς.

Όλα αυτά είναι ύπεροχα, αν ή νέα θά μπο- ρούσε να έξρη προκαταδικάζει ότι δεν θά λυ- πηθή ποτέ γιά τις χαρές που στερήθηκε κι' ότι δέ θά έπαναστάση όπως ο σκλάβος, που άποφασίζει, έξ'αφνικά, να σπάση τ'α δεσμά του. Άλλ' αυτό δέ μπορεί να τό έξρη.

Τό εϋγενέστερο ίσως από τ'α αίσθημάτ'α, που ύπάρχουν στον κόσμο είναι ή συμπόνοια. Τό αίσθημα αυτό μ'ας φέρνει κοντά στη βαθύτερη ούσια της ζωής. Μ'α ή συμπόνοια είναι ένα αίσ-θημα τόσο μεγάλο, που άρκεί και μόνο τού γιά να γεμίση τη ψυχή μ'α. Άς σταματήσω με, λοιπόν, σ' αυτό. Κάθε παρέκκλισι από τ'α αίσθημα της συμπόνοιας είναι επικίνδυνη και μπορεί να μ'α παρασέρη σε όλίσθηρο κατήφο- ρο. Θά ήταν τρομερό γιά μιά νέα, που άφιέ- ρωσε τη ζωή της σ' έναν άδικχημένο ν' ανακα- λώη, έξ'αφνικά, έπειτα από δύο, τρία ή πέντε χρόνια πώς ή καμωφλαρισμένη συμπόνοια, που ή νόμιζε γι' άγάπη, δέ μπορεί πια να την συγκρατήση. Καί τό πλήγμα θά είναι άκόμη τρομερότερο γιά τό δυστυχισμένο, που πίστε- ψε στην άγάπη της. Άν γιά εκείνη ύπάρχη πάντα ή διεκόδος της φυγής, γι' αυτόν, όμως, όλοι οι όρδοι είναι κλειστοί. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η μοιραία αντίθεσι.

ΔΥΟ περίπου αιώνες μετά τό τέλος τού Τρωϊκού πολέμου, δηλαδή κατά τό 1000 π. Χ., ή ελληνική ένότης είχε διαμορ- φωθή κατά τόν κύριο όγκο της και εί- χεν άπλωθή σ' όλη την Έλλάδα και σε ώριμέ- νες περιόγες της Άσίας. Οι επί ευρωπαϊκού έ- δáfους Έλληνες άρχισαν τότε να προσαρμό- ζουν τα πολιτικά και διοικητικά τους συστή- ματα σ' ό,τι ύπηρεούσε τό έλευθερο πνεύμα, κατ' αντίθεσι προς τούς Έλληνες της Άσίας, οι όποιοι, έπηρεασιμένοι, προφανέστατα, από τό περιβάλλον, προτιμούσαν τό δεσποτισμό.

Στις πόλεις της Έλλάδος ο θεσμός της βα- σιλείας δεν είχε άπόλυτο χαρακτήρα. Όπως ά- ναφέρει και ο Όμηρος, κοντά στο βασιλέα ύπ'ρχαν τό βουλευτήριο των εϋγενών και ή έκκλησία τού λαού. Με την πάροδο τού χρό- νου ή βασιλεία παραμερίστηκε και τη θέσι της πήραν οι άσβαίλευτες πολιτείες, που ήσαν ή πρώτη μορφή της γνωστής Διμοκρατίας.

Οι άσβαίλευτες αυτές πολιτείες που σχημα- τίστηκαν δύο, περίπου, αιώνες, μετά την κάθο- δο των 'Ηρακλειδών, δεν είχαν ενιαία μορφή. Γενικά όμως, ο όρόμος που ακολούθησε ή συγκρότησι τους, ήταν περίπου ο έξης: Οι εϋγενείς, οι όποιοι ήσαν πατισχυοί επί των ήρωϊκών χρόνων, όπως τούς εμφανίζουν και τ'α Όμηρικά έπη, κράτησαν σ'α χέρια τους την πολιτική κυβέρνησι και μετά τό τέλος της βα- σιλικής έξουσίας. Ο λαός περπατούσε έκού- στως σ' αυτούς, πιστεύοντας ότι αυτοί και μό- νοι διεθέταν τις άρετές που χρειαζόνταν γιά τη διακυβέρνηση της πόλεως. Γι' αυτό και ή έξου- σία τους όνομαζόταν άριστοκρατία, δηλαδή κράτος και έξουσία των άριστων.

Αργότερα όμως αυτοί οι άριστοι, άρχι- σαν να κάνουν κατάχρησι των δικαιωμάτων τους και να καταθλίδουν τον λαό, ο όποιος κατόπιν τούτου, βλέποντας ότι οι άλλοι εκμεταλλεύον- ται τούς πολλούς, όνόμασε τη μορφή αυτή της διακυβέρνησης εϋγνωμοσύνη.

Κατά την έβδομη έκαιστατηρίδα π. Χ., ο λαός — ο όποιος έν τό μεταξύ είχαν άρχίσει να πλουτίζη χάρις στο έμποριο με τις έξενες χώρες — ήλ'ωσε ίσα δικαιώματα μεταξύ όλων των πολιτών. Έτσι γεννήθηκε ή Διμοκρατία, όχι όμως χωρίς έμπόδια. Από τις διάφορες συ- μμετοχές που προηγήθηκαν, έμφανίστηκε σε ώρι- σμένες περιόγες της Έλλάδος — πριν από τη Διμοκρατία — ή Τυραννίς.

Τύραννος, κατά την έννοια, που έβιναν οι Έλ- ληνες της εποχής εκείνης, ήταν ο Μονάρχης, άνεξάρτητος από τό άν κυβερνούσε καλά ή κα- κά. Με άλλα και με δόλο οι Τύραννοι άνέτρεπαν τις ύπευθύνες και νόμιμες άρχες και μάλιστα με τη βοήθεια του δήμου, ο όποιος προτιμούσε να ύποτάσσεται στον ένα, παρ' ότην κατάθλι-

ΜΙΑ ΉΣΑΜΕ στο προηγούμενο άρθρο για ώρισμένα αίσθημάτ'α ή ψυχικές καταστάσεις, που ύποδιούνται σ'α μά- τια μ'α τη μορφή τού έρωτα. Συνε- χίζοντας την έρευνα μ'α θα μιλήσωμε σήμερα γιά δυο άλλα: την εϋγνωμοσύνη και τον όίκο. Η εϋγνωμοσύνη είναι ένα αίσθημα που μ'ας φέρνει σε ύποδεέστερη μοίρα απέναντι π'α άλλου προσώπου. Ξέρωμε πώς χρειαζόμα- σ'α αυτό και πού είναι πολύτιμο (τη ζωή μ'α, την ύ- γεια μ'α, την κοινωνική μ'α ύπόστασι, τη θέ- σι που κατέχομε κτλ.) κι' εκείνο που λέμε με τό χελιό ότ'α επιθυμούμε να τού το ξεπληρώσω- με ανταποκρίνεται πραγματικά σ' ένα βαθύ- τωτο πόθο μ'α. Εκείνο που θέλωμε είναι να μ'ας δώθ' ή εύκαίρια να τού δώξωμε πώς δεν είμαστε άφάρτοι, πώς και μπορούμε να κά- μωμε κι' έμείς γιά τον άνδραπο που μ'ας ευε- ργέτησε, πώς τού άντικειμε μ' αληθινή ψυχή μ'α και πώς μπορεί να βασιζέται σ' έμάς.

Από τη στιγμή αυτή, ο όρόμος είναι άνοι- χτός σε διάφορα άλλα αίσθημάτ'α. Άν πρόκει- ται γιά έναν άνδρα και μιά γυναίκα, ένα έ- ρωτικό αίσθημα είναι εύκολο να γεννηθή στην έρώ δ'α με την έκτιμησι ή τό σεθωσά, γιά τό όποιο μιλήσαμε στο προηγούμενο άρθρο. Τό έ- ρωτικό αυτό αίσθημα μπορεί να είναι πραγμα- τικό αίσθηματός της εϋγνωμοσύνης. Όπως κι' αν έχη, το πράγμα, αυτό τό αίσθημα εξαφα- νίζει την άπόστασι που μ'ας χωρίζει από τον ευεργέτη και μ'ας φέρνει στο ίδιο επίπεδο μαζί τού.

Η εϋγνωμοσύνη μπορεί να έμφανιστή και με άλλες μορφές.

Άς πάρωμε τό παράδειγμα μιάς νέας που παντρεύτηκε έναν άνδρα της ίδιας περίπου ήλι- κίας μ' αυτήν. Μπορούμε τό βωμό της έκκλη- σίας τους έσπρώξει και τούς δύο ή άγάπη. Άλλ' ήταν μιά άγάπη φτωχή, έπιπόλαιη, έπι- φανειακή. Κι' άκόμη, τόσο εκείνος όσο κι' αυτή βρέθηκαν άπορητασμένοι ύπ'από τό μιά καινούργια ζωή, που ήταν διαφορετική από ό,τι την είχαν φαντασθή. Έτσι, ή άγάπη τους δεν άργησε να σβύση. Έπακολούθησαν τότε καυ- γάδες να κρύνει, που κατέληξαν στο διαζύ- γιο. Η νέα γνωρίζει αργότερα έναν ώριμο άνδρα, που έχει πείρα από τη ζωή και που μιλάει πρώτα από μυσλό της κι' έπειτα στην καρδιά της. Ο άνδρας αυτός είναι σε θέσι να της έξηγήση γιάτί απέτυχε στο γάμο της, της

—Γειά σου, αγάπη μου, της εί-
πε και παίρνοντάς την στην αγ-
καλιά του, τη φίλησε στο στόμα.

τον βρώ όμως; "Όλοι οι φίλοι μου δε θα τα κατάφερναν σ' αυτό το ρόλο περισσότερο από μερικές ώρες, κι' η γιαγιά θα μείνει μαζί μου δέκα μέρες...

—'Αναλαμβάνω εγώ, είπε πρόθυμα ο Τόνυ. Τί λές; 'Η πρότασι έκανε την Τζόαν ν' ανοίξει διάπλατα τα μάτια της. Δε μπορούσε ποτέ να φανταστή τον Τόνυ να παριστάνη τον άρραβωνιαστικό της... Κι' όμως έ-
πρεπε να δεχτή! Διαφορετικά, κινδύνευε να βρεθή πίσω στη Σκωτία...

—'Εν τάξει, Τόνυ, και σ' εύχαριστώ πολύ! του είπε χαμογελώντας.

—'Αύριο θάρω στ' διαμερίσμά σου. Πρέπει να τ' οφτιάξουμε έτσι που ν' άρέση στη γιαγιά, δήλωσε ο νέος.

'Η Τζόαν δεν πίστευε πως θα τα κατάφερνε ν' αλλά-
ξη καθόλου την άτιμόσφαιρα του μικρού κι' υπερμοντέρ-
νου διαμερίσμάτος της. Στο τέλος της δεύτερης μέρας
όμως έτριβε τα μάτια της. 'Ο Τόνυ είχε κάνει θαύματα.

Είχε αντικαταστήσει τους φουτουριστικούς πίνακες
με είδωλιακά τοπία, είχε βάλει ένα πανέρι με μαντα-
ρίσματα μέσα στο μπαράκι κι' είχε εξαφανίσει τους
δίσκους του ροκ-έντ-ρόλ, σκεπάζοντάς τους με παιμπά-
λαιο ταγκό και καντρίλιες.

Μα αυτό που έκανε την κοπέλλα να τ' άχσει κυριο-
λεκτικά, ήταν ο τρόπος που της φερότανε. Έμεναν
ώρες ολόκληρες μαζί, κι' όμως δεν της είχε κάνει ούτε
ένα κομπλιμέντο!...

Το άπομεινέρο της τρίτης μέρας, έφτασε η κ. Μάν-
ρο, η γιαγιά. Τα έξυπνα ανοιχτογάλανα μάτια της καρ-
φώθηκαν εξεταστικά πάνω στην Τζόαν κι' ύστερα έκα-
ναν το γύρο του διαμερίσματος. Φαίνεται πως τόσο η
πρώτη όσο και το δεύτερο την ικανοποίησαν αρκετά,
γιατί χαμογέλασε.

—'Αρχίζω να πιστεύω πως άδικα ανησύχησα για σέ-
να, είπε στην Τζόαν.

Και κάθισε σε μια πολυθρόνα.

Την ίδια στιγμή, χτύπησε το κουδούνι. 'Η Τζόαν ά-
νοιξε και βρέθηκε μπροστά στον Τόνυ, που κρατούσε
ένα τεράστιο μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα.

—Γειά σου, αγάπη μου! της είπε, και παίρνοντάς
την στην άγκαλιά του, τη φίλησε στο στόμα.

'Η κοπέλλα προσπάθησε να τον σπρώξει, αλλά την
ίδια στιγμή άκουσε πίσω της τη φωνή της γιαγιάς της:

—'Ετσι υποδέχεσαι συνήθως τους επισκέπτες σου,
Τζόαν;

—Χαίρεται, κυρία Μάνρο, πετάχτηκε ο Τόνυ. Θα
δεχτήτε αυτά τα λουλούδια;

"Όταν έφυγε ο Τόνυ, η κ. Μάνρο δήλωσε πως ήταν
εξαιρετικός νέος και πως θα την εύχαριστούσε πολύ αν
η Τζόαν αποφάσιζε να τον παντρευτή!...

"Όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο περισσότερο συμπα-
θούσε η γιαγιά τον Τόνυ.

'Η Τζόαν είχε ειδοποιήσει όλους τους γνωστούς της
πως δεν έπρεπε να προσούν απ' το διαμερίσμά της.
Φαίνεται όμως πως αυτοί δεν έδωσαν καμιά σημασία
στη δήλωσή της, γιατί δεν άργησαν να κάνουν την eu-
φάνισή τους.

Εύτυχως, ο Τόνυ βρισκόταν εκεί. Τους υποδεχότανε,
τους δήλωνε πως η Τζόαν ήταν άπασχολημένη, τους έ-
ξηγούσε πως ήταν ο άρραβωνιαστικός της... και τους
έκλεινε την πόρτα κατόμουτρα.

Αυτό δεν ξέφυγε απ' την προσοχή της γιαγιάς, και
στα μάτια της άναψε την πονηρή λάμψη...

Τέλος, έφτασε η ώρα που θάρηγε. 'Ο Τόνυ ήρθε, αυ-
σικά, να την άποχαριέτη. Κι' έμεινε έκπληκτος, βλέ-
ποντας πως η Τζόαν είχε κλειστή στην κουζίνα...

Περίεργες σκέψεις τον βασάνιζαν. Από αύριο, η ά-
ναγκαστική παρέα με την ξανθή «άρραβωνιαστική» του
θα κορόβιανε. Θάταν και πάλι ελεύθερος να γυρίσει ό-
που ήθελε τ' άπογέματα και να συνοδεύει προκλητικές
υπόρξεις!...

Κι' όμως δεν ήταν καθόλου εύχαριστημένος! Είχε
συνηθίσει τόσο πολύ τα γλυκά γαλιανά μάτια της Τζόαν,
που του φαινόταν άυπόφορη η ιδέα ότι θα τ' άχανε...
Τάβαζε με τον εαυτό του, που δεν είχε επωφεληθ' τό-
σον καιρό απ' την κατάστασι, για να την άγκαλιάσει και
να τη φιλήει κάθε τόσο.

—'Αν δεν κάνω λάθος, είσαι στενοχωρημένος, νεαρέ
μου, του είπε η γιαγιά. Φαίνεται πως λυπάσαι που
φεύγω. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στην έγγονή μου.
Λίγο πριν νάρθης, άρχισε να κλαίει και μου δήλωσε
πως θάρηε να μείνει εδώ για πάντα! Περίεργο κορίτσι!...

'Ο είρωνικός τόνος της έκανε το νέο να προσέξει...

—'Η προσπάθεια και των δυό σας να με κοροϊφέ-
τε όλον αυτό τον καιρό, ήταν πολύ φιλότιμη, συνέχισε
η γιαγιά. Δεν τα καταφέρατε όμως! Μπορεί να είμαι
γριά, αλλά το μυαλό μου δε σταμάτησε ακόμα και τα
μάτια μου βλέπουν πολύ καλά... 'Αν ήσαστε αληθινά
άρραβωνιασμένοι, θα τ' έβρανε οι γνωστοί της Τζόαν και
δε θα χρειάζοτανε να τους τ' όπης όταν έχονταν να την
επισκεφτούνε. Σωστός δεν είναι ο συλλογισμός μου;

»Το άστείο είναι πως πέσατε στην ίδια σας την πα-
γίδα. Δεν υπάρχει πιά λόγος να παριστάνετε τους έ-
ρωτευμένους... γιατί είσαστε πραγματικά!

'Ο Τόνυ έσκυψε το κεφάλι του, δίχως να μπορή ν' ά-
παντήσει.

—'Λοιπόν; Πότε με τ' ο καλό οι γάμοι; ρώτησε γελα-
στή η γιαγιά. Μα καλύτερα μη μου τ' ός έμένα. Στην
κουζίνα είναι κάποιος που ενδιαφέρεται περισσότερο...
'Ο Τόνυ δεν περίμενε να του τ' ξαναπεί. Με δυό πη-

Ο "ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ"

ΤΙ ΕΙΝ' αυτό που σκισάρεis; ρώτησε ο
Τόνυ σκύδοντας πάνω απ' τον ώμο της
Τζόαν.

Έκείνη σήκωσε το κεφάλι της, ξαφνια-
σμένη. Πάντα τον φοβόταν κάπως, αυτό
τό γοητευτικό άντρα με τ' αγκρίκια μά-
τια, που είχε ένα σωρό κατακτήσεις...
—'Η γιαγιά μου, του άπάντησε μ' έ-

να μορφασμό.
—Πού θα θέλη ασφαλώς να σε παντρεύη! είπε γε-
λώντας ο Τόνυ.

—Πώς τ' ο κατάλαβες; φώναξε με έκπληξι η Τζόαν.

—'Εχω κι' εγώ μια γιαγιά, που σ' έ κάθε γράμμα της
με μαλώνει, γιατί δεν άποφασίζω να γίνω ένας καλός
νοικοκύρης, έξήγησε ο νέος.

—Το κακό είναι πως η δική μου δεν περιορίστηκε
στα γράμματα! άναστήναξε η Άλλα. Της μπήκε η
ιδέα πως είναι τρομερά επικίνδυνο μια κοπέλλα 21
χρόνων να μένει μόνη της στο ίνο. Σήμερα με ει-
δοποίησε τηλεγραφικώς ότι έρχε-
ται να μείνει μαζί μου κι' οι παρέες
μου, είναι ικανή να πείση τον πα-
τέρα μου να με πάρη
πάλι κοντά του, στη Σκωτία.

—Καταλαβαίνω σ' τί δύσκαταστάσι βρίσκε-
σαι, είπε ο Τόνυ με κατανόηση. Μίζω όμως πως θα
μπορούσες να ξεμπλέξεις εύκολα της. 'Αν βρής κά-
ποιον ανάμεσα στους γνωστούς που να μπορή να
παίξει τ' ο ρόλο του σοβαρού καινού νένου που θέλει
να σε παντρευτή, θα μείνη κατ' άσαςμένη η γιαγιά
σου.

—Δεν είν' άσχημη ιδέα, γ' η Τζόαν. Πού να

—Είναι πολύ όμορφη, είπε με χαρά η γιαγιά. Τζό-
αν, πήγαινε, σ' παρακαλώ, να τ' άβλεις στο νερό.

'Η νέα έφυγε, τρέχοντας σχεδόν. Τ' ο φίλι του Τόνυ
την είχε άναστατάσει. Σκεφτόταν ότι η γιαγιά της τους
είχε δη και ότι θα γίνιταν μεγάλη φασαρία.

"Όταν όμως γύρισε στο μικρό σαλονάκι, τ' ο βάλο κόν-
τεψε να της πέση απ' τ' ά χέρια.

'Η γιαγιά της κι' ο Τόνυ κάθονταν κοντά-κοντά και
συζητούσαν σαν παλιοί φίλοι... περί ρευματισμών!...

δηματα βρέθηκε στην πόρτα της κουζίνας, την άνοιξε
και υπήκε μέσα...

Μετά από ένα λεπτό, άκούστηκε μια φωνή γεμάτη eu-
τυχισμένη έκπληξι... κι' ο κρότος γυαλικών που σπά-
ζανε!

'Η γιαγιά κούνησε με κατανόηση τ' ο κεφάλι της. 'Η
άποστολή της είχε πετύχει.

ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΜΠΕΡΕΣΦΟΡΝΤ

— Έχεις ακόμη την αναιδεια να με ρωτάς; φώναζε ο Ρενέ.

τηλέφωνο.
Δέ βρήκε το κλειδί του δωματίου της στο ταμπλό. Και τότε θυμήθηκε, ότι, από άφηρημάδα, το είχε αφήσει στην πόρτα.
Σε λίγο, έμπαινε στο δωμάτιό της. Μόλις, όμως, γύρισε το κουμπί του ηλεκτρικού, είδε τρομαγμένη κάποιο μελαγχολικό και κατασφραγισμένο να κρυβότανε μακριά στο κρεβάτι της. Το έβαλε στα πόδια, και κατέβηκε κάτω.

— Μας συγχωρείτε! της εξήγησε ο αρμόδιος υπάλληλος. Αφίσατε παραγγελία να σας αλλάξουμε δωμάτιο, και σας βάλαμε στο 49. Δε σας είδα όταν περνούσατε, να σας ειδοποιήσω. Ορίστε το κλειδί σας...

— Εκείνο το βράδυ, του κάκου η Φρανσουάζ περιμένε τηλεφώνημα από το Ρενέ στο δωμάτιό της. Δεν είχε σημασία αν άλλαξε δωμάτιο. Το κέντρο του ξενοδοχείου θα τη συνέδεε με το νέο αριθμό. Για να μην της τηλεφωνήσει ο άντρας της, σήμαινε η πώς ήταν άρρωστος ή πολύ απασχολημένος — με κάποιον άλλον...

Την πλημμύριζε τώρα ένα άκατανίκητο αίσθημα απελπισίας. Προσπάθησε, ωστόσο, να παραδοθί στον ύπνο.

— Όταν ξύπνησε την άλλη μέρα το πρωί, στις έννηα, ύστερ' από μία εφιαλτική νύχτα, της έφεραν ένα τηλεγράφημα:
«Παρακαλώ επανέλθετε πάραυτα Παρίσι. Ρενέ».

Η Φρανσουάζ δε μπορούσε να εξηγήσει ούτε τί είχε γίνει, ούτε και τον τόνο του τηλεγραφήματος αυτού.
Γύρισε στο Παρίσι άνασταταμένη. Ο άντρας της την περιμένε στο δωμάτιό της. Έκανε να πέση στην αγκαλιά του, μά τη στιγμή της έκφρασε το προσάπου του. Πρώτη φορά έβλεπε το Ρενέ τόσο βλοσυρό και άγριονέμο.

— Τι συμβαίνει, Ρενέ; τον ρώτησε ανήσυχη.
— Έχεις ακόμα την αναιδεια να με ρωτάς τι συμβαίνει; βρυχήθηκε εκείνος.

— Δεν... δεν καταλαβαίνω...
— Συγχαρητήρια για την έλλογό σου! συνέχισε ο Ρενέ, σφίγγοντας τις γροθιές του. Δεν είχα την τιμή και την αγκαλιά σου, μά τη στιγμή προσωπικά... από την προφορά του, όμως, κατάλαβα πως είναι μάλλον Νοτιοαμερικανός. Οι τύποι αυτοί ημιζονται για τη φλογερή διανοητική τους...

— Μα... θα μου εξηγήσεις, επί τέλους, τι έγινε; τραύλισε η Φρανσουάζ.

— Προχθές το βράδυ σε πήρα, όπως πάντα, στο ξενοδοχείο σου, στη Βιέννη. Φαίνεται, ότι ο άλλος... πρόλαβε να σηκώσει πρώτος το ακουστικό... Μα, δεν έχασε την ψυχραιμία του! Προσπάθησε να σε καλύψει. Προσπάθησε να ανήσυχος. «Ποιά Φρανσουάζ ζητάτε, κύριε; μου είπε θυμωμένος. Έδω δε μένει καμιά Φρανσουάζ... Γιατί με ευνώησατε».

Τότε μονάχα η Φρανσουάζ κατάλαβε τι έγινε. Φαίνεται, ότι την άρρωστανε άρα, ανέλαβε στο ξενοδοχείο να κληθεί υπέρτατα άλλος υπάλληλος, που δεν είχε πληροφόρηση την αλλαγή δωματίου. Και συνέδεσε το Λιντς με το 13...

— Ωστόσο, η Φρανσουάζ δε βιάστηκε να τον άνησυχος, όσο τον έβλεπε να υποφέρει πραγματικά, με τη σκέψη, ότι η γυναίκα του του είχε κάνει απίστευτες...

Και έκρινε, ότι έφτασε η κατάλληλη στιγμή να τον έκδικηθη για τη δική του διαγωγή.

— Γιατί με κατηγορείς πως έχω φίλο — του είπε με αγανάκτηση — αφού έχεις κι' εσύ φιλενάδα; κι' από πολύν καιρό, μάλιστα!

— Έγώ; ψιθύρισε ο Ρενέ.

— Η κατάλληλη του δε μπορούσε να είναι προσποιητή. Η Φρανσουάζ το κατάλαβε άμέσως.

— Σ' έχω δη μαζί της!

— Έμένα; ρώτησε ο Ρενέ, σαν αποθλασμένος.

— Έμένα, μάλιστα!

Και του είπε, με λεπτομέρειες, πως τον είχε δη, πριν από έξη μήνες, να βγαίνει από το τάδε κοσμικό ξεγαροπλαστέιο, κρατώντας τρυφερά από το μπράτσο μία όμορφη γυναίκα, που φορούσε...

Ο Ρενέ χτύπησε το μετώπο του και άρχισε να γελάει.

Και περιμένε έξη μήνες, για να μου το πής αυτό; ρώτησε τέλος. Μα ή ώρα κυρία που συνόδευα εκείνη την ημέρα, ήταν ή Σολάνζ Ρισούαρ, μία παιδική μου φίλη. Σου έχω κάνει πολλές φορές λόγο γι' αυτήν. Την αντάμωσα τυχαίως, περαστική από το Παρίσι. Την κάλεσα, μάλιστα, να φάμε μαζί σπίτι το βράδυ, μά δε δέχθηκε, γιατί σε μία ώρα θα έπαιρνε το αεροπλάνο για τη Ρώμη... Ζαλισμένος από τη δουλειά, έχασα να σου το πώ...

Ξαφνικά, άγγιξε και πάλι.

— Καθώς βλέπεις, δεν είχα τίποτα μ' αυτή τη γυναίκα... Μα ή πραγματικότητα είναι μία: ότι με άπαθες με άλλον! Γιατί, Φρανσουάζ, να το κάνης αυτό σε μένα, που σ' αγαπούσα τόσο πολύ;

— Εκλάιγε σχεδόν.

Η Φρανσουάζ, τρελλή από τη χαρά της, έπεσε στην αγκαλιά του και του εξήγησε τί είχε γίνει με το δωμάτιο 13.

— Από σήμερα, πρόσθεσε, ο αριθμός αυτός θα είναι ο πιο γούρικός για μένα! Έγινε αφορμή να βεβαιωθεί, ότι μ' αγάπα, να μου φύγη από το νού μία τυρανική σκέψη... Συγχώρεσε με, άτυχό μου, αν αμείβεσθαι μία στιγμή για σένα!

Ο Ρενέ δε μπορούσε να μιλήσει από τη συγκίνσή του. Αγκάλιασε μόνο τη γυναίκα του και τη φίλησ τρυφερά.

ΠΩΛ ΓΚΟΝΤΟΥΑ

ΟΙ ΚΟΥΦΟΙ Γερατεύονται!

Μία πρωτότυπη έγκλειρησι που έγινε εσχάτως στο Παρίσι

ΠΡΙΝ από μερικά χρόνια, ο Γάλλος καθηγητής Άνδρέας Τζουρνό είχε κάμει μερικά ενδιαφέροντα πειράματα σε κουνέλια. Αφού τα κούφαινε τελείως, προσκόλυσε κατόπιν μυϊκές αντιδράσεις σ' αυτά, διεγείροντας ώρισμα νευρά με μία ηλεκτρομαγνητική συσκευή. Άρκοιτε π.χ. να μεταβιβάση μ' αυτή τη συσκευή έναν ιδιόζοντα ήχο για να σηκώση το κουνέλι το ένα του πόδι ή να κουνήση τ' αϊτιά του. Διεγείροντας, έξ άλλου, με παρόμοια μέσα τα άσπνευστικά νείρα, κατώρυνε να προκαλέση τεχνητή άναπνοή σ' αυτά τα ζώα.

Η μέθοδος αυτή θα μπορούσε άρα γε να εφαρμοσθή και στον άνθρωπο; Τό πράγμα αυτό θα είχε εξαιρετική σπουδαιότητα, γιατί θα έδειχνε πως μπορούμε να κάμωμε και χωρίς τ' αϊτιά μας, ότι μπορούμε, δηλαδή, ν' αντικαταστήσωμε τα όργανα της άκοης με άλλα μέσα. Έτσι, θα ήταν δυνατόν να θεραπευθί ή όλική κωφότης.

Παρόμοια περίπτωση παρουσιάστηκε τελευταία. Επρόκειτο για έναν έπιχειρηματία, που είχε χάσει τελείως την άκοή του. Δυό έγκλειρησεις που του είχαν γίνει προηγουμένως, δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Τα τύμπανα και των δυό αϊτιών είχαν καταστραφή ολοκληρωτικά και δε μπορούσε πιά να γίνη τίποτα σ' αυτά.

Ο καθηγητής Τζουρνό, μαζί με το συνεργάτη του δόκτορα Έριές, αποφάσισαν τότε να εφαρμόσουν σ' αυτό τον άσθενή την ίδια μέθοδο, που είχε αποδειχθή αποτελεσματική στα κουνέλια.

Η έγκλειρησι αυτή κράτησε τρείς ολοκληρές ώρες και διεξήχθη από την αρχή ως το τέλος με το μικροσκόπιο. Ο δόκτωρ Έριές, που χειροδούσε, δεν έβγαλε ούτε στιγμή το μάτι του απ' αυτό. Ήταν μία έγκλειρησι εκλάσματος του χιλιοστού. (Αποκαλούνται έτσι μερικές λεπτεπίλεπτες έγκλειρησεις, που γίνονται σε διάφορα όργανα, όπως π.χ. στα μάτια κτλ. και που περιορίζουν την έργασία του χειροδούσε σε χώρο δεκάτων του χιλιοστού ή και λιγώτερο).

Ο δόκτωρ Έριές και ο καθηγητής Τζουρνό έκαμαν μία τομή στον κρόταφο του άσθενους και εισήγαγαν ένα μικροσκοπικό έπαγωγικό πηνίο μέσα στον κροταφικό μύν. Αυτό το πηνίο, καθοδηγούμενο από το μικροσκόπιο, το προσήρμασαν σε μία διακλάδωσι του ακουστικού νεύρου. Η άοχηκή του σκέψι ήταν να το προσαρμόσουν στο ίδιο το νεύρο. Άλλα το βρήκαν τελείως κατεστραμμένο. Η διακλάδωσι που χρησιμοποίησαν ήταν τόσο μικρή, όσο δυό τρίχες στριμμένες μαζί.

Άφησαν κατόπιν την πληγή να κλείση και να έπυλωθί κανονικά.

Έπειτα από μερικές έβδομάδες, τοποθέτησαν δεύτερο έπαγωγικό πηνίο πάνω στον κρόταφο και άκριβώς άπέναντι από το πρώτο, σε τρόπο πζν να δημιουργήσι ένα ηλεκτρομαγνητικό πεδίο μεταξύ τους, και συνέδεσαν αυτό το δεύτερο πηνίο με μία ηλεκτρική συσκευή χαμηλής τάσεως, που μετέτρεπε τα ήχητικά κύματα σε ηλεκτρικές παρορμήσεις.

Από τη στιγμή αυτή, ο άσθενής άρχισε ν' άκούη. Όπως άφηγήθηκε ο ίδιος, όταν άκουσε για πρώτη φορά τις πόρτες του νοσοκομείου να χτυπάνε, δοκίμασε τότε συγκίνησι, που άρχισε να κλαίη σαν μικρό παιδί.

Άρχισε κατόπιν να ξεχωρίζει τις λέξεις που του έλεγαν και να τις επαναλαμβάνη. Λίγες στην άοχή, περισσότερες κατόπιν.

Όπως διευκρίνησε ο ίδιος, άκούει τους ήχους παραμορφωμένους, άλλα με μικρή προσπάθεια κατάφερε να δημιουργήση ένα είδος συνθηματικού κώδικος που του έπιτρέπει να καταλάβη σε ποιόν πραγματικό

Άριστερά: Η πρωτότυπη έγκλειρησι των δυό Γάλλων έπιστημόνων κράτησε τρείς ώρες. Ο χειρουργός είχε σ' όλο αυτό το διάστημα το μάτι του στο μικροσκόπιο, που διακρίνεται στο επάνω μέρος της εικόνας. Δεξιά: Ραδιογραφική πλάκα του κρανίου του άσθενους μετά την έγκλειρησι. Το μικρό (τριάνορα) που διακρίνεται στον κρόταφο, είναι το έπαγωγικό πηνίο.

Το έπαγωγικό πηνίο που ένας γιατρός το κρατεί ανάμεσα στα δάχτυλά του. Τα σύρματά του είναι από άσημι. Το ένα απ' αυτά προσαρμόζεται στον κροταφικό μύν και το άλλο στο ακουστικό νεύρο ή σε μία από τις διακλάδωσεις του.

ήχο άναπακρίνεται ο παραμορφωμένος που άκούει. Η προσπάθεια των δυό Γάλλων έπιστημόνων άποδίδει στο νά δημιουργήσουν ένα είδος τεχνητού αϊτιού, που νά μπορέ ν' αντικαταστήση το κατεστραμμένο φυσικά.

Το τεχνητό αυτό αϊτί, όπως είναι εύλογο, δε μπορεί νά έχη ούτε την όξύτητα, ούτε τη λεπτότητα του πραγματικού. Άποτελεί, ωστόσο, άληθινά θείο δώρο για έναν άνθρωπο που έχει χάσει τελείως την άκοή του.

Η έγκλειρησι που αναφέραμε είναι ή πρώτη αυτού του είδους που έγινε ως σήμερα.

Άλλα τα ίκανοποιητικά άποτελέσματα που άπεδώσε θα παρακινήσουν άσφαλώς και άλλους άσθενείς που έχουν χάσει την άκοή τους να ζητήσουν τη σωτηρία τους σ' αυτή.

Οι δυό Γάλλοι έπιστήμονες πιστεύουν ότι θα μπορούσαν να εφαρμόσουν τη μέθοδό τους και στους κωφαλάους, αφού την τελειοποιήσουν.

Μόνον ότι, στην περίπτωση τους, θα χρειασθή κατόπιν μία είδική άγωγή, για νά μπορέσουν να ξεχωρίζουν μεταξύ τους τους διάφορους φθόγγους και νά καταλαβαίνουν τη σημασία τους. Άλλ' αυτό είναι το εύκολότερο.

Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι ή κουφαμάρα νικήθηκε όριστικά από την ιατρική έπιστήμη.

Είμε περιττό ίσως να προσθέσωμε ότι ή μέθοδος που αναφέραμε μπορεί νά εφαρμοσθή μόνον σε περιπτώσεις ολοκληρωτικής κουφαμάρας.

Όταν πρόκειται για μερική κωφότητα, βαρηκοία κτλ, υπάρχουν άλλα μέσα, που μπορούν νά ενισχύσουν την εξασθενημένη άκοή.

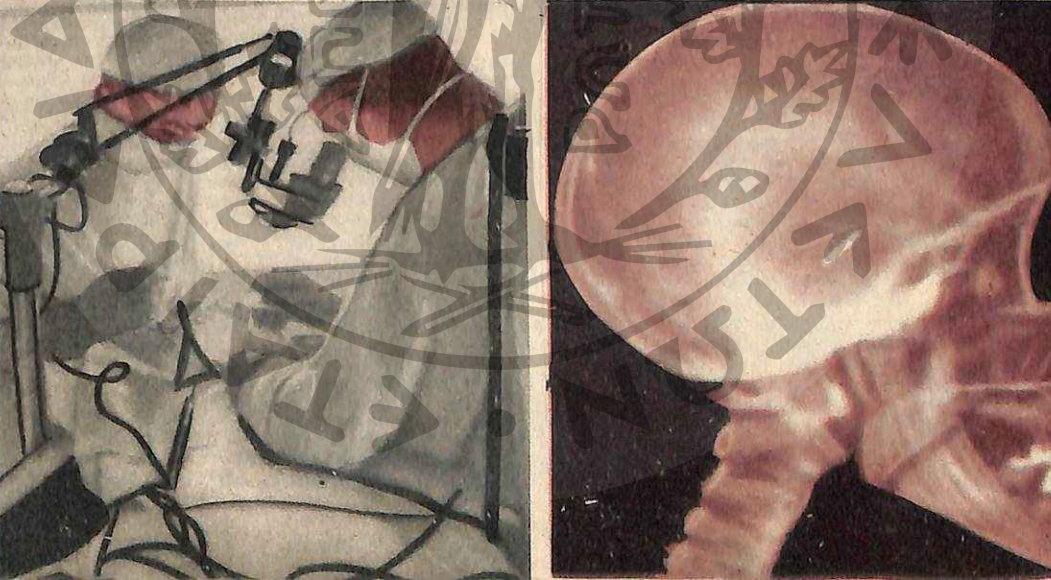
Σε τί οφείλονται οι πονοκέφαλοι

Οι πονοκέφαλοι είναι μία από τις πιο νοηλτικές παθήσεις.

Μας βασανίζουν χωρίς να μπορούμε νά ταντοπεί να τους εξουδετερώσωμε, γιατί, ως περισσότερες φορές, άγνωστώς την αία, που τους προκαλεί.

Άλλα νά μία μέθοδος, που μās έπιτρέπει νά εξακριβώσωμε την προέλευσι μερικών απ' αυτούς. Επινόηθηκε από ένα Γερμανό ώτολαουγγολόγο και συνίσταται στο εξής:

Όταν πονή το κεφάλι σας, παίρνετε ένα κομμάτι υδρόφιλο βαμβάκι, το βρέχετε με αϊθέρα και το βάζετε πάνω στο τόδο των φρυδιών. Άν ο πόνος εξαφανισθή άμέσως (για νά εξαγνυρίση, όμως, έπειτα από μερικές στιγμές), αυτό σημαίνει ότι οφείλονται σε φλόγωσι του ήμωρειου. Άν, τουναντιον, γίνη έντονώτερος, πρόκειται πιθανώτατα για νευραλγία του προσωπικού ή του τριδύμου νεύρου.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΗΓΗΜΑ

ΤΡΕΙΣ μέρες τώρα η Φρανσουάζ βρισκότανε μόνη στη Βιέννη και στο διάστημα αυτό δε γνώρισε ούτε μια ώρα ευχάριστη, παρά τη πύστασι που της έκανε ο άντρας της ο Ρενέ, πριν φύγουν από το Παρίσι για την Αυστρία.

— Πρέπει να πάω στο Λιντς, της είπε, να κλείσω μία μεγάλη παραγγελία μ' ένα έργαστήριο. Δε σε παίρνω μαζί μου, γιατί θα πλήξης τρομερά στη βιομηχανική αυτή πόλι, που δεν παρουσιάζει κανένα θέλητρο σ' ένα ταξίδι άναμνησης. Θα πάς στη Βιέννη, στο ξενοδοχείο «Κοσμοπολίτ» — τους έχω ήδη ειδοποιήσει τηλεγραφικά να μās κρατήσουν δωμάτιο — και, μόλις τελειώσω τις δουλειές μου, θάρθω να σε βρω, για νά συνεχίσουμε μαζί πιά την περιόδεϊα στην Αυστρία.

Προσπάθησε να διασκεδάσης όσο μπορείς καλύτερα, τις λίγες μέρες που θα μείνης μόνη σου στη Βιέννη.

Ούτε καν περνούσε από το νού του ή σκέψη, ότι δεν ήταν ίσως και τόσο φρόνιμο ν' αφήνη κανείς ολομόναχη μία γυναίκα είκοσιεσσάρων ετών, και πολύ όμορφη, σε μία μεγάλη πολιτεία, όπως ή Βιέννη, που αντιλαλεί ολοκληρή από μευστική μουσική βάλς κι' έρωτικά τραγούδια. Μα ο Ρενέ ήταν τόσο βέβαιος για το σοβαρό χαρακτήρα, την άγάπη και την άφοσίωσι της Φρανσουάζ!

Δε συνέλαβε το ίδιο και με τη γυναίκα του.

Από τη μέρα — πέρασαν έξη μήνες από τότε — που είδε το Ρενέ να βγαίνει από ένα κοσμικό ξεγαροπλαστέιο, κρατώντας από το μπράτσο μία κομψοτυμένη νεαρή γυναίκα, έξαιρετικά όμορφη, και να κουβεντιάζη μαζί της πεσμένες σχεδόν πάνω της, χωρίς να δίνη σημασία στα ειρωνικά βλέμματα που τους έρριχναν οι διαβάτες, από εκείνη τη μέρα, ή ζωή κι' ο κόσμος άλλαξαν νόημα για τη Φρανσουάζ.

Άγαποσε ως τότε τον άντρα της με θρησκευτική λατρεία. Ήταν ο πρώτος της έρωτας, σε ήλικία δεκαεπτά ετών. Ύστερ' από πέντε χρόνια γάμου, εξακολουθούσε να τον κυττάη στα μάτια με έκσταση, όπως και την πρώτη μέρα, που ένοιωσε τα χείλη του στα δικά της. Και πίστευε, ότι κι' εκείνος την αγαπούσε, με την ίδια πάντοτε φλόγα.

Ξαφνικά, όμως, έγινε κάτι που έκανε να διαλυθί η όνειρο της έρωτικής της εύτυχίας. Από άξιοπρέπεια, δεν έκανε παράπονα του άνδρος της για την άπιστία του. Νομίζε, ότι πιά άσφαλώς τρόπος να τον κρατήση κοντά της και νά εξακερδίση την καρδιά του, θα ήταν να φανή φιλάρεσκ μαζί του, νά προσποιηθί την διάφορη, για νά κεντρίση τη ζήλεια του.

Δεν ήταν, όμως, πλασμένη για το δύσκολο αυτό ρόλο. Τον έπαϊζε τόσο άόξεϊα, ώστε έκανε το Ρενέ — που οι πολλές του άσχολίες δεν τον άφηναν ν' αντιληφθή τί συνέβαινε στην ψυχή της γυναίκας του — να γίνη και αυτός έπιφυλακτικός, κάπως ψυχρός άπέναντί της.

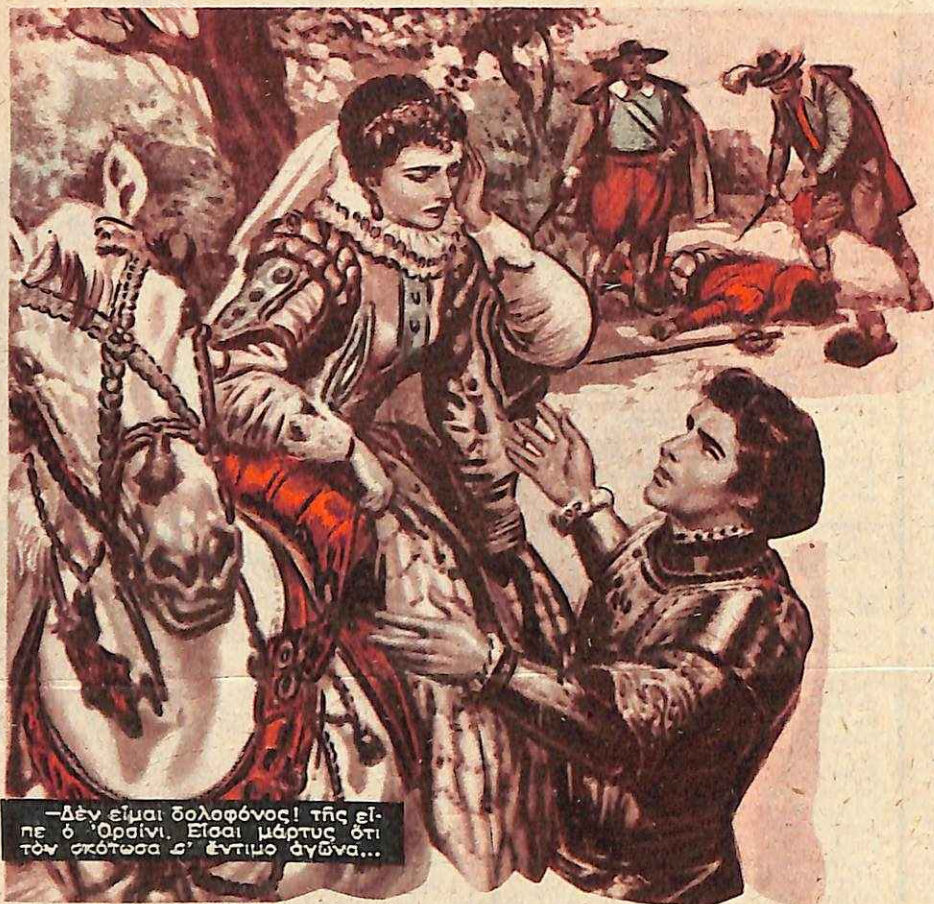
Η Φρανσουάζ, λοιπόν, βρέθηκε μόνη στη Βιέννη. Ίδως μπορούσε να διασκεδάση, χωρίς γνωστούς ή φίλους σε έξνο τόπο και, πρό πάντος, όταν την βασάνιζε το έρώτημα, ότι ίσως ο άντρας της νά μην ήταν μόνος στο Λιντς.

Η αλήθεια είναι, ότι κάθε βράδυ, στις δέκα ακριβώς, την έπαιρνε στο τηλέφωνο, στο ξενοδοχείο — δωμάτιο 13 — για νά της πής πηγιναν οι δουλειές του και νά την παρηγορήση, με τη διαβεβαίωσι, ότι δε θ' άργούσε να εξαγαγυρίση κοντά της.

Η Φρανσουάζ, όμως, δε μπορούσε να τον άκούση καλά, έπειδή το δωμάτιό της έβλεπε σ' ένα κεντρικό και πολυδύορο δρόμο. Ένα μεσημέρι, πριν βγί για περίπατο, παρακάλεσε τη διευθύνσι του ξενοδοχείου νά της δώσουν άλλο δωμάτιο, στο πίσω μέρος, όπου είχε ήσυχία.

Γυρνούσε όλο το άπόγευμα σε μουσεία και εκκλήσεις, χωρίς νά βρίσκη πούθενά ευχάριστη.

Έφαγε έξω και, κατά τις δέκα το βράδυ, γύρισε στο ξενοδοχείο, κατάκοπη από την πεζοπορία. Σε λίγο θα την έπαιρνε ο άντρας της στο

—Δεν είμαι δολοφόνος! Της είπε ο Όρσινι. Είμαι μάρτυς ότι τον σκότωσα σ' έντιμο άγώνα...

Ο Πάολο Τζιορντάνο Όρσινι, δούκας του Μπρασάινο, ήταν τρελλός από άγάπη για την όμορφη Βιρτζίνια Ανκοραμπόνι.

Κι' η Βιρτζίνια επίσης τον ελάτρευε. Άλλ' ήταν παντρεμένη με τον Φραντζέσκο Περέττι, ανήψιο του καρδινάλιου ινέ Μοντάλτο, που ανέθηκε άργότερα στον παπικό θρόνο με το όνομα του Σίξτου Κουίντου.

— Η ψυχή μου σου ανήκει, του είχε πη στην τελευταία τους συνάντησι. Άλλά δε μπορώ να περάσω τον άντρα μου.

— Άν, όμως, ο άντρας σου δεν ύπνρχε; τη ρώτησε ο Όρσινι.

— Ω, τότε η Βιρτζίνια θα ήταν ή πιό εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου στην άγκαλιά του αγαπημένου της Πάολο, του άπάντησε. Ο Όρσινι σημείωσε καλά μέσα στο μυαλό του αυτή την άπάντησι.

Ήταν το καλοκαίρι του 1584.

Οι σύζυγοι Περέττι είχαν πάει να περάσουν μερικές εβδομάδες στην έπαυλή του καρδινάλιου ινέ Μοντάλτο, στο Τίβολι. Ένα άπώγεμα, τέλος, στις άρχες του Σεπτεμβρίου, ξαναπήραν το δρόμο για τη Ρώμη.

Ήταν κι' οι δυο έφηβοι. Οί ύπηρέτες τους είχαν φύγει από το πρωί, για να έτοιμάσουν το σπίτι. Ο Φραντζέσκο Περέττι κι' η γυναίκα του προχωρούσαν άμέε- ριμνοι, όταν, ξαφνικά, είδαν μερικούς έφιππους να ξεπροβάλλουν από ένα αλσύλιο.

Οί έφιπποι αυτοί άπομακρύναν τον Περέττι από τη γυναίκα του και τον ύποχρέωσαν να κατεβή από το άλογο του. Πήδησαν έπειτα κι' αυτοί από τα δικά τους.

Ο Περέττι, νομίζοντας ότι είχε να κάνει με ληστές, προθυμο- ποιήθηκε να τους δώσει τα χρήματα που είχε μαζί του. Άλλ' ένας άπ' αυτούς, που είχε σκεπασμένο το πρόσωπό του με μάσκα και που φαινόταν σαν άρχηγός των άλλων, του έλεπε τότε:

— Οί άνθρωποι αυτοί δε θέλουν χρήματα. Ξέρω καλά, όμως, ότι έχουν την άπόφασι να σε σκοτώσουν. Τους ζήτησα για χάρι- σης να φύγης ελεύθερος.

Ο Περέττι είδε πως δε μπορούσε να κάνει διαφορετικά και δέ- χτηκε την πρόκλησι.

— Η μονομαχία κράτησε κάμποσα λεπτά. Ο Περέττι χειριζόταν το έιφος με μεγάλη έπιδειξίτητα. Σε κάποια στιγμή, όμως, το έιφος του αντίπαλου του χώθηκε στο στήθος του... Ο δυστυχι- σμένος σωριάστηκε τότε μπρούμυτα στο χώμα.

— Άποτελειώστε τον! έλεπε ο άδελφός με τη μάσκα στους συντρόφους του.

Κι' ενώ αυτοί τον τρυπούσαν με τα σπαθιά τους, έτρεξε στη Βιρτζίνια, που είχε παρακολουθήσει την τραγική σκηνή κι' έ-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— λαιγε άπασπνόρητη.

Όταν έφτασε κοντά της, έβγαλε τη μά- σκα από το πρόσωπό του και τότε ή νεαρή γυναίκα άναγνώρισε τον Όρσινι.

— Ο Πάολο, πώς μπήκες να το κάνει αυτό; τον ρώτησε.

— Ήταν ο μόνος τρόπος, για να βρής ή ά- γαπημένη μου Βιρτζίνια την εύτυχία στην άγ- καλιά μου, της άπάντησε, ύπενθυμίζοντας της τα λόγια, που του είχε πη πριν από κάμποσο καιρό.

— Δολοφόνε! του φώναξε ή νεαρή γυ- ναίκα.

— Δεν είμαι δολοφόνος, της άπάντησε. Εί- σαι μάρτυς ότι τον σκότωσα σε έντιμο άγώνα. Για την άγάπη σου, όμως, δε θα δίσταζα να γίνω και δολοφόνος... Μά θα ξαναμιλήσωμε για όλα αυτά... Πρέπει τώρα να φύγω... Χαίρε, αγαπημένη μου Βιρτζίνια!

Πήδησε κατάπιη στο άλογο του κι' άπομα- κρύνθηκε μαζί με τους συντρόφους του.

Λίγη ώρα άργότερα, μερικοί χωριάτες βρή- καν τη Βιρτζίνια λιπόθυμη πλάι στο πτώμα του συζύγου της.

Υστερ' από τη δολοφονία του Περέττι, ή Βιρτζίνια έμεινε κάμποσο καιρό στον πυργς του Άγγέλου. Άλλ' όταν βγήκε από εκεί, ή Όρσινι τη ζήτησε έπίσημα σε γάμο. Κι' ή νεαρή χήρα δέχτηκε. Είχε ξεχάσει το δολοφόνε του συζύγου της και θυμόταν μόνο τον άνθρω- πο που αγαπούσε.

Άπό τη στιγμή εκείνη, δεν έμεινε σε κανένο ή παραμικρή άμφιβολία ότι ή Όρσινι ήταν ή δολοφόνος του Περέττι. Ο δούκας κατάλαβε τότε ότι κινδύνευε στη Ρώμη κι' έφυγε μαζί με τη γυναίκα του για την Πάδοβα.

Άλλά το μίσος των Περέττι τον καταδίω- ξε κι' εκεί.

Μιά μέρα που έκανε τον περίπατό του στην έξοχή, ένας χωριάτης, που κρατούσε ένα με- γάλο άσκι κάτω από τη μασχάλη του, έτρεξε κοντά του.

— Αφέντη, του είπε, δοκίμασε άπό το κρα- σί μου και θα μου πής έπειτα αν έχης πιή κα- λύτερο στη ζωή σου.

Και, λέγοντας αυτά, του γέμισε ένα ξύλινο κύπελλο και του το πρόσφερε.

Ο Όρσινι, που ήταν διψασμένος, το ήπие μονορούφι.

— Έχεις δίκιο, είπε στο χωριάτη. Είναι το καλύτερο κρασί που έχω πιή ως σήμερα.

— Και το τελευταίο, άπάντησε ο χωριά- της.

Ο Όρσινι τον κύτταξε με άπορία. Άλλά, ξαφνικά, ένοιωσε μια φωτιά μέσα στα σωθι- κά του.

— Καίγομαι, φώναξε. Με δηλητηρίασες, ά- θλιε!

Κι' έκαμε να χυμής πάνω του. Άλλά το γονάτά του λυγισαν ξαφνικά και σωριάστηκε στο χώμα.

Οί Περέττι, δεν έχιναν, του είπε τότε ο χωριάτης. Κι' άπομακρύνθηκε γελώντας σαρκαστικά.

Ο Όρσινι ξεμύησε σε λίγο, έπειτα από τρομερούς πόνους. Μετά το θάνατο του Πάολο, ή Βιρτζίνια κατέφυγε στους δυο ά- δελφούς του, Φλαμίνιο και Λοντοβίκο, που βρίσκονταν στην ύπη- ρεσία της Βενετίας. Και να τί έγινε τότε: Οί δυο Όρσινι την άγάπησαν παράφορα, ενώ ταυτόχρονα άρχισαν να μισούν θανά- σμα ο ένας τον άλλον.

Η Βιρτζίνια, μ' όλη τη λύπη που ένοιωθε για το θάνατο του Πάολο, κολακεύτηκε στην άρχή άπ' αυτή την άγάπη, ύστερα, ό- μως, τράμαξε... Άλλ' ήταν πιά άργά. Ο Φλαμίνιο την άνάγκασε να τον ακολουθήσει σ' ένα άπάμερο σπίτι, προς το μέρος του Το- ρεάντο, όπου ένας άδβας τους πάντρεψε βιαστικά. Είχαν περάσει μόλις δυο μήνες, από την ήμερα που ο Πάολο είχε πεθάνει δηλη- τηριασμένος... Ο Λοντοβίκο έκανε σαν τρελλός από τη λύσσα του όταν έβλεπε αυτό το γάμο. Κι' όρκίστηκε εκδίκησι.

Μερικές βδομάδες άργότερα — ήταν το βράδυ της 22 Δεκεμ- βρίου 1585 — ο Λοντοβίκο μπήκε με μερικούς ανθρώπους του στο σπίτι, όπου έμεναν ο Φλαμίνιο με τη Βιρτζίνια.

Το πρώτο θύμα ήταν ο Φλαμίνιο. Ο Λοντοβίκο τον τρύπησε πέρα για πέρα με το έιφος του. Έτρεψε κατάπιη στο δωμάτιο της νύφης του. Η Βιρτζίνια έπεσε στα γόνατα.

— Άωπσέ με, τουλάχιστον, να κάνω την προσευχή μου, πα- ρακάλεσε.

Μά ο Λοντοβίκο ώρμησε σαν τρελλός πάνω της και της βύθισε το έιφος του στην καρδιά. Έσκυψε έπειτα και τη φίλησε στο στόμα...

— Η τελευταία σου πνοή θα είναι δική μου! της είπε.

Μερικές ήμερες άργότερα, το κεφάλι του Λοντοβίκο έπεσε κά- τω από το τσεκούρι του δημίου. Το συμβούλιο των Δέκα τον είχε καταδικάσει σε θάνατο για το άποτρόπαιο έγκλημά του.

Η Βιρτζίνια Άνκοραμπόνι, όταν βρήκε το θάνατο, ήταν μόλις είκοσι άγών χρόνων. Στη μνήμη των συγκλονών της έμεινε με το όνομα της καταραμένης. Τέσσερες άνθρωποι είχαν σκοτωθής γι' αυτήν. Κι' οί τρεις τους ήταν άδελφοί...

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Συγκινητικό, κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΑΓΑΠΗ ΩΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ρόζα άκούει μ' εύγνεια και κατανό- ποι τις προτάσεις που της κάνει ο Φερνάν να γίνη φιλενάδα του για να περάσει μια άνετη και πλούσια ζωή. Φροντίζει να μη τον προσβάλη, γιατί αισθάνεται ευγνωμο- σύνη γι' αυτόν, αλλά του έπνχει πως είναι δεμένη ψυχικά με το Ζακ Μπαγιέλ, σαν γυναίκα του. Μόνο όταν «κρηψή» — του λέει — θα σκεφτή τις προτάσεις του. Ο βαρβάνος ύποχωρεί για την ώρα, μη θέλον- τας να την πιέσει περισσότερο. Όταν γυ- ρίζει σπίτι της, ο Νεστόρ Πικέ, ο γείτονας της — που την έχει έρωτευθής κρυφά — αυτοκί- λει πως την είδε ν' ανεβαίνει στ' αυτοκί- νητο του βαρβάνου. Έκείνη του τα φανε- ρώνει τότε όλα, στ' διηγείται όλη τη ζωή της και του έρπειν ή καρδιά του. Κι' ο καλόκαρδος καμπούρης όρκίζεται στον έαυτό του να κάνει ό,τι μπορεί για να την ενώσει με τον αγαπημένο της Ζακ. Η Άντρέ, δίνει μια μεγάλη δεξίωσι στο σπίτι της. Φοτόσο ή ψυχή της είναι σφιγ- μένη, στη σκέψι πως πρέπει να κάνει και πάλι κατάχρησι της καλωσύνης του συζυ- γου της, ζητώντας του τα λεφτά που ύπο- σκέθηκε στον άδελφό της.

Ο Σαβινιά ήταν παρών κι' αυ- τός στη γιορτή.

Ευχαριστιόταν άπ' το ένα μέ- ρος γιατί είχαν έπαληθής οι προ- φητείες του, ενώ άπ' το άλλο έτρεμε για την ήσυχία και την τιμή του φίλου του. Αυτός, που δεν τον τυχλωνε ο έρωτας, έ- δλεπε την πραγματικότητα. Μά δεν έκδη- λωνόταν, γιατί καταλάβαινε πως δεν ύ- πηρχε κανένα φάρμακο...

Το βράδυ αυτό, πρόσεξε την παραχή της Άντρέ. Στο τραπέζι, καθόταν αντίκρου της και μπορούσε να τη μελετήσει μ' όλη του την ήσυχία.

Όταν τύχαινε να συναντηθούν τα βλέμ- ματά τους, διάβαζε στα μάτια της μια ή- κεσία, μια βουβή παράκλησι να σταματή- σι τις έχθροπραξίες...

Καθένας τους καταλάβαινε καλά τα αι- σθήματα του άλλου—μ' όλο που φρόντι- ζαν να τα κρύψουν κάτω από μια έπίπλα- στη και σγεδών φιλική εύγνεια.

Τι συνέβαινε άραγε;... Ο Σαβινιά είχε αντίληψη τις ματιές που έριχνε ο κόμης άντ Ραμπέρ στην ξαδέρφη του, ενώ συγ- χρόνως παρατηρούσε πως έκείνη άπόφευγε να τον κυττάξει.

Δε χώνεψε καθόλου αυτό το Ραμπέρ! Είχε πάρει τις χειρότερες πληροφορίες για το άτομό του. Είχε μάθει πως οι τρελλές σπατάλες του τον είχαν φέρει πιά στο χεί- λος της άδύσπου!

Λέγανε ωστόσο πως κάποιο μυστηριώ- δες χέρι τον συγκρατούσε και δεν τον ά- φινε να γκρεμισθής μέσα. Μολονότι ήταν βαρυνμένο με τόσες ύποθήκες, το κήμα του δεν έβγαινε στο σφυρί... Παράξενο, αυτό!

Ο Σαβινιά σκόπευε ν' άνακαλύψη την εξήγησι του μυστηρίου. Στο μεταξύ, πα- ρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον ό,τι συνέβαι- νε γύρω του...

Όπως είχε κάνει και από Ταβερναί, την ήμερα του γάμου έπωφελετο άπ' την πα- ρουσία του άγαμέσα σ' αυτή την οικογέ- νεια, για να μελετήσει τα έλαττώματά της.

Άπασχολημένη άπ' τα καθήκοντα της οικοδέσποινας, ή Άντρέ άπόφυγε να βρε- θή μόνη με τον ξαδέρφό της. Ωστόσο, κατά τα μεσάνυχτα, δε μπόρεσε πιά να του άσνηθής ένα βάλε που της έπτούσε έπίμονα.

Καθώς την κρατούσε λοιπόν στην άγ- καλιά του, άγάμεσα στ' άλλα ζευγάρια, ο Ραμπέρ της είπε σιγά:

— Γιατί μ' άποφεύγεις κι' άπόψε, όπως πάντα;

— Ίδεσθαι! Οφείλω να φροντίσω για όλους τους καλεσμένους μου...

— Ύέμματα! Πρέπει να σου μιλήσω.

— Για ποιά λόγο;

— Για να σου πώ πως σ' αγαπώ, όπως

είμαι τρελλός για σένα, πως ή ύπομονή μου ξεαντλήθηκε πιά... Θυμάσαι τί σου εί- πα άλλοτε!

— Τι;

— Ότι θάπαιρνα κάποτε τη ρεβάνε!

— Λοιπόν;

— Έφτασε τώρα ή στιγμή. Θέλω αυτή τη ρεβάνε!

— Κι' αν άρνηθώ;

— Δε θ' άρνηθής, είμαι βέβαιος. Και θα σου πώ το γιατί.

— Πότε;

— Σε λίγο.

Άνταλλάσσανε γρήγορα αυτές τις σύν- τομες φράσεις, χωρίς να καταλάβουν οί άλλοι γύρω τους τί συνέβαινε. Έξακολου- θούσαν να χαμογέλανε τυπικά, ενώ τα χεί- λι τους πρόφεραν λόγια έπιθετικά.

Όταν τελείωσε το βάλε, ή Άντρέ θέλη- σε ν' άπομακρυνθής. Άλλ' ο ξαδέρφος της

Ήν ήμουν γυναίκα

«Κόμματος»...

Να βροντοφωνήσ' όφείλω πως το «κόμμο» το φύλο» έβλεω ν' ή απαντηθής, για την τύχη μου λυπημαί και γυναίκα έβλεω ναμαι, αν θα ξαναγεννηθώ

Σκέψου να ξαναγεννηόμουν και γυναίκα να γινόμουν όμορφη, άπονη, σκληρή, να μου στήνουνε καρτέρι και μεσοκοποι, και γέροι, και παιδιά, και νεαροί.

Νάμουν «φάμ φατάλ» και νέα, μια πραγματική Άντινα, μια προκλητική «μπατέ», κι' όλοι να μου λέν θλιμμένα πως νεράιδα σαν και μένα δεν ξανάθε ή νη ποτέ.

Νάμουν «κόμματος» σπουδαία και να προκαλώ το δέος κάθε θαυμαστού χαζού, τ' άρρωμα που στη Γαλλία είδική παραγγελία, το μαλλί μου άκαζού.

Νάχα θαυμαστές κοπάδια κι' όλοι τους, για λίγα κέρδια, νάλεγον πως ξεψυχαν, και να ήμουν, ή καυμένη, του Σαρντ ή ευνοούμενη κι' ο νταλκάς του Άλη Χάν!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

την έπιασε άπ' το μπρόστιο, τη συγκράτη- σε και την τράβηξε στο κούσωμα ενός πα- ραθύρου, για να συνεχίσουν την κουβέντα τους.

— Έξερεις τρία χρόνια παντρεμένη, της είπε. Τρία όλόκληρα χρόνια ύποφέρω, βα- σανίζομαι σαν κολασμένος!... Άν άπο- φεύγω να σε δώ κάποτε, το κάνω γιατί σο- βάμαι μήπως δε μπόρεσω να συγκρατη- θώ... και δε θέλω να σε καταστρέψω, παρ' όλη την περιφρόνησι που μου δείχνεις! Μά σήμερα έχω πάρει πιά την άπόφασί μου!

— Τί θέλεις να κάνης;

— Να ενώσω πάλι την άλυσίδα μας που έσπασε...

— Ξέρεις καλά πως είν' άδύνατο.

— Κι' όμως τ' όρκίστηκες.

— Κι' έχω κάνει έναν άλλον όρκο...

— Ποιον;

— Τον ξέρεις!

— Να μείνης πιστή στον άντρα σου, έ- νώ έλεγεσ πως δεν τον αγαπάς!

— Άς μ' μιλάμε για έρωτα. Άποφεύ- γω να ρωτήσω τον έαυτό μου πάνω σ' αυ- τό το ζήτημα... Δεν ξέρω τα αισθήματά μου... Μά έχω ύποσχεθής να μείνω τίμια γυναίκα, να μη λερώσω το έπίθετο που έ- χω πάρει... το ίδιο που θάη κι' ο γιός μου... Αυτό τον όρκο, θα τον κρατήσω!

— Δεν το πιστεύω, άπάντησε ο Ραμπέρ με μια λάμψι στα μάτια.

— Δεν το δούμε...

— Άν τελείωσει. Έχω να σου πώ δυο λέξεις άκόμη.

— Άργότερα... Άς χωρίσουμε τώρα, γιατί μας κυττάζουνε!

— Ποιος μπορεί να ξέρη τί λέμε; Φρόν- τιζε να φαίνεται ήρεμο και χαμογελαστό το πρόσωπό σου...

— Εμπρός λοιπόν, τελείωνε γρήγορα!

— Ρίχτηκε σ' αυτή την άτακτη ζωή για να χαλιώσω και να ξεχάσω... Τα δοκίμασα όλα: τα χαρτιά που μου φάγανε όλη μου την περιουσία, τις γυναίκες που τις συχνί- νομαι, τα ταξίδια που μου φέρουν μόνο πληγή... Έσύ με παρακολουθούσες παντού... ή εικόνα σου κι' ή ανάμνησι του ερωτά σου!

— Δε με νοιάζει αν καταστράφηκα, δεν άνισχνά για το μέλλον. Μονάχα ο έρωτας σου με βασανίζει και με τρελλώνει... Μη με σπρώχνεις στα άκρα! Η ζωή μου έχει γίνει βάρεια, άσχημη. Σκέπτομαι ώρες- ώρες ν' αυτοκτονήσω. Μά, πριν φύγω για τον άλλο κόσμο, μπορεί να κάνω ένα με- γάλο κακό!

— Έσύ; Έλα δά!

— Για να σε ξανακερδίσω, για να σε κρατήσω μια ώρα μονάχα στην άγκαλιά μου, δε θα δίσταζα να κάνω κι' έγκλημα άκόμη!

— Σώπα!

— Γιατί όχι;... Δεμένος με μια άλυσί- δα, που την καταριέμαι για όσα μ' έκαμε να χάσω άπόσπασμένος άπ' τη ζωή, θνητός στα χέρια και στην ατακτική ζωή, δεν έχω πιά παρά μια έλπίδα: σένα. Η μόνη μου έπιθυμία είναι να σε ξαναδώ, να μου ξαναδώσης κρυφά τα χείλια σου, σαν άλλοτε, να μου έπαναλάβης τα λόγια έ- κείνα που άκούγα μια φορά... να ξαναγι- νής δική μου, έτσι και για μια στιγμή μο- ναχα, πριν άφίσω την τελευταία μου πνοή. Το θέλω... έτσι κι' αν πρέπει να θυσιάσω γι' αυτό τη ζωή που και τη δική σου! Κα- ταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω πως είναι άναδρα τα λό- για σου, κι' ο σκοπός σου άισθη πιο πολύ.

— Νομίζεις πως δεν τα ξέρω; Μά μη- πως λογικεύεται το πάθος! Μήπως έκείνος που μάνα σώνει τη φιλενάδα του, για να μην περάσει σ' άλλη άγκαλιά, άναρωτιέ-

ταί αν είναι καλό ή κακό αυτό που κάνει;... Σ' αυτή την κατάσταση βρίσκομαι κι' εγώ. Τό μυαλό μου κολλάει, η καρδιά μου πάει να σπάσει! Νοιώθω στις φλέβες μου όλες τις δόλεις του πόθου... Είσαι, στα μάτια μου, πιο όμορφη κι' απ' την ίδια τη ζωή, απ' την τιμή, απ' όλα! Και σου το λέω, έδω, έστω κι' αν μ' ακούσουνε!...

— Πιο σιγά, πρόσ Θεού!

— Θα γίνει δική μου, θα σε ξανακερδίσω!...

— Η 'Αντρέ, χλωμή από ντροπή, ανήσυχη, με τα χείλια σφιγμένα, έξεγειρόταν απ' αυτές τις απειλές, και όμως ένοιωσε πως δεν ήταν κούφιος. Έτρεμε και προσπαθούσε να κρύψει τη συγκίνησή της, για να μη την καταλάβουν τόσες ματιές που ήταν καρφωμένες πάνω της.

— Σανικά το άγγιζε το χέρι.

— Πρόσεξε! του είπε. 'Ο άντρας μου!

— Πραγματικά, τους πλησίαζε ο Μπερνάρ Σαμπάι.

— Σε ζητάνε, είπε στην 'Αντρέ, που κατέβαλλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για να κρύψει την ταρραχή της. 'Η μητέρα σου πρόκειται να φύγει και θέλει να σε δει.

— Ναι, πηγαίνω αμέσως, απάντησε η νέα γυναίκα.

— Για ποιο θέμα μιλούσατε με τόσο θέρυμ; ρώτησε ο σύζυγος χαμογελώντας.

— Προσπαθούσα να βάλω μυαλό σ' αυτό το σπάτσο. Πολύ φοβάμαι όμως πως τα λόγια μου πήγανε χαμένα.

Και πρόσφερε το μπράτσο της στον κόμμη, ενώ ο άντρας της της έλεγε, λίγο κοροϊδευτικά:

— 'Ο καλλίτερος τρόπος για να τον διορθώσης, θα ήταν ίσως να του δώσης το καλό παράδειγμα.

— 'Ο Ραμπέρ κι' η 'Αντρέ διασχίσανε ένα απ' τα σαλόνια, για να φτάσουν κοντά στη μαρκησία.

— Σ' άφηνω ένα μήνα για να σκεφθής, είπε ο κόμης πριν χωρίσουν. Είναι πολύς, πάρα πολύς καιρός!

— Θάναι μεγάλο λάθος σου... 'Οπως-δήποτε, έλπίζω να σκεφθής ως τότε και να μετανιώσης.

— Μην το φαντάζεσαι!

— Ήταν εύκολο ν' αντιληφθής κανείς τη συγκίνησή της νέας γυναίκας. 'Ο Προσπότο Σαβινιά την είχε προσέξει, πριν απ' όλους τους άλλους.

— 'Ο Ραμπέρ κι' η 'Αντρέ προσπαθούσαν να κρύψουν τις έντυπώσεις τους κάτω από ένα προσποιητό χαμόγελο. Μά ο Σαβινιά είχε δη άρκετά, ώστε ν' αναρωτηθής μ' ανησυχία:

«Τί συμβαίνει άραγε;...»

Θυμόταν καλά τα περιστατικά του Τα-δεναί, σαν να ήταν χτεςινά. Κι' ένοιωσε μια άκατανίκητη αντίπαθεια για τον κόμμη να τε Ραμπέρ.

— 'Οι ώρες πέρασαν. Σιγά-σιγά, ο κόσμος έφυγε, τα σαλόνια του μεγάρου αδειάσανε.

— 'Ο Σαβινιά είχε φύγει απ' τους πρώτους μαζί με τη μαρκησία ντε Μελάν και το Ραμπέρ.

— Όταν έμειναν μόνοι, ο Μπερνάρ Σαμπάι κι' η γυναίκα του έβρισαν μια ματιά στην άκαταστασία των έρημων σαλονιών, κι' ύστερα, πιασμένοι απ' το χέρι, ανέβηκαν τη φαρδιά σκάλα που οδηγούσε στο πρώτο πάτωμα.

Τα δάχτυλα της νέας γυναίκας ήταν παγωμένα. 'Ανατριχίαζε, στη σκέψη πως θα σημαίνει πιά γι' αυτήν η ώρα των εξομολογήσεων. Τό σκεπτότανε, κι' η περιφάνεια της επαναστατούσε. Πώς να ζητήσει κι' άλλες αποδείξεις μεγαλοφυΐας απ' αυτό τον άνθρωπο, που του φερνότανε με τόση αδιαφορία;...

— Όταν μπήκε στην κάμαρά της, ο άντρας φίλησε το χέρι της και της είπε τρυφερά:

— 'Ησουν πολύ μορφή άψω. 'Αντρέ! Μά θάχης κουραστή... Σ' άφηνω να ησυχάσης.

Τό χέρι της έσφιξε τότε το δικό του, και του είπε με συγκινημένη φωνή:

— Όχι, μη φύγης. Έχω να σου μιλήσω.

— Η'.

Τό πολυτελέστατο και πιδ περιποιημένο απ' όλα τα δωμάτια του μεγάρου Σαμπάι ήταν άσφαλώς η κρεβατοκάμαρα της οικοδέσποινας. 'Ο άντρας της, που τη λάτρευε, είχε στολίσει με χαρά το βωμό του είδωλός του, με δ.τι ωραιότερο κι' ακριβώτερο ύψρη.

Στον τοίχο κρεμότανε μονάχα ένα πορτραίτο: της 'Αντρέ, γεμάτης νειάτα κι' όμορφα. Ήταν ένα άριστούργημα του καλλιτέχνη Ζωγράφου της εποχής.

— 'Η καρδιά της 'Αντρέ χτυπούσε δυνατά, καθώς έμπαινε άπόψε στην κάμαρά της.

— 'Από την ώρα που είχε κουβεντιάσει με τον αδελφό της, στο βουλευτήριο 'Ωσμάν, δοκίμαζε άλλεπάλληλες κι' άπρόοπτες συγκινήσεις. Τα λόγια του κόμμητος ντε Ραμπέρ είχαν συμπληρώσει τον ένκευρισμό της. Και συγκρόνους την είχε κουράσει άφάνταστα η προσπάθειά της να συγκρατηθεί, να κρύβεται μπροστά στους καλεσμένους της, για ν' αποφύγη το σκάνδαλο.

— Ήταν τόσο φανερό η κατάπτωσή της, ώστε έκαμε έντύπωσι στον άντρα της.

— Είχε πέσει σε μια χαμηλή πολυθρόνα και προσπαθούσε να συνέλθη, να ηρεμήσει κάπως. 'Ο Μπερνάρ, όρθιος μπροστά στο τζάκι, έμενε σιωπηλός και περίμενε...

— Ήταν κι' αυτές συγκινημένοι, αλλά με λιγώτερη άγωνία.

— Τί ήθελε να του πη η 'Αντρέ; Γιατί, ενώ συνήθως του φερνότανε ψυχρά, τώρα που ήταν μόνοι τους φαινότανε να ζητάη τη βοήθειά του, σαν νάταν αυτός το μοναδικό της στηρίγμα, ο προστάτης της;

— Τί άλλο απ' όσα ήξερε μπορούσε να του πη;

— Είχε άσφαλώς λόγους νάνα δυσανεσσημένους μαζί της.

— 'Από καιρό τώρα, είχε ριχτή στην τρελή κοσμική ζωή, που την αντιπαθούσε αυτός, όπως κι' ο φίλος του ο Σαβινιά. Τού-δειχνε μια φανερό ψυχρότητα.

— 'Εκείνος ύπόμεινε σιωπηλά, χωρίς να παραπονιέται, άλλ' ύποφερε σκληρά. 'Η γυναίκα αυτή, που θα την ήθελε δική του μονάχα, δεν έμενε σχεδόν καθόλου στο σπίτι...

— Κι' εκείνος έδλεπε να φυλλοροούνε οι έλπίδες του, μιά-μιά, και προσπαθούσε να βρη τη λησμονιά στη δουλειά του.

— Βέβαια, τη θεωρούσε άπλως επιτόλαιη και δίωσμένη να λάμψη, να ταπεινώση με την υπερβολή της εκείνους που την είχαν προσβάλει για τόν 'καταίριστο' γάμο της. 'Ωστόσο, θάθελε να βρη σ' αυτήν μια γυναίκα πιδ σοβαρή, που να ένδιαφέρεται περισσότερο για τα καθήκοντά της και λιγώτερο για τα καπρίτσια και τις ματαιοδοξίες της.

— Νοιώθοντάς την όμως τώρα τόσο παραγμένη, από κάποιο κρυφό τρόμο, ξαναγινόταν τρυφερός, σαν άλλοτε. 'Εδλεπε, στην μορφή αυτή γυναίκα που του άνηκε, που είχε τ' όνομά του, τη υπέρα του παιδιού του, την περιφανή και γοητευτική κοπέλλα του πυργού του Ταδεναί...

— Αναπολούσε τις μαγικές ώρες που είχαν περάσει οι δύο τους στο ταξίδι των γάμων τους, στο Σορρέντε και στο Μοντε-κάρο.

— 'Ελεγε με τ' ου του πως τη χαλούσε τό Παρίσι... πως θάπρεπε να καταλάβη σε ποιους κινδύνους την εξέθετε και να την προστατέψη απ' τόν ίδιο τόν έαυτό της. Μετάνοιωνε γιατί την άφινε πολύ μονάχη, για ν' άσχολλη με τη δουλειά του...

— Βλέποντας πως εξακολουθούσε να μένη άμλλητη, με τό μέτωπό της σπριγμένο στο άριστερό της χέρι, βυθισμένη σε σκέψεις, την άγγιζε έλαφρά στον ώμο και της είπε με χαϊδευτική φωνή:

— Λοιπόν;...

— 'Εκείνη άνασκήρτησε άπότομα και τόν κύνταξε στα μάτια.

— 'Η ώραία μορφή του είχε μια έκφρασι στοργικής και προστατευτικής συμπίονας. Σκέφθηκε πάλι να του τ' άφανερώση όλα —τα λάθη της, τις άδυναμίες της— με την πεποίθησι πως ο έρωτάς του θα τόν έκανε έπιεική και πως θα τη συγκωρούσε.

— Μά της ήταν τόσο δύσκολο! 'Ο έγωϊσμός της δεν την άφινε να μιλήση... 'Η ψυχή της επαναστατούσε έναντιον μιας τέτοιας ταπεινώσεως κι' έκανε να τρέμη το ύπεροχο κορμί της.

— Λοιπόν, δεν είχες κάτι να μου πής; πρόσθεσε ο Μπερνάρ, βλέποντας πως εξακολουθούσε να σιωπών.

— Ναι... απάντησε η νέα γυναίκα με μια προσπάθεια.

— Είναι λοιπόν τόσο δύσκολο;

— Όχι, αλλά...

— Μήπως ύπρηξα ποτέ άυστηρές σύζυγος;

— Όχι, άσφαλώς.

— Μίλησε λοιπόν άφοβα.

— Μπερνάρ, ήθελα να σου μιλήσω για τα σφάλματά μου, είπε η 'Αντρέ. Έχω να κάνω άυστηρές παρατηρήσεις στον έαυτό μου.

— 'Ο Μπερνάρ κάθησε σε μια πολυθρόνα, πολύ κοντά της.

— Παρατηρήσεις; Για ποιά ζήτημα; ρώτησε.

— Για τη συμπεριφορά μου άπέναντί σου.

— 'Ο Σαμπάι χαμογέλασε μελαγχολικά, της έπιασε τ' ου και της είπε:

— 'Αφού τ' άναγνωρίζεις, θα πη πως άρ-χισες να μετανούς... Έγώ ωστόσο δεν παραπονιέμαι καθόλου... Βέβαια, ο κόσμος σ' άπασχολεί ίσως πάρα πολύ, αλλά περιμένω ύπομονετικά να καταλάβης με τη λογική σου πόσο άδειανές και κούφίες είναι αυτές οι διασκεδάσεις που σου προσφέρει... Κι' αυτή η στιγμή θα φάση κά-ποτε...

— Έφτασε, είπε η 'Αντρέ.

— Μια λάμψη χαράς φώτισε τη φουσιονω-μία του Μπερνάρ Σαμπάι.

— Ξέρω κάποιον που θα εύχαριστηθής όσο κι' εγώ, όταν τ' ου μάρη! φώναξε.

— Ποιον;

— Τ' ου Σαβινιά.

— Ώ, αυτός με μισεί, βεβαίωσε ζωγρά η 'Αντρέ.

— Κάνεις μεγάλο λάθος!

— Είμαι βέβαιη. Δεν ξέρω τί του έχω κάνει, και δε μπορεί να με χωνέψη!

— 'Ιδέα σου! 'Ο Σαβινιά είναι τραχύς, αλλά κι' άνικανος ν' αντιπαθήσει τούς ανθρώπους που άγαπώ εγώ... Ξέρει δε πόσο σ' άγαπώ, 'Αντρέ!...

— Μπορεί... Άλλά ξέρει έπίσης πως δε σε κάνω εύτυχισμένο, ψιθύρισε η νέα γυναίκα.

— 'Ο Μπερνάρ άνασκήρτησε. 'Η 'Αντρέ εί-χε άγγιξει την πληγή της καρδιάς του, που ήταν όλη δική της και που τη βασάνιζε άδρόνιστα.

— Τό ξέρω, συνέχισε, κι' άναγνωρίζω την εύθυνη μου. Κάποιος δάιμονας όμως με σπρώχνει σ' αυτή την άκατάστατη ζωή, στις τρέλλες, στις παιδιαστικές ματαιοδοξίες και τις έπιπολαίες! 'Ορκίζομαι κάθε βράδυ να σταματήσω, και την άλλη μέρα ξαναρχίζω, γιατί με παρασύρει η συνήθεια και τό παράδειγμα τών άλλων...

— 'Αν ήθελες ωστόσο... είπε ικετευτικά και τρυφερά ο Μπερνάρ.

— Τό θέλω, άσφαλώς... αλλά πρέπει να με βοηθήσης. Και πρώτα...

— 'Η 'Αντρέ σταμάτησε, διστάζοντας να συνεχίση.

— 'Εμπρός λοιπόν! την ένθάρρυνε ο Μπερνάρ, λαμποκοπώντας απ' τη χαρά του.

— Δεν τολμώ...

— Μη φοβάσαι!

— Δέ θέλω να κάνω κατάχρησι... Μου έχεις κάνει τόσες χάρες...

— Έχεις να μου ζητήσεις πάλι καμιά;

— Άλλο τίποτα, ναί!

— Για σένα; ρώτησε ο Μπερνάρ, με ξαφνική ψυχρότητα, σχεδόν με δυσπιστία.

— Κυντάζοντάς την μέσα στα μάτια.

— 'Εκείνη κοκκίνισε απ' τη διαπεραστική ματιά του.

— Και βέβαια για μένα... τραύλιζε.

— Καταλάβαινε άόριστα ότι ο άντρας της είχε κάποιες ύπνιες... Δεν την είχε βρη να κουβεντιάη ιδιαίτερος με τό Ραμπέρ, σ' ένα παράθυρο;...

— Δεν ήταν δε ο τύπος του ανθρώπου που ξεγελιέται εύκολα...

— 'Αν φοβάμαι να σου όμολογήσω αυτό, που με βασανίζει, του είπε, είναι γιατί για να μου κάνης τη χάρι που θέλω να σου ζητήσω, θα χρειαστής τό φίλο σου το Σαβινιά... κι' αυτό θα γίνει αίτια να τ' ου βάλη πάλι μαζί μου!

— Πρόκειται λοιπόν για λεφτά;

— 'Η 'Αντρέ ναυήλωσε τα μάτια της.

— Ναι, απάντησε, για τ' ου φριντά αυτά λεφτά, που ντρέπονται να σου τ' αναφέρω κάθε τόσο...

— 'Ο Μπερνάρ Σαμπάι είχε κοσμουφιάσει. Τού έσφιγγε την καρδιά αυτό τό καταραμένο χρήμα, που παρενέβαινε πάντα ανάμεσα σ' αυτόν και στην 'Αντρέ...

— 'Ωστόσο, απάντησε, με μια προσπάθεια:

— Έχεις δικη να τ' αντιπαθής 'Αντρέ. Είναι τό πιδ άκατάλληλο θέμα, για τις 2 τη νύχτα, στην κάμαρα μιας άγαπημένης γυναίκας... Τελοςπώντων, μίλησε.

— Έχω κάτι χρέη που με βασανίζουνε.

— Γιατί να τ' άφινω;...

— Μά παραδέχθηκε τό σφάλμα μου...

— 'Αν μου ύποσνεθής...

— Τί; ρώτησε άπληστα η νέα γυναίκα.

— Μά προσπαθήσης ν' αλλάξης ζωή...

— Ώ, σου τ' όρκίζομαι!

— Δεν ξέρω αν πρέπει να σε πιστέψω...

— 'Ο Μπερνάρ είχε μαλακώσει κι' όλας και μετανούσε για την άυστηρότητά του. Δεν την είχε άλλωστε παρακαλέσει ο ίδιος μια μέρα, αν Βρισκότανε ποτέ σ' άμνηνία, να καταφύγη σ' αυτόν μονάχα;

— Της τό θυμισε και την εξόρκισε πάλι να τ' ου τ' ου πη όλα, να μην κρατήση τίποτα κρυφό, να έλαφρώση τη συνείδησή της με μια εξομολόγησι, για να ησυχάση έπιτέλους. Της έπανελάβε πως δεν είχε τίποτε άγαπητότερο απ' αυτήν κι' ότι ήθελε να την ξέρη εύτυχισμένη και ξενισμένη.

— Τα λόγια του τη συγκίνησαν. 'Αλλά την τρώαζε τό ποσόν που σκόπευε να τ' ου ζητήσει.

— 'Ο αδελφός της κοστούσε 73 χιλιάδες φράγκα κι' αυτή άλλες 70 ή 80 χιλιάδες. Πώς να ζητήσει τόσα λεφτά απ' τόν άντρα της; Σίγουρα, δε θα την πίστευε...

— Σκέφθηκε μια στιγμή, άναρωτηθηκε τί έπρεπε να κάνει. Κι' έπε με τ' ου της πως μπορούσε να περιμένη, προκειμένου για τό Ροζέ, έόσον δε χρειαζότανε τόσα άμέσως όλόκληρο τό ποσόν. Ζητώντας πολλά, κινδύνευε να μην πάση τίποτα...

— Όσο για τ' ου δική της χρέη, μπορούσε να δώση στην Καρολίνα Λεμπρέ και τ' άπέναντί απ' τό λογαριασμό της. Ότι την περιμενε για τ' ου ύπόλοιπα.

— Με λίγα λόγια, έπρεπε να εξασφαλίση πρώτα τό παρόν. Τό μέλλον θα τακτοποιήτανε μόνο του.

— 'Αφού πησε έτσι την άπόφασή της, είπε στον άντρα της:

— Φοβάμαι πως θα σε τρομάξω...

— Για πές μου, τελοςπώντων...

— Θα βιώσεις μαζί μου... και δε θάχω δικαίωμα να παραπνεύω.

— Μιλούσε μ' άμνηνία, ταπεινά, φοβισμένα.

— 'Ο Μπερνάρ την άγκάλιασε απ' τη μέση, την τρώαζε πολύ κοντά του και της είπε:

— Λέγε λοιπόν! Πόσα σου χρειάζονται;

— Έξήντα χιλιάδες φράγκα!

— Τόσα πολλά;

— Ναι...

— Μά είναι λοιπόν πανάκριδα τα φορέματα και τ' ου στολίδια που άγοράζεις;

— Ώ, ναί, πολύ ακριβά!

— Θάπρεπε ωστόσο να ξέρης πως δε χρειάζονται όλ' αυτά, για να μ' άρέσης!

— Τό ξέρω... είσαι πολύ καλός... Άλλά με παρασύρει ο πειρασμός, κι' όταν μετανοώνω είναι πιά άργά... Στο μέλλον όμως, θα προσπαθήσω νάμιν λογική...

— Τό λες αλήθεια;

— Σου τ' όρκίζομαι. 'Αν ήξερες πόσο μου κοστίζει αυτή η εξομολόγησι!

— 'Ο Μπερνάρ της έσφιξε τό χέρι. Τη φίλησε και της είπε:

— 'Ας μ' μιλάμε πιά γι' αυτό τό ζήτημα. Άφού θ' σου δώσω τις 60 χιλιάδες και θα πληρώσης τ' ου χρέη σου.

— Τά θέλω όμως πριν απ' τις 10!

— Γιατί; Πρόκειται για κανένα χρέος τιμής; παρανεύτηκε ο Μπερνάρ.

— 'Η 'Αντρέ κατάλαβε πως είχε ξυπνήσει πάλι τις άμφοβολίες του.

— 'Η Καρολίνα έχει ανάγκη από γόηματα, τραύλιζε. Μου ζήτησε... με εύγένεια και με σεβασμό... Της ύποσνεθής και της δώσω...

— Πραγματικά, είναι χρέος τιμής.

— Έστω. Θα τ' άγης πριν απ' τις 10.

— Σ' εύχαριστώ!

— Και μέινε ήσυχη, ο Σαβινιά δε θα μάθη τίποτα, πρόσθεσε χαμογελώντας ο Σαμπάι.

— Νικημένη από τόση καλωσύνη, η 'Αντρέ άγκάλιασε τόν άντρα της απ' τό λαιμό και τόν φίλησε θερμά.

— Πληρώθηκε τώρα, είπε εκείνος. Τό φιλή αυτό άξίζει πάνω από 100 χιλιάδες.

— 'Αν τόξερα, θα ζητούσα τόσα» είπε με τό νου της η 'Αντρέ.

— Προσπάθησε ύστερα να κρατήση κοντά της τόν άντρα της. 'Εκείνος όμως σπκώθηκε να φύγη.

— Μια μεγάλη τουαλέτα χωρίς την κάμαρα της 'Αντρέ απ' τη δική του. Δίπλα βρίσκονταν και τό δωμάτιο του παιδιού τους.

— Έλα λίγο μαζί μου, είπε ο Μπερνάρ στη νέα γυναίκα.

— 'Εκείνη έπιασε τό μπράτσο του, άκουμπώντας πάνω του με φανερό έπιμονη. 'Αλλά αυτός την τρώαζε μαλακά προς την κάμαρα του παιδιού.

— Άνοιξε άθόρυντα την πόρτα. 'Ο μικρός Μπερνάρ κοιμότανε στο κρεβάτι του. Τόν πρόσεχε μια γρήη γκουβερνάντα απ' τό Μοροβάν, άφοσιωμένη σαν πιστό σκυλί. 'Ενα ήλεκτρικό καντήλι φώτιζε άμυδρά τό δωμάτιο.

— 'Ο Μπερνάρ Σαμπάι παραμέρισε την κουνοπιέρα κι' έσκυψε πάνω απ' τό τριανταφυλλένιο προσωπάκι του κοιμισμένου παιδιού.

— Τ' άγαπάς; είπε.

— 'Η μητέρα απάντησε μόνο μ' ένα στεναγμό.

— Ναι, τ' άγαπούσε μ' όλη της την ψυχή... Μά η ζωή που έκανε, την άναγκάζε να τό παραμελή...

— Γιατί λοιπόν δεν τό σκέπτεσαι; πρόσθεσε ο Μπερνάρ. 'Οι υπτέρες δε θα κάνανε ποτέ τρέλλες, αν συλλογίζονταν τ' ου παιδιά τους... Είναι ο δεσμός μας! Τίποτα δε μπορεί να τόν σπάσει...

— Χωρίστηκαν στην τουαλέτα, που άποτελούσε ένα «ουδέτερο έδαφος».

— Άφού, πριν απ' τις 10, της ύποσνεθής ο Σαμπάι.

— Ποθούσε τρέλλα την άγκαλιά της τ' ου φιλία της. 'Αλλά αντίσάθηκε.

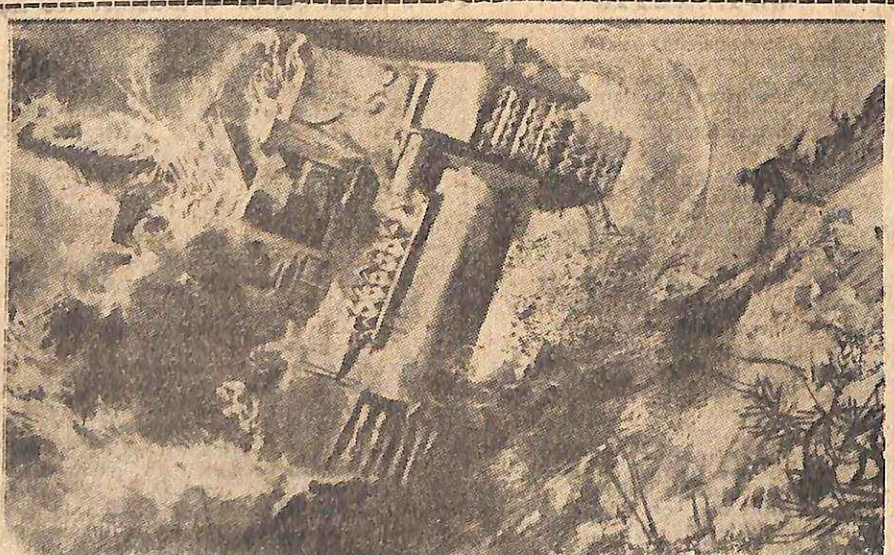
— 'Μας χωρίζουνε τ' ου λεφτά που πρόκειται να τ' ου δώσω—σκέφθηκε. Θά μου φαινότανε πως την πληρώνω, σαν καμιά παλαιογυναίκα!

— Και διευδύνθηκε, μονάχος του, πρόσ τό δωμάτιό του.

— Η'.

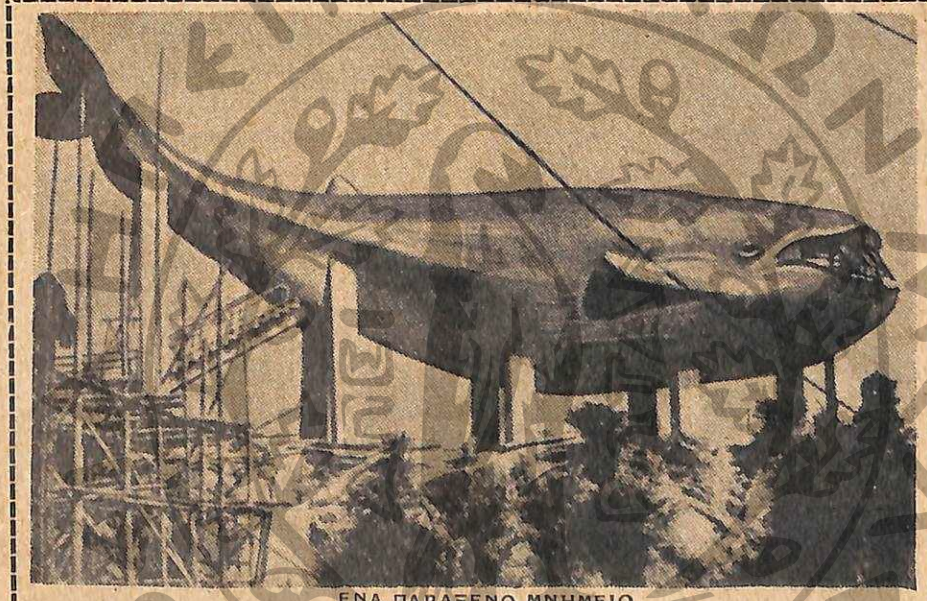
— Ήταν καλόπιστος ο Μπερνάρ Σαμπάι, όταν είπε στη γυναίκα του πως δε θα μάθαινε τίποτα ο συντάιρός του.

— Μά έκανε τό λογαριασμό του χωρίς τη

ΕΝΑ ΤΑΝΚ ΣΤΟ ΒΑΡΕΘΟ

— 'Αφού τελείωσε τ' ου γυνιάς της στην περιοχή της λίμνης Μπαρσαίνο, μια Ιταλική μηχανοκίνητη φάλαγγα έπαιρνε στη βάση της, όταν ξαφνικά ένα τάνκ, από κακό χειρισμό του οδηγού του, έξερυε από τό βρόμο, κύλησε μέσα στο γκρεμό και σχεδόν άμέσως άναφλέγη. 'Η φάλαγγα σταμάτησε και οι στρατιώτες έπεσαν να σώσουν τούς πέντε συναδελφούς τους, που βρίσκονταν σίχμαλωτισμένοι μέσα στο τάνκ. Με κίνδυνο της βικής τους ζωής κατόρθωσαν να τούς άνασώσουν. 'Ο ένας απ' αυτούς, ο λοχίας Πάολο Πάπα, ήταν κιάλας γεκρός, ένας άλλος πέθανε, ενώ τόν μετέφεραν στο νοσοκομείο, η δε κατάσταση των τριών υπόλοιπων παραμένει σοβαρά.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΝΗΜΕΙΟ

Στό νότιο άκρο του νησιού Χοντσού, οι 'Ιάπωνες κατασκεύασαν τό περίεργο αυτό μνημείο άφιερμένο σ' ένα από τ' ου κυριότερα ψάρια, που συνθίζον να ψαρεύουν. Τό μνημείο είναι σύγχρονης και μυστικής, όπου βλέπει κανείς όλα τ' ου σύμμετρα της ψαρκής, από τό πιδ παλιά και πρωτόγονα ως τ' ου πιο μοντέρνα, καθώς και χαρακτηριστικές εικόνες από τ' ου άπρόοπτα και τούς κινδύνους του ψαρέματος στις άνοιχτες θάλασσες. Τέλος, από τ' ου παράθυρα, που βρίσκονται στο στόμα του «ψαριού-μνημείου», άνοίγεται για τούς επισκέπτες του, μια αληθινή θαμνίσια θέα προς τόν Ειρηνικό.

διορατικότητα του Σαβινιά.

Ο άνθρωπος αυτός έβριζε κάτω δεκα ντεκέτιδ... Άλλωστε, είχε τους λόγους του να προσέχει.

Άκουγε συχνά να γίνεται λόγος για τα έξοδα της Άντρε. Τα σημείωνε και τα λογαριαζέ μεσα στην αλάνθαστη μνήμη του. Έξ' άλλου, απ' τις πληροφορίες που του δίνε η προστατευμένη του, η Τερέζα Σου-σέ, ήξερε περίπου τι αγόραζε η Άντρε απ' το ατελιέ της Καρολίνας Λεμπρέ. Κι εύρισκε αδιόλογο το να μη της φτάνη το επίδομα που της έδινε τακτικά ο άντρας της.

Δε μπορούσε άλλωστε να μη το μάθη, εφόσον πληρώνε αυτός. Όλα περνούσαν απ' τα χέρια του. Άλλωστε, ο Μπερνάρ του τάλεγε όλα, δεν του κρυβόε τίποτα, ούτε και ήταν ικανός να πη ψέμματα.

Όταν λοιπόν την άλλη μέρα, κατά τις 9, ο Σαμπιπ έφτασε στα γραφεία του, στην οδό Μπερζέρ, αναρωτιότανε πως να διξη το θέμα των 60 χιλιάδων φράγκων... Ένώ χτες του είχε φανη τόσο απλό, γιατί του δίνανε κουράγιο τα θαυμάσια γαλανά μάτια της γυναίκας του, τώρα δεν ήξερε πως ν' αρχίση...

Ο Σαβινιά ήταν σκυμμένος πάνω απ' τα χαρτιά του. Ακούγοντας τα βήματά του, ανασήκωσε το κεφάλι του και τούδωσε το χέρι του, καλημερίζοντάς τον. Υστερα είπε, λίγο ειρωνικά, χωρίς να σταματήσει τη δουλειά του:

— Θαυμάσια η γιορτή χτες τη νύχτα, στο σπίτι σου! Μόνο που σου κόστισε τα μαλλιά της κεφαλής σου... Μονάχα για λουλούδια πληρώσες πάνω από 6 χιλιά-ρικά.

— Ά, τόσα πολλά; απάντησε ο Μπερνάρ μ' αδιαφορία.

— Κι' η μουσική; Κόστισε 1.500 φράγκα!

— Ε, πρέπει να ζήση όλος ο κόσμος... Σωστά, πολύ σωστά!... Δε θάχανε κανένα παράπονο οι καλεσμένοι σου! Αμ' το μπουφέ; Η σαμπάνια έτρεχε ποτάμι!... Τρούφες, φουά-γκρά, κοτόπουλα... Θά δης τους λογαριασμούς...

— Δε θα τους δώ, είπε μαλακά ο νέος. Θά τους φέρουνε σε σένα...

— Και θα τους πληρώσω, φυσικά! Μα έννοια σου, θα τους κάνω ένα πακέτο και θα σου τους δείξω!

— Πώς πάνε οι δουλειές; ρώτησε ο Μπερνάρ, θέλοντας να φτάση στο σκοπό του από πλάνιο δρόμο.

— Όχι πολύ άσχημα! Τα έργα της Μπαγιόν θάχουν τελειώσει σε ξη βδομά-δες και θα μάς αφήσουνε μεγάλο κέρδος!

— Είσ' ευχαριστημένος λοιπόν;

Τό πρόσωπο του Σαβινιά φωτίσθηκε. Προτιμούσε προφανώς να σκέπτεται τα λεφτά που κερδίζαν, παρά εκείνα που ξο-δεύανε...

— Έδωσε, μερικές εξηγήσεις στο συνέταιρό του για τα διάφορα τεχνικά έ-ργα που είχαν αναλάβει και που πήγαιναν

δλα περίφημα.

Κουβέντιασαν έτσι περι τη μισή ώρα. Υστερα ο Σαβινιά είπε:

— Άν δεν έκανες το γάμο σου και τις τόσες θυσίες που σου κόστισε, θα μπορού-σες τώρα ν' αποτραδηχτής απ' τις επιχει-ρήσεις και να ζήσης βασιλικά!

— Για ποιά λόγο; παρατήρησε ο Σαμ-παί. Πώς θα περνούσες τότε έξυ τον καιό σου; Θά πείθαινες απ' την πλήξη!

— Σ' αυτό δεν έχεις άδικο... μουρμού-ρισε ο νέος.

Κύτταζε το συνέταιρό του και διάβασε στο πρόσωπό του κάποια αρχή ανησυχίας.

Ο νέος φαινόταν αναποφάσιτος. Σαν να θέλε να ζητήσει κάτι τι και να μην ήξερε από που ν' αρχίση...

«Τί μου μαγερεύει πάλι;» αναρωτήθηκε ο Σαβινιά.

— Έχουμε αρκετά λεφτά στο ταμείο; ρώ-τησε ο Μπερνάρ.

Ο νέος μάζεψε τα λόγια του. Εί-πε πως είχαν να κάνουν πληρωμές 300 χι-λιάδων φράγκων μέσα στην ίδια μέρα.

— Πόσα θα μάς μείνουν ύστερα; επέ-μεινε ο νέος.

— Χρειάζεσαι λεφτά;

— Όχι εγώ, απάντησε ζωηρά ο Μπερ-νάρ.

— Άλλά ποιος;

— Κάποιος, που θέλω να τον εξυπηρε-τήσω...

Ο Σαβινιά ανασήκωσε τους ώμους του.

— Τον ξέρω αυτό τον κάποιο! είπε. Εί-ναι μια όμορφη, που ντύνεται σαν φι-γουρίνι και μένει στη λεωφόρο Ρουσσντάλ.

— Λάθος!

— Έ, αφού βρήκανε σένα, κάνει το ίδιο.

— Μα πρόκειται για εν' άλλο ζήτημα...

— Στό κάτω-κάτω, δεν είναι δική μου δουλειά... Δικά σου είναι τα λεφτά!... Μα πρέπει να ξέρης πως έδωσα στη Σουζάν, για την κυρία της, 17 χιλιάδες φράγκα πα-ραπάνω απ' το τακτικό επίδομά της!

Κάρφωσε τα διαπεραστικά μάτια του στο νέο και πρόσθεσε, αλλάζοντας τόνο:

— Άν ήσουν τουλάχιστον εύτυχισμένος, με τόσα που ξοδεύεις!...

— Μα είμαι, φίλε μου. είμαι!...

— Μπρά! Από πότε;...

— Σαβινιά, είπε ο Μπερνάρ, δεν αγα-πάς την Άντρε. Κι' έχεις άδικο...

— Εγώ;

— Ναι, εσύ... Αυτή τόχει καταλάβει και σε φοβάται!...

— Τόσο το καλλίτερο! Άν μπορούσε τουλάχιστον αυτός ο φόβος να την έμπο-διση να κάνει ανησυχίες...

— Είναι λίγο επιπόλαιη, αλλά καλή κατά βάθος... Πες την αλήθεια! Δεν τη γυνεύεις...

— Ε, ναι λοιπόν, τ' ομολογώ! Είναι δυ-νατώτερο από μένα... Όταν σε βλέπω θλιμμένο, στενοχωρημένο, έσένα που σε θεωρώ σαν παιδί μου, θυμώνω και λέω με το νου μου πως ήσουν άλλοτε τόσο χαρού-

μενος και έγνοιastos και πως σ' άλλαξε έτσι αυτή η γυναίκα! Γιατί δε θα την ά-γαπούσα κι' εγώ, αν ήταν σαν τις άλλες.

— Άλλά οι κοπέλλες της τάξώς της πι-στεύουνε πως έχουν αλλοιώτικο αίμα απ' το δικό μας!... Όστόσο, θέλω το καλό της, αφού είναι γυναίκα σου κι' έχει τ' όνομά σου! Μα φοβάμαι!... Ο Θεός να δώση να γελιέμαι!...

— Άς είναι όμως! Για πές μου τώρα, πόσα χρειάζονται;

— Έξήντα χιλιάδες φράγκα.

— Πότε;

— Ο Μπερνάρ κύτταζε το ρολόϊ του.

— Τώρα αμέσως, απάντησε.

— Διάβολε! Είναι τόσο επείγον;

— Ναι.

— Και λες πως δεν είναι γι' αυτήν;...

— Ξέρεις να λέω ψέμματα;

— Είναι λοιπόν για κανένα απ' τους δι-κούς της;

— Τί σε νοιάζει;

— Κανένα χρέος απ' τα χαρτιά;

— Μην ανησυχείς...

— Όπως θέλεις. Να ξέρης όμως πως δεν πρόκειται να τ' ξαναδής, αυτά τα ώ-ραία χιλιάρικά σου!

Ο Σαβινιά σηκώθηκε κι' άνοιξε το με-γάλο και βαρύ χρηματοκιβώτιο. Μέτρησε με προσοχή ξένητα χαρτονομίσματα και τούδωσε στο νέο, λέγοντάς του:

— Πάρ' τα, φίλε μου. Να δούμε ως πό-τε θα φτάσουνε!...

Ο Μπερνάρ ήταν έτοιμος να φύγη, ο-ταν ο Σαβινιά τον σταμάτησε.

— Ήθωαν χτες να σου μιλήσουνε για μια υπόθεσι...

— Έ, αφού βρήκανε σένα, κάνει το ίδιο.

— Μα πρόκειται για εν' άλλο ζήτημα...

— Ήταν μερικοί παράγοντες της περιφε-ρείας σου. Θέλανε να σου προτείνουνε να βάλης υποψηφιότητα για βουλευτής στις προσεχείς εκλογές... Θά σε βοηθήσουνε κι' είναι βέβαιοι για την επιτυχία σου.

Ο Μπερνάρ κύτταζε το ρολόϊ του: Κον-τεύανε 10.

— Καλά, δεν είναι τώρα κατάλληλη ή ώρα για να μιλήσουμε γι' αυτά, είπε. Έ-χομε καιρό να τ' ξαναπούμε...

Δώσανε ραντεβού για να φάνε μαζί, το μεσημέρι.

Όταν έμεινε μόνος, ο Σαβινιά μουρμού-ρισε ανάμεσα στα δόντια του:

— Θά τον καταστρέψω αυτή η γυναίκα! Κρίμα στο παλληκάρη!... Θάπρεπε να τον λατρεύη, τέτοιο λεβέντη... μα πολύ φοβά-μαι πως... Ά, αν θόδερα!...

Πηγαίνονεχότανε μέσα στο γραφείο του, σαν τίγρις στο κλουβί της. Σαβινιά του ήρθε μια ιδέα. Πέρασε στο λογιστήριο και είπε σ' ένα υπάλληλο:

— Μπορείτε ν' αφίσστε για λίγο τη δου-λειά σας, Πισάρ; Σας θέλω...

— Στις διαταγές σας, κύριε Σαβινιά, απάντησε πρόθυμα εκείνος.

— Ελάτε μαζί μου.

Ο υπάλληλος έκλεισε τα βιβλία του κι' ακολούθησε το γέρο στο γραφείο του. Έ-κείνος έκλεισε με προσοχή την πόρτα κι' ύστερα του είπε:

— Ξέρω πως μου είσατε άφοσιωμένος, Πισάρ. Σας έχω άπεριόριστη εμπιστοσύνη.

— Ω, κύριε Σαβινιά!...

— Θά σας εξηγήσω τώρα τι θέλω από σας. Πρόκειται για μια εμπιστευτική απο-στολή...

Ο Σαβινιά έκαμε νόημα στο λογιστή να πάη πιο κοντά του και το μίλησε για λίγο σιγανά. Στο τέλος, τον ρώτησε:

— Καταλάβετε;

— Καί βέβαια, κύριε!

— Πηγαίνετε λοιπόν.

Υστερα από πέντε λεπτά, ο Κλωντ Πι-σάρ—έναν συμπατριώτη και προστατευό-μενο του Σαβινιά—έπαιρνε ένα περαστι-κό ταξί. Καί, στις 10 και 25', παραμό-νευε μέσα απ' αυτό σε μια γωνία της λεω-φόρου Ρουσσντάλ, κοντά στο μέγαρο του Σαμπιπ.

Σε λίγο, είδε να περνάη μπροστά του η Άντρε, με τ' αυτοκίνητο της. Πήγαινε στον προορισμό τους τα 60 χιλιάρικά που της είχε δώσει ο άντρας της.

1.

Ο Πισάρ παρακολούθησε με το ταξί το πρώτο αυτοκίνητο, φροντίζοντας να μην το χάση απ' τα μάτια του.

Τό είδε να σταματάη στη γωνία της ύ-

δου Κωμάρτέν. Η νέα γυναίκα έσκυψε έ-ξω, φώναξε ένα μικρό και τούδωσε ένα γράμμα κι' ένα νόμισμα. Υστερα τ' α-υτοκίνητο ξεκίνησε πάλι, για να σταματή-ση πάλι λίγο μακρύτερα, μπροστά στον αριθμό 7 της λεωφόρου Ώσμάν.

Τό ίδιο έκαμε και το ταξί, λίγο πιο πίσω.

Η κ. Σαμπιπ κατέβηκε από τ' αυτοκι-νήτο και μπήκε στο σπίτι. Ήξερε καλά τα κατατόπια, από την πρώτη έπίσκεψή της.

Βρήκε άνοιχτη την πόρτα του μικρού δια-μερισματος του Ραμπιέρ. Ο άδελφός της περίμενε στο κατώφλι.

— Επιτέλους! της είπε. Νόμιζα πιά πως δε θάρχομαι...

— Έλα γρήγορα... Μη χασομεράμε!

Μπήκανε στο σαλονάκι.

— Έχεις τα λεφτά; ρώτησε ο νέος.

— Ναι.

— Μπράβο, άδερφούλα μου!

— Μα έχω να σου δώσω μια συμβουλή.

— Ποιά;

— Να μην ξανακάνης χρέη...

— Διδασκαλία θά μου κάνης τώρα;

— Άλλοιώς, θά τ'α πληρώνης μονάχος σου!

— Μα αφού σου είπα πως θ' αλλάξω ζωή... θά παντρευτώ!

— Καίρως είναι πιά! Δε φαντάζεσαι πόσο ύποφερα, για να ζητήσω αυτά τα λε-φτά απ' τον άντρα μου... Συχαίνουμαι τα ψέμματα!

— Καλά, καλά! Δώσε μου τα τώρα...

Η Άντρε μέτρησε 33 χιλιάρικά και τ' άφισε πάνω στο τραπέζι.

Ο Ροζέ τ'α πήρε, τ'α μέτρησε κι' αυτές, τ'α τσαλάκωσε ύστερα και τ'α χάρωσε στην τσέπη του, με την αδιαφορία του χαρτο-παίκτη που κέρδισε ένα μεγάλο ποσόν στο μπακαρά και μαζεύει τις μάρκες.

— Θά πληρώσης τουλάχιστον τα χρέη σου; τον ρώτησε η άδελφή του μ' ανησυχία.

— Σου τ' όρκίζομαι!

— Θά μου φέρης τα γραμματία;

— Άφου το θέλεις...

— Όποτε έκανες πραγματικά αυτό που μου είπες;

— Ναι.

— Είναι φριχτό! Πώς δε ντράπηκες;

Ο Ροζέ κατακοκκίνισε.

— Γιατί μου το θυμίζεις τώρα; διαμαρ-τυρήθηκε.

— Άμφεβαλλά ακόμη... Ποτέ δεν τ'ο πε-ρίμενα από σένα... Πίστευα πως είναι ένα τέχνασμα σου, για να μου πάρης λεφτά...

— Όχι, είν' αλήθεια, απάντησε ο νέος.

— Πηγαίνονεχότανε μέσα στο γραφείο του, σαν τίγρις στο κλουβί της. Σαβινιά του ήρθε μια ιδέα. Πέρασε στο λογιστήριο και είπε σ' ένα υπάλληλο:

— Μπορείτε ν' αφίσστε για λίγο τη δου-λειά σας, Πισάρ; Σας θέλω...

— Στις διαταγές σας, κύριε Σαβινιά, απάντησε πρόθυμα εκείνος.

— Ελάτε μαζί μου.

Ο υπάλληλος έκλεισε τα βιβλία του κι' ακολούθησε το γέρο στο γραφείο του. Έ-κείνος έκλεισε με προσοχή την πόρτα κι' ύστερα του είπε:

— Ξέρω πως μου είσατε άφοσιωμένος, Πισάρ. Σας έχω άπεριόριστη εμπιστοσύνη.

— Ω, κύριε Σαβινιά!...

— Θά σας εξηγήσω τώρα τι θέλω από σας. Πρόκειται για μια εμπιστευτική απο-στολή...

Ο Σαβινιά έκαμε νόημα στο λογιστή να πάη πιο κοντά του και το μίλησε για λίγο σιγανά. Στο τέλος, τον ρώτησε:

— Καταλάβετε;

— Καί βέβαια, κύριε!

— Πηγαίνετε λοιπόν.

Υστερα από πέντε λεπτά, ο Κλωντ Πι-σάρ—έναν συμπατριώτη και προστατευό-μενο του Σαβινιά—έπαιρνε ένα περαστι-κό ταξί. Καί, στις 10 και 25', παραμό-νευε μέσα απ' αυτό σε μια γωνία της λεω-φόρου Ρουσσντάλ, κοντά στο μέγαρο του Σαμπιπ.

Σε λίγο, είδε να περνάη μπροστά του η Άντρε, με τ' αυτοκίνητο της. Πήγαινε στον προορισμό τους τα 60 χιλιάρικά που της είχε δώσει ο άντρας της.

1.

Ο Πισάρ παρακολούθησε με το ταξί το πρώτο αυτοκίνητο, φροντίζοντας να μην το χάση απ' τα μάτια του.

Τό είδε να σταματάη στη γωνία της ύ-

δεν του φτάνουνε αυτά που έχει, κι' έτσι βρίσκειται διαρκώς δίχως λεφτά!... Έτσι που πάνε τα πράγματα, δε θά μπορέ κανείς να ζήση αν δεν άνοιξη κανένα έμπο-ρικό... Φρίκη!

Η Άντρε δε μπόρεσε να μη χασομε-λάση.

— Ποτέ σου δε θά σοβαρευτής τελοσπάν-των! είπε.

— Μα ναι, θά προσπαθώ, σου τ'ο ύ-πόσχομαι!... Δεν ξέρεις πως οδήθηκα, αυ-τή τη φορά!... Ο άντρας σου είναι ο σω-τήρας μας! Κοντεύω να τον αγαπήσω, ξε-ρείς...

— Κι' εγώ τ'ο ίδιο! μουρμούρισε η Άν-τρε.

Είχε σοβαρευτή πάλι.

— Είναι ο καλύτερος άνθρωπος που ξε-ρω! πρόσθεσε.

Και τ'όλεγε σ' αλήθεια. Είχε σκεφτή όλη τη νύχτα κι' είχε καταλήξει σ' αυτό το συμπέρασμα...

Τό πρωί, είχε σηκωθεί νωρίς και μπήκε στην κάμαρα του άντρός της, για να τον προλάβη. Μα δεν τον βρήκε εκεί! Είχε βγ' έξω, για ν' αναπνεύση καθαρό αέρα και να τακτοποιήση τις σκέψεις του.

Η έξομολόγησι της Άντρε του βασά-νιζε τ'ο μυαλό. Ήρισμένες λεπτομέρειες τον παραξενεύανε. Τού φαινόταν άδύνατο να έδωθε η γυναίκα του τόσα μεγάλα προσά.

Ο περήφανος κι' ευγενικός χαρακτήρας του δεν τ'ο επέτρεπε να την κατασκοπεύ-ση. Όστόσο τούκαναν έντυπωσι ώρισμένες αντίφάσεις... Καί μια φριχτή σκέψη γλυμ-στρούσε μέσα στο νου του: Μήπως τού-λεγε ψέμματα, τον άπατοούσε!...

Είχε θυμηθή την ταραχή της, όταν την βρήκε να κουβεντιάζη ιδιαίτερω με τ'ο Ραμπιέρ, τ'ο προηγούμενο βράδυ.

Όλοι ξέρανε τις οικονομικές δυσκολίες τού κόμης. Περίμεναν πως θα καταστρε-φώταν, έπειτα από τόσα που είχε χάσει στα χαρτιά. Μάλιστα μερικοί ορίζανε και την ημέρα που θα βρισκόταν στην ανάγκη να τινάξη τα μυαλά του.

Είχε περάσει κι' απ' τ'ο νου τού Μπερ-νάρ η ιδέα που ήρθε στο Σαβινιά. Ένώ ο-μως εκείνος την πραγματοποιήσε άμέσως—όπως είδαμε—ο νέος την έδιωξε μ' ά-γανάκτησι.

Όστόσο, ύποσχεθηκε στον εαυτό του να προσέχει, νάχη τα μάτια του άνοιχτά!

Ήταν η αλήθεια ότι η Άντρε δεν έδει-χνε ανταπόκρισι στον έρωτά του. Εκτός από μερικές στιγμές τρυφερές εγκαταλεί-ψεως, περνούσε μια ζωή δική της, σπάτα-λη κι' επιπόλαιη, έξω απ' τ'ο σπίτι, παρ' όλες τις ίκεσίες του και τις συμβουλές του.

Ο Μπερνάρ σκεπτότανε με πίκρα τ'α περασμένα. Καί τ'ο μέλλον τον τρόμαζε...

Μά, αφού είχε ύποσχεθ'ι τώρα στην Άν-τρε, έπρεπε να κρατήση τ'ο λόγο του. Πή-γε λοιπόν να βρη τ'ο Σαβινιά και να πάρη τ'α λεφτά που του είχε ζητήσει η γυναίκα του.

Στό μεταξύ, η Άντρε έτοιμάστηκε να βγ' έξω. Προηγούμενως, κάθησε στο γρα-φείο της κι' έγραψε ένα μεγάλο γράμμα—

και δύσκολο, ασφαλώς, γιατί σταμάτησε πολλές φορές κι' ακούμπησε τ'ο κεφάλι της σ' τ'ο άριστερό της χέρι. Βυθισμένη σε θλι-δερές σκέψεις.

Αυτό τ'ο γράμμα είχε δώσει στο μικρό, λέγοντάς του:

— Να τ'ο π'ας σ' αυτή τη διεύθυνσι. Στόν κ. κόμητα ντε Ραμπιέρ, Βουλεβάρτο Ώσμάν, αριθμός 7.

Δεν είχε τολμήσει να τ'ο δώση η ίδια, μ' όλο που πήγαινε σ' εκείνο τ'ο σπίτι. Ήθελε δε να τ'ο πάση άμέσως ο κόμης, χωρίς καθυστέρηση.

Τό εγκλημα του άδελφού της ήταν ένα τρομερό μάθημα γι' αυτήν. Απ' τ'ο άλλο μέρος, οι άπειλές τού Ραμπιέρ της είχαν κάνει ζωηρή έντυπωσι.

Είχε καταλάβει απ' τόν τόνο του κι' απ' τη φωτιά της ματιάς του ότι κινδύνευε η εύτυχία της, η μάλλον η ασφάλειά της. Ά-φου είχε περάσει μερικά χρόνια σε μια σχε-τική ήσυχια, έφτασε πιά η στιγμή να πα-λέψη σκληρά με τ'ο παρελθόν. που τη βά-ραινε άδύσταχτα!

Ήθελε ώστόσο να κάνει μια τελευταία προσπάθεια, να έπικαλεσθ'ι όση τιμή ά-πόμνε στο Ραμπιέρ, ν' αγωνισθ'ι για ν' άποφύγη ένα σκάνδαλο που θ' άντανα-κλούσε στον άντρα της και στο παιδί της.

Ο γιός της ήταν τ'ο μόνο πλάσμα που αγαπούσε αληθινά. Κι' όμως τον είχε παρ-ραμελήσει κι' αυτόν! Πόσο μετάνιωνε τώρα!

Και πόσο περιφρονούσε τούς συνενό-χους της σ'τα σφάλματά της!

Τόν άδελφό της, που δεν είχε διατάσει να στιγμήσση με μια ατιμία τ'ο οικογε-νειακό του όνομα, τη μόνη του περιουσία!

Τ'ο Ραμπιέρ, που είχε την ανανδρία να την άπειλήσει πως θα χρησιμοποιούσε τ'ο όπλο που κρατούσε στα χέρια του, για να την αναγκάση να ικανοποιήση τις έπιθυμίες του!

Πριν αρχίση τ'ο γράμμα της, υπήκε στην κάμαρα τού παιδιού της, έσκυψε πάνω απ' την κούνια του και κύτταξε τ'ο μικρό εκεί-νο πλάσματάκι, που ήθελε να τη σέβεται άργότερα, όταν θα μεγάλωνε και θα μπο-ρούσε να την κρίνη!... Αφού πήρε θάρρος έτσι, έγραψε τ'ο γράμμα με την ψυχή της...

Όταν άποχαρήθηκε τώρα τόν άδελφό της και κατέβηκε τη σκάλα τού σπιτιού, διασταυρώθηκε με μια ξανθή γυναίκα, μάλ-λον παλαιά, μεσόκοπη, όμορφη ακόμη — τουλάχιστον από μακρούς—και πολύ κουμ-ψά ντυμένη.

κό πνεύμα του ανθρώπου που είχε αγαπήσει...

Ανέθηκε στ' αυτοκίνητό της, γεμάτη μαύρα προαισθήματα, και ξεκίνησε, ενώ τ' ατμόσφαιρα να την παρακολουθού.

Πραγματικά, η γυναίκα με τα ξανθά μαλλιά ήταν η Ραυμόντ και πήγαινε στο διαμέρισμά του Ραμπέρ. Την είχε καλέσει ο ίδιος, μ' ένα λακωνικό σημείωμά του που έγραφε:

«Έλα, σε χρειάζομαι».

«Ο υπρέτης που της άνοιξε την πόρτα, την ήξερε από καιρό».

— Ο Όλιβιέ; τον ρώτησε.

— Ο κ. κόμης έχει βγεί έξω. Μου είπε όμως να τον περιμένετε.

— Καλά. Αφίστε με μόνη.

— Ο υπρέτης υπάκουσε.

Η Ραυμόντ έμεινε μόνη στο γραφείο του φίλου της.

Στην αρχή, δεν έδωσε καμιά προσοχή στα πράγματα που υπήρχαν εκεί μέσα.

Είχε παραδειγμένη κι' αναρωτιόταν ποιος ήταν ο λόγος της ξαφνικής έκλεισης προσ- κλήσεως.

Η αλήθεια ήταν ότι τον μάντευε, αυτό το λόγο. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο κόμης κατέφευγε σ' αυτήν, όταν βρισκόταν σε απελπιστική κατάσταση.

Προσπαθούσε μόνο να υπολογίσει πόσα μπορούσε να του χρειάζονται τώρα.

Η απουσία του Ραμπέρ παρατάθηκε.

Κάποια στιγμή, μη έχοντας τί να κάνει, η Ραυμόντ έριξε τη ματιά της στο γρα- φείο του. Κάτι τι τράβηξε τότε την προσο- χή της, σαν φωτεινό σημάδι...

Ήταν το γραμμάκι της Άντρέ, που εί- χαν φέρει αφού βγήκε ο κόμης. Ο καμα- ριέρης το είχε αφήσει πάνω στο μεγάλο πέτσινο σου- μαιν.

Η Ραυμόντ σηκώθηκε και πήγε ως το τραπέζι. Πήρε το γραμμάκι και το στριφο- γύρισε άνω κάτω στα δάχτυλά της.

Ο φάκελλος ήταν ελαφρά αρωματισμέ- νος. Ο γραφικός χαρακτήρας δε μπορού- σε να ήταν παρά γυναικείος. Φαινόταν κα- θαρά πως το είχε στείλει κάποια γυναίκα του κόσμου ή κάποια κοπέλλα καλής οίκο- γενειας.

Μια ανάμνηση πέρασε ξαφνικά απ' το νου της: «Η Άντρέ ντε Μελάν»!

Τα ένδοξα γραμμάτια που είχαν πέσει στα χέρια της, ήταν γραμμένα απ' το ίδιο πρόσωπο.

Η Ραυμόντ δε δίστασε πιά. Πήγε ως την πόρτα και φώναξε τον υπρέτη.

— Πότε θα γυρίσει ο κύριός σου; τον ρώτησε.

— Μα πιστεύω σε μισή ώρα το πολύ, κυρία. Άλλωστε, θα φέρει καμιά παραγ- γελία για σάς.

— Καλά. Δε θέλω τίποτ' άλλο!

Δεν είχε να χάσει καιρό η Ραυμόντ. Πέ- ρασε στην τουαλέτα, βρήκε ένα άσημνο καμινέτο, έβαλε λίγο νερό να βράσει και κράτησε το φάκελλο στον αχνό. Έτσι, τον άνοιξε με μεγάλη ευκολία.

Έβγαλε από μέσα το γραμμάκι κι' άρχι- σε να το διαβάσει:

«Αγαπητέ μου Όλιβιέ,

Αφού έφυγε, σκέφτηκα όλη τη νύχτα. Δε μπορώ να σε κατηγορήσω για ένα πά-θος σου που μπορεί να είναι ειλικρινές.

Αλλά και δε μπορώ να εκθέσω την τιμή του όνοματός που φέρω και την ήσυχία του σπιτιού μου, μόνο και μόνο για να ικανο- ποιήσω ένα εφήμερο πόθο σου.

Αλογικέ μου, φίλε μου! Άλλοτε ήμουν ελεύθερη. Ήμουν δική σου... Γιατί δε με κρατούσες;

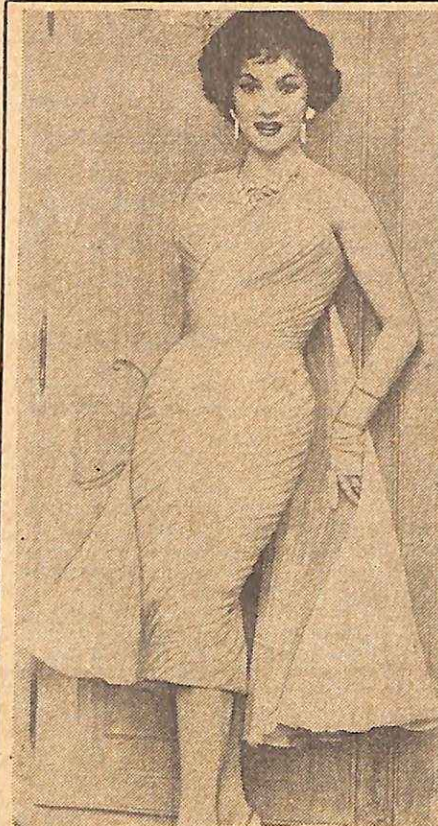
Τώρα έχω σύζυγο, παιδιά. Για τον άν- τρα μου δε θα σου πω τίποτα, παρά μο- ναχά ότι οι Μελάν έχουν ένα χροές ευγνώ- μονης απέναντί μου. Μα ο γιος μου...

Θέλει να κοκκινίσει μια μέρα μπροστά σου, όταν θα με κατηγορή πως λέρωσα το θούμά του;

Όχι, είναι αδύνατο! Θέλει να μάθης που έχω καταλήξει, έπειτα από τριών ετών επιπόλαιη και άτακτη ζωή; Σε μια τελεία απογοήτευση, σε μια απόλυτη αποθάρρυν- ση, σε μια ανάνηξη να ξεκουραστώ. Αυτή είναι η μόνη αληθινή επιθυμία που μου ά- πομένει, αφού χάθηκαν οι ελπίδες μου.

Θέλησα να επισκιάσω τις παλιές μου φιλένες, που μου φέρθηκαν με προσβλη- τική υπερβολή. Ίσως να το κατώρθωσα. Μα σε τί όφελει;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: «Η συνέχεται

Η Τζίνα Τολομπριτζίντα με την τουαλέτα, που σχεδίασε η ίδια.

Η ΤΖΙΝΑ ΤΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ μιλάει για τη μόδα

Γιατί δεν της άρεσουν τα φορέματα σε στυλ «σάκκου»

«Ένα μεγάλο Ιταλικό περιοδικό δημο- σίεψε την περασμένη βδομάδα το πα- ρακάτω ενδιάμεσο και χαριτωμένο άρ- θρο της Τζίνας Τολομπριτζίντα για τη γυναικεία μόδα κι' ειδικά για τα φορέ- ματα σε στυλ «σάκκου»:

«Η μόδα δεν είναι καθόλου η... εγδέκα- τη εντολή του Μαυρίκιου. Έχω, λοιπόν, τη γνώμη, πως κάθε γυναίκα μπορεί μια χα- ρά να επαναστατήσει απροκάλυπτα απέναντι στις διαταγές της μόδας, χωρίς μ' αυτό να διαπράττει κανένα θανάσιμο αμάρτημα. Έναντι του καλού γούστου. Άρκει η άρνη- ση της κάθε γυναίκας για την τυφλή συμ- μόρφωση στις προταγές της μόδας, να έμ- πνέεται όχι από ιδιοτροπία και υπερηφά- νεια, αλλά από την έξη απλή σκέψη: Αυτά που ώρισαν για φέτος οι διενδείς μάγοι του παλιδιού, έμένα δε μου πάνε. Αντί, λοιπόν, να μεταβληθώ σε καρικατούρα, προτιμώ να μην ακολουθήσω τη μόδα.

«Εγώ, προσωπικά, σκέφτομαι πάντα μ' αυτόν τον τρόπο. Έτσι, συμβαίνει συχνά να φαίνομαι καθυστέρημένη, γιατί δεν ακολουθώ κατά κανόνα τις γραμμές, που όρίζει η μόδα κάθε χρόνο.

«Πιστεύω απόλυτα, ότι η γραμμή της γυναίκας έχει μεγαλύτερη σημασία από τη γραμμή του φορέματος. Δηλαδή, μ' άλλα λόγια, ότι η μόδα είναι στην υπηρεσία της γυναίκας κι' όχι: η γυναίκα στην υπηρεσία της μόδας.

«Φοβόμαι, λοιπόν, ότι συχνά οι σχεδια- στές, οι δημιουργοί των μοντέλων, ξεχνούν τον προορισμό τους, που είναι να αναδεί- χουν, όσο παίρνει τη θηλυκότητα της γυ- ναίκας κι' όχι να κρύβουν αυτή τη θηλυκό- τητα με τις εμπνευστικές τους. Γι' αυτό το λόγο, δεν έβαλα πάνω μου ούτε πρόκειται να βάλω κανένα φόρεμα και καμιά τουα- λέττα σε στυλ «ετραπέζι» και «σάκκου», για- τί είμαι βέβαιη ότι δε θα με κολακεύουν καθόλου.

«Δεν άνοημάς, ότι αυτές οι δημιουργίες, που τις λάνσαρε πρώτο το Παρίσι, έχουν

την καλλιτεχνική τους αξία, ότι δεν τους λείπει ο όιστρος κι' η φαντασία. Άλλά ότι ελάχιστες είναι οι γυναίκες στον κό- σμο, που η φετεινή μόδα τις κάνει αληθινά κομψές, γι' αυτό το πράγμα δεν έχω καμ- μιά αμφιβολία.

«Εδώ και λίγες μέρες, που ήμουν στο Παρίσι, ένας σπήκας της τηλεόρασεως με ρώτησε άπροσπτα, γιατί δεν ακολουθώ τη μόδα του «σάκκου».

— Για πολλούς λόγους, του απάντησα. Θα σάς πώ, όμως, μονάχα ένα: Γιατί δεν περιμένω δεύτερο παιδί.

«Πραγματικά, δεν κατορθώνω να κατα- λάβω γιατί, χάρι της πρωτοτυπίας και της καινοτομίας, οι μεγάλοι οίκοι της όψηλίου, από τους όποιους βγαίνουν οι χρήσιμοι για τη μόδα κάθε χρονιάς, θέλουν σώνει και καλά να «εμπάσουν» τη γυναίκα μέσα σε γραμμές, που δεν είναι οι φυσικές της.

«Η έχθρότης που τρέφω προς την κοντή φούστα —άλλο χαρακτηριστικό αυτό της φετεινής μόδας— δεν είναι από παραξενιά μου ούτε, λιγότερο άκόμα, γιατί δεν έχω πόδια που να είναι εμφανίσιμα. Κάθε άλ- λο. Οι Γάλλοι ράφτες λένε πως η καινούρη- γία γραμμή «άφνει να μαντευτεί με άγνό τρόπο η άοχή του γόνατος». Οι Γάλλοι εί- ναι άπαραμίλλοι στο να όμορφαίνουν κάθε άνοσογραφία. Κι' εδώ, λοιπόν, με μια χαριτωμένη φράση κατώρθωσαν να δικαιό- λογησουν μια άνοσογραφία στο ντύσιμο της σύγχρονης γυναίκας.

«Μα την αλήθεια, δε μπορώ να καταλά- βω πως είναι δυνατόν να θεωρηθώ κομψή, όταν βάλω ένα φόρεμα, που έστω και «μ' άγνό τρόπο» μου άφνει ξεσκεπάστα τα γόνατα!

«Έχω βάλε κι' εγώ φορέματα τέτοιου είδους. Μάλιστα έχω προλάβει κατά δεκα- πέντε τουλάχιστο χρόνια τους σύγχρονους ράφτες του Παρισιού.

«Αλλά τότε ήταν ο πόλεμος κι' η μόδα όφειλε να προσαρμόζεται στις άνάγκες της οικονομίας. Οι κοντές φούστες, που έχω φορέσει, ήταν κοντές όχι από λόγους καλαισθησίας, αλλά από έλλειψη χρημάτων κι' ύφασματος.

«Προσπαθώ, λοιπόν, πιστεύω, ότι όλες σχεδόν οι γραμμές, που φαντάζεται και πραγματοποιεί κάθε φορά η μόδα, είναι κα- λές, άρκει κάθε γυναίκα να τις προσαρμό- ζει στο δικό της τύπο και να μη τις φορά «άχωνεστε» και κατά τύχη, όποτε της κρύβουν και θά της γελοιοποιούν την προ- σωπική της θηλυκότητα.

«Στα ζητήματα της μόδας, κάθε γυναί- κα πρέπει να έχη τις προσωπικές γνώμες και προτιμήσεις της, που θά της έπιτρέ- πουν να παίρνει το καλύτερο απ' όσα βρί- σκει μπροστά της.

«Ακολουθώ πάντα στη ζωή μου αυτό το χρυσό κανόνα. Έκμεταλλεύομαι έπίσης το γεγονός ότι, ποιν γίνω ήθοποιος, σπου- δάσα σχέδιο και ζωγραφική στην Άκαδη- μία Καλών Τεχνών της Ρώμης. Έτσι, πή- ρα τη συνήθεια να σχεδιάζω μόνη μου όχι λίγα από τα φορέματα και τις τουαλέτες μου και διαπίστωνα ότι αυτά τα προσωπι- κά μου «δημιουργήματα» μου πάνε πάντα περίφημα.

«Άρκει να σημειώσω ότι κι' ο μεγάλος ράφτης της Ρώμης, ό Σούμπερτ, έκτιμά την άπασχόλησή μου αυτή και μ' ένθαρού- νει να σχεδιάζω μόνη μου πολλά απ' όσα φορώ, παρ' όλο ότι αυτό δεν είναι το συμ- φέρο του, μια και γάνει έτσι άρκετες πα- ραγγελίες που θά του έκανα.

«Τα προσωπικά μου μοντέλα—θέλω να πώ εκείνα που σχεδιάζω μόνη μου—είναι όλα συντηρητικά στις γραμμές τους. Φό- ρεσα ένα τέτοιο σε μια έπίσημη δεξίωση στο Παρίσι κι' ένω την έντύπωσι πως ά- ρεσε πολύ στους Γάλλους και τις Γαλλίδες που με είδαν.

«Σε κάθε περίπτωση, οι δημιουργίες μου, αν υποθέτω τις όνομάς έτσι, είναι σε άπλες γραμμές. Ίδιως όταν πρόκειται για βραδυές τουαλέτες.

«Κάπως πιο έντυπωσιακά είναι τα σέ- διά μου στα πωλινά και στα «κοκταίηλ» μοντέλα, που τα φτιάχνω πάντα με μα- λακά ύφασματα, ώστε να ύπακούουν στις γραμμές του σώματος».

ΤΖΙΝΑ ΤΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΤΗΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΟΥΝΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΛΙΑ

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

Η Γερμανίδα ήθοποιός του κινε- ματογράφου Χανίτα Χάλλαν, που φι- μίλεται για τη λεπτή και κομψή α- λουέττα της, βεβαιώνει πως κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτήσει άρραία σιλουέττα αν ακολουθήση τη συμ- βουλή της να κάνει κάθε ήμέρα επί ένα τέταρτο κούνια έπάνω στην κοι- λιά της, όπως δείχνει η φωτογρά- φία.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

διεύθυνσι της σχολής ένα ψεύ- τικο δοντράκι, τοποθετημένο στη μέση μιας άνοικτης λεκα- νης, (για όρα άνάγκης).

★ Ο Άγγλος Μάλκομ Μπό- ντ ζήτησε διαόγιο με την αλ- τιολογία πως η γυναίκα του ό- χι μόνο του πετούσε στο κεφα- λί, όσα εύρισκε μπροστά της, αλλά και είχε γυμνάσει το σκυ- λί της να της τ' αψηγάει πίσω για να του τ' αψηπάσει!

★ Στα σχολεία της Σουηδι- ας αντικαθίστανται τα κοινά κρουσούνια, που άναγγέλλουν την ένορξη και την παύση του μαθήματος ή του διαλείματος με σύστημα από καμπανάκια που παίζουν χαρούμενες γλυ- κειές μελωδίες.

— Κατά τη γνώμη των Σουη- δών παιδαγωγών καμμία διαπα- νη δεν είναι μεγάλη προκει- μένου να γίνη η φοίτηση στο σχολείο πιο εύχρηστη για τα παιδιά.

★ Ο καθηγητής της έγκλη- ματολογίας στο Πανεπιστήμιο της Όκλαχόμας έγκαινισσε μια σειρά διαλέξεων στις ό- ποιες ρήτορες είναι πρώην ή και εν ενεργεία διαρρηκτές, μαχαίροδράτες, γυναίκες έ-

λευθέρων ήθων και άλλοι πα- ρόμοιοι.

— Οι ρήτορες αυτοί διηγούν- ται αληθινά επεισόδια από την άμαρτηλή ζωή τους και φέ- ρουν έτσι τους σπουδαστές της έγκληματολογίας πλησιέστερα προς το αληθινό έγκλημα.

★ Οι ταχυδρομικοί διανομείς της Άμερικής άπειλούν με ά- περγία αν δε ληφθούν μέτρα προστασίας τους από τα σκυ- λιά, που, καθώς φαίνεται, έ- χουν προσηυμένα μαζί τους.

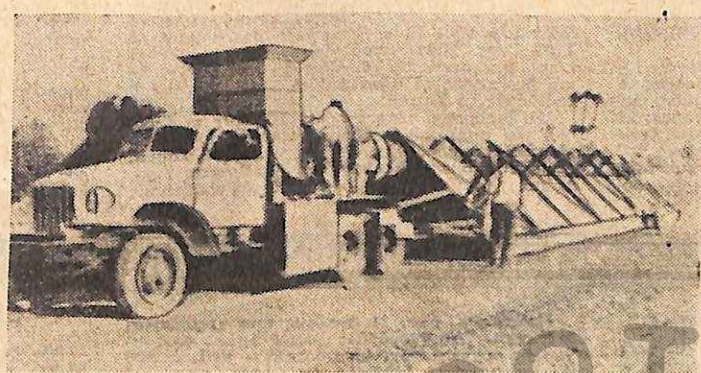
— Από τους 120000 ταχυδρο- μικούς διανομείς εισήχθησαν κατά το 1957 σε νοσοκομεία οι 6275 με σοβαρά δαγκώματα σκυλίων.

— Οι 84% είχαν δαγκωθεί στο πόδι, οι 13% στα χέρια και οι υπόλοιποι σε (άλλα μέρη) του σώματός τους.

★ Η άνευρεσι και έκμετάλ- λευσι κοιτασμάτων πετρελαί- ου στην έρημο της Σαχάρας είχε για άναγκαίο έπακόλουθο την επέκταση του όδικού και του αεροδρομικού δικτύου.

— Έτσι μεταβάλλει η έρη-μος σιγά-σιγά όψη και γίνεται μια πολυσύχναστη βιομηχανική περιοχή.

ΤΟ ΣΤΕΓΝΩΜΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ

Οι φίλιπποι και οι άσολοόμενοι με τα ίπποδρομικά στοιχήματα, στο Σάντα Άνιτα Πάρκ της Καλιφόρνιας, δεν θα σπαταλέσουν πια για να υπολογίσουν την έπίδρασι του λασπόδους «τερραίν», πριν στοιχηματίσουν. Στο έξης, ό ίπποδρομος κατά την ώρα των ίπποδρομιών θα είναι πάντα στεγνός, έστω και αν ακόμη μισή ώρα πρό της έναρξεως έχη βρέξει κα- τακλυμιαία. Πράγματι, χωρίς στην εικονιζόμενη τουρμπίνα ενός κατα- δικτικού άεροπλάνου (J-35 Άλλίζον), που είναι φορτωμένη σ' ένα με- γάλο καμινί, θα έπιτυγχάται μέσα σε πολύ μικρό διάστημα το στεγνώμα του «τερραίν».

Οι φίλιπποι και οι άσολοόμενοι με τα ίπποδρομικά στοιχήματα, στο Σάντα Άνιτα Πάρκ της Καλιφόρνιας, δεν θα σπαταλέσουν πια για να υπολογίσουν την έπίδρασι του λασπόδους «τερραίν», πριν στοιχηματίσουν. Στο έξης, ό ίπποδρομος κατά την ώρα των ίπποδρομιών θα είναι πάντα στεγνός, έστω και αν ακόμη μισή ώρα πρό της έναρξεως έχη βρέξει κα- τακλυμιαία. Πράγματι, χωρίς στην εικονιζόμενη τουρμπίνα ενός κατα- δικτικού άεροπλάνου (J-35 Άλλίζον), που είναι φορτωμένη σ' ένα με- γάλο καμινί, θα έπιτυγχάται μέσα σε πολύ μικρό διάστημα το στεγνώμα του «τερραίν».

Οι φίλιπποι και οι άσολοόμενοι με τα ίπποδρομικά στοιχήματα, στο Σάντα Άνιτα Πάρκ της Καλιφόρνιας, δεν θα σπαταλέσουν πια για να υπολογίσουν την έπίδρασι του λασπόδους «τερραίν», πριν στοιχηματίσουν. Στο έξης, ό ίπποδρομος κατά την ώρα των ίπποδρομιών θα είναι πάντα στεγνός, έστω και αν ακόμη μισή ώρα πρό της έναρξεως έχη βρέξει κα- τακλυμιαία. Πράγματι, χωρίς στην εικονιζόμενη τουρμπίνα ενός κατα- δικτικού άεροπλάνου (J-35 Άλλίζον), που είναι φορτωμένη σ' ένα με- γάλο καμινί, θα έπιτυγχάται μέσα σε πολύ μικρό διάστημα το στεγνώμα του «τερραίν».

Οι φίλιπποι και οι άσολοόμενοι με τα ίπποδρομικά στοιχήματα, στο Σάντα Άνιτα Πάρκ της Καλιφόρνιας, δεν θα σπαταλέσουν πια για να υπολογίσουν την έπίδρασι του λασπόδους «τερραίν», πριν στοιχηματίσουν. Στο έξης, ό ίπποδρομος κατά την ώρα των ίπποδρομιών θα είναι πάντα στεγνός, έστω και αν ακόμη μισή ώρα πρό της έναρξεως έχη βρέξει κα- τακλυμιαία. Πράγματι, χωρίς στην εικονιζόμενη τουρμπίνα ενός κατα- δικτικού άεροπλάνου (J-35 Άλλίζον), που είναι φορτωμένη σ' ένα με- γάλο καμινί, θα έπιτυγχάται μέσα σε πολύ μικρό διάστημα το στεγνώμα του «τερραίν».

Οι φίλιπποι και οι άσολοόμενοι με τα ίπποδρομικά στοιχήματα, στο Σάντα Άνιτα Πάρκ της Καλιφόρνιας, δεν θα σπαταλέσουν πια για να υπολογίσουν την έπίδρασι του λασπόδους «τερραίν», πριν στοιχηματίσουν. Στο έξης, ό ίπποδρομος κατά την ώρα των ίπποδρομιών θα είναι πάντα στεγνός, έστω και αν ακόμη μισή ώρα πρό της έναρξεως έχη βρέξει κα- τακλυμιαία. Πράγματι, χωρίς στην εικονιζόμενη τουρμπίνα ενός κατα- δικτικού άεροπλάνου (J-35 Άλλίζον), που είναι φορτωμένη σ' ένα με- γάλο καμινί, θα έπιτυγχάται μέσα σε πολύ μικρό διάστημα το στεγνώμα του «τερραίν».

Οι φίλιπποι και οι άσολοόμενοι με τα ίπποδρομικά στοιχήματα, στο Σάντα Άνιτα Πάρκ της Καλιφόρνιας, δεν θα σπαταλέσουν πια για να υπολογίσουν την έπίδρασι του λασπόδους «τερραίν», πριν στοιχηματίσουν. Στο έξης, ό ίπποδρομος κατά την ώρα των ίπποδρομιών θα είναι πάντα στεγνός, έστω και αν ακόμη μισή ώρα πρό της έναρξεως έχη βρέξει κα- τακλυμιαία. Πράγματι, χωρίς στην εικονιζόμενη τουρμπίνα ενός κατα- δικτικού άεροπλάνου (J-35 Άλλίζον), που είναι φορτωμένη σ' ένα με- γάλο καμινί, θα έπιτυγχάται μέσα σε πολύ μικρό διάστημα το στεγνώμα του «τερραίν».

Οι φίλιπποι και οι άσολοόμενοι με τα ίπποδρομ